THE
TRICHINOPOLY UNITED PRINTERS LIMITED
TRICHINOPOLY
TY. 2—23-12-46—COPIES 300

முகவுரை

வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பன்முறை படித்து, ஆய்ந்து, தன்மயத்துவம் அடைந்தவரே வடமொழிநூல்வரலாற்றினை எழுதத் தகுதியுடையவர் ஆவர். மிகச் சில நூல்களையே அவ்வாறு யான் படித்தேனேயன்றி எல்லாவற்றையும் அவ்வாறு படித்திலேன். பலவற்றையும் ஒருமுறையே படித்துளேன். ஆகலின் இந்நூலை எழுதுதற்கு எனக்குச் சிறந்த தகுதி இல்லை என்பது திண்ணம். அவ்வாறு இருப்பினும் இந்நூலை எழுதியதற்குக் காரணம் மாணவர் ஒவ்வொரு நூலையும் முழுதும் படித்த பின்னரே சிறுபகுதியின் கருத்துக்கள் அவர்க்கு நன்கு புலப்படும் என அறிதற்கும், நூல்களை அவர் அடிக்கடி படிக்கவேண்டும் என அறிதற்கும், அக்கருத்துக்களைத் தம் அநுபவத்தோடு ஒட்டி ஆராயவேண்டும் என நினைத்தற்கும், இந்நூல் சிறந்த ஸாதனம் ஆகக் கூடும் என்பதே. ஒவ்வொரு நூலையும் ஆய்ந்து படிப்போர் இந்நூலுட் கூறப்பட்ட சில கருத்துக்களோடு மாறுபடவுங் கூடும். தக்க காரணங்களைக் கொண்டு அவர் அவற்றை மாற்றிக்கொள்ளின், அஃது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தரும்.

கூறப்பட்ட கருத்துகளுக்குப் பெரும்பான்மையும் மேற் கோள்கள் கீழ்க்குறிப்பிற் கூறப்பட்டன.

அச்சில் ஏறிய இன்னும் பல நூல்கள் எனக்குக் கிடைக் காமையாலும், கைப்பிரதியிலேயே இருக்கும் பல நூல்களை எனக்குப் பார்க்க இயலாமையாலும், இந்நூல் அவற்றைப் பற்றிக் கூறாதது இதற்கு ஒரு குறையே ஆகும். அக்குறையைப் பின்வரும் அறிஞர் நீக்குவது அவருடைய கடமை ஆகும்.

வடமொழியில் வேதங்கள் முதல் காவ்யங்கள் இறுதியாக உள்ள நூல்களும், அவற்றைப்பற்றி மாக்டானல், கீத், வின்டர் நீட்ஸ், வைத்யா, கிருஷ்ணமாசார்யர் முதலியோர் இயற்றிய

முகவுரை

வரலாற்றுநூல்களும், ஆங்காங்குள்ள நூல்களில் மஹாமஹோ பாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், V. A. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதலியோர் எழுதிய முகவுரைகளும், இந்நூலிற்கு இயைபுபட்ட இன்னும் மற்ற நூல்களும் ஈண்டு உபயோகப் படுத்தப்பட்டன. குறியீடுகள் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாய் அறியப்படுமாகலின், அவற்றைத் தனியே குறிப்பிடவில்லை. சில தமிழ் நூல்களும் இங்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. அவற்றைக் கொண்டு சில நூல்களின் காலம் நிர்ண யிக்கப்பட்டது.

வடமொழியில் எழுதப்பட்ட நூலைத் தமிழில் எழுதினால் பலர்க்கும் பயன்படும் எனக் கூறி, என்னைத் தமிழில் இந்நூலை எழுதச் செய்து, அதனை யூனிவர்ஸிடிப்பதிப்பாக அச்சிடச் செய்தவரும், அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிடி வைஸ்சான்ஸெல்லரு மான ஸ்ரீமான் M. ரத்னஸ்வாமிக்கு எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இந்நூலைச் சிவகாமஸுந்தரியம்மை நடராஜப் பெருமான் இவ்விருவர்தம் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அண்ணாமலைநகர்
20—12—1946

P. S. ஸுப்ரமண்யசாஸ்திரி.

பொருளடக்கம்

வடமொழிநூல்வரலாறு

பொருளடக்கம்

பொருளடக்கம்

2

வடமொழி நூல்வரலாறு

பிற்பகுதி

பொருளடக்கம்

பொருளடக்கம்

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்
	ப்ரதிமாநாடகம்	...	626—627
	அபிஷேகநாடகம்	...	627—628
	பஞ்சராத்ரம்	...	628—629
	மத்யமவ்யாயோகம்	...	629—630
	தூதவாக்யம்	...	630
	தூதகடோத்கசம்	...	630
	கர்ணபாரம்	...	630
	ஊருபங்கம்	...	631
	பாலசரிதம்	...	631—632
	விஜ்ஜிகை—கௌமுதீமஹோத்ஸவம்	...	632
	போதாயனகவி—பகவதஜ்ஜுகம்	...	633
	கிருஷ்ணமிச்ரர்—ப்ரபோதசந்த்ரோதயம்		633—635
	பில்ஹணன்—கர்ணஸுந்தரீ	...	635
	ராமசந்த்ரஸூரி—நளவிலாஸம், ஸத்யஹரிச்சந்திரம்	...	635—638
	காஞ்சனன்—தனஞ்ஜயவிஜயம்	...	638
	ப்ரஹ்லாதனதேவன்—பார்த்தபராக்ரமம்		638
	சங்கதரன்—லடகமேலகம்	...	638—639
	ஸுபடன்—தூதாங்கதம்	...	639
	ஹநூமான்—மஹாநாடகம்	...	639—642
	ஜயதேவன்—ப்ரஸந்நராகவம்	...	642—644
	யசப்பாலன்—மோஹராஜபராஜயம்	....	644—645
	ஜயஸிம்மஸூரி—ஹம்மீரமதமர்த்தனம்	....	645
	வித்யாநாதன்—ப்ரதாபருத்ரகல்யாணம்		645—646
	சிங்கபூபாலன்—குவலயாவளீ	....	646
	வேங்கடநாதன்—ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	....	646—647
	ஹரிஹரன்—பர்த்ருஹரிநிர்வேதம்	....	648
	வ்யாஸஸ்ரீராமதேவன்—ஸுபத்ரா பரிணயம்	....	648

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்		பக்கம்

பொருளடக்கம்

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	23	இந்திரா—	இந்திர —
22	6	குறிக்கின்றனர்	குறிக்கின்றன
25	10	षाड्विंशदक्षरा	षट्त्रिंशदक्षरा
37	13	தேவதைவளுள்	தேவதைகளுள்
63	20	-रिघ्रेथि-	-रिघ्रेभि-
77	7	ஸூக்ரகாலம்	ஸூத்ரகாலம்
150	16	ப்ரபரடகங்கள்	ப்ரபாடகங்கள்
,,	21	ப்ரபாடங்கள்	ப்ரபாடகங்கள்
179	13	ஸோமேந்திரரின்	க்ஷேமேந்திரரின்
204	10	ஸூதர்சனாசார்யர்	ஸூதர்சனாசார்யர்
253	12	ஸௌச்வரமீமாம்ஸா	ஸேச்வரமீமாம்ஸா
258	15	ஸூதஸாரம்	ஸூதாஸாரம்
270	7	அவைதஸித்தி—	அத்வைதஸித்தி—
329	4	ஸம்ருதி	ஸ்ம்ருதி
333	3	அஹங்காரமின்யை	அஹங்காரமின்மைமையை
358	2	ஸௌந்தராநந்தம்	ஸௌந்தரநந்தம்
,,	22	सौन्दरानन्दम्	सौन्दरनन्दम्
408	14	வளிதில்	எளிதில்
,,	16	यया	यथा
439	2	பின்னர்	————
549	8	ரூபகங்கன்	ரூபகங்கள்
621	17	அவளது	அவனது
682	9	அதிகாரசஸம்பத்	அதிகாரஸம்பத்

வடமொழி நூல்வரலாறு

॥ गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम् ॥

அத்தியாயம் 1

வேதத்தின் இலக்கணமும், வகையும், ஸூத்திரவகையும்

வடமொழிநூல்வரலாறு இருபகுதியை உடையது: வைதிகப்பகுதி ஒன்று, பிற்பகுதி மற்றொன்று. வைதிகப் பகுதியில் வேதங்கள் ஸூத்திரங்கள் இவற்றைப்பற்றிய வரலாறு கூறப்படும். எஞ்சியவை பிற்பகுதியிற் கூறப்படும்.

வேதம் என்பது மந்திரத்தையும் பிராம்மணத்தையுங் குறிக்கும்.[1] மந்திரங்கள் தேவதைகளை விளித்தற்கு உதவுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் ருக்குக்களாக[2] இருக்கின்றன. மந்திரத்தின் இலக்கணம் சொல்லால் எளிதிற் கூற முடியாமையால், இது மந்திரம், இது மந்திரமன்று என்பது வேள்வியறிவு கொண்ட ருத்துவிக்குகளிடமே[3] அறிதல் வேண்டும். ஆயினும் வேள்வியில்[4] நிகழும் செய்தியை நினைப்பூட்டுவது மந்திரம் எனப் பிற்காலத்தார் அதற்கு இலக்கணங் கூறுவர்.

மந்திரங்கள் மெய்ம்மறந்து ரிஷிகளாற் பாடப்பட்டமையாலும், அவை பெரும்பாலும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டமையாலும், அவற்றை மனக்கண்ணாற் கண்ட ரிஷிகளைக் கவிகட்கு ஒப்பிடலாம்.

1. मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम्; तच्चोदकेषु मन्त्राख्या (जै. 2, 1, 32); शेषे ब्राह्मणशब्दः (*ibid* 2, 1, 33)
2. ருக்கு = ऋक्; तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था (जै. 2, 1, 35)
3. ருத்துவிக்கு = ऋत्विक्
4. मन्त्राणां प्रयोगसमवेतार्थस्मारकतया अर्थवत्त्वम् (मी. न्या. 111)

பிராம்மணங்களோ மந்திரங்கட்கு உரைபோன்றவை. அவை பெரும்பாலும் வசனநடையில் உள்ளன. அவை மந்திரங்களின் பொருளையும் பயனையும் சிறப்பு முதலியவற்றை யுங் கூற வந்தனவேயன்றி, தேவதைகளை வருணித்தற்கு வந்தன வல்ல. ஆகலின் மந்திரங்களின் பொருளும், அவை எவ்விடத்து எவ்வாறு வழங்கவேண்டும் என்பதும் தெளிவாய் அறியப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கட்கு அவசியம் இல்லை. அவற்றைப் பற்றி எப்போது ஐயம் நிகழ்ந்ததோ, அப்போது ரிஷிகளால் மனக்கண்ணால் பிராம்மணங்களுங் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பிராம்மணங்களின் முதற்பகுதி மந்திரங்களின் பொருள் லியவற்றைக் கூறும்; இரண்டாம்பகுதி வானப்பிரஸ்தர் களின் தருமத்தைக் கூறும். ஆதலின் அது ஆரணியகம் எனவுங் கூறப்படும். மூன்றாம் பகுதி ஒருவன் ஆசிரியனை யடைந்து ஆன்மாவின் தன்மை யறிந்து வீடுபெறும் உபாயத்தைக் கூறும். அதற்கு உபநிடதம் எனவும் பெயருண்டு. பிராம்மணகாலம் மந்திரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதாயினும், மந்திரமும் பிராம்மண மும் சேர்ந்தது வேதம் எனக் கூறுதல் தவறாகாது.

மந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும், யஜுர்வேத ஸம்ஹிதையிலும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலும், அதர்வவேதஸம் ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன. ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும் அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும் அவை பெரும்பாலும் ருக்குரூப மாகவும், யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் அவை வசனரூபமாகவும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையில் அவை ஸாமரூபமாகவும்[1] இருக் கின்றன. மந்திரங்களின் முறை யஜுர்வேதத்திலும் ஸாம வேதத்திலும் யாகங்களில் வழங்கப்படும் மந்திரமுறையை ஒட்டியது; ருக்குவேதம் அதர்வவேதம் இவற்றிலோ அவ்வா

1. गीतिषु सामाख्या (जै. 2, 1, 36); ருக்கு ஏழு ஸ்வரத்துடன் பாடப் படின் அதற்கு ஸாம எனப் பெயர்.

றின்று. அதர்வவேதமந்திரங்களுள் பெரும்பகுதி ருக்வேத மந்திரங்களைப்போன்று பழையன ஆயினும், அதர்வ ஸம்ஹிதையை வேதம் எனப் பெயர்கொடுத்து வழங்கியது பிற்காலத்ததே.

ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிராம்மணங்களும் வெவ்வேறு பொருளைக் கூறும். ருக்வேதபிராம்மணங்கள் ஹோதாவின் [1] தருமத்தையும், யஜுர்வேதபிராம்மணங்கள் அத்வர்யுவின் [2] தருமத்தையும், ஸாமவேதபிராம்மணங்கள் உத்காதாவின் [3] தருமத்தையும் கூறும். இங்குள்ள முறை யாகங்களின் நிகழும் செய்திகளின் முறையையே ஒட்டியது. இவையே பாரத வர்ஷத்தில் வசனநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் பண்டையன வாகும். அவற்றிலிருந்து மக்களின் வருணப்பிரிவு [4] நன்கு அறியப்படுகின்றது.

மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் இருப்பினும், பல்வகைப் பட்ட யாகங்களில் தொடக்கம்முதல் இறுதிவரை செய்ய வேண்டியவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்ட ஸூத்திரரூபமான சிற்சிறுவாக்கியங்கள் கொண்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குச் சிரௌதஸூத்திரம் [5] எனப் பெயர். அவ்வாறே ஔபாஸநாக்னியில் செய்யுஞ் சடங்குகளைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குக் கிருஹ்யஸூத்திரம் [6] எனப் பெயர். இவற்றைத் தவிர்த்து மக்களின் பொதுதர்மங்களைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குத் தர்மஸூத்திரம் [7] எனப் பெயர்.

---

1. ஹோதா = होता ; யாகத்தில் தேவதைகளை அழைக்க மந்திரங் கூறுபவர்.
2. அத்வர்யு = अध्वर्युः ; யாகத்தில் ஹோமம் முதலியன செய்பவர்.
3. உத்காதா = उद्गाता ; யாகத்தில் தேவதைகளைப் புகழ ஸாமங்களைப் பாடுபவர்.
4. வருணப்பிரிவு = वर्णविभागः
5. श्रौतसूत्रम् 6. गृह्यसूत्रम् 7. धर्मसूत्रम्

அத்தியாயம் 2

ருக்வேதஸம்ஹிதை — அதன் பகுப்பு

ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு அஷ்டகங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுளது. ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் பல வர்க்கங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுளது. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் பெரும்பாலும் ஐந்து ருக்குக்கள் உள்ளன; ஆயினும் சிலவற்றுள் மூன்றுமுதல் எட்டு ருக்குக்கள் வரை இருக்கின்றன. முதல் அஷ்டகம் முதல் எட்டு அஷ்டகம் முடிய முறையே 1337, 1137, 1209, 1286, 1263, 1640, 1262, 1281 ருக்குக்களைக் கொண்டன. இதனை நோக்கின் ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு ஆண்டுகளில் அத்தியயனஞ் செய்யப் பட்டிருத்தல் கூடும் என்றும், ஒவ்வொரு ஆண்டிலுங் கற்கப்பட்ட பகுதியை ஒவ்வொரு அஷ்டகமாகக் கொண்டனர் என்றும் ஊகிக்க இடன் இருக்கிறது. ஸம்ஹிதையும் பிராம்மணமும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளிற் பொதுவாக அத்தியயனம் செய்யப் பட்டன என்பது ஆச்வலாயனகிருஹ்யஸூத்திரத்தால் அறியப் படுகின்றது.[1]

அதே ஸம்ஹிதை வேறுவகையாய்ப் பத்து மண்டலங்க ளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல ஸூக்தங்களாகவும், ஒவ்வொரு ஸூக்தமும் பல ருக்குக்க ளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மண்டலப்பிரிவே வரலாற்று முறைக்கு ஒட்டியது எனவும், அம்மண்டலங்களுள் பல ஒரு காலத்துத் தனித்தனியாகக் குடும்பங்களில் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன என்றும், பின்னர் அவை தொகுக்கப்பட்டன என்றுங் கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறே மாதவபட்டர்

1. द्वादशवर्षाणि वेदब्रह्मचर्यम् (आ. गृ. 1, 19, 2.)

ருக்குவேதாநுக்கிரமணிகையில் கூறியது நோக்கத்தக்கது.[1] ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது பின் வருமாறு :—

இரண்டாவது மண்டலம் முதல் ஏழாவது மண்டலம் முடிய, ஒவ்வொரு மண்டலத்துள்ள மந்திரங்களும் ஒரே ரிஷியாலோ, ஒரே குடும்பத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்டன. அவை பெரும்பான்மையும் அக்கினி, இந்திரன், விச்வேதேவர், அச்விநிதேவதைகள், வருணன் முதலிய தேவதைகளை முறையே துதிக்கின்றன. அவ்வத்தேவதையைத் துதிக்கும்போது அனேகமாய் ஒரே சந்தஸ்[2] வழங்கப்பட்டுளது. இக்காரணங்களால் அவை தனித்தனியாக அந்தந்த குடும்பத்தில் பலநாள் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் ரிஷிகளால் அவை ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றன்பின் மற்றொன்றை வைத்தற்குக் காரணம் இரண்டாவதில் குறைந்த ஸூக்தங்களிருத்தலும் மேன்மேலுள்ள மண்டலங்களில் முறையே ஸூக்தங்கள் மிகுதியாக இருத்தலும் ஆகும் என்பர்.

அக்காரணம் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமுடைத்து என்பதும், முற்றிலும் பொருத்தமுடைத்து எனக் கூறத் தகாது

1. पश्यन्ति तांस्तानुद्दिश्य कामानिह महर्षयः ।
ये ये सूक्तेषु दृश्यन्ते ते च भेदस्य हेतवः ॥ (5, 6, 29)
तथा दर्शनकालस्य भेदश्चैषां विभेदकः ।
स च भेदो ब्राह्मणेषु मन्त्रेष्वपि च दृश्यते ॥ (5, 6, 30)
मण्डलान्यृषयो दृष्ट्वा सर्व एव समागताः ।
विन्यासं ददृशुः पश्चादिति वृद्धेभ्य आगमः ॥ (5 8, 21)

2. छन्दस्

என்பதும் கீழ்க் காட்டிய அட்டவணையால் அறியப்படும்.[1] அதன்பின்னர் முதன்மண்டலத்தின் பிற்பகுதியாகிய 51–191

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
I. முதற்பகுதி	50	काण्वायनमेधातिथिः
இரண்டாம்பகுதி	141	
	51—57	सव्यः
	58—64	नोधाः (गौतमः)
	65—73	पराशरः (शक्तेः पुत्रः)
	74—93	गौतमः (रहूगणस्य पुत्रः)
	94—99 101—115	कुत्सः (अङ्गिरसः पुत्रः)
	100	ऋज्राश्वादयः राजर्षयः
	116—126	कक्षीवान्
	127—139	परुच्छेपः
	140—164	दीर्घतमसः
	165—191	अगस्त्यः
II.	43	गृत्समदः, गार्त्समदाश्च
III.	63	विश्वामित्रः, वैश्वामित्राश्च
IV.	58	वामदेवः
V.	87	बुधगः विष्ठिरश्च
VI.	75	भरद्वाजः
VII.	104	वसिष्ठः
VIII.	103	मेधातिथिः, अन्ये काण्वायनाश्च

ஸூக்தங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும், அப்பகுதியில் ஒரு ரிஷியாலோ ஒரே குலத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்ட ஸூக்தங்கள் ஒருங்கு இருக்கின்றமையான். அதன்பின்னர் முதன் மண்டலத்தின் முற்பகுதி தொடக்கத்திலும், எட்டாம் மண்டலம் இறுதியிலும், சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்; இவற்றுள் எது முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டது என்றும், தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும், ஏன் அவ்விரண்டுஞ் சேர்க்கப்பட்டன என்றுங் கூற இயலாது. அவ்விரண்டற்கும் ஒற்றுமை பல உள்ளன:—(1) இரண்டற்கும் ரிஷி காண்வாயனர்: (2) இரண்டிடத்தும் பிரகாதை[1] என்ற சந்தஸ் வழங்கப்பட்டுளது: (3) இரண்டிடத்தும் ஒரே வாக்கியமோ,[2] ஒரு பொருட்கொண்ட

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
IX.	114	मधुच्छन्दः, वैश्वामित्राश्च
X.	191	त्रितः, देवश्रवाः (यमपुत्रः), कवषः, नाभानेदिष्ठः, सुमित्रः, सूर्या, आरुणः, दुवः, वैरूपः परमेष्ठी, श्रद्धा, शासः (भारद्वाजः)
மொத்தம்	1029	

இவற்றுள் எட்டாம் மண்டலத்திலுள்ள 11 ஸூக்தங்கள் வாலகில்யங்கள். எஞ்சிய 1018 ஸூக்தங்களுள் பெரும்பகுதி தேவதாஸ்துதியே ஆகும். சிற்சில தானஸ்துதிகளும், யமயமீ ஸம்வாதம், இந்திர—இந்திராணீ—ஸம்வாதம் முதலியனவும், உலகஸ்ருஷ்டியைப்பற்றியனவும் ஆகும்.

1. प्रगाथा; அதன் இலக்கணம்:

चत्वारिंशदक्षरा पङ्क्तिः । यदि मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्तिः । सा बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा चेत् तां प्रगाथामाचक्षते ।

2. इन्द्रं सोमस्य पीतये (I 16, 3; VIII 17, 15: 92, 5: 97, 1.)

வாக்கியங்களோ[1] காணப்படுகின்றன: (4) இரண்டிடத்தும் ஒரே தொடர் அடுத்தடுத்து கூறப்படுதல் காணப்படும்.[2]

பின்னர் ஸோமதேவதையைப்பற்றிய ஸூக்தங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்பதாவது மண்டலம் ஆக்கப்பட்டது. ஈண்டு முன்னர்க் காயத்திரிசந்தஸ்ஸில்[3] உள்ள மந்திரங்களும், பின்னர் அனுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸில்[4] உள்ள மந்திரங்களும் பின்னர் அதிக எழுத்தைக்கொண்ட சந்தஸ்ஸில் உள்ள மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. ஒன்பதாம் மண்டலத்திலுள்ள மந்திரங்கள் முன் மண்டலங்களைக் கண்டவராலே காணப்பட்டன. ஆகலின் ஒன்பதாம் மண்டலம் இறுதியில் இருப்பினும், அதனில் உள்ள மந்திரங்கள் பிற்காலத்திற் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளல் தகாது. ஒருகால்த்து முதன் மண்டலம் தொடங்கி, ஒன்பதாம் மண்டலம் முடிய ஸம்ஹிதை இருந்திருத்தல் வேண்டும். சில காலத்திற்குப் பின்னர்ப் பத்தாம் மண்டலம் சேர்த்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளுதற்குக் காரணங்கள் பின் வருமாறு:—(1) இங்குள்ள மந்திரங்களைக் கண்டவர் முன்னருள்ள மந்திரங்களை அறிந்திருத்தல். (2) ஒரே தேவதையைப் பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்ட ஒன்பதாம் மண்டலத்தின் பின்னர் பல தேவதைகளைப்பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்டிருத்தல். (3) முதன் மண்டலத்தில் எவ்வளவு ஸூக்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவே ஈண்டும் இருக்கை. (4) உஷஸ் முதலிய தேவதைகளைப்பற்றி ஸ்துதியின்மையும், குரோதம், சிரத்தை இவற்றைப்பற்றியுண்மையும். (5) முன் மண்டலங்களிற்

1. अपामीवां बाधते (I 35, 9) } अपामीवामपस्रियमपसेधत दुर्मतिम्
अपसेधन्रक्षसः (I 35, 10) } (VIII 15, 10)
2. VIII 34–38 ஸூக்தங்கள்
3. गायत्री छन्दः
4. अनुष्टुप् छन्दः

கூறப்படாத யமயமீஸம்வாதம், சூதாடியின் நிலை, புரூரவஸைப் பற்றிய கதை, புருஷஸூக்தம் முதலியன இங்கு இருத்தல். (6) சொல்வழக்கில் சிலவற்றின் கெடுதலும் சிலவற்றின் புகுதலும் :—(a) திதஉ,[1] தேவாஸ:,[2] ஸீம்[3] இதுபோன்ற சொற்களின் வழக்குக் குறைவுபடுகை (b) ரகரத்தின் இடத்தில் லகரம் வழங்குகை (c) லக்ஷ்மி,[4] காலம்[5] முதலிய சொற்களின் தோன்றுகை

இந்த ஸம்ஹிதை ருக்வேதபிராம்மணத்திற்குப் பின்னரும் ஆரணியகம் உபநிஷத் இவற்றிற்கு முன்னரும் தொகுக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது மாக்டானல் என்ற மேனாட்டறிஞரின் கொள்கை. அதற்குக் காரணம் ஸம்ஹிதையிலுள்ள பதங்களின் எண் பிராம்மணத்திற் குறிக்கப்பட்ட எண்ணிலிருந்து மாறுபடுகையே யாம்.

இந்த ஸம்ஹிதை அக்காலம் முதல் இன்றுவரை மாறுது ஒரே விதமாய் இருத்தற்குக் காரணம் பதபாடம்,[6] கிரமபாடம்,[7] ஜடைபாடம்,[8] கனபாடம்,[9] பிராதிசாக்யம்,[10] அநுக்ரமணிகை[11] முதலியன தோன்றியிருத்தலே ஆகும்.

1. तितउ 2. देवासः

3. सीम् என்பது எங்கும், எப்போதும், ஏ, இவன், இவள், இது என்ற பொருளிலும், பாதபூரணத்திற்கும் முன் ஒன்பது மண்டலங்களில் ஐம்பது இடத்தில் வழங்கப்பட, பத்தாவது மண்டலத்தில் ஒரே முறை வழங்கப்பட்டுளது.

4. लक्ष्मीः (X 71, 2) சிறப்பு என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுளது.

5. कालः 6. पदपाठः 7. क्रमपाठः 8. जटापाठः 9. घनपाठः
10. प्रातिशाख्यम् 11. अनुक्रमणिका

அத்தியாயம் 3

மந்திரகாலத்துச்செய்திகள்

மண்டலங்கள் ஸம்ஹிதையாக தொகுக்கப்படுதற்கு முன்னமேயே ஆங்காங்குள்ள மந்திரங்களால் பல செய்திகள் அறியப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்யப்பட்டது என்பதும்,[1] யாகங்கள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும்,[2] யாகங்களில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா முதலிய ருத்துவிக்குகள் பலர் இருந்தனர் என்பதும்,[3]

1. उषो यदग्निं समिधे चकर्थ (ऋ. वे. I 113, 9)
   गृहं गृहमुपतिष्ठाते अग्निः (I 124, 11)
2 त्रिः सप्त यद्गुह्यानि (I 72, 6)
   यज्ञस्ययज्ञस्य केतुम् (X 1, 5)
   (गृहंगृहं, यज्ञस्ययज्ञस्य இவை பதபாடத்தில் ஒரு பதமாகக் கூறப்பட்டது காண்க.)
   प्रातःसावे माध्यन्दिने सवने, तृतीये सवने (III 29)
3. त्वमध्वर्युरुतहोतासि पूर्व्यः प्रशास्तापोताजनुषापुरोहितः
   (ऋ. वे. I 94, 6) [पुरोहितः = ब्रह्मा]
   तवाग्ने होत्रं तव पोत्रमृत्वियं तव नेष्ट्रं त्वमग्निदृतायतः ।
   तव प्रशास्त्रं त्वमध्वरीयसि ...... (II 1, 2)
   अध्वर्युभिः पञ्चभिः सप्त विप्राः प्रियं रक्षन्ते [III 7, 7]
   अहं होता ... आध्वर्यवं वां ब्रह्मा ... [X 52, 2]
   उद्गातेव शकुने साम गायसि [II 43, 2]

அத்தியாயம் 3

உத்காதா ஸாமங்களை இந்திரன் முதலியோரைத் துதிக்க வழங்கினர் என்பதும்,[1] ஸாமங்கள் பல்வகையாகப் பகுக்கப்பட்டன என்பதும்,[2] அதர்வா என்ற ரிஷி பல்லிடங்களில் கூறப்பட்டனர் என்பதும்,[3] யாகத்தில் வழங்கப்பட்ட அக்கினி அரணி கடைந்து எடுக்கப்பட்டது என்பதும்,[4] மற்றுமுள்ள யாகச்செய்திகள் பிற்காலத்தில் உள்ளவாறு மந்திரகாலத்தே இருந்தன என்பதும் நன்கு அறியப்படுகின்றன.

அக்கினியைக் கடைவதில் அதர்வா சிறந்தவர் எனக் கூறப்பட்டது.[5] தேவர்களுக்கு இருவகைப்பட்ட பகைவர்

1. ... सामभिः स्तूयमानाः । इन्द्र इन्द्रियैमरुतो मरुद्भिः ...
[ऋ. वे. I 107, 2]
इन्द्राय साम गायत [VIII 87, 1]
प्रमंहिष्ठाय गायत ... अग्नये [VIII 92, 8]
2. सामगा इव गायत्रं च त्रैष्टुभं चानुराजति [II 43, 1]
ता गायत्रेषु गायत [I 21, 2] रथन्तरे [I 164, 25]
गायत्रं गीयमानम् [VIII 2, 14]
3. [ऋ. वे. I 80, 6; I 83, 5]
4. अरण्योर्निहितो जातवेदाः [III 29, 2]
दशक्षिपः पूर्व्यंसीमजीजनत् [III 23, 3]
अग्निं मथ्नन्ति [VI 15, 17]
5. इममुत्यमथर्ववदग्निं मन्थन्ति वेधसः [VI 15, 17]
अग्निर्जातो अथर्वणा विदद्विश्वानि काव्या [X 21, 5]
यज्ञैरथर्वा प्रथमः पथस्तते [I 83, 5]

இருந்தனர்:— ஒருவகையினர் வேதத்திற் கூறப்பட்ட கொள்கைப்படி நடப்பவர்; மற்றொருவகையினர் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றவர்.[1] முதல் வகையினர் விருத்திரர்[2] என்பவர்; அவர் பதினாயிரவர்[3] எனக் கூறப்பட்டது. பதினாயிரவர் என்பது எண்ணிக்கையற்றனர் என்ற பொருளிற் கூறப்பட்டதாக உரையாளர் கூறுவர். மற்றொரு வகையினர் தாஸர் என்பவர். அவரைத் தஸ்யுக்கள் எனவுங் கூறுவர். அவர் அக்கினியை வளர்க்காதவர் என்றும், யாகஞ் செய்யாதவர் என்றும் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றனர் என்றும், சொல்லாற் பிறரைத் துன்புறுத்துகின்றவர் என்றும், அவர்களுக்குப் பணி எனப் பெயரும் உண்டு என்றுங் கூறப்படுகின்றது.[4]

1. त्वं ताँ इन्द्रोभयाँ अमित्रान्दासा वृत्राण्यार्या च शूर वधीः ....
[ऋ. वे. VI 33, 3]
यया दासान्यार्याणि वृत्राकरोवज्रिनत्सुतुका नाहुषाणि [VI 23, 10]

2. वृत्राणि = விருத்திரர்.

3. दर्शं वृत्राण्यप्रतिबर्हिष्मते नि सहस्राणिबर्हयः [I 53, 6]

4. न्यक्रतून्ग्रथिनो मृध्रवाचः पणीँरश्रद्धाँअवृधाँअवृधाँ अयज्ञान् ।
प्रप्रतान्दस्यूँरग्निर्विवायपूर्वश्चकारापराँ अयज्यून् ॥ [VII 6, 3]

அதர்வா என்பதற்கு ஸாயணாசாரியர் அப்பெயர் கொண்ட ஒரு ரிஷி எனக் கூறியுள்ளார். ஆனால் ஆத்ரவன் என்பவன் இரவில் விழித்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானஞ் செய்பவனும், பிறரின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பவனும், தாராளமான சிந்தையுடையவனும், இறுதியில் மோட்சத்தை யடைபவனும் ஆவான் என ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிற் கூறப்பட்டுளது. (Sacred Books of the East Vol. IV, p. 194) அதனை நோக்கின் அதர்வா என்பது கீதையிற் கூறப்பட்ட பச்யர்முநியைக் குறிக்குமோ வென்ற ஐயம் உண்டாகின்றது.

அத்தியாயம் 3

ஒருபோது இந்திரன் தன் வலியால் 30000 தாஸர்களைக் கொன்றான் என்றும், ஒருபோது ஐந்து லக்ஷம் அநுசரர்களை யுடைய வர்ச்சின் என்பவனைக் கொன்றான் என்றும் கூறப் பட்டது.[1] இந்திரன் ததீசியின் 810 எலும்புகளால் விருத்திரர் களை வென்றனன்.[2]

இம்மையில் மனிதவாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட செய்திகள் நோக்கற்பாலன :—

கிராமணி, நிருபதி என்ற சொற்கள் அக்காலத்தில் நாட்டை அரசன் ஆண்டனன் என்பதையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு தலைவன் இருந்தனன் என்பதையும் அறி விக்கும்.[3] ஒற்றர் உடல்வலியுள்ளோராயும், துரோஹமற்றோ ராயும், பிறரது செயலை நன்கு அறிய வல்லாராயும் இருத்தல் வேண்டும்[4] எனக் கூறப்படுதலால் இராச்சியதந்திரம் எவ்வாறு இருந்தது என்பது அறியப்படும். மனம், வாக்கு, செய்கை இவற்றில் மக்கள் ஒத்து வாழவேண்டும்.[5] வேண்டும்போது

1. अस्वापयद्दभीतये सहस्रा त्रिंशतं हथैः । दासानामिन्द्रो मायया [ऋ. वे. IV 30, 21]

   उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।

   अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ [IV 30, 15]

2. इन्द्रो दधीचो अस्थभिर्वृत्राण्यप्रतिष्कुतः ।

   जघान नवतीर्नव ॥ [I 84, 13]

3. ....दक्षिणावान्ग्रामणीरग्रमेति । तमेवमन्ये नृपतिम् .... [X 107, 5]

4. ....इषिरासो अद्रुहः स्पशस्वञ्चः सुदृशो नृचक्षसः [IX 73, 7]

5. सङ्गच्छध्वं संवदध्वं सं वो मनांसि जानताम् [X 191, 2]

உதவாதவன் நேசனல்லன்.[1] செல்வம் சக்கிரநேமிக்கிரமமாக ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனிடஞ் செல்லுகின்றமையான், செல்வமுள்ளபோதே ஒருவன் வேண்டுவோர்க்கு அதனை உதவ வேண்டும்.[2] தேவர்க்கும், விருந்தினர்க்கும் உணவை அளிக்காது தானே உண்ணுபவன் பாவி ஆவான்.[3] உழவன் உழவுத்தொழிலாலும், பிராமணன் ஆசிரியத்தொழிலாலும் பொருள் அடைந்தனர்.[4] பொருள், பிறப்பு முதலியவற்றில் ஒற்றுமைப்பட்டோர் செய்கையிலும் ஒற்றுமைப்படுவர் என நினைத்தல் தகாது.[5] பொய் கூறுதல் பிறர்க்குத் துரோகஞ் செய்தல், பிறரைச் சபித்தல் முதலியன பாவச்செயலாகக் கருதப்பட்டன.[6] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் என்ற பிரிவு முன்னரே உளது.[7]

1. न स सखा यो न ददाति सख्यै [ऋ. वे. X 117, 4]
2. पृणीयादिन्नाधमानायतव्यान्द्राघीयांसमनुपश्येत पन्थाम् ।
   ओ हि वर्तन्ते रथ्येव चक्रान्यमन्यमुपतिष्ठन्त रायः [X 117, 5]
3. मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य ।
   नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥ [X 117, 6]
4. कृषन्नित्फाल आशितं कृणोति .... ।
   वदन्ब्रह्मा वदतो वनीयान् .... ॥ [X 117, 7]
5. समौ चिद्धस्तौ न समं विविष्टः संमातरा चिन्न समं दुहाते ।
   यमयोश्चिन्न समा वीर्याणि ज्ञाती चित्सन्तौ न समं पृणीतः ॥
   [X 117, 9]
6. इदमापः प्रवहत यत्किञ्च दुरितं मयि ।
   यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शपे उतानृतम् ॥ [I 23, 22]
7. ब्रह्मद्विषः [VIII 53. 1] क्षत्रियान् [VIII 56,1]

விவாஹச்சடங்கு அனேகமாய் இப்போது நடக்குமாறே அப்போதும் நடந்தது. கணவன் மனைவியிடம் அன்புடன் இருப்பின், அவள் குற்றமற்று விளங்குவாள்.[1] இருவரும் மனமொத்து இருத்தல் வேண்டும்.[2] அவ்வாறு இருப்பின் மனைவியர் உடலை அலங்கரித்துக்கொண்டும், மனக்களிப்புடனும் இருப்பர்.[3] இருவரும் பிறரது செயலை நன்கு அறிய ஆற்றலுடையவர் ஆவர்.[4] பல மனைவியரை ஆண்மக்கள் மணப்பின், அவரால் துன்புற்று வாழ்ந்தனர்.[5] அம்மனைவியர் ஒருவருக்கொருவர் துன்பம் விளைவித்துக் கணவனைத் தன் வசமாக்க முயன்றனர்.[6] ஒருவரது பெயரை மற்றொருவர் கூறவும் விரும்பார்.[7] கணவன் பிறரை நேசியாமல் தன்னையே நேசிக்கு

1. अनवद्या पतिंजुष्टेव नारी [ऋ. वे. I 73, 3]
2. दम्पती समनसा कृणोषि [V 3, 2]
   समंञ्जन्तु विश्वेदेवाः समापो हृदयानि नौ ।
   संमातरिश्वा संधातासमुदेष्ट्री दधातु नौ ॥ [X 85, 47]
   இதனையே பிற்காலத்தில் காளிதாஸர் தன்னுடைய ஒவ்வொரு நூலிலும் வற்புறுத்தலைக் காண்க.
3. समनेव योषाः कल्याण्यः स्मयमानासः [IV 58, 8]
4. शुम्भमाने दम्पतीव क्रतुविदा जनेषु [II 39, 2]
5. संमातपन्त्यभितः सपत्नीरिव [I 105, 8]
6. यया सपत्नीं बाधते यया संविन्दते पतिम् [X 145, 1]
   सपत्नीमेपराधम पतिं मे केवलङ्कुरु [X 145, 2]
7. नह्यस्या नाम गृभ्णामि (X 145, 4)

மாறு மூலிகாப்பிரயோகங்களை வழங்கினர்.[1] கணவன் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு சொத்துக்களை இழப்பினும், அவனிடம் கோபிக்காது அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், அவன் நண்பரைக் கூட்டி வரின் அவர்க்கு மனவேறுபாடின்றி உணவளித்தலிலும் மனைவி ஈடுபட்டனள் என்றும், சொத்தை இழந்த பிறகு கணவன் அவற்றையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தினன் என்றும் அறியப்படுகின்றது.[2] சூதாட்டத்தில் தோல்வியுற்றவனது மனைவியையும் வெற்றிபெற்றவன் துன்புறுத்தினன்.[3]

தம்பதிகட்கு ஆண்மகன் பிறந்த பிறகு கணவன் இறப்பின் அவனுடன் மனைவி, விரும்பின் உடன்கட்டை ஏறினள்.[4] உடன்கட்டை ஏறாது விதவையாக இருந்தவரும் உண்டு.[5] ஆண்மகன் பிறவாது கணவன் இறப்பின், கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறுவதினின்றுந் தடுக்கப்பட்டு <u>தேவரரால்</u> ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றவரும் உண்டு. அப்போது அவர் விதவையின்

1. अहमस्मि सहमानाथत्वमसि सासहिः ।
   उभे सहस्वती भूत्वी सपत्नीं मे सहावहै ॥ (ऋ. वे. X 145, 5)
2. न मामिमेथ नजिहीळएषाशिवा सखिभ्य उत मह्यमासीत् ।
   अक्षस्याहमेक परस्यहेतोरनुव्रतामपजायामरोधम् ॥ (X 34, 2)
3. अन्ये जायां परिमृशन्त्यस्य यस्यागृधद्वेदनेवाज्यक्षः ॥
   (X 34, 4)

இவ்வாறுள்ள செயலை வியாஸர் மஹாபாரதத்தில் வருணித்ததை

4. आ नः प्रजां जनयतु प्रजापतिराजरसाय समनक्त्वर्यमा
   अदुर्मङ्गलीः पतिलोकमाविश ...... (X 85, 43)
5. आ पुत्रासो न मातरं विभृत्राः (VIII 43, 3)
   कस्ते मातरं विधवामचकत् (IV 18, 12)

விரதத்தையே கைக்கொண்டனர். நல்ல ஆண்மகன் பிறத்தற்காக தேவாருடன் சேரும்போது உல்லாஸத்துடன் இருந்தனர்.[1] ஆகலின் விதவைவிவாஹம் மந்திரகாலத்து இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துமா என ஆய்தற்குரியது. அன்றியும் பெண்டிரை மணத்தல் யாகம் முதலியன செய்தற்கும் மக்களைப் பெறுதற்குமே எனக் கருதப்பட்டது.[2] உடன்பிறந்தாள் உடன் பிறந்தானோடு புணர்தல் பாவச்செயல் எனக் கருதப்பட்டது.[3] ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் இருவருங் காதணி அணிந்திருந்தனர்.[4]

1. विधवेव देवरं मर्यं न योषा कृणुते सधस्थ आ (ऋ. वे. X 40, 2)

இதனை इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।

धर्मं पुराणमनुपालयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि ॥

(अ. वे. 543, 1)

என்ற அதர்வவேதமந்திரத்திலும், மனுஸ்மிருதியிலுங் காணலாம். இதன் உட்கருத்து யாதெனின், மக்களின்றி உலகம் நிலைக்காமையானும், ஒவ்வொரு குடியும் ஆண்மக்களால் வாழையடிவாழையாய் வளர்ந்துவந்ததாலும், ஒவ்வொரு பெண்மகளும் ஒரு ஆண்மகவையேனும் பெறல்வேண்டும் என்பது ஆபத்காலவிதி என்பதே.

उदीर्ष्व नार्यभिजीवलोकं गतासुमेतमुपशेष एहि ।

हस्तग्राभस्य दिधिषोस्तवेदम्पत्युर्जनित्वमभिसम्बभूथ ॥

(ऋ. वे. X 18, 8).

2. इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सर्पिषा संविशन्तु ।

अनश्रवोऽनमीवाः सुरत्ना आरोहन्तु जनयो योनिमग्रे (X 18, 7)

3. पापमाहुर्यः स्वसारं निगच्छात् (X 10, 12)

4. उत नः कर्णशोभना पुरूणि धृष्णवाभर (VIII 67, 3)

தகப்பனார் தேடின சொத்து ஆண்பிள்ளைக்கே உரியது. பெண் பிள்ளையும் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்ததாகும்.[1] ஒருவனுக்குப் பெண் பிள்ளை மாத்திரம் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்விக்கும்போது அவளுக்குப் பிறக்கும் முதற்பிள்ளை தனது என மணமகனைக் கேட்டுக்கொண்டு அவனைத் தன் மகனாகக் கொண்டு தன் சொத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பதும் உண்டு.[2]

தேவர்களுக்குள் குழந்தையோ சிறுபிள்ளையோ இல்லை.[3] இந்திராணியின் கணவனாகிய இந்திரன் பிறர்போல் கிழத்தனத்தை அடைந்து சாவதில்லை.[4] சூரியகிரகணத்தைப்பற்றியும்,[5]

1. न जामये तान्वो रिक्थमारैक् चकार गर्भं सनितुर्निधानम्
(ऋ. वे. III 31, 2)

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव (I 1, 9)

भुजे वयो न पित्र्यं सहः (VIII 20, 13)

2. शासद्वह्निर्दुहितुर्नप्त्यं गाद्विद्वाँ ऋतस्य दीधितिं सपर्यन् ।
पिता यत्र दुहितुः सेकमृञ्जन्त्संशग्म्येन मनसा दधन्वे ॥ (III 31, 1)

3. न हि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः ।
विश्वे सतो महान्त इत् (VIII 30, 1)

*4. इन्द्राणीमासु नारिषु सुभगामहमश्रवम् ।
नह्यस्या अपरं चन जरसा मरते पतिर्विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः ॥
(X 86, 11)

.... अजरं प्रहोतारम् .... (VIII 88, 7)

5. यत्त्वा सूर्य स्वर्भानुस्तमसाविध्यदासुरः (V 40, 5)

எண்ணிக்கை பத்துப்பத்தாய்[1] எண்ணப்பட்டதைப்பற்றியும் கூறப்பட்டது காண்க.

இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் வழங்கப்பட்ட வஸிஷ்டர்,[2] விச்வாமித்திரர்,[3] அகஸ்தியர்,[4] இக்ஷ்வாகு,[5] இராமன்,[6] வேநன்,[6] யயாதி,[7] கண்வர்,[8] பராசரர்,[2] பரதன்,[3] இவர்களின் பெயர் ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன.

ஸுதாஸன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவருடைய தகப்பன் பிஜவனன்;[9] அவர்க்குச் சிலநாள் விச்வாமித்திரர் புரோஹிதராய் இருந்தார்.[10] பின்னர் அவர் பரதர்களுக்குப்

1. आविंशत्या त्रिंशता .... (ऋ. वे. II 18, 5–6)
2. प्र ये गृहादममदुस्त्वाया पराशरः शतयातुर्वसिष्ठः (VII 18, 21)
3. विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (III 53, 12)
   विश्वामित्रो यदवहत्सुदासम् .... (III 53, 9)
4. अगस्त्यस्य नद्भ्यः सप्ती युनक्षि रोहिता (X 60, 6)
5. यस्येक्ष्वाकुरुपव्रते रेवान्मराय्येधते (X 60, 4)
6. प्रतद्दुः शीमे पृथवाने वेने प्र रामे वोचमसुरे मघवत्सु (X 94. 14)
7. ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)
8. अग्निरत्रिं भरद्वाजं गविष्ठिरं प्रावन्नः कण्वं त्रसदस्युमाहवे (X 150, 5)
9. सुदासः । अर्हन्नग्ने पैजवनस्य (VII 18, 22)
10. महाँ ऋषिर्देवजा देवजूतोऽस्तभ्नात्सिन्धुमर्णवं नृचक्षाः ।
    विश्वामित्रो यदवहत्सुदासमप्रियायत कुशिकेभिरिन्द्रः ॥ (III 53, 9)

புரோஹிதர் ஆனார்.[1] பரதர் ஸுதாஸர்க்குப் பகைவர். ஸுதாஸர் அப்போது வஸிஷ்டரைப் புரோஹிதராகக் கொண்டனர். ஸுதாஸன் பரதரை வென்றனன்.[2] பருஷ்ணிநதிக் கரையில் ஸுதாஸன் வஸிஷ்டர் வஸிஷ்டபுத்திரர்கள் இவருடைய உதவியால் பத்து அரசர்களை வென்று அவர் பருஷ்ணிநதியைத் தாண்டாதவாறு செய்தனன்.[3] அப்போது அவனுக்கு த்ருத்ஸுக்கள் உதவியாயிருந்தனர்.[4] அப்பத்து அரசர்களும் யாகஞ் செய்யாதவர்.[5] ஆகலின் பரதர் அப்பத்து அரசர்களுள் ஒருவர்

1. कुशिकस्य सूनुः (ऋ. वे. III 33, 5)

   यदङ्ग त्वा भरताः सन्तरेयुः (III 33, 11)

2. दण्डा इवेद्गो अजनास आसन्परिच्छिन्ना भरता अर्भकासः

   (VII 33, 6)

3. दुराध्यो ३ अदितिं स्रेवयन्तोचेतसोविजगृभ्रे परुष्णीम् [VII 18, 8]

   एवेन्नुकं सिन्धुमेभिस्ततारेवेन्नुकं भेदमेभिर्जघान ।

   एवेन्नुकं दाशराज्ञे सुदासं प्रावदिन्द्रो ब्रह्मणा वो वसिष्ठाः ॥

   (VII 33, 3)

4. यत्र राजभिर्दशभिर्निबाधितं प्रसुदासमावतं तृत्सुभिः सह

   (VII 83, 6)

5. दश राजानः समिता अयज्यवः सुदासमिन्द्राबरुणा न युयुधुः

   (VII 83, 7)

எனக் கூற இயலாது. அப்பதின்மரும் சிருதன், கவஷன், விருத்தன், அநு, த்ருஹ்யு, பூரு, சம்பரன், துர்வசன், யது, கோ ஆவர்.[1]

பஞ்சஜநா:, பஞ்சக்ஷிதய:, பஞ்சக்ருஷ்டய:, பஞ்சஜாதா: என்ற பிரயோகங்கள் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.[2] இவை

1. सुदास इन्द्रः सुतुकाँ अमित्राननरन्धयन् ... [ऋ. वे. VII 18, 9]
   अधश्रुतं कवषं वृद्धमप्स्वनुद्रुह्युंनिवृणग्वज्रबाहुः (VII 18, 12)
   जेष्म पूरुं विदथे मृध्रवाचम् (VII 18, 13)
   पुरः सद्य इत्थाधिये दिवोदासाय शम्बरम् ।
   अधत्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
   निगव्यवोनवोद्रुह्यवः ... (VII 18, 14)
   गव्यवः என்பதற்கு गोकामाः என ஸாயணாசிரியார் பொருள் கூறியுள்ளார். अनवः, द्रुह्यवः என்பவற்றிற்கு அநுவைச் சேர்ந்தார், த்ருஹ்யுவைச் சேர்ந்தார் என அவரே கூறியிருத்தலின், அதனையொட்டியே गव्यवः என்பதற்கு கோவைச் சேர்ந்தார் எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது எனது கொள்கை.
2. अदितिः पञ्च जनाः (I 89, 10)
   इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)
   यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनां वसु (I 176, 3)
   एषा स्या युजाना पराकात्पञ्च क्षितीः परिसद्यो जिगाति ।
   (VII 75, 4
   अस्माकं द्युम्नमधि पञ्च कृष्टिषु ... (II 2, 10)
   त्रिषधस्था सप्तधातुः पञ्च जाता वर्धयन्ती (VI 61, 12)

நாலு வர்ணத்தார், நிஷாதர் இவ்வைவரையுமேனும், கந்தர்வர், பிதிரர், தேவர், அஸுரர், ராக்ஷஸர் இவ்வைவரையேனும் குறிக்கும் எனத் தன் முன்னோர் கூறியதாக யாஸ்கர் நிருக்தத்தில் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து அவருடைய காலத்திலே அவை எவரைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாய் அறியப்படவில்லையெனத் தோன்றுகின்றது. நிஷாதர் என்ற ஜாதி ருக்வேதமந்திர காலத்து இருந்ததா என நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அஸுரர் என்பது ருக்வேதத்தில் தேவரல்லாதவரைக் குறிக்காமையான், அவ்வைவருள் ஒருவர் அஸுரர் எனக் கூறுதல் பொருந்துமா என ஆராய்தற்கு உரியது. அச்சொற்கள் பூருக்கள், துர்வசர், யதுக்கள், அனுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் இவரைக் குறிக்கலாம் என மாக்டானல் கூறுகின்றனர்.[1] அதுவும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில் இந்திரனுக்குப் பாஞ்சஜன்ய:[2] என்ற ஒரு விசேடணம் இருக்கின்றமையான், அச்சொற்கள் இந்திரனால் ஆதரிக்கப்படும் ஐவகை மக்களைக் குறித்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். மலைப்பிரதேசம் (குறிஞ்சி), கடற்பிரதேசம் (நெய்தல்), காடு (முல்லை), வயல்கொண்ட பிரதேசம் (மருதம்), பாலைவனம் (பாலை) இவ்வைந்திணையும் ஆங்குள்ள மக்களையும் குறிக்கும் என்பர் தமிழருள் சிலர். இவ்வாறுள்ள இடங்கள் ருக்வேதியர் வசித்த இடத்தில் உள்ளன. ஆயினும் அப்பகுப்பைத் தான் அவை குறிக்கும் என்பதற்கு மற்றொரு சான்று இருப்பின் நலம்.

மனுவிற்கு உசனராகிய காவ்யர் புரோஹிதராகக் கூறப்பட்டனர்.[3] பிற்காலத்தில் அவரை அஸுரகுருவாகக் கூறுவர்.

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p. 153.
2. चर्षणीषो न शवसा पाञ्चजन्यो मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती ।
[ऋ. वे. I 100, 12]
3. उशना काव्यस्त्वा निहोतारमसादयत्
आयजिं त्वा मनवे जातवेदसम् ॥ (VIII 23, 17)

ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் சித்திரன் என்ற அரசன், மேகம் நீரைப் பொழிவதுபோன்று, பொருளை ஏனையோர்க்கு வழங்கினன்.[1]

ருக்வேதகாலத்தில் உழவு, ஆடு மாடு இவற்றை வளர்க்கை, தச்சு, கொல்லு, மருத்துவம், வேட்டை முதலிய தொழில்கள் ஆளப்பட்டன என்பது இந்திரன், ஸவிதா, ருத்திரன், அச்வின் தேவதைகள் முதலியோரைப் பற்றிய ஸூக்தங்களால் நன்கு அறியப்படும்.

நிஷ்கம்[2] முதலிய சொற்களால் நாணயங்கள் வழங்கப்பட்டன என்பதும், ஹிரண்யகர்ணம், மணிக்ரீவம்,[3] அஞ்சி[4] முதலிய சொற்களால் பல்வகை அணிகள் செய்யப்பட்டன என்பதும், சூதாட்டம், ஸங்கீதம், நிருத்தம் முதலியன மகிழ்ச்சியூட்டும் ஸாதனங்களாக இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

போர்க்களத்தில் சண்டை செய்யும்போது இறப்பவர் நல்லுலகை அடைவர் எனக் கருதப்பட்டது.[5]

1. चित्र इद्राजा राजकाइदन्यके यके सरस्वतीमनु ।
पर्जन्य इव ततनद्धि वृष्ट्या सहस्रमयुता ददत् ॥
[ऋ. वे. VIII 22, 18]
2. निष्कं वा घाकृणवते (VIII 47, 15)
3. हिरण्यकर्णं मणिग्रीवम् (I 122, 14)
4. गोमातरो यच्छुभयन्ते अञ्जिभिः (I 85, 3)
5. ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासो ये तनूत्यजः ।
ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ (X 154, 3)

அத்தியாயம் 4

ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ்ஸுக்களும், மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்.

ருக்வேதத்துள் 21 சாகைகள் உள என தர்மஸூத்திரங்களிலும் மஹாபாஷ்யத்திலும் கூறப்பட்டுளது. சரணவ்யூஹத்தில் சாகலம், வாஷ்கலம், ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், மாண்டூகேயம் என ஐந்து சாகைகளே குறிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், சாகலம் இம்மூன்றிற்கும் உள்ள பேதம் சிறிதே. சாகலத்தில் இராத பதினோர் ருக்குக்கள் ஆச்வலாயனத்திலும், பத்து ருக்குக்கள் சாங்காயனத்திலும் இருக்கின்றன. புராணங்களில் சாகலம், வாஷ்கலம், மாண்டூகம் இம்மூன்றுமே குறிக்கப்பட்டன. மாண்டூகத்திலுள்ள விசேஷம் யாது என அறிய ஸாதனம் இல்லை. வாஷ்கலத்திற்கும் சாகலத்திற்கும் இரண்டே பேதம் உள :—(1) வாஷ்கலத்தில் எட்டு ருக்குக்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன (2) முதன் மண்டலத்தில் சில மந்திரங்களின் முறை பிறழ்ந்திருக்கின்றது. ஆகலின் தற்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுவது சாகலம் ஒன்றே.

ருக்வேதத்துள் வழங்கப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்குள் காயத்ரீ,[1]

1. गायत्री —(1) चतुर्विंशत्यक्षरा—त्रिपादा—अष्टाक्षरपादा च
(2) क्वचित् चतुः पादा षडक्षरपादा च ।

அத்தியாயம் 4

உஷ்ணிக்,[1] அநுஷ்டுப்,[2] ப்ருஹதீ,[3] பங்க்தி,[4]

1. उष्णिक् —— अष्टाविंशत्यक्षरा—त्रिपादा—पूर्वौ अष्टाक्षरौ, उत्तमो द्वादशाक्षरः । यत्र मध्ये द्वादशाक्षरः सा ककुप् । यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुर उष्णिक् । क्वचित् चतुःपादा सप्ताक्षरा च ।

2. अनुष्टुप् —— द्वात्रिंशदक्षरा – चतुःपादा – अष्टाक्षरा च, क्वचित् त्रिपादा, मध्ये अष्टाक्षरा, अभितो द्वादशाक्षरा च – इयं च पिपीलिकामध्या इति आख्यायते ।

3. बृहती —— षट्त्रिंशदक्षरा – चतुःपादा ; त्रयः अष्टाक्षराः द्वादशश्च उपोत्तमः । यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुरस्ताद्बृहती । यत्र द्वितीयः सा उरोबृहती । यत्र उत्तमः सा उपरिष्टाद्बृहती । क्वचित् चतुः-पादा नवाक्षरपादा च । क्वचिच्च त्रिपादा द्वादशाक्षरपादा च ।

4. पङ्क्ति —— चत्वारिंशदक्षरा पञ्चपादा अष्टाक्षरपादा च अथवा चतुःपादा – (a) यत्र पूर्वौ अष्टाक्षरौ उत्तरौ द्वादशाक्षरौ सा आस्तारपङ्क्ती (b) यत्र पूर्वौ द्वादशाक्षरौ उत्तरौ अष्टाक्षरौ सा प्रस्तारपङ्क्ती (c) यत्र मध्ये अष्टाक्षरौ अभितः द्वादशाक्षरौ सा संस्तारपङ्क्ती (d) यत्र मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्ती । यत्र विष्टारपङ्क्ती बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा भवति तां प्रगाथा-माचक्षते ॥

த்ரிஷ்டுப்,[1] ஜகதி[2] முதலியன. ஜகதிக்குமேல், ஐம்பத்திரண்டு ஐம்பத்தாறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட அதிச்சந்தஸ்ஸுக்களும் உள.

இந்த சந்தஸ்ஸுக்கள் முதலில் உயிர்களின் எண்ணிக்கையை மாத்திரங் கொண்டு வகுக்கப்பட்டனவே யன்றி அவற்றின் குருலகுத்தன்மையையுங்[3] கொண்டு வகுக்கப் பட்டனவல்ல. ஏனெனில் பாரஸீகதேசத்து ஸெண்ட் அவெஸ்தா நூலில் குருலகுத்தன்மை கருதப்படவில்லை; அவ்வாறே ருக் வேதத்து முற்பகுதியிலும் இருக்கிறது. ஆயினும் ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் குருலகுத்தன்மையுங் கருதப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. அவற்றிலிருந்து பிற்காலத்து நூல்களில் வழங்கப்பட்ட விருத்தங்கள் வந்திருத்தல் கூடும்.

ருக்வேதத்தில் திருஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 3920 ருக்குக் களும், காயத்திரி சந்தஸ்ஸில் சுமார் 2450 ருக்குக்களும், அனுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 820 ருக்குக்களும் இருக்கின்றன. இவ்வாறிருந்தும் பிற்காலத்தில் அனுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸுக்குத் தான் வழக்கு இருக்கின்றது.

மந்திரப்பொருளறியும்வழி :—கி. பி. 14-வது நூற்றாண்டில் ஸாயணாசார்யரால் எழுதப்பட்ட பாஷ்யத்திலிருந்தே ருக்வேத மந்திரப்பொருளை அறியலாம் என்பது வில்ஸன்[4] என்ற மேனாட்

1. त्रिष्टुप् — चतुश्चत्वारिंशदक्षरा – चतुःपादा – एकादशाक्षरपादा च पञ्चपादापि भवति चत्वारः अष्टाक्षराः एकः द्वादशाक्षरः ॥
2. जगती — अष्टाचत्वारिंशदक्षरा – चतुःपादा – द्वादशाक्षरपादा च । पञ्चपादापि भवति, त्रयः अष्टाक्षराः द्वौ द्वादशाक्षरौ ॥
3. நெட்டெழுத்தும், ஸம்யுக்தாக்ஷரத்திற்கு முன்னுள்ள குற்றெழுத்தும் குரு; மற்ற குற்றெழுத்து லகு.
4. H. H. Wilson.

டறிஞரின் கொள்கை. ஆனல் சுமார் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் யாஸ்கர் எழுதிய நிருக்தத்தில் பல ருக்குக்களின் பொருள்கள் கூறப்பட்டன. ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் ப்ரவிருத்தி-நிமித்தம் பல்வகையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், ஒரே ருக்கைப் பல்வகையாக அவர்காலத்தே பொருள் கொண்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பலவிடங்களில் நிருக்தத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஸாயணபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஒன்ருக இல்லை. ஸாயணருடைய காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த மாதவபட்டர்[1] (வேங்கடராயரது புதல்வர்) எழுதிய ருகர்த்ததீபிகையும்[2] அவர்க்கு முன்னர் இருந்த ஸ்கந்தஸ்வாமி[3] இயற்றிய பாஷ்யத்தின் ஒரு பகுதியும் அச்சில் வந்திருக்கின்றன. ருக்வேதத்திற்கு ஒற்றுமைப்பட்ட நூல் பாரஸீகரின் ஸெண்ட் அவெஸ்தா ஆகும். அந்நூற்பயிற்சியால் ருக்குக்களின் பொருள் அறிதலுங் கூடும். மேற்கண்ட நூல்களின் பயிற்சி மாத்திரம் மந்திரப்பொருளை அறியப் போதாது. ருக்வேத ஸம்ஹிதையை அடிக்கடி படித்தல் வேண்டும்; அங்குள்ள சொற்களின் அகராதி இயற்றவேண்டும். ஒரு சொல் எத்தனைப் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று கவனித்தல் வேண்டும். எப்பொருள் எங்குப் பொருந்தும் என ஆராய்தல் வேண்டும். இண்டோயூரோபியன்பாஷாசாஸ்திரத்தின் அறிவும் உண்மைப்பொருளை அறியப் பயன்படும். ருக்வேத மந்திரங்களைக் கண்ட ரிஷிகள் பெரிய கவிகள் போன்றிருத்தலான், காவியங்களின் நுண்ணிய கருத்தை அறியப் படிப்போன், எவ்வாறு சுவையில் ஈடுபட்டு இருக்கவேண்டுமோ, அவ்வாறே

1. माधवभट्टः கி. பி. 11-ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 12-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.
2. ऋगर्थदीपिका
3. स्कन्दस्वामी கி. பி. ஆருவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஏழாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

மந்திரங்களின் உட்கருத்தை அறிய முயலுகின்றவன் அவற்றோடு ஈடுபடுதல் வேண்டும். தற்போதுள்ள பழக்கவழக்கங்கள் அக்காலத்துப் பழக்கவழக்கங்களினின்று மாறுபட்டிருத்தல் கூடுமாதலின், இக்காலத்து வழக்கத்தைக்கொண்டு அம்மந்திரப் பொருள்களை அறிய முயலுதல் தகாது. அவை எந்நாட்டிற் காணப்பட்டனவோ அந்நாடு அப்போது எவ்வாறு இருந்தது என அறிதல் வேண்டும். அம்மந்திரங்களைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றை இகழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்காது, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை அறியவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் பலர் ஈடுபட்டு ஸம்ஹிதையைப் படித்து அவர் தங்கருத்தை ஒத்துநோக்கிப் பொதுநோக்கத்துடன் ஆராயின், பல மந்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் புலப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மித்திரரும், வருணரும் ஒரு வேள்வியில் இருக்கும்போது வானத்திற் செல்லும் உர்வசியைப் பார்த்தனர்; அப்போது அவ்விருவரின் ரேதஸ் கீழே விழ, அதன் ஒரு பகுதி கும்பத்திலும் விழ, அவற்றிலிருந்து வஸிஷ்டரும் அகஸ்தியரும் பிறந்தனர்.[1] இதனால் அஸ்கதியர் மைத்ராவருணி என்றும், கும்பஸம்பவர் என்றும் என் கூறப்படுகின்றனர் என்பது விளங்கும்.

1. उतासिमैत्रावरुणो वसिष्ठोर्वश्या ब्रह्मन्मनसोधिजातः ।
द्रप्सं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन ...... ॥ [ऋ. वे. VII 33, 11]
सत्रेह जाताविषितानमोभिः कुम्भे रेतः सिषिचतुः समानम् ।
ततो ह मान उदियाय मध्यात्ततो जातमृषिमाहुर्वसिष्ठम् ॥
(VII 33, 13)
विद्युतो ज्योतिः परिसञ्जिहानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा ।
तत्ते जन्मोतैकं वसिष्ठागस्त्यो यत्त्वाविश आजभार ॥ (VII 33, 10)

அத்தியாயம் 4

பஞ்சஜனர்[1] பஞ்சக்ஷிதியர்[2] எனப் பல்லிடத்து வழங்கப் பட்டுளது. அதற்கு யாஸ்கர் நிருக்தத்தில் இருவகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், நிஷாதர் என ஒருவகை; கந்தர்வர், பிதரர், தேவர், அஸுரர், ராக்ஷஸர் என மற்றொரு வகை. இப்பொருள்கள் பொருந்தா என முன்னரே கூறப்பட்டது. அஸுரர் என்பதற்குப் பிரதியாக விருத்திரர் என யாஸ்கர் கூறியிருப்பின் இரண்டாம் பொருள் பொருந்துமோ வெனின், 'பஞ்சஜனங்கள் எனது விளித்தற்கு அருளட்டும்',[3] 'இந்திரன் பஞ்சக்ஷிதிகட்கும் அருள்புரிகிறான்',[4] 'எந்த இந்திரன் கையில் பஞ்சக்ஷிதிகளின் செல்வம் இருக்கின்றதோ',[5] 'மனிதர்களாகிய பஞ்சக்ஷிதிகளை போதிப்பிக்கும்'[6] முதலிய பிரயோகங்களை ஊன்றி நோக்கின் அஃதும் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் விருத்திரர், ராக்ஷஸர் இவர்களின் நன்மைக்குப் பகைவனாகவே இந்திரன் பலவி...ங்களிலுங் கூறப்பட்டனனேயன்றி அவர்களுக்கு நண்பனாகக் கூறப்படவில்லை; அன்றியும் கந்தர்வர் முதலியோர் மானிடர் ஆகார். பிறப்புப்பற்றி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்ற பகுப்பு ருக்வேதத்தில் முதல் ஒன்பது மண்டலங்களிற் கூறப் படாததால் அப்பகுப்பு அப்போது இல்லை என்ற கொள்கையை

1. पञ्च जनाः (I 90, 10; VIII 32, 22; X 53, 4-5)
2. पञ्च क्षितयः (I 7, 9; I 176, 3; VII 79, 1)
   पञ्चकृष्टयः (II 2, 10)
3. पञ्च जना मम होत्रं जुषन्ताम् (X 53, 5)
   पञ्च जना मम होत्रं जुषध्वम् (X 53, 4)
4. इरज्यति । इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)
5. यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनाम् (I 176, 3)
6. पञ्च क्षितीर्मानुषीर्बोधयन्ती (VII 79, 1)

மேனாட்டுஆராய்ச்சியாளர் கொண்டு பஞ்சஜனர் என்ற சொல் பூருவர், துர்வசர், யதவர், அனுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் என்ற ஐவரைக் குறிக்கும் என்பர். ஆனால் ஒரு மந்திரத்தில் நர்யனையும், துர்வசனையும், யதுவையும், துர்வீதியையும், ரதம் என்பவனையும், எதசம் என்பவனையும் இந்திரன் காப்பாற்றியதாக உள்ளது.[1] மற்றோர் மந்திரத்தில் துர்வசனையும், யதுவையும், உக்கிரதேவனையும், நவவாஸ்த்வனையும், பிரகத்ரதனையும், துர்வீதியையும் அக்னி கொண்டுவரட்டும் என உளது.[2] மற்றோர் மந்திரத்தில் இந்திரன் திவோதாஸரைக் காப்பாற்றியதாகக் கூறப்பட்டுளது.[3] மற்றோர் மந்திரத்தில் பூரு தன்னைக் காப்பாற்ற அக்கினியை வேண்டியதாக உளது.[4] மற்றோரிடத்தில் இந்திரன் திவோதாஸனைக் காப்பாற்ற துர்வசனையும் யதுவையும் அடக்கியதாகக் கூறப்பட்டுளது.[5] இவற்றை நோக்கின் மேனாட்டார் கொள்கையும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை. விச்வாமித்திரரின் ஸ்தோத்திரம் பாரதஜனத்தைக் காப்பாற்றுகிறது எனக் கூறியிருக்கின்றமையால், அம்மந்திரங்கள் பாரத நாட்டில் காணப்பட்டன என்பது வெளிப்படை. வஸிஷ்டர்,[6]

1. त्वमाविथ नर्यैतुर्वशं यदुं त्वं तुर्वीतिं वय्यं शतक्रतो ।
   त्वं रथमेतशम् ..... (ऋ. वे. I 54, 6)
2. अग्निना तुर्वशं यदुं परावतउग्रादेवं हवामहे ।
   अग्निर्नयं नववास्त्वं बृहद्रथं तुर्वीतिं दस्यवे सहः (I 36, 18)
3. त्वं तदुक्थमिन्द्र .... प्रावो दिवोदासं चित्राभिरूती (VI 26, 5)
4. पूरुरीळीतावसे (V 17, 1)
5. पुरः सद्य इत्थाधियेदिवोदासाय शम्बरम् ।
   अधत्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
6. वसिष्ठं ह वरुणो नाव्याधात् [ऋ. वे VII 88, 4]

அத்தியாயம் 4

விச்வாமித்திரர்,[1] ச்யவனர்,[2] பரத்வாஜர்,[3] மாந்தாதா,[3] நஹுஷன்,[4] ஆயு,[4] யயாதி,[5] ஜமதக்னி,[6] புரூரவஸ்,[7] வேநன்,[8] ராமன்,[9] இக்ஷ்வாகு,[10] முதலிய பெயர்கள் வழங்கப்பட்டமையால் அந்தந்த மண்டலத்தில் அப்பெயர் கொண்ட மந்திரங்கள் அவரவர்காலத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இக்கொள்கையை ஸாயணர்க்கு முன்னர் ருக்வேதத்திற்கு உரை செய்த மாதவபட்டர் கைக்கொண்டது நோக்கத்தக்கது. ஆகலின் அச்சொற்கள் அவற்றுற் குறிக்கப்பட்ட மக்களைக் கூறவில்லை என்ற கொள்கை ஆராய்தற்பாலது.

1. विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (ऋ. वे. III 53, 12)
2. युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः (I 117, 113)
3. याभिः सूर्यं परियाथः परावतिमन्धातारं क्षैत्रपत्येष्वावतम् ।
   याभिर्विप्रं प्रभरद्वाजमावतम् .... ॥ (I 112, 13)
   मन्धातुः (VIII 39, 8)
4. त्वामग्ने प्रथममायुमायवे देवा अकृण्वन्नहुषस्य विश्पतिम् (I 31, 10)
5. मनुष्वदग्ने अङ्गिरस्वदङ्गिरो ययातिवत् .... (I 31, 17)
   ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)
6. गृणानो जमदग्निना (IX 62, 24)
7. महे यत्त्वा पुरूरवो रणायावर्धयन् (X 95, 7)
8. & 9. प्रतद्दुःशीमे पृथवाने वेने प्ररामे वोचम् (X 93, 14)
10. यस्येक्ष्वाकुरुपव्रते रेवान्मराय्येधते ।
    दिवीव पञ्च कृष्टयः ॥ (X 60, 4)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேத தேவதைகள்

உலகங்கள் பூலோகம், அந்தரிக்ஷலோகம், த்யுலோகம், என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன.[1] ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில தேவதைகள் உளர். சிலர் மூன்று உலகங்களிலும் உள்ளவர். அவர் அக்கினி, இந்திரன் முதலியோர்.[2] ஒவ்வொரு உலகத்திலும் பதினொரு தேவதைகள் இருந்தனர் என ஒரு மந்திரம் கூறும்.[3] மூன்று உலகங்களிலும் 3339 தேவதைகள் இருந்தனர் என்று மற்றொரு மந்திரம் கூறும்.[4] நிருக்தகாரர்கள் பூலோகத்தில் அக்கினியும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாயுவோ இந்திரனோ, த்யுலோகத்தில் ஸூரியனுமே தேவதைகள்:

1. परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति (ऋ. वे. X 82, 5)

2. यदिन्द्राग्नी अवमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्यां परमस्यामुत स्थः (I 108, 9)

3. ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ ।
अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ (I 140, 11)
... त्रयश्च त्रिंशच्च मनोर्देवा यज्ञियासः (VIII 30, 2)

4. त्रीणि शता त्री सहस्राण्यग्निंत्रिंशच्च देवा न वचा सपर्यन् (III 9, 9)

ஏனைய தேவதைகளெல்லாம் அவற்றின் பிரிவே ஆகும்[1] எனக் கூறினர். தேவர்களுள் குழந்தையோ, இளைஞர்களோ இல்லை.[2]

தேவர்கள் பித்ருதேவர்கள் என்றும், கர்மதேவர்கள் என்றும், தேவர்கள் என்றும் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பித்ருதேவர்கள் வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள் என மூவகைப்பட்டனர் என்பதும் அவர் தேவர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த பதவியில் இருந்தனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.[3] ரிபுக்கள் ஸுதன்வரிஷியின் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து தங்களின் செயல்களால் இந்திரனின்

1. तिस्र एव देवता इति नैरुक्ताः, अग्निः पृथिवीस्थानः, वायुर्वेन्द्रो वा अन्तरिक्षस्थानः, सूर्यो द्युस्थानः। तासां महाभाग्यादेकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि भवन्ति, कर्मपृथक्त्वाद् वा।
(निरु. 7, 5)

2. नहि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः।
विश्वे सतो महान्त इत् (ऋ. वे. VIII 30, 1)

3. त्वमग्ने वसूँरिहरुद्राँ आदित्याँ उत।
यजास्वध्वरं जनं .... ॥ [I 45, 1]
आदित्या रुद्रा वसवः .... यज्ञमवन्तु देवाः (III 8, 8)
इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरावहाबृहन्तम्।
आदित्येभिरदितिम् .... (VII 10, 4)
இம்மந்திரத்தில் மூன்றும் வேற்றுமை அப்பிரதானப்பொருளில் வழங்கப்பட்டது காண்க.

நட்டை அடைந்து தேவர்கள் ஆயினர்.[1] அவர்கள் கர்ம தேவர்களைச் சார்ந்தார் ஆவர். இந்திரன் முதலியோர் தேவர்கள் ஆவர். இவர்களின் தாரதம் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் கூறியது காண்க. பித்ருக்களின் ஆநந்தத்தில் 10000 மடங்கு உடையது கர்மதேவர்களின் ஆநந்தம்; அவர்களின் ஆநந்தத்தில் 100 மடங்கு உடையது தேவர்களின் ஆநந்தம். இந்திரன், வருணன், அக்கினி, அச்வின்தேவதை இவர்கட்கு இந்திராணீ, வருணானீ, அக்கிநாயீ, அச்வினீ என மனைவிகள் இருந்தனர்.[2]

பூலோகதேவதைகள் : அக்கினி, ப்ருதிவி, த்வஷ்டா, வநஸ்பதி முதலானோர்.

அந்தரிக்ஷலோகதேவதைகள் : வாயு, வருணன், ருத்திரன், இந்திரன், மருத், ஸவிதா, யமன், உஷஸ், அபாம்நபாத், ப்ருகஸ்பதி முதலானோர்.

த்யுலோகதேவதைகள் : சூரியன், விச்வேதேவர், அச்வின் தேவதைகள் முதலானோர்.

1. इन्द्रस्य सख्यमृभवः समानशुमनोर्नपातो अपसो दधन्विरे ।
सौधन्वनासो अमृतत्वमेरिरे विष्ट्वी शमीभिः सुकृतः सुकृत्यया ॥
(ऋ. वे. III 60, 3)

यत्संवत्समृभवो गामरक्षन्यत्संवत्समृभवोमा अपिंशन् ।
यत्संवत्समभरन्भासो अस्यास्ताभिः शमीभिरमृतत्वमाशुः ॥
(VI 33, 4)

2. उत ग्नाव्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य ग्नाय्यश्विनीराट् ।
आ रोदसी वरुणानी ..... ॥ (V 46, 8)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்ட சிறந்த தேவதைகள் அக்கினி, ஸவிதா, இந்திரன், வருணன் முதலானோர் ஆகும். அவரெல்லாம் மனிதர்களைப்போல் வருணிக்கப்பட்டனர். ஒரே பண்பு பலரிடத்தும் காணப்படுகின்றது. இருளைப் போக்கும் பண்பு அக்னியிடத்தும், ஸவிதாவிடத்தும், உஷஸ்ஸிடத்தும் உளது. சிலவிடத்து இரண்டு அல்லது பல தேவதைகள் ஒருங்கு விளிக்கப்படுதலின், ஒன்றன் பண்பே இருவரின் அல்லது பலரின் பண்பாகக் கூறப்பட்டுளது. உதாரணமாக, அக்கினியும் இந்திரனும் ஒருங்கு விளிக்கப்பட, அக்கினியை வஜ்ரமுடையவனாக வருணிக்கப்பட்டுளது.[1]

இத்தேவதைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் தனித்தனியாக விளிக்கப்படுதலின், ஸ்வதந்திரமான பல தேவதைகளிடம் உலகியல் உளதாகச் சிலர் நினைத்தனர். அக்கொள்கையைப் பாலிதீயிஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர். தேவதைகள் பலராயிருப்பினும், அந்தந்த காலத்தில் விளிக்கப்பட்ட தேவதையே சிறப்புற்றது என மோக்ஷமூலர்[3] நினைத்தனர். அக்கொள்கையை ஹீனோதீயிஸம்[4] என்ற சொல்லாற் குறித்தனர். 'ஒன்றையே பலவாகக் கூறுகின்றனர்.[5]' என்றும் 'தொடக்கத்தில் பூதங்களின் பதியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பர் ஒருவரே இருந்தார்'[6] என்றும் பொருள்கொண்ட தொடர்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் இருத்தலின், கடவுள் ஒருவரே, அவ

1. वज्रबाहूअस्माँइन्द्राग्नी अवतं शचीभिः (ऋ. वे. I 109, 7)
2. Polytheism.
3. Maxmuller.
4. Henotheism.
5. एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति (I 164, 46)
6. हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)

ராணையில் தேவதைகள் அவரவரது கடமையைச் செலுத்துகின்றனர் என அறியக்கிடக்கின்றது என்றனர் மாக்டானெல்[1]; இதனை மானோதியீஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர்.

பூலோகத்தில் வேள்வி முதலியவற்றில் அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படும் பொருளே தேவதைகளுக்கு உணவு ஆகும் எனவும், அங்குச் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்கள் அவர்களுக்குப் பலத்தையும் உற்சாகத்தையும் உண்டுபண்ணும் எனவுங் கூறப்பட்டுளது. ஆகலின் இப்புவியில் வேள்வி முதலியன அவசியம் நடைபெறல் வேண்டும். வேள்வி செய்தற்கு மனிதர்க்குப் பொருளும் வேதாத்தியயனமும், உடல்வலியும் மனவலியும் வேண்டும்.[3] அவை தேவதைகளின் அனுக்கிரகம் இன்றி வாரா. ஆகலின் மனிதர்க்குத் தேவதைகளின் உதவியும் தேவதைகளுக்கு மனிதரின் உதவியும் வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் ருக்குக்களில் ருக்வேதம் கூறும் :—

यदङ्ग दाशुषे त्वमग्ने भद्रं करिष्यसि । तवेत्तत्सत्यमङ्गिरः

(I 1, 6)

विश्वं तद्भद्रं यदवन्ति देवा बृहद्वदेम विदथे सुवीराः

(II 35, 15)

यः सुन्वते पचते दुध्र आचिद्वाजं दर्दर्षि स किलासि सत्यः ।
वयं त इन्द्र विश्वह प्रियासः सुवीरासो विदथमावदेम ॥

(II 12, 15)

1. Mac-Donell.
2. Monotheism.
3. *Cf.* अर्थी विद्वान् समर्थो यजेत

அத்தியாயம் 5

மனிதர்க்குப் பொருள் வேண்டுமாயின் நிலம் நன்கு விளைதல் வேண்டும்; அதற்கு மழை வேண்டும்; மழை பெய்ய அதனைத் தடுப்பதை நீக்கல் வேண்டும். அவ்வாற்றல் இந்திரனிடம் இருக்கிறது. மழையை உண்டாக்குவதற்கும், மழை பெய்யின் பயிர்களிலிருந்து தானியத்தை உண்டாக்குவதற்கும், அத் தானியத்தைச் சமைப்பதற்கும், உண்ட தானியத்தைச் சீரணஞ் செய்வதற்கும் அக்கினியின் அநுக்கிரகம் வேண்டும். அறிவு முதலியவற்றிற்கு வருணன், பிரகஸ்பதி இவர்களின் அநுக் கிரகம் வேண்டும். ஆகலின் தேவர்களும் மனிதர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிபுரிகின்றனர் என்பது வேதக்கொள்கை ஆகும்.

தேவதைகளுள் கி மிருதியாக வருணிக்கப்படுகின்றவர் வருணன், இந்திரன், அக்கினி, ஸவிதா, ஸோமன், ருத்திரன் விஷ்ணு, மருத்துக்கள், அச்வின்தேவதைகள், ரிபுக்கள் முத லியோர். அவற்றைப்பற்றித் தனித்தனியாகப் பின்னர்க் கூறப் படும் :—

வருணன் — ருக்வேதத்தில் வருணனுக்குப் பலவகையான ஆற்றல்கள் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுளது. அவரே பேரரசன்;[1] அவரது ஆணைப்படியே சூரியன் தன் வழியிற்சென்று பிரகா சிப்பான்;[2] சந்திரனும், நக்ஷத்திரங்களும் இரவிற் பிரகாசிக்கும்;[3] நதிகள் ஒரே வகையாக ஓடும்;[4] ஜலத்திற்கு அரசன் அவரே;[5]

1. सम्राट्
2. उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थाम् [ऋ. वे. I 24, 8]
3. अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा नक्तं ददृशे कुहचिद्दिवेयुः ।
   अदब्धानि वरुणस्य व्रतानि विचाकशच्चन्द्रमा नक्तमेति ॥ (I 24, 10)
4. ऋतं सिन्धवो वरुणस्य यन्ति (II 28, 4)
5. यासां राजा वरुणो ... ता आपः (VII 49, 3)

பறவைகள், கப்பல்கள் இவற்றின் கதியை அவரே அறிவர்;[1] பிறர் செய்த செயலையுஞ் செய்யப்போகுஞ் செயலையும் அறிவர்;[2] பூமியையும், ஸுவர்லோகத்தையும் இடம் பிறழாதபடி செய்தனர்;[3] வேள்வி செய்வோனும், அவன் முன்னோனும் செய்யப்பட்ட பாவத்தை நீக்குவர்;[4] அறியாது பாவஞ் செய்தேன் எனக் கூறுவோரை மன்னிப்பர்.[5] தற்போது பிரஜாபதிக்கு எந்தெந்த ஆற்றல் இருப்பதாக நினைக்கிறோமோ அவை எல்லாம் வருணனுக்கும் இருந்தது எனவும்[6] ஆரியர் கிரேக்கர் முதலியோர் ஒருங்கிருந்த காலம் முதல் வணங்கி வந்த தேவதைகளுள் வருணன் ஒருவர் எனவும்[7] மாக்டானல் கூறுவர். ஸெண்ட் அவெஸ்தா என்ற பாரஸீகநூலில் வழங்கப்

1. वेदा यो वीनां पदमन्तरिक्षेण पतताम् ।
   वेद नावः समुद्रियः ॥ (ऋ. वे. I 25, 7)

2. अतो ... अभिपश्यति । कृतानि या च कर्त्वा (I 25, 11)

3. यस्तस्तम्भ रोदसी चिदुर्वी (VII 86, 1)

4. अवद्रुग्धानि पित्र्या सृजानो वया वयं चकृमा तनूभिः (VII 86, 5)

5. यत्किञ्चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्याश्चरामसि ।
   अचित्ती यत्तव धर्मा युयोपिम मानस्तस्मादेनसो देवरीरिषः ॥
   [ऋ. वे. VII 89, 11]

6. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p. 77.

7. *ibid* p. 75.

பட்ட அஹுரமஸ்தா என்பவரும் வருணனும் ஒருவர் என்பர்.[1] ஆனால் அஹுரமஸ்தா பிறரைப் படைத்தார் எனக் கூறப் பட்டதேயன்றி, அவரைப் படைத்தவர் யார் எனக் கூறப்பட வில்லை. ருக்வேதத்திலோ வருணனுக்குத் தாய் அதிதி[2] எனக் கூறப் பட்டுளது.[3] ஆகலின் அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்கு உரியது.

1. இவ்வாறு கூறுபவர் ராத் என்பவர் (Sacred Books of the East Vol. IV, p. XXX). அவ்வாறுதான் என்ற உறுதி எனக்கு வாவில்லை. லெண்ட் அவெஸ்தாவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப் பைப் படித்ததால் அஹுரமஸ்தா என்பவர் பிரம்மனுக்கு ஒத்த வராய் இருப்பாரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நூல் முழுவ தும் பகவத்கீதையை ஒத்திருக்கிறது. கிருஷ்ணன் போன்று அஹுரமஸ்தாவும், அர்ஜுனன் போன்று ஸாராதுஸ்தாராவும் இருக்கின்றனர். அஹுரமஸ்தா அக்கினியையும் வொத்ரக்னனை யும், அவர்போன்றவரையும் படைத்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 334, 6, 10, 17, 32' 34, 139, 230-248 ; 358.) அவரை வழிபடுவோருக்கு மோக்ஷத்தை அளிப்பர் என்றுளது. (I drive away death-Sacred Books of the East Vol. IV p. 240.) அவ்வாறு வருணன் வருணிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் வருணன் போன்று சூரியன், சந்திரன் முதலியோர்க்கு அவர் செல்லும் வழியைக் காட்டினர் என்றும் உளது. (Sacred Books of the East Vol. XXIII, p 194.) மித்திரனோடு அவரும் வருக என வேண்டப்பட்டும் உளது. (So mayMithra and Ahura, the two great gods come to us for help—Sacred Books of the East Vol. XXIII, p. 354.)
2. अदितिः
3. अदितिर्न उरुष्यत्वदितिः शर्म यच्छतु ।

   माता मित्रस्य रेवतोऽर्यम्णो वरुणस्य च ॥ (ऋ. वे. VIII 47, 9)

   इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।

   इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥

   (VII 60, 5)

பிற்காலத்தில் வருணன் தண்ணீர்க்கு மாத்திரம் அதிபதியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

இந்திரன் — அந்தரிக்ஷலோகத்து தேவதைகளுள் இந்திரன் சிறந்தவர். அவர் விருத்திரனைக் கொன்றதாகவும், விருத்திரர்களைக் கொன்றதாகவும் பலவிடத்துங் கூறப்படுவர். விருத்திரர்கள் என்பதற்குப் பகைவர் எனப் பொருள் என்பர் ஸாயணர். ஆகவின் விருத்ரஹா, விருத்ரஹந்தா, விருத்திரக்கின: என அவர்க்குப் பெயர் வழங்கும். வெரேத்ரக்ன என்ற ஒரு தேவதை பாரஸீகத்து ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் பகைவரை வெல்லுகிறவர் என்பதும், ஸ்வர்க்கத்து தேவதைகளுள் நற்படைகளோடு கூடியவர் என்பதும் அஹுரமஸ்தாவால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர் என்பதும் கூறப்பட்டன.[1] ஆனல் இந்திரன் என்ற ஒரு தேவதையை அஹுரமஸ்தா வெருட்டினன் என அந்நூல் கூறும்.[2] ஆங்குத் தேவர் என்ற சொல் அஹுரமஸ்தாவின் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவரைக் குறிக்கின்றது.

நகுப பகைவனுகப் புராணங்கள் கூறினும், அவன் மேகங்களை மழைபெய்யாமல் தடுத்த ஒரு பொருள் ஆகும் என்பதே ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்டதாக ருக்வேதமந்திரங்களின் பொருளைக் கூறும் யாஸ்கரின் நிருக்தம் கூறும்,[3] விருத்திரன், த்ருபீகன், [illegible], அச்னான்,

1. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 230–248, 327 etc.
2. Sacred Books of the East Vol. IV, p. 139.
3. वृत्रं नदीवृतम् (VII 12, 26) = अवर्षणशीलं मेघम् (ஸாயணர் உரை)

சுஷ்ணன், பிப்ரு, நமுசி[1] ஆகிய ஏழு தானவரையும், விருபிந்தன், அநர்சனி, அஹீசுவன் முதலிய தாஸரையும்[2] இந்திரன் கொன்றனர். சம்பரனின் 81 அல்லது 100 கோட்டைகளை அழித்து நாற்பது ஆண்டின் பின்னர் அவனைக் கண்டு கொன்று, திவோதாஸனைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்தனர்.[3] வர்ச்சியின் அநுசரர் லக்ஷம் அல்லது ஐந்து லக்ஷம் தாஸர்களை அழித்தனர்.[4]

1. आ दर्षते शवसा सप्त दानून् [ऋ. वे. X 120, 6]
अध्वर्यवो यो .... वृत्रं जघान .... (II 14, 2)
अध्वर्यवो यो दृभीकं जघान .... (II 14, 3)
अध्वर्यवो य उरणं जघान .... (II 14, 4)
अध्वर्यवो यः स्वश्नं जघान यः शुष्णमशुषं यो व्यंसम् ।
यः पिप्रुं नमुचिं यो रुधिक्रां तस्मा इन्द्रायान्धसो जुहोत ॥
(II 14, 5)

2. यः सृबिन्दमनर्शनिं पिप्रुं दासमहीशुवम् ।
वधीदुग्रोरिणन्नपः । (VIII 32, 2)

3. नव यो नवतिं पुरो बिभेद बाह्वोजसा ।
अहिं च वृत्रहावधीत् ॥ (VIII 82, 2)
अध्वर्यवो यः शतं शम्बरस्य पुरो बिभेद ... (II 14, 6)

4. उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।
अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ (IV 30, 15)
यो वर्चिनः शतमिन्द्रः सहस्रमपावपत् (II 14, 6)

குத்ஸர், ஆயு, திவோதாஸர் இவர்கள் மூவரின் பகைவரைக் கொன்றனர்.[1] மக்களைத் துன்புறுத்திய பதினயிரம் விருத்திரர்களைக் கொன்று அவர்களை மகிழ்வித்தனர்.[2] இச்செயல்களைப் புரிய அவர்க்கு ஏழு மருத்கணங்கள் உதவி செய்யும். ஆகலின் அவர்க்கு மருத்வான்[3] எனப் பெயர் வழங்கும். அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டாக ஸோமயாகங்களில் ஸோமம் அளிக்கப்படும்; ஸாமங்கள் கானஞ்செய்யப்படும்.[4] அடிக்கடி யாகங்களில் விளிக்கப்படுவதால் அவர்க்குப் புருஹூதன்[5] எனப் பெயர் வழங்கும். கோட்டைகள் போன்ற மேகங்களை உடைத்தலால் புரந்தரன்[6] என்ற பெயர் உண்டு. சசீபதி என்ற பெயரும் உண்டு.[7] மலைகள் போன்ற மழைபெய்யா மேகங்களை அவர் உடைத்ததாகக் கூறப்படும்.[8] மழை பெய்தபிறகு மேகத்தால் மறைவுபட்ட விடியற்காலம் சூரியன் இவை மக்களின் கண்

1. अध्वर्यवो यः शतमासहस्रं भूम्या उपस्थेवपज्ञघन्वान् ।
कुत्संस्यायोरतिथिग्वस्य वीरान्यावृणग्भरतासोममस्मै ॥
(ऋ. वे. II 14, 7)
2. यत्कारवे दश वृत्राण्यप्रति बर्हिष्मते नि सहस्राणि बर्हयः
(I 53, 6)
3. मरुत्वाँ इन्द्र वृषभो रणाय पिबा सोमम् ... (III 47, 1)
4. इन्द्राय साम गायत (VIII 87, 1)
5. नि शुष्ममिन्दवेषां पुरुहूत जनानाम् ।
यो अस्माँ आदिदेशति (IX 52, 4)
6. पुरन्दरः पपिवाँइन्द्रो अस्य (V 30, 11)
7. शचीपते (VIII 14, 2)
8. यः पर्वतान्प्रकुपिताँअरम्णात् (II 12, 2)

களுக்குப் புலப்படுதலால், அவற்றை அவர் சிருஷ்டித்ததாகக் கூறப்படும்.[1] அப்பொழுது ஆகாயம் தெளிவாய்ப் பார்க்கப் படுதலால், அந்தரிக்ஷத்தை அவர் அளந்ததாகக் கூறப்படும்.[2] அவர் வலனுடைய குகைகளிலிருந்து கோக்களை விடுவித்ததாகவும்,[3] தாஸவர்ணத்தைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகவும்,[4] அவருடைய ஆணையில் குதிரை, மாடு, ரதம், கிராமம் இருந்தன[5] ஆகவும், அவர் அபாலையின் தோல்வியாதியைப் போக்கினர்[6] ஆகவும் கூறப்பட்டன.

ருக்வேதகாலத்தில் இந்திரன் வருணனுக்குச் சிறந்தானெனக் கூறுதற்கு இடனின்று. பிற்காலத்தில் வருணனுக்குச் சிறப்பு குன்ற, இந்திரனுக்குச் சிறப்பு மிகுந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கடவுள் **அஹூரமஸ்தா, மஸ்தா, அஹூர** என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றனர். ஆங்குள்ள **மஸ்தா** என்ற சொல்லும் வடமொழி **மஹித** என்ற சொல்லும் ஒருபொருட்கிளவியாயிருத்தல்[7] கூடும்; அவ்வாறே **அஹூர, அஸூர** என்ற சொற்களும் ஆகும். ஆங்கு **அஹூர** என்பது விசேஷணச்சொல்லாகவும் **மஸ்தா** என்பது விசேஷியச்சொல்லாகவும் இருக்கலாம். ருக்வேதத்திலும் **அஸூர** என்ற சொல்

1. यः सूर्यं य उषसं जजान (ऋ. वे. II 12, 7)
2. यो अन्तरिक्षं विममे (II 12, 2)
3. यो गा उदाजदपधा वलस्य (II 12, 3)
4. यो दासं वर्णमधरं गुहाकः (II 12, 4)
5. यस्याश्वासः प्रदिशि यस्य गावो यस्य ग्रामा यस्य विश्वे रथासः (II 12, 7)
6. अपालामिन्द्रत्रिष्पूत्व्यकृणोः सूर्यत्वचम् (VIII 80, 7)
7. ஒருபொருட்கிளவிகள் = एकार्थकशब्दाः

விசேஷணமாகவே வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் கடவுளுக்குப் பகையினத்தாராகத் தேவர் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிற் கூறப்பட்டனர். ஆகலின் அஸுரர் தேவர் இச்சொற்களுடைய பொருளின் வரலாறு நன்கு ஆராய்தற்கு உரியது.

அஸுர: என்ற சொல் பலமுள்ளவன் என்ற பொருளோடு அக்கினி[1], இந்திரன்[2], வருணன்[3], ஸோமன்[4], வஸுக்கள்[5] மித்திராவருணர்[6], வாயு[7], ருத்திரன்[8],

1. घृतप्रसत्तो असुरः .... अग्निः (ऋ. वे. V 15, 1)
2. तमु त्वा नूनमसुरप्रचेतसं राधो भागमिवेमहे

   महीव कृत्तिः शरणा त इन्द्र प्रतेसुम्नानो अश्नवन् (VIII 79, 6)
3. त्वं विश्वेषां वरुणासि राजा ये च देवा असुर ये च मर्ताः (II 27, 10)
4. सोमो मीढ्वाँ असुरो वेद भूमनः (IX 74, 7)
5. यद्वाभिपित्वे असुराऋतंयतेछर्दिर्येमविदाशुषे ।

   वयं तद्वो वसवो विश्ववेदस उपस्थेयाममध्य आ ॥ (VIII 27, 20)
6. इमां वां मित्रावरुणा सुवृक्तिमिषं न कृण्वे असुरा नवीयः (VII 36, 2)
7. पृषद्योनिः पञ्चहोता शृणोत्वतूर्तपन्था असुरो मयोभुः (V 42, 1)
8. रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

   उत वा दिवो असुराय (V 41, 3) என்றவிடத்து ஸாயணாசாரியர் असुराय என்ற சொற்கு प्राणापहर्त्रे रुद्राय यद्वा द्युलोकसम्बन्धिने असुराय प्राणदात्रे सूर्याय वायवे वा எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். प्राणापहर्त्रे रुद्राय என்பதற்குப ...ாக प्राणदात्रे रुद्राय எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது (V 42, 11) என்றவிடத்து असुरम् என்பதற்கு அவர் கூறும் பொருளாலே விளங்கும்.

பர்ஜந்யன்[1], ஸவிதா[2], மருத்துக்கள்[3] முதலியோர்க்கு அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டது. சிலவிடத்து அச்சொல்லே பலத்தைக் கொடுப்பவன் என்ற பொருளையுங் கொண்டது. அஸுரரான தேவர்களுக்கும் மேலானவன் என்ற வழக்கும் உளது.[4] தேவரல்லாதார்க்கும் அஃது அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டுளது;[5] தேவரல்லாதார் என்பது தேவரைப் போன்றவரும் தேவரிடத்தினின்று வேறுபட்டவருமான விருத்திரர் முதலியோரைக் குறிக்கும். சிலவிடத்து விசேஷியச் சொல்லின்றி விசேஷணச்சொல்லாகிய அஸுர: என்பது மாத்திரம் ருக்வேதத்திலும்[6] அஹுர என்பது மாத்திரம் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும்[7] வழங்கப்பட்டன. ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் அஸுர: என்ற சொல் விசேஷியமின்றி வழங்கப்படின், அஃது அதேவரையுங் குறிக்கும் என்றும், பத்தாம் மண்டிலம் 124 ஸூக்தத்திலுள்ள அஸுர: என்ற சொற்கு அவ்வாறே பொருள்கொள்ள இடன் இருக்கின்றது என்றும் மாக்டானல் கூறுகின்றார்.[8] அந்த ஸூக்தத்தில் ' அஸுரரான

1. अर्वाङ्ग्तेन स्तनयित्नुनेह्यपो निषिञ्चन्नसुरः पिता नः (ऋ.वे. V 83, 6)
2. हिरण्यहस्तो असुरः सुनीथः (I 35, 10)
3. ते जज्ञिरे दिव ऋष्वासउक्षणो रुद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः (I 64, 2)
4. परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति (X 82, 5)
5. अनायुधासो असुरा अदेवाः (VIII 85, 9)
6. या इन्द्र भुज आभरः स्वर्वाँ असुरेभ्यः (VIII 86, 1)
7. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 6, 10, 17 etc.
8. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell pp. 112, 113.

பிதரர்க்கு' என்றும், 'அவர் மாயையின்றி அஸுரர் ஆயினர்' என்றும் பொருட்கொண்ட இருதொடர்களில்[1] அச்சொல் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது தொடரில் அவர் என்பது அக்கினி, ஸோமன், வருணன் இவரைக் குறிக்கின்றமையால், அச்சொற்குப் பலமுள்ளவன் என்றே அங்கு பொருளாகக் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதை முழுமையிலும் அஸுர என்ற சொற்குப் பலமுள்ளவன், பலத்தையளிப்பவன், உயிருள்ளவன், உயிரையளிப்பவன் முதலிய பொருளில் ஒன்றைக் கொளல் தகும். அச்சொல் அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு அடைமொழியே எனக் கொளலுந் தகும். ஒருகாலத்து இந்திரன் முதலியோரைக்காட்டிலும் விருத்திரர் பலமுள்ளவராயிருக்க, அஸுரர் என்ற சொல் விசேஷியமின்றிப் பரிகாசமாய்த் தேவர்களான விருத்திரர் முதலியோரைக் குறிக்க வழங்கப்பட, பின்னர் அச்சொல்லே விசேஷியச்சொல்லாய்த் தேவதைகளின் பகைவரைக் குறித்தலாயிற்று எனக் கூறல் தகும்.

அஸுர: என்ற சொல் எவ்வாறு விசேஷணமாக ருக்வேதம் முதலிய நூல்களில் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்ற என்ற பொருளில் தேவ: என்ற சொல்லும் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது.[2] அது விருத்திரர் முதலியோர்க்கும் அக்கினி முதலியோர்க்கும் முன்னர்ப் பொதுவாய் வழங்கப்பட, பின்னர் விசேஷியச்சொல்லாய்ப் பரிகாசத்துடன் தம் பகைவரைக் குறிக்க அக்கினி மித்திரன் முதலியோரால் வழங்கப்பட, அச்

1. शंसामि पित्रे असुराय (ऋ. वे. X 124, 3)
   निर्माया उत्ये असुरा अभूवन् (X 124, 5)
2. अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् (I 1, 1)
   रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

சொல் அவர்களது பகைவரை ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் குறிக்கின்றது. ஆகலின் ஸம்ஸ்கிருதமொழியில் பலமுள்ளவன் போன்ற பொருளைக்கொண்ட அஸுரன் என்ற சொல் தேவர்கட்குப் பகைவனைக் குறிப்பதாகப் பிற்காலத்து எவ்வாறு ஆயிற்றோ, அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்றவன் என்ற பொருளைக் கொண்ட தேவன் என்ற சொல் அக்கினி முதலியோரின் பகைவனைக் குறிப்பதாக ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் ஆயிற்று.[1]

தானு என்ற சொல் ருக்வேதத்திலும் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வழங்கப்பட்டுளது. ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் தானுக்கள் அஹுரமஸ்தாவை வழிபடுவோர்க்கு விரோதிகளாகக் கூறப்பட்டனர்.[2] ருக்வேதத்தில் தானு என்பது நபும்ஸகலிங்கத்திலும் புல்லிங்கத்திலும் வழங்கப்பட்டுளது. நபும்ஸகலிங்கமாயிருக்கும்போது[3] அதற்குப் **பணம்** என்றும் **மழை** என்றும் ஸாயணாசாரியர் பொருள் கூறினர். அதனை நோக்கின் அச்சொல் கொடைப்பொருளைக் கொண்ட தாதுவிலிருந்து[4]

1. One who hates the Daevas and obeys the laws of Ahura (Sacred Books of the East Vol. IV, pp. 249).

2. Grant us this, O good most beneficent Ardvi Sūra Anāhita, that we may overcome the assemblers of the Turanian Dānus. (Sacred Books of the East Vol. XXIII, pp. 71).

   There you destroy the victorious strength of the Turanian Dānus (*ibid* pp. 189.)

3. सं या दानूनि येमथुः (ऋ. वे. VIII 25, 6)

   आदित्या दानुनस्पती (II 14, 6 & I 136, 3)

   वृष्टिर्दिव्येन दानुना (X 43, 7)

4. दा = கொடுத்தல்

வந்திருத்தல் கூடும். புல்லிங்கத்தில் ஒருமையில் அச்சொல் விருத்திரனுக்கு விசேஷணமாகவும், பன்மையில் விசேஷியமாய் விருத்திரன் முதலிய எழுவரைக் குறித்தும் வழங்கப்பட்டது.[1] இதனை நோக்கின் அச்சொல் வெட்டுதல் என்ற பொருளைக் கொண்ட தாதுவிலிருந்து வந்திருத்தல் கூடும்.[2] ஆனால் ஓரிடத்து[3] **தானு:** என்ற சொல் விருத்திரனின் தாயைக் குறிப்பதாக ஸாயணாசாரியர் கொள்கின்றனர். அதனை அவளின் இயற்பெயராகக் கொள்ளாது அவட்கு அடைமொழியாகக் கொள்ளின் பொருந்தும். அவ்வாறாயின் **தானு:** என்பதற்குத் துன்புறுத்துகின்றவன் என்பது பொருளாகும். அச்சொல்லிலிருந்தே ஸ்வார்த்ததத்திதப்ரத்தியத்தைக் கூட்டி **தானவ:**[4] என்ற சொல்லை வருவித்தல் கூடும். அச்சொற்கும்

1. येन वृत्रमवाभिनद्दानुमौर्णवाभम् (ऋ. वे. II 11, 18)
   यो अहिं जघान दानुम् (II 12, 11)
   किमादुतासिवृत्रहन्मघवन्मन्युमत्तमः ।
   अत्राह दानुमातिरः ॥ (IV 30, 7)
   आदर्षते शवसा सप्त दानून् (X 120, 6)
2. दान् = வெட்டு
3. उत्तरासूरधरः पुत्र आसीद्दानुः शये सहवत्सा न धेनुः (I 32, 9)
4. निमायिनो दानवस्य माया (II 11, 10)
   जिर्गार्तिमिन्द्रो अपजर्गुराणः प्रतिश्वसन्तमव दानवं हन् (V 29, 4)
   ஈண்டு दानवम् என்பதற்கு दनोः पुत्रम् என ஸாயணாசாரியர் கூறிய பொருள் பொருத்தமின்று. அவரே விருத்திரனின் தாய்க்குத் தானு எனப் பொருள் கொண்டமையான்.

துன்புறுத்துகின்றவன் என்பதே பொருளாகும். மருத்துக்களை வருணிக்குமிடத்து வரும் ஸுதானவ:[1] என்பது நபும்ஸக லிங்கத்து தானு என்ற சொல்லோடு வந்த அன்மொழித் தொகையாகும். துன்புறுத்துகின்றவன் என்ற பொருளில் வரும் தானு என்ற சொல்லும் ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் வழங்கப்பட்ட தானு என்ற சொல்லும் ஒன்றே என அறிதல் கூடும்.

அக்கினி[2] — பூலோகத்து தேவதைகளுள் அக்கினி பிரதான மானவர். அனேகமாய் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் முதன் முதலில் அக்கினியே வருணிக்கப்படுவர். அவ்வக்கினி ஒவ்வொரு உலகத்திலும் ஒவ்வொரு உருவத்துடன் தோன்றுவர் :— த்யு லோகத்தில் சூரியனாகவும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் மின்ன லாகவும், புவியில் அக்கினியாகவும் இருப்பர்.[3] வேள்வி களிலும் கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்ற மூன்று உருவங் கொள்ளுவர். அவ்வக்கினி வேள்விகளில் அரணிக் கட்டையைக் கடைந்து எடுக்கப்படும்.[4] கைவலிமையானன்றி அரணியிலிருந்து அவர் எடுக்கப்படாமையான், அக்கினி-

1. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे
(ऋ. वे. I 85, 10)

सुदानवः = शोभनानि दानूनि येषां ते

2. अग्निः என்ற சொல் தமிழ் மொழியில் அங்கி என வழங்கப்படும்.

3. अग्ने यत्ते दिवि वर्चः पृथिव्यां यदोषधीष्वप्स्वायजत्र ।
येनान्तरिक्षमुर्वा ततन्थ त्वेषः स भानुरर्णवो नृचक्षाः ॥ (III 22, 2)

4. अरण्योर्निहितो जातवेदाः (III 29, 2)
उत स्म यं शिशुं यथा नवं जनिष्टारणी (V 9, 3)

தேவதைக்கு ஸஹஸஸ்புத்திரன்[1] என்ற பெயரும், முதன் முதலில் வருணிக்கப்பட்ட தேவதையாகலின் ஸநச்ருதன்[1] என்ற பெயரும், ஹோமம் செய்யும்போது புகை கிளம்புகின்றமையான் தூமகேது:[2] (புகைக்கொடியோன்) என்ற பெயரும், செல்வத்திற்குக் காரணமாகலின் ரயீணும்பதி:[3] என்ற பெயரும், இல்லறத்தை நடத்துதற்குச் சிறந்த தலைவராகலின் க்ருஹபதி:[4] என்ற பெயரும், ராக்ஷஸர்களை அழிக்கச் சிறந்த துணையாகலின் ரக்ஷோஹா[5] என்ற பெயரும் அடிக்கடி வழங்கும். ஸோமயாகத்தில் இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப் படுவது உண்டு. தேவதைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ் எல்லாம் அக்கினியிலே ஹோமம் செய்யப்படும். அக்கினியே அவற்றை அவ்வத்தேவதைக்குக் கொண்டுபோவர். ஆகலின் அவர் தேவதைகளின் தூதன்[6] எனக் கூறப்பட்டனர். வேள்விகளில் தேவதைகளை அவரே கூட்டி வருகின்றார்.[7] தேவர்கள்

1. अग्निं सूनुं सनश्रुतं सहसः (ऋ. वे. III 11, 4)
2. धूमस्ते केतुरभवत् (V 11, 3)
3. आ॑ अग्निर्भुवद्रयिपती रयीणाम् (I 60, 4)
4. दमूना गृहपतिर्दमे (I 60, 4); दमः என்ற சொல் பிற்காலத்தில் दम्पती என்ற தொகைச்சொல்லிலே வழங்கப்பட்டுளது.
5. पाहि नो अग्ने रक्षसः पाहि पाहि धूर्तेरराव्णः (I 36, 15)
6. प्र त्वा दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् (I 36, 3)
7. इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषारुद्रंरुद्रेभिरावहाबृहन्तम् ।
आदित्येभिरदितिं विश्वजन्यां बृहस्पतिमृक्वभिर्विश्ववारम् ॥
(VII 10, 4)

செய்த வேள்வியில் அவர் ஹோதா ஆக இருந்தனர். இறந்த ஜீவர்களை நல்லுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[1] சிவப்பு முதலிய வர்ணங்கொண்ட இருகுதிரைகள் அவரது ரதத்தை இழுக்கின்றன.[2] ஜ்வாலை அவர்க்கு மயிர்முடியாகக் கூறப்பட்டது. அக்னயீ என்பவள் அவருடைய மனைவி.[3] பகைவரை அழித்தற்கும், உணவுப்பொருள்களை வளர்த்தற்கும், நீண்ட ஆயுளை அளித்தற்கும் நல்ல புத்திரர்களைப் பெறுதற்கும் அக்கினியின் அநுக்கிரகம் வேண்டும். ஒரே அக்கினி மூவுலகத்தில் மூன்று உருவத்துடனும், வேள்விச்சாலையில் மூன்று உருவத்துடனும் இருத்தலை வருணிப்பதன் நோக்கம் கடவுளும் அவ்வாறே ஒருவரே என உணர்த்தற்கு என்பர் சிலர். ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் அக்கினி தேவதையாக வருணிக்கப்பட்டுளது.

ஸவிதா — புவியில் உஷஸ் தோன்றியபின்னர் ஸவிதா பிரகாசிக்கின்றனர்.[4] அத்தேவதையின் கை, கண், நாக்கு, ரதம் முதலியன எல்லாம் தங்கமயமாய் இருக்கும். நல்ல பிரகாசத்துடன் வானத்தின் அடியிலிருந்து உச்சிக்கு வருதலும், உச்சியிலிருந்து கீழ் வருதலும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டன. ஸவிதா வானத்தில் தோன்றுவதால் இருளைப் போக்குவர்; நிசாசரரின் செயலை நீக்குவர்; பாவஞ்செய்தற்கு இடனைக் குறைப்பர்; நோயை நீக்குவர்; மக்கள் முதலியோர்க்குப் பிராணனை அளிப்பர்; அவரவரது வேலையைச் செய்யத் தூண்டுவர்; அவ்வாறு தூண்டுவதால் அவரவரை மகிழ்ச்சியடையச் செய்வர்; அறிவை வளர்த்து, பொருளை

1. ऋ. वे॰ X 16, 4
2. श्यावा रथं वहतो वोतारुषा हं चक्रे विभृतः (II 10, 2)
3. ऋ. वे. V 46, 8
4. अनु प्रयाणमुषसो विराजति (V 81, 2)

மிகுவித்து, மக்களைத் தந்து, கெட்ட ஸ்வப்னங்களைப் போக்கி மக்கள் நன்னிலையில் இருக்குமாறு செய்வர்.[1] ஸவிதாவைப் போன்ற தேவதைகள் மித்ரன், ஸூர்யன், பூஷா ஆகும். ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் மித்திரன் அஹுரமஸ்தாவிற்கு அடுத்து சிறந்த தேவதையாய்க் கூறப்பட்டனர்; சிறந்த ஆயுதங்களோடு கூடியவராயும் நிலங்கட்கு அதிதேவதையாயும், கூறப்பட்டனர்.[2]

ஸோமன்[3] — ருக்வேதத்துள்ள பிரதானதேவதைகளுள் ஸோமனும் ஒருவர். ஒன்பதாம் மண்டலம் முழுவதுமுள்ள ருக்குக்களுக்குத் தேவதை அவரே. அவர் ஸோமயாகத்தில் ஹோமஞ் செய்யப்படும் ஸோமரஸத்திற்கு அபிமானி தேவதை. மலையிலிருந்து ஸோமக்கொடி எவ்வாறு பருந்தால் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதும், பத்து விரல்களால் எவ்வாறு

1. तत्सवितुर्वृणीमहे वयं देवस्य भोजनम् ।
श्रेष्ठं सर्वधातमं तुरं भगस्य धीमहि ॥ (ऋ. वे. V 82, 1)
स हि रत्नानि दाशुषे सुवाति (V 82, 3)
अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् ।
परा दुःष्वप्न्यं सुव (V 82, 4)

2. I invoke Mithra, the lord of the rolling country side, a god armed with beautiful weapons. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 214). Mithra, the lord of wide pastures. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 120)

3. ஸோம: என்ற சொல் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் ஹஓமா என வழங்கப்படுகின்றது.

அக்கொடி பிழியப்பட்டது[1] என்பதும், அந்த ஸோம ரஸம் நீண்ட ஆயுளையும்[2] பிறவாமையையும்[3] தரும் என்பதும் ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்பட்டுளது.[4] ஸோமயாகத்தில் ஹோமம் செய்யப்படும் பொருள்களுள் ஸோமமே சிறந்தது. விருத்திரனை அழிக்க இந்திரனுக்கு ஆற்றல் கொடுப்பது அதுவே. அக்காரணம்பற்றியே கௌணீவிருத்தியால்[5] ஸோமனை விருத்திரஹந்தாவாகப் பல்லிடங்களிலும் கூறப் படுவர்.[6] அவரின் சிறப்பு வெகுநாளாகக் கொண்டாடப் பட்டது.[7] ஸோமனைக் குறிக்க இந்து என்ற சொல் வழங்கப் பட்டமையாலும், அச்சொற்குச் சந்திரன் என்ற மற்றொரு பொருள் இருந்தமையாலும், காலக்கிரமத்தில் ஸோமன் என்ற

1. तमीमण्वीः समर्य आगृभ्णन्ति योषणो दश । स्वसारः पार्ये दिवि
(ऋ. वे. IX 2, 7)

2. रयिं नश्चित्रमश्विनमिन्दोविश्वायुमाभर (IX 4, 10)

3. श्रियं वसाना अमृतत्वमायन् (IX. 94, 4)

4. We sacrifice unto the enlivening Haoma, who makes the world grow; we sacrifice unto Haoma who keeps death far away. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 20.)

5. गौणी वृत्तिः

6. वृत्रहा देववीतमः (IX 25, 3 & IX 28, 3)

स वृत्रहा वृषा सुतो वरिवोविददाभ्यः । सोमो वाजमिवासरत्
(IX 37, 5)

7. तं गाथया पुराण्या पुनानमभ्यनूषत (IX 99, 4)

சொற்குச் சந்திரன் என்ற பொருளும் வந்தது.[1] அதர்வ வேதத்தில் சில இடங்களில் சந்திரனைக் குறிக்க ஸோம: என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டுளது.[2] கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலைக்குறைவிற்குக் காரணம் தேவர்களும் பிதிரர்களும் ஸோமனின் அமிருதத்தைக் குடித்தலே எனப் பிராம்பணங்கள் கூறும். சந்திரனை ஸோமராஜன் என உபநிஷதங்கள் கூறும். பிற்காலத்தில் சந்திரனும் ஸோமனும் ஒருபொருட்கிளவி ஆகும்.

ருத்திரன் — ருத்திரன், ருத்திரர்கள் எனக் கூறப்படும் பித்ருதேவதைகளைக் காட்டிலும், வேறுபட்டவர். ருத்திரர்களோடு ருத்திரன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] மூன்று ஸூக்தங்களும்[4] ஆங்காங்குள்ள சிற்சில ருக்குக்களும் ருத்திரனைப்பற்றிக் கூறும். அவர் ஜடை, கூர்படை, வல்வில், விரைவிற்செல்லும் அம்பு, துன்பத்தைப் பொறுக்கும் உடல்வலி இவற்றை உடையவர்.[5] அவர் **வராஹர்**[6] எனக்

1. अथो नक्षत्राणामेषामुपस्थे सोम आहितः (ऋ. वे. X 85, 2)
   என்றவிடத்து नक्षत्र என்ற சொல் ग्रहचमसங்களைக் குறிக்குமாயினும், அவை நக்ஷத்திரங்களைக் குறிக்கின்றன என மயங்கி, सोम என்ற சொற்குச் சந்திரன் எனப் பொருள் கொண்டிருத்தல் கூடும்.
2. सोमो मा देवा मुञ्चतु यमाहुश्चन्द्रमा इति (अ. वे. XI 8, 7)
3. शं नो रुद्रो रुद्रेभिर्जलाषः .... शृणोतु (ऋ. वे. VII 35, 6)
4. I 114; II 33; VII 46.
5. इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवाय स्वधाव्ने ।
   अषाह्लाय सहमानाय वेधसे तिग्मायुधाय भरता शृणोतु नः ॥
   (VII 46, 1)
6. **வராஹர்** என்ற சொற்குச் சிறந்த உணவு கொண்டவர் அல்லது பன்றிபோன்ற உடல்வலியுடையார் என்பது பொருளென்பர் ஸாயணாசாரியர்.

கூறப்படுகின்றனர். பிரம்மத்வேஷியான சருவைக் கொல்ல அவர்க்கு வில்லை அம்பிருணமஹர்ஷியின் புதல்வி நாணேற்றியதாகக் கூறப்பட்டனள்.[1] மருத்துக்கள் அவரது புதல்வர்.[2] அவர் சிறந்த வைத்தியர்.[3] அவர் தம் குளிர்ந்த கையால் தொட்டாலே நோயெல்லாம் தீரும்.[4] ஆகலின் அவர்க்கு **ஜலாஷபேஷஜன்** எனப் பெயர் உண்டு.[5] மக்கள் விலங்கு எல்லோரின் பிணியையும் தீர்ப்பர்.[6] அவர் கொடுக்கும் இனிய மருந்தால் நூறாண்டு ஜீவிக்கலாம், நன்மக்களையும் பெறலாம். ஜ்வரத்தையும் கிருமிகளால் உண்டாகும் வியாதிகளையும், பாபங்களையும், சத்துருக்களையும் போக்க அவர்க்கு ஆற்றலுண்டு.[7] அவ்வாறே ஒருவர்க்கு வியாதி வாராமல் தடுப்பதற்கும், ஒருவர் பாபம் செய்யாதிருக்குமாறு செய்வதற்கும் அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு.[8] அவர் கோபித்து பெற்றோரையும் மக்களையும் கொல்லா

1. अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ
(ऋ. वे. X 125, 6)
2. आ ते पितर्मरुतां सुम्नमेतु (II 33, 1)
3. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (II 33, 4)
4. क १ स्य ते रुद्र मृळयाकुर्हस्तो यो अस्ति भेषजो जलाषः
(II 33, 7)
5. शुचिरुग्रो जलाषभेषजः (VIII 29, 5)
6. यथा शमसद्द्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्ननातुरम् ।
(I 141, 1)
7. त्वादत्तेभी रुद्र शंतमेभिश्शतं हिमा अशीय भेषजेभिः ।
व्य १ स्मद्द्वेषो वितरं व्यंहो व्यमीवाश्चातयस्वा विषूचीः ॥ (II 33, 2)
8. पर्षिणः पारमंहसः स्वस्ति विश्वा अभीती रपसो युयोधि (II 33, 3)

சொற்குச் சந்திரன் என்ற பொருளும் வந்தது.[1] அதர்வ வேதத்தில் சில இடங்களில் சந்திரனைக் குறிக்க ஸோம: என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டுளது.[2] கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலைக்குறைவிற்குக் காரணம் தேவர்களும் பிதிரர்களும் ஸோமனின் அமிருதத்தைக் குடித்தலே எனப் பிராமணங்கள் கூறும். சந்திரனை ஸோமராஜன் என உபநிஷத்துக்கள் கூறும். பிற்காலத்தில் சந்திரனும் ஸோமனும் ஒருபொருட்கிளவி ஆகும்.

ருத்திரன் — ருத்திரன், ருத்திரர்கள் எனக் கூறப்படும் பித்ருதேவதைகளைக் காட்டிலும், வேறுபட்டவர். ருத்திரர்களோடு ருத்திரன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] மூன்று

ஆங்காங்குள்ள சிற்சில ருக்குக்களும்

ற்றிக் கூறும். அவர் ஜடை, கூர்படை, வல்வில், விரைவிற்செல்லும் அம்பு, துன்பத்தைப் பொறுக்கும் உடல்வலி மனவலி இவற்றை உடையவர்.[5] அவர் **வாராஹர்**[6] எனக்

1. अथो नक्षत्राणामेषामुपस्थे सोम आहितः (ऋ. वे. X 85, 2)
   என்றவிடத்து **नक्षत्र** என்ற சொல் **ग्रहचमस**ங்களைக் குறிக்குமாயினும், அவை நக்ஷத்திரங்களைக் குறிக்கின்றன என மயங்கி, **सोम** என்ற சொற்குச் சந்திரன் எனப் பொருள் கொண்டிருத்தல் கூடும்.
2. सोमो मा देवा मुञ्चतु यमाहुश्चन्द्रमा इति (अ. वे. XI 8, 7)
3. शं नो रुद्रो रुद्रेभिर्जलाषः .... शृणोतु (ऋ. वे. VII 35, 6)
4. I 114; II 33; VII 46.
5. इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवाय स्वधाव्ने ।
   अषाळ्हाय सहमानाय वेधसे तिग्मायुधाय भरता शृणोतु नः ॥
   (VII 46, 1)
6. **வாராஹர்** என்ற சொற்குச் சிறந்த உணவு கொண்டவர் அல்லது பன்றிபோன்ற உடல்வலியுடையார் என்பது பொருளென்பர் ஸாயணாசாரியர்.

கூறப்படுகின்றனர். பிரம்மத்வேஷியான **சருவைக்** கொல்ல அவர்க்கு வில்லை அம்பிருணமஹர்ஷியின் புதல்வி நாணேற்றியதாகக் கூறப்பட்டனள்.[1] மருத்துக்கள் அவரது புதல்வர்.[2] அவர் சிறந்த வைத்தியர்.[3] அவர் தம் குளிர்ந்த கையால் தொட்டாலே நோயெல்லாம் தீரும்.[4] ஆகலின் அவர்க்கு **ஜலாஷபேஷஜன்** எனப் பெயர் உண்டு.[5] மக்கள் விலங்கு எல்லோரின் பிணியையும் தீர்ப்பர்.[6] அவர் கொடுக்கும் இனிய மருந்தால் நூறாண்டு ஜீவிக்கலாம், நன்மக்களையும் பெறலாம். ஜ்வரத்தையும் கிருமிகளால் உண்டாகும் வியாதிகளையும், பாபங்களையும், சத்துருக்களையும் போக்க அவர்க்கு ஆற்றலுண்டு.[7] அவ்வாறே ஒருவர்க்கு வியாதி வாராமல் தடுப்பதற்கும், ஒருவர் பாபம் செய்யாதிருக்குமாறு செய்வதற்கும் அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு.[8] அவர் கோபித்து பெற்றோரையும் மக்களையும்

1. अहं रुद्राय धनुरा तनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ (ऋ. वे. X 125, 6)
2. आ ते पितर्मरुतां सुम्नमेतु (II 33, 1)
3. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (II 33, 4)
4. क्व१ स्य ते रुद्र मृळयाकुर्हस्तो यो अस्ति भेषजो जलाषः (II 33, 7)
5. शुचिरुग्रो जलाषभेषजः (VIII 29, 5)
6. यथा शमसद्द्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्ननातुरम् । (I 141, 1)
7. त्वादत्तेभी रुद्र शंतमेभिः शतं हिमा अशीय भेषजेभिः ।
   व्य१स्मद्द्वेषो वितरं व्यंहो व्यमीवाश्चातयस्वा विषूचीः ॥ (II 33, 2)
8. पर्षि णः पारमंहसः स्वस्ति विश्वा अभीती रपसो युयोधि (II 33, 3)

திருக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றனர்.[1] பரந்த இவ்வுலகத்தை அவர் ஆள்கின்றனர் எனக் கூறப்படும்.[2] மனிதர்க்கு இருக்க இடத்தையும் தேவதைகட்கு ஸாம்ராஜ்யத்தையும் அளிக்கின்றனர்.[3] பொன்போல் விளங்குகின்றனர். தேவர்களுக்குச் சிறந்த இருப்பிடம் அளிக்கின்றனர்.[4] ஸோமதேவதையோடு ஓரிடத்து விளிக்கப்படுகின்றனர். ஆங்கு வழிபடுவோரை வருணபாசத்திலிருந்து விடுவிக்குமாறு வேண்டப்படுகின்றனர்.[5] **சிவ:** என்ற சொல் ருத்திரனுக்கும்,[6] இந்திரனுக்கும்,[7] அக்கினிக்கும்[8] விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது. காலக்கிரமத்தில்

1. मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मा न उक्षितम् ।
   मा नो वधीः पितरं मोत मातरं मा नः प्रियास्तन्वो रुद्र रीरिषः ॥
   (ऋ. वे. I 114, 7)
   एवा बभ्रो वृषभ चेकितान यथा देव न हृणीषे न हंसि ।
   हवनश्रुन्नो रुद्रेह बोधि बृहद्वदेम विदथे सुवीराः ॥ (II 33, 15)
2. तिग्ममेको बिभर्ति हस्त आयुधं .... (VII 29, 5)
3. स हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मनः साम्राज्येन दिव्यस्य चेतति ।
   (VII 46, 2)
4. यः शुक्र इव सूर्यो हिरण्यमिव रोचते । श्रेष्ठो देवानां वसुः
   (I 43, 5)
5. प्र नो मुञ्चतं वरुणस्य पाशात् .... (VI 74, 4)
6. स्तोमं वो अद्य रुद्राय शिक्वसे क्षयद्वीराय नमसा दिदिष्टन ।
   येभिः शिवः .... (X 92, 9)
7. स न इन्द्रः शिवः सखा .... (VIII 82, 3)
8. अग्ने .... शिवो दूतो विवस्वतः (VIII 39, 3)

அவ்விசேஷணச்சொல்லே ருத்திரனைக் குறிக்க விசேஷியச் சொல்லாய் மாறிற்று. அவ்வாறே ஈசாந: என்ற சொல் வாயுவிற்கும்[1] விசேஷணமாய் வழங்கப்படினும், பிற்காலத்தில் ருத்திரனைக் குறிக்கும் விசேஷ்யச்சொல் ஆயிற்று. பிற்காலத்தில் ருத்திரனுக்கு ஸம்ஹாரத்தொழில் மாத்திரம் உண்டு எனக் கருதுகின்றனர். **த்ரியம்பகர்** என்பது ருத்திரனைக் குறித்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அவர் புஷ்டியைக் கொடுத்தலோடு மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்றனர்.[2]

மருத்துக்கள் — மருத்துக்கள் கணதேவதைகள் ஆவர். அவர் இருபத்தொருவர் என்றும், நூற்றெண்பதின்மர் என்றுங் கூறப்படுவர். அவர்களின் தகப்பன் **ருத்திரர்;**[3] தாய் **ப்ருச்னி;**[4] இந்திரன் விருத்திரர்களைக் கொல்லச் செல்லும்போதெல்லாம் மருத்துக்கள் உடன் செல்வர். ஆகலின் ஸோமயாகத்தில் இந்திரனோடு அவர்க்கும் ஹவிஸ் கொடுப்பது உண்டு.[5] சில வேளை அக்கினியுடனும் அவர்கள் வருவது உண்டு.[6] அவர்கள்

1. त्वष्टुर्जामातरं वयमीशानं राय ईमहे ।
   सुतावन्तो वायुं द्युम्ना जनासः ॥ (ऋ. वे. VIII 26, 22)
2. त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।
   उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥ (VII 59, 12)
3. रुद्रस्य सूनवः सुदंससः (I 85, 1)
4. दधिरे पृश्निमातरः (I 85, 2)
5. वृष्णे मरुत्वते तुभ्यं राता हवींषि (III 35, 7)
6. मरुद्भिरग्न आ गहि (I, 19)

தங்களுடைய பேராற்றலால் ஸ்வர்க்கத்தில் இடம் பெற்றனர்.[1] மேகங்களை உடைக்குந் தன்மையும், அவற்றிலிருந்து நீரை வெளிப்படுத்துந் தன்மையும், அதனால் உலகிற்கு நன்மை யுண்டாக்குந் தன்மையும் இந்திரனிடம் போன்று இவர்களிடமுங் கூறப்பட்டன.[2] உலகமெல்லாம் அவரிடமிருந்து பயப்படும்.[3] கோதமரின் தாகத்தைத் தணிக்க நீரூற்றினை ஓரிடமிருந்து வேற்றிடத்திற்கு மாற்றினர்.[4] விருத்திரர்களைக் கொல்ல இந்திரன் செல்லுகையில் அவர் அணிகளைப் பூண்டு,[5] படைகளை யேந்தி,[6] ஸோமத்தைப் பருகி, வாத்தியத்தை அடித்துக்கொண்டு ஒப்பற்ற செயல்களைச் செய்வர்.[7]

1. तेऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं तस्थुरुरु चक्रिरे सदः (ऋ. वे. I 85, 7)
2. बाधन्ते विश्वमभिमातिनमप वर्त्मान्येषामनु रीयते घृतम् (I 85, 3)
   वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः, प्रच्यावयन्तो अच्युता चिदोजसा (I 85, 4)
3. भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भ्यः (I 85, 8)
4. जिह्मं नुनुद्रेऽवतं तया दिशा सिञ्चन्नुत्सं गोतमाय तृष्णजे (I 85, 11)
5. प्र ये शुम्भन्ते जनयो न सप्तयो यामन्रुद्रस्य सूनवः सुदंससः (I 85, 1)
6. वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः (I 85, 4
7. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे (I 85, 10)

அத்தியாயம் 5

விஷ்ணு — விஷ்ணு மூன்று அடிகளால் பூலோகம் அந்தரிக்ஷலோகம் ஸுவர்லோகம் மூன்றையும் அளந்து,[1] மூன்று உலகங்களின் எல்லையைத் தெளிவாக வகுத்து, மூன்று உலகிலுள்ளோரையுந் தாங்கி நிற்பர்.[2] இந்திரன் விருத்திரனைக் கொல்ல ஆற்றல் உண்டாம்படித் தன் பலத்தில் ஒரு அம்சத்தைக் கொடுத்தனர்.[3] தேவத்தன்மையடைய விரும்பும் மக்கள் அவர் இருக்குமிடத்துச் சென்று சுகமாக வாழ்வர்.[4] விஷ்ணு இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப்பட்டு ஸோமத்தைப் பருகவும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும் யாகஞ்செய்வோர்க்குப் பணத்தைக் கொடுக்கவும் வேண்டப்படுகின்றார்.[5] அவரது இருஅடிகளை மாத்திரம் பொதுமக்கள் அறிவர். மூன்றும் அடி

1. य इदं दीर्घं प्रयतं सधस्थमेको विममे त्रिभिरित्पदेभिः
(ऋ. वे. I 154, 3)

2. य उं त्रिधातु पृथिवीमुत द्यामेको दाधार भुवनानि विश्वा
(I 154, 4)

3. तमस्य विष्णुर्महिमानमोजसांशुं दधन्वान्मधुनो विरप्शते ।
देवेभिरिन्द्रो मघवासयावभिर्वृत्रं जघन्वाँ अभवद्वरेण्यः ॥ (X 113, 2)
सखे विष्णो .... हनाव वृत्रम् (VIII 89, 12)

4. तदस्य प्रियमभि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति ।
उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥
(I 154, 5)

5. इन्द्राविष्णू हविषा वावृधानाग्राद्वानानमसा रातहव्या ।
घृतासुतीद्रविणं धत्तमस्मे .... (VI 69, 6)

அவரது கண்ணிற்குப் புலப்படாது.[1] அதிதூய[illegible] சூரிகள் மாத்திரம் ஞானக்கண்ணால் பார்க்கின்றனர்.[2] அவர் முற்காலத்தவர் என்றும், புதியபுதிதாகத் தோன்றுகின்றவர் என்றும் ஸுமஜ்ஜானி என்றும்,[3] யுவா என்றும், அகுமாரர் என்றும், சக்கிரத்தைப்போல் [illegible] 360 நாட்களாகச் சுழற்றுகின்றவர் என்றும்[4] கூறப்படுகிறார். அவர் பருத்தவர் என்றும் பேருடலன் என்றும் கூறப்படுதலால் மஹாவிஷ்ணு என்ற பெயர் [illegible] வழங்கப் பட்டிருத்தல் கூடும்.[5] விஷ்ணு என்ற [illegible]க்கு விசேஷணமாய்ப் பல்லிடத்தில் வழங்கப்பட்டது.[6] அஃதே அக்காலத்தே விசேஷியமாய் வழங்கப்பட்டு [illegible]வைக் குறித்தது என்னலாம்.

1. द्वे इदस्य क्रमणे स्वर्दृशोभिख्याय मर्त्यो भुरण्यति ।
   तृतीयमस्य न किरादधर्षति वयश्च न पतयन्तः पतत्रिणः ॥
   (ऋ. वे. I 155, 5)
2. तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।
   दिवीव चक्षुराततम् ॥ (I 22, 20)
3. यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति
   (I 156, 2)
4. चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश्चक्रं न वृत्तं व्यतीरवीविपत् ।
   बृहच्छरीरो वि मिमान ऋक्वभिर्युवाकुमारः प्रत्येत्याहवम् ॥
   (I 155, 6)
5. बृहच्छरीरः (I 155, 6); महस्ते विष्णो (I 156, 3)
6. विष्णुर्गोपाः .... ।
   अमिष्टा विश्वा भुवनानि वेद (III 55, 29)

அச்வின்தேவதைகள் — இவர் இரட்டையர். இவரும் கிரேக்கதேசீய—தைடேயாஸ்கொராஇ[1] என்பவரும் ஒருவர் எனக் கொண்டு, இவர் இண்டோயூரோபீயன்காலத்தவர் என்பர்.[2] உஷஸ் தோன்றுவதற்குப் பின்னரும் சூரியன் தோன்றுவதற்கு முன்னரும் உள்ள இருள் கலந்த பிரகாசத்தை இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் சிலர்.[3] சூரியோதயத்திற்கு முன்னர் உதயமாகும் சுக்கிரனையும், சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பின்னர் அஸ்தமிக்கும் சுக்கிரனையும் இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் வேறு சிலர். இவ்விருவர்க்கும் தகப்பன் **விவஸ்வான்** என்றும், தாய் **ஸரண்யூ** என்றும், அவ்விருவரும் குதிரையின் உருவங் கொண்டபோது இவ்விருவரும் பிறந்தனர் என்றுங் கூறப்படும்.[4] **அச்விநீ** இவர்க்கு மனைவியாகக் கூறப்பட்டது.[5] **ஸூர்யா** என்பவளுக்குங் கணவராய்க் கூறப்பட்டனர் இவ்விருவரும்.[6] ஆகவின் ஸூர்யா என்பவளும் அச்விநீ என்பவளும் ஒருவராயிருத்தல்

1. Dioskouroi
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell, p. 84.
3. एषो उषा अपूर्व्या व्युच्छति प्रिया दिवः । स्तुषे वामश्विना बृहत्
   (ऋ. वे. I 46, 1)
   अभूदु भा उ अंशवे हिरण्यं प्रति सूर्यः । व्यख्यज्जिह्वयासितः
   (I 46, 10)
4. अपागूहन्नमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वा सवर्णामदधुर्विवस्वते ।
   उताश्विनावभरद् यत् तदासीदजहादु द्वा मिथुना सरण्यूः ॥
   (X 17, 2)
5. उत ग्ना व्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य१ ग्नाय्यश्विनी राट् (V 46, 8)
6. सूर्याया अश्विना वरा (X 85, 8)

கூடும். இவர்க்குத் தாய் ஸிந்து[1] என்றுங் கூறப்பட்டுளது. தம்மை வழிபட்ட விச்வகனின் இறந்த மகனைப் பிழைப்பித்தனர். நோயால் பீடிக்கப்பட்டுத் தகப்பனது வீட்டில் கிழத்தனத்தை அடைந்த கோஷைக்கு நோயைப் போக்கி, யெளவனத்தை ஆக்கி, அவள் மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு செய்தனர்.[2] வயது முதிர்ந்த ச்யவனரைக் குமாரர் ஆக்கினர்.[3] குருடரான கண்வர்க்கும், செவிடரான நார்ஷதர்க்கும் கண்ணையுங் காதையும் அளித்தனர்.[4] புஞ்யு கடலில் மூழ்காதபடிக் காத்தனர்.[5] கால் ஒடிந்த விச்பலைக்கு இருப்புக்கால் செய்வித்தனர்.[6] இது போன்ற பல செயல்களை அவ்விரு

1. या दस्रा सिन्धुमातरा (ऋ. वे. I 46, 2)
2. युवं नरा स्तुवते कृष्णियाय विष्णाप्वं ददथुर्विश्वकाय ।
   घोषायै चित्पितृषदे दुरोणे पतिं जूर्यन्त्या अश्विनावदत्तम् ॥
   (I 117, 7)
3. युवं च्यवानं जरसो मुमुक्तम् (VII 71, 5)
   युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः
   (X 39, 4)
   युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः
   (I 117, 13)
4. युवं श्यावाय रुशतीमदत्तं महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय ।
   प्रवाच्यं तद्वृषणा कृतं वां यन्नार्षदाय श्रवो अध्यधत्तम् (I 117, 8)
5. युवं भुज्युमर्णसो निः समुद्राद्विभिरूहथुर्ऋज्रेभिरश्वैः (I 117, 14)
6. सद्यो जङ्घामायसीं विश्पलायै धने हिते सर्तवे प्रत्यधत्तम्
   (I 116, 15)

வருஞ் செய்தனர். அவற்றை விரிவாய் முதன்மண்டலம் 112, 116, 119 ஸூக்தங்களிற் காணலாம். தீங்கு வாராமல் இருப்பதற்கும், வந்த தீங்கு நீங்குவதற்கும், மக்கட்கு நன்மை பயப்பதற்கும் அவ்விருவரையும் வேண்டுவது வழக்கம்.[1] அக்கினி தோன்றுவதற்கு அரணிகளைக் கடையும்போதும் அவர் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[2] அக்கினி இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடன் ஸோமப் பருகுதற்கும் இவ்விருவரும் வேண்டப்படுகின்றனர்.[3] பல்லிடங்களிலும் ஸோமத்தைப் பருக விளிக்கப்படுகின்றனர்.[4] ஆயினும் இவ்விருவர்க்கும் ஸோம யாகத்தில் பாகம் இல்லாமல் இருக்க, ச்யவனரை அவர் இளைஞர் ஆக்கியபின்னர் அவருடைய தபோபலத்தால் அவ்விருவர்க்கும் ஸோமத்தில் பாகம் கிடைக்குமாறு அவர் இந்திரனை வற்புறுத்தியதாக மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வம் அச்வமேதபர்வம் இவ்விரண்டனுள் கூறப்பட்டு

இக்காலத்தில் அச்விநௌ, நாஸத்யௌ, தஸ்ரௌ என்ற சொற்கள் பரியாயபதங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் அச்வின்தேவர் இருவருள் ஒருவர்க்கு நாஸத்யன் எனப் பெயர் என்றும் மற்றொருவர்க்குத் தஸ்ரன் எனப் பெயர் என்றும்

1. पातमस्मानरिष्टेभिराश्विना सौभगेभिः (ऋ. वे. I 112, 25)
2. विमदेन यदीळिता नासत्या निरमन्थम (X 24, 4)
3. अग्निनेन्द्रेण वरुणेन विष्णुनादित्यैरुद्रैर्वसुभिः सचा भुवा ।
   सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना ॥ (VIII 35, 1)
4. अयं वां मधुमत्तमः सुतः सोम ऋतावृधा ।
   तमश्विना पिबतं तिरो अह्न्यं धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ (I 47, 1)
5. म. भा. अनु. 261 and अश्वमे. 9.

பிரகத்தேவதாநுக்ரமணியாசிரியர் கூறினர் என ஸாயணுசாரியர் கூறுகின்றனர்.[1] வேதங்களில் இரண்டு தேவதைகளை ஒருங்கு விளிக்கும்போது ஒவ்வொரு தேவதையைக் குறிக்குஞ் சொல்லையும் இருமைவிகுதியோடு வழங்குதலும், வேறு சொற்களை இடையிட்டு வழங்குதலும், ஒன்றையே இரண்டையுங் குறிக்க வழங்குதலுங் காணலாம். இம்முறை அறியாது மயங்கி அச்சொற்களெல்லாம் பரியாயச் சொற்களாகப் பின்னர் வழங்கியிருத்தல் கூடும்.[2] இவ்வாறிருக்க, ஸாயணுசாரியரே பல்லிடங்களில் தஸ்ரௌ, நாஸத்யௌ இச்சொற்களை விசேடணச்சொற்களாகக் கொண்டு, அழகுவாய்ந்தவர், உண்மையின்மையற்றவர் எனக் கூறுதல் வியப்பிற்கு இடனைத் தருகின்றது.

பிருகஸ்பதி — பிருகஸ்பதி இந்திரனுடனும், தனிமையாகவும் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] இந்திரனின் செயல்க

1. नासत्यश्चैव दस्रश्च यौ तु तावश्विनाविति

[अ. वे. 541, 53, भाष्यम्]

2. दस्रा युवाकवः सुता नासत्या वृक्तबर्हिषः (ऋ. वे. I 3, 3)

युवं गोतमः पुरुमीळ्हो अत्रिर्दस्रा हवतेवसे हविष्मान् ।

दिशं न दिष्टामृजूयेव यन्ता मेहवं नासत्योपयातम् ॥ (I 183, 5)

दस्रा हि विश्वमानुषङ्मक्षूभिः परिदीयथः (VIII 26, 6)

नासत्या कुहचित्सन्तौ .... (I 184, 1)

3. बृहस्पत इन्द्र वर्धतं नः (IV 50, 11)

ளெல்லாம் அவரிடம் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.[1] பிரம்மணஸ்பதியும் பிருகஸ்பதியும் ஒருவரே என்பர். அவர் ஆங்கிரஸ: எனவுங் கூறப்படுவர். ராக்ஷஸர்களையும் அவர்களது சேனைகளையும் போரில் கொன்று தம்மைக் காக்க அவர் வேண்டப்படுகின்றனர்.[2]

அபாம்நபாத் — அந்தரிக்ஷதேவர்களுள் அபாம்நபாத் ஒருவர். அவர் கோட்டைக்குள் யுவாவாய்ப் பெண்டிராலும் ஜலத்தாலும் சூழப்பட்டு வசிக்கின்றனர்.[3] அவர்க்கு மூன்று பெண்டிர் உணவு அளிக்கின்றனர்.[4] அவர் அவ்வாறே ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.[5] மேகத்

1. यो अद्रिभित्प्रथमजा ऋतावा बृहस्पतिराङ्गिरसो हविष्मान् (ऋ. वे. VI 73, 1)

   हन्वृत्राणिविपुरो दर्दरीति (VI 73, 2)

   बृहस्पतिः समजयद्वसूनि महो व्रजान्गोमतो देव एषः (VI 73, 3)

2. बृहस्पते परिदीया रथेन रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः ।

   प्रभञ्जन्त्सेनाः प्रमृणो युधाजयन्नस्माकमेध्यविता रथानाम् ॥ (X 103, 4)

3. आमासु पूर्षु परो अप्रमृष्यं नारातयो विनशन्नानृतानि (II 35, 6)

   तमस्मेरा युवतयो युवानं मर्मृज्यमानाः परि यन्त्यापः (II 35, 4)

4. अस्मै तिस्रो अव्यथ्याय नारीर्देवाय देवीर्दिधिषन्त्यन्नम् (II 35, 5)

5. Apām Napāt, the tall lord, the lord of the females, the bright and swift-horsed. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 71); to Apām Napāt, the tall lord and to the water made by Mazda. (*ibid* p. 6)

துள் இருக்கும் மின்னலை அபாம்நபாத்தாகக் கூறியிருக்கலா என்பர்.[1] ஆகலின் அவர் இண்டோ இரானியன் தேவதை ஆவர்.

த்ரிதன் — இவர் அபாம்நபாத்தைப்போன்று இண்டோ இரானியன்தேவதைகளுள் ஒருவர். நோய் முதலியவற்றை முதன்முதலில் போக்கியவர் இவர் என ஸெண்ட் அவெஸ்தாவி கூறப்பட்டுளது.[2] ருக்வேதத்தில் சிற்சில ருக்குக்களில் இவ ஆப்த்யர் எனக் கூறப்பட்டுளது.[3]

உஷஸ் — உஷஸ் என்பவர் பெண்தேவதை. சூரியோதய திற்கு முன்னருள்ள நிலை, உஷஸ்ஸைப்பற்றிக் கூறும் ஸூக்த களில் நன்கு வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அத்தேவதை பறவை களையும் நாற்காற்பிராணிகளையும் எழுப்பும்.[4] ஸோமயாகத்தில்

1. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell p. 92; Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 6, foot-note 1.

2. Thrita it was who first of the healers, of the wise, the happy, the wealthy, the glorious, the strong, the Paradhātas, drove back sickness to sickness, drove back death to death, and first turned away the point of the sword and the fire of fever from the bodies of mortals. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 227.)

3. त्रिताय तद्बिभावर्याप्त्याय परावहानेहसः (ऋ. वे. VIII 47, 14)

4. यच्च गोषु दुष्वप्न्यं यच्चास्मे दुहितर्दिवः ।

त्रितायतद्बिभावर्याप्त्याय परावहानेहसः ॥ (VIII 47, 14)

அத்தேவதைக்கு இடன் இல்லை. தீய சொப்பனத்தால் உண்டாம் துயரைப் போக்க அத்தேவதை வேண்டப் படுகின்றது.[1]

ரிபுக்கள் — ரிபுக்கள் என்பவர் வாஜன், விப்வா, ரிபு: என்ற மூவர் ஆவர்.[2] அவர் ஸுதன்வாவின் புத்திரர், பல முள்ளவர்.[3] வியக்கத்தக்க பல செயல்களைச் செய்து இந்திரனை மகிழ்வித்து தேவத்தன்மையை அடைந்து[4] ஸோமத்தைப் பருகத் தகுதி அடைந்தனர்.[5] அச்செயல்களாவன :—வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையரை இளைஞர் ஆக்கினர்.[6] த்வஷ்டா, சமஸத்தை நான்காகச் செய் எனக் கூற, அவ்வாறே செய்தனர்.[7] இறந்த தேனுவை உயிர்ப்பித்தனர்.[8] பன்னிரண்டு

1. प्रबोधयन्तीरुषसः ससन्तं द्विपाच्चतुष्पाच्चरथाय जीवम्
(ऋ. वे. IV 51, 5)
2. ते वाजो विभ्वाँऋभुः (IV 33, 3)
ऋभुर्विभ्वावाज इन्द्रो नो अच्छेमं यज्ञं रत्नधेयोपयात (IV 34, 1)
3. इहोपयात शवसो नपातः सौधन्वना ऋभवो मापभूत (IV 35, 1)
ऋभवो रयिं नः स्ववसः स्वपसः सुहस्ताः (IV 33, 8)
4. ताभिः शमीभिरमृतत्वमाशुः (IV 33, 4)
5. ते वाजो विभ्वाँ ऋभुरिन्द्रवन्तो मधुप्सरसो नोवन्तु यज्ञम्
(IV 33, 3)
6. पुनर्ये चक्रुः पितरा युवाना (IV 33, 3)
7. विभ्राजमानाँश्चमसाँ अहेवावेनत्त्वष्टा चतुरो ददृश्वान् (IV 33, 6)
8. यत्संवत्समृभवो गामरक्षन् (IV 33, 4)

நாள் அகோஹ்யருக்கு அதிதியாக இருந்தனர்.[1] அச்வின் தேவதைகட்குத் தேரைச் செய்தனர்.[2] இந்திரனுக்கு இரண்டு குதிரைகளை மேதையாற் படைத்தனர்.[3] தேவர்க்குக் கவசத்தைச் செய்தனர்.[4] த்யாவாப்ருதிவியை நன்கு பிரித்தனர்.[5]

அதிதீ — அதிதி என்பவள் ஒரு பெண்தேவதை. அவட்கு மித்திரன், வருணன் முதலிய எட்டு பிள்ளைகள் உளர்.[6] அவள் உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மை அளிக்கின்றாள் என்ற காரணத்தால் விச்வஜந்யா எனக் கூறப்படுகிறாள்.[7] சுகத்தை அளிக்கவும்

1. द्वादश द्यून्यदगोह्यस्यातिथ्ये रणन्नृभवः ससन्तः (ऋ. वे. IV 33, 7)
2. रथं ये चक्रुः सुवृतम् (IV 33, 8)
3. ये हरी मेधयोक्थामदन्त इन्द्राय चक्रुः (IV 33, 10)
4. ये अंसत्रा (IV, 34, 9)
5. य ऋधग्रोदसी (IV 34, 9)
6. अष्टौ पुत्रासो अदितेर्ये जातास्तन्वस्परि ।
   देवाँ उपप्रैत्सप्तभिः परामार्ताण्डमास्यत् ॥ (X 72, 8)
   इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।
   इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥
   (VII 60,
7. अदितिं विश्वजन्याम् (VII 10, 4)
   विश्वस्मान्नो अदितिः पात्वंहसः (X 36, 3)

பாபத்தைப் போக்கவும் வேண்டப்படுகின்றாள்.[1] ஆதித்திய ராய்க் கூறப்பட்ட வருணன் முதலியோர் இண்டோயூரோ பியன்தேவதைகளாய் இருத்தலாலும், அதிதிக்கு ஒத்த தேவதை வேறுநாட்டில் இல்லாமையாலும், ஆதித்யர் என்ற சொல் அதிதி என்ற சொல்லினின்று வந்ததாக நினைக்கப்பட ஆதித்தியர் அதிதியின் பிள்ளைகள் எனக் கூறப்பட்டிருத்தல் கூடும் என மாக்டானல் கூறுகின்றனர்.[2] அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க பிரமாணம் அவர் கூறவில்லை. ருக்வேதத்தில் ஆதித் தியர்கள் என்ற சொல் பித்ருதேவதைகளைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகலினன்றே வருணன் ஆதித்தியர்களுடன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றான்.[3]

திதி — திதி என்பவளும் ஒரு பெண்தேவதை. ஓரிடத்து அதிதி, வருணன், மித்திரன் முதலியோருடனும், மற்றோ ரிடத்து ஸவிதா, பகன் முதலியோருடனும் விளிக்கப் படுகின்றாள்.[4]

உஷஸ், அதிதி, திதி, இவரைப்போன்ற பல பெண் தேவதைகள் விளிக்கப்படுகின்றனர். அவருள் சிறந்தவர் த்யௌ:, ப்ருதிவீ, ராத்திரி, இளா, ஸரஸ்வதீ, பாரதீ முதலியோர். த்யௌ:, ப்ருதிவீ என்ற இருவரும் ஒருங்கே

1. शं नो अदितिर्भवतु (VII 35, 9)
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell pp. 102, 103.
3. आदित्येभिर्वरुणः (VII 35, 6)
4. आरोहथो वरुण मित्रगर्तमतश्चक्षाथे अदितिं दितिं च (V 62, 8)
त्वमग्ने वीरवद्यशो देवश्च सविता भगः ।
दितिश्च दाति वार्यम् ॥

விளிக்கப்படுகின்றனர்.[1] அவ்வாறே இளா, ஸரஸ்வதீ, பாரதீ என்ற மூவரும்.[2] இம்மூவரும் ஸோமயாகத்தில் விளிக்கப் படுகின்றனர்.[3] அம்மூவரையுங் கூறும் ருக்குக்களை நோக்கின், இளா பூலோகதேவதையாகவும், ஸரஸ்வதீ அந்தரிக்ஷலோக தேவதையாகவும், பாரதீ ஸ்வர்லோகதேவதையாகவும் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறாயின் இந்த ஸரஸ்வதியும் வேறிடத்துக்[4] கூறப்படும் ஸரஸ்வதி நதியும் வேறாதல் வேண்டும்.

சிலவிடத்து தேவதைகள் இரட்டையாக விளிக்கப் படுகின்றனர். அவர் மித்ராவருணௌ, இந்திராக்னீ, இந்திரா-வருணௌ, ஸோமாருத்ரௌ, த்யாவாபிருதிவீ முதலானோர். ஈண்டு இருவர்க்கும் ஒத்த சிறப்பே உளது. சிலவிடத்து சில

1. ते हि द्यावापृथिवी विश्वशम्भुवा .... (ऋ. वे. I 160, 1)

2. इळा सरस्वती मही तिस्रो देवीर्मयोभुवः ।
   बर्हिः सीदन्त्वस्रिधः ॥ (I 13, 9)
   आ भारती भारतीभिः सजोषा इळा देवैर्मनुष्येभिरग्निः ।
   सरस्वती सारस्वतेभिरर्वाक् तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं सदन्तु ॥
   (VII 2, 8)
   सरस्वती साधयन्ती धियं (II 3, 8)

3. भारती पवमानस्य सरस्वतीळा मही ।
   इमं नो यज्ञमागमन्तिस्रो देवीः सुपेशसः ॥ (IX 5, 9)

4. पावकानः सरस्वती वाजेभिर्वाजिनीवती (I 3, 10)

தேவதைகட்கு அதிக சிறப்பும் அவருடன் வரும் தேவதை கட்குக் குறைந்த சிறப்பும் உளது; அப்போது அவ்விரு வரையும் த்வந்த்வஸமாஸத்தாலோ, உம்மைப்பொருள்கொண்ட நிபாதத்தோடு சேர்க்கப்பட்ட தனிச்சொற்களாலோ குறிக்காது, சிறப்பில்தேவதைகளை மூன்றும் வேற்றுமையால் [1] விளித்தல் வழக்கம். சிலர் கணமாகவே விளிக்கப்படுகின்றனர். அவர் மருத்துக்கள், ருபுக்கள், விச்வேதேவர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள் ஆதித்தியர்கள் முதலியோர் ஆவர்.

பத்தாவது மண்டலத்தில் ப்ரஜாபதி ஒரு தனிதேவதை ஆகக் கூறப்பட்டனர். முன்னருள்ள மண்டலங்களில் ஸவிதா, ஸோமன் முதலிய தேவதைகட்கு அச்சொல் விசேஷண மாக வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் சிரத்தை, குரோதம் முதலியனவும் தேவதைகளாக வழங்கப்பட்டன.

யமன் விவஸ்வானின் மகன் என்பதும், பித்ருக்கள் இருக்கும் உலகத்திற்கு அரசன் என்பதும், அவர் வீட்டை இரண்டு நாய்கள் காக்கின்றன என்பதும், அவரும் யமியும் இரட்டையாகப் பிறந்தனர் என்பதும், யமி அவரை மணக்க விரும்ப, அது தகாது என்று அவர் மறுத்தனர் என்பதும் பத்தாம் மண்டலம் 10, 14 ஸூக்தங்களிற் கூறப்பட்டன. ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் [2] உலகதர்மத்தைக் காக்கும்படி அஹுர மஸ்தாவினால் முதன்முதலில் ஏவப்பட்டவர் யிம என்றும், அவர் வீவங்கத் என்பவரின் மகன் என்றும் உளது. ஆகலின் யமன் இண்டோ இரானியன்தேவதை ஆகும்.

1. मरुद्भिरग्न आ गहि (ऋ. वे. I 19, 1)

 शं नो रुद्रो रुद्रेभिः .... (VII 35, 6)

2. Sacred Books of the East Vol. pp. 11–21.

அக்கினி, இந்திரன், ஸவிதா முதலிய தேவதைகளின் வர்ணனையை நன்கு நோக்கின், மக்கட்கு வேண்டிய பொருள்கள் அவர்களுடைய உதவியாலே கிடைக்கவேண்டியிருந்தலின், எவ்வெப்போது எவ்வாறு அவர்களது உதவியை வேண்டினரோ, அவ்வாறே அவர் அவரை வருணித்தனர் என்பது அறியப்படும். அவ்வாறு வருணித்தவர் இல்லறத்தாரே என்பதும், அவர் முதலில் செல்வம், உடல்நன்மை, மக்கட்பேறு இவற்றை வேண்டினர் என்பதும், பின்னர் பகைவரால் தமக்குக் கேடு நிகழாதவாறு காப்பாற்றவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும், நோயால் வருந்தியபோது நோயை நீக்கவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும் நன்கு புலப்படும். அப்போது அவரை மக்கள் போன்று உடலுடையார் என்றும், ரதத்தில் வருகின்றார் என்றும், ஸ்தோத்திரத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார் என்றும் வருணித்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

அத்தியாயம் 6

ருக்வேதியரின் மதக்கொள்கைகள்

பிராணிகள், உடல் ஜீவன்[1] இரண்டையும் உடையவர். உடல் அழியும். ஜீவனுக்கு அழிவு இல்லை. மக்களின் உடல் அழிந்தபின்னார் ஜீவனை அக்கினியும் யமனும் வேற்றுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[2] அவர் மக்கள் அளிக்கும் உணவால் அங்கு இருப்பர்.[3] அவர் பித்ருயாணம்[4] தேவயாநம் என்ற இரண்டு வழியால் நல்லுலகிற்குச் செல்வர். பித்ருயாணத்தின் எல்லை பித்ருலோகம். அங்கு அரசன் யமன்.[5] தேவலோகத்தின் எல்லை ஸுவர்லோகம். ஆங்கு ஸூரிகள் விஷ்ணு

1. जीवाज्योतिरशीमहि (ऋ. वे. VII 32, 26)
   इमे जीवाविमृतैरावंवृत्रन्नभूत् (X 18, 3)
2. जातवेदस्ताभिर्विहेनं सुकृतामु लोकम् (X 16, 4)
   परेयिवांसं .... वैवस्वतम् .... (X 14, 1)
3. जीवो मृतस्य चरति स्वधाभिः (I 164, 30)
4. पन्थामनु प्रविद्वान्पितृयाणं द्युमदग्ने सामधा नो विभाहि (X 2, 7)
   परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानात् (X 18, 1)
5. उभा राजाना स्वधया मदन्ता यमं पश्यासि वरुणं च देवम् (X 14, 7)

வின் பரமபதத்தையே நோக்கியிருப்பர்.[1] பாபிகள் அவ்விரு வழியிலுஞ் செல்லார்.[2] இதனால் அவர் நரகத்திற்குச் செல்வர் எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

ஜீவாத்மா கர்மபலனை அனுபவிக்கும்; பரமாத்மா அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்.[3] உலகமெல்லாம் தானே என்ற அறிவு ஒருவர் பெறுதவரையில் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் இருந்து விடுதலை அடையார். அதைப் பெற்றவுடன் கடவுளின் திருவடியை அடைவர்.[4] அவ்வாறு யோக்ஷம் அடைய விரும்பியவர் அக்காலத்தே உளர்.[5] கடவுள் ஒருவரே. அவரை இந்திரன் என்றும், ருத்திரன் என்றும் பல்வகையாக மக்கள் கூறுவர்.[6] இவற்றை நோக்கின் அத்துவைதபக்ஷக்கொள்கை அக்காலத்தே கொள்ளப்பட்டது என்பது விளங்கும்.

1. तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः (ऋ. वे. I 22, 20)
2. ऋतस्य पन्था न तरन्ति दुष्कृतः (IX 73, 6)
3. द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते ।
   तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥
   (I 164, 20)
4. न विजानामि यदिवेदमस्मि निण्यः सन्नद्धो मनसा चरामि ।
   यदामागन्प्रथमजा ऋतस्यादिद्वाचो अश्नुवे भागमस्याः ॥
   (I 164, 37)
5. मुमुक्ष्वः (I 140, 4)
6. इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान्
   एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति .... (I 164, 46)
   अहमिन्द्रोवरुणस्ते .... (IV 42, 3)
   सुपर्णं विप्राः कवयो वचोभिरेकं सन्तं बहुधा कल्पयन्ति
   (X 114, 5)

அத்தியாயம் 6

கடவுள் ஆதியற்றவர்.[1] முதன்முதல் அவ்யாகிருதத்திலிருந்து ஜகத்து உண்டாயிற்று.[2] வியாகிருதாவஸ்தையில் பரம்பொருள் ஹிரண்யகர்ப்பராய் உலகிற்கு அரசனாய் இருந்தனர்.[3]

இந்திரன் தன் தாய்தகப்பனைச் சிருட்டித்தான் என்றும்,[4] தக்ஷன் அதிதியையும் அதிதி தேவர்களையும் படைத்தார் என்றும், தக்ஷன் அதிதியினிடம் உண்டானான் என்றும்[5] கூறப்பட்டுளது. ஒவ்வொருவனும் தானே மகனைப் பிறக்கின்றான் என்ற கொள்கையைக் கொள்ளின் தக்ஷன் அதிதியைப் படைத்தான் என்பதும், அதிதி தக்ஷனைப் படைத்தாள் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் ஆகா.

---

1. को द॒दर्श प्रथ॒मं जाय॑मानम् .... (ऋ. वे. I 164, 4)
2. दे॒वानां॑ पू॒र्व्ये यु॒गे ऽस॑तः सद॑जायत (X 72, 1)
3. हि॒र॒ण्य॒ग॒र्भः सम॑वर्त॒ताग्रे॑ भू॒तस्य॑ जा॒तः पति॒रेक॑ आसीत् (X 121, 1)
   यः प्रा॑ण॒तो नि॑मिष॒तो म॑हि॒त्वैक॒ इद्राजा॒ जग॑तो ब॒भूव॑ (X 121, 3)
4. यन्मा॒तरं॑ च पि॒तरं॑ च सा॒कमज॑नयथ .... (X 54, 3)
5. अदि॑ति॒र्ह्यज॑निष्ट॒ दक्ष॒ या दु॑हि॒ता तव॑ ।
   तां दे॒वा अन्व॑जायन्त भ॒द्रा अ॒मृत॑बन्धवः ॥ (X 72, 5)
   अदि॑ते॒र्दक्षो॑ अजायत॒ दक्षा॒द्वदि॑तिः॒ परि॑ (X 72, 4)

அத்தியாயம் 7

ருக்வேதகாலம்

ருக்வேதஸம்ஹிதையின் காலத்தைப்பற்றி மோக்ஷமூலர்,[1] லோகமான்யதிலகர், யாகோபி,[2] விண்டர்நீட்ஸ்,[3] ஸி. வி. வைத்யா[4] முதலியோர் தத்தம் கொள்கையைக் கூறியுள்ளார்.

மோக்ஷமூலர்கொள்கை :—

பௌத்தமதம் கௌதமபுத்தரால் நிறுவப்பட்டது. அம்மத நூல்களை நோக்கின் அவர்காலத்திற்கு முன்னரே ருக்வேதத்தின் மந்திரபாகம், பிராம்மணபாகம், உபநிஷத்பாகம் இவை இருந்திருத்தல் வேண்டும். வேதாங்கங்களின் காலமும் கௌதமபுத்தரின் காலமும் ஒன்றே. ஆகலின் ஸூத்திரகாலம் 600 கி.மு.–200 கி.மு.; பிராம்மணகாலம் 800 கி.மு.–600 கி.மு.; ஸம்ஹிதாகாலம் 1000 கி. மு.–800 கி. மு.; மந்திரகாலம் 1200 கி.மு.–1000 கி. மு. ஒவ்வொன்றற்கும் இடையீடுள்ள காலம் 200 ஆண்டுகள். அவ்வாறு அவர் கொள்ளுதற்குக் காரணம் யாதென அறியக்கூடவில்லை.

விண்டர்நீட்ஸ்கொள்கை :—

அக்காலத்தை 500 ஆண்டாக்கி, மந்திரகாலம் 2500 கி. மு.–2000 கி. மு.; ஸம்ஹிதாகாலம் 2000 கி. மு.–1500 கி. மு.; பிராம்மணகாலம் 1500 கி. மு.–1000 கி.மு.; ஸூத்திரகாலம் 750 கி.மு.–500 கி.மு. என விண்டர்நீட்ஸ் கூறுவர்.

1. Max-muller
2. Jacobi
3. Winternitz
4. C. V. Vaidya

அத்தியாயம் 7

ஸி. வி. வைத்யாவின் கொள்கை :—

ருக்வேதம், ஸாமவேதம், கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் இவற்றின் ஸம்ஹிதைகள் குருபாஞ்சாலப்போருக்குச் சற்று முன்னர் சுமார் கி. மு. 3100-இல் இணைக்கப்பட்டன எனவும், பிராம்மணங்களின் காலம் கி. மு. 3000–கி. மு. 2000 எனவும், ஸூத்ரகாலம் கி.மு. 1900–கி.மு. 800 எனவும் ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர்.[1]

ருக்வேதத்தில் இரண்டாம் மண்டலம் முதல் ஏழாம் மண்டலம் முடிய ஒவ்வொரு மண்டலமும் ஒரு ரிஷியாலோ, ஒரு குடும்பத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்டமையான், தனியாக ஒவ்வொரு மண்டலமும் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டு, பின்னர் அவை ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆகலின் மந்திர பாகத்திற்குப் பின்னர் ஸம்ஹிதாகாலம் எனக் கொண்டது பொருத்தமுடைத்து. பிராம்மணங்கள் மந்திரங்களின் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறுதலின், பிராம்மணகாலம் மந்திர காலத்திற்குப் பின்னர் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் பொருந்தும் ; ஆனால் பிராம்மணகாலம் ஸம்ஹிதாகாலத்திற்குப் பின்னர்தான் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்வது பொருந்துமா ? பின்னரும் இருத்தல் கூடும், முன்னரும் இருத்தல் கூடும், ஒரேகாலத்திலும் இருத்தல் கூடும். ருக்வேத-ஸம்ஹிதை ருக்வேதபிராம்மணத்திற்குப் பின்னர் இணைக்கப்பட்டது என மாக்டானெல் கூறுவது[2] நோக்கத்தக்கது.

1. History of Sanskrit Literature Vol. 1 by C. V. Vaidya pp. 1–128, 2–6, 3–6.

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell, p. 50.

அவ்வாறே பிராம்மணகாலத்திற்குப் பின்னரே ஸூத்ர காலம் என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியது. சிரௌதஸூத்திரங்கள் பிராம்மணகாலத்தை ஒட்டியே இருப்பினும் இருக்கலாம்.

லோகமான்யதிலகர், யாகோபி இவ்விருவரின் கொள்கை :—

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட கிருத்திகை நட்சத்திரத்தின் நிலையிலிருந்து மந்திரகாலம் 6000 கி.மு. எனக் கூறுகின்றனர் லோகமான்யதிலகர். அக்காரணத்தை ஒத்துக்கொண்டு வேறொரு காரணமுங் கூறி மந்திரகாலம் 4500 கி.மு.–3000 கி.மு. ஸம்ஹிதாகாலம் 3500 கி.மு.–2500 கி.மு. எனக் கூறினார் யாகோபி. மற்றொரு காரணம் ஆவது :—கலியாணகாலத்தில் வதூவரர்களால் செய்யப்படும் அருந்ததிதர்சனம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்படாமையான், அருந்ததி துருவநட்சத்திரத்தின் அருகில் காணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் 2500 கி.மு. ஆகும். ஸூத்திரத்தில் அது கூறப்பட்டமையான் அக்காலத்தில் அருந்ததி கண்ணிற்குப் புலப்படாதிருத்தல் வேண்டும். திலகரும் யாகோபியும் இப்பொருளைக் கொள்ளும் வாக்கியத்திற்கே ஏனையோர் வேறுபொருள் கூறுவர். எப்பொருள் சிறந்தது என அறியத் தக்க சான்று காணப்படினே, நாம் திண்ணமாய் ஒருபொருளைக் கொள்ளல் தகும்.

ஆசியாமைனர்தேசத்தில் 1400 கி. மு.-இல் நிகழ்ந்த போரின்பின்னர்ச் செய்யப்பட்ட மண்சபாதானப்பத்திரத்தில் மித்திரன், வருணன், இந்திரன், நாஸத்யர் இவர்தம் பெயர் காணப்படுகின்றமையான், இதற்கு முன்னர் வைதிகர் ஆங்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும். ருக்வேதமந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே பல்வகைப் பட்ட ஸாமாக்கள் இருந்தன என்பதும், பல்வகை யாகங்கள் செய்யப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை.

அன்றியும் பாரதநாட்டில் தென்புறத்தில் வைதிகமார்க்கம் கி.மு. 300க்கு முன் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்பது சாஸனங்க

ளாலும், தமிழிலக்கியவிலக்கணநூல்களாலும்,[1] சூத்திரக் காரர்களுள் போதாயனர் ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர் தென் னாட்டினர் என்ற கொள்கையாலும் அறியப்படும்.

எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே. (தொல். எழுத். 102)

மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுள். (தொல். பொருள். 89)

அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கில் .... (புறநா. 2)

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும். (புறநா. 9)

நற்பனுவ னால்வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம்மலி யாவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நட்ட, வியன்களம் பலகொல் (புறநா. 15)

அத்தியாயம் 8

ருக்வேதியரான ஆரியரின் இருப்பிடம்

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட ஆரியரின் இருப்பிடத்தை இரண்டு ஏதுக்களால் அனுமானிக்கலாம் :—ஆங்கு வருணிக்கப்பட்ட நாட்டு நிலை ஒன்று, பொருள்கள் மற்றொன்று.

ஓரிடத்து 21 நதிகளும்,[1] ஓரிடத்து ஸரஸ்வதி, ஸரயு ஸிந்து இம்மூன்றும்,[2] ஓரிடத்து கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி சுதுத்ரி, பருஷ்ணி, அஸிக்னி, மருத்விருதா,[3] விதஸ்தா, ஆர்ஜிகீயா ஸோமா என்ற பத்தும்,[4] ஓரிடத்து ஸிந்து, கோமதி இரண்டும்,[5] கூறப்பட்டன. பருஷ்ணிக்கரையில் அச்வமேதம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது.[6] த்ருஷத்வதி, ஸ்ரஸ்வதி, ஆபயா இந்நதி

1. त्रिः सप्त सस्रा नद्यो महीरपः .... (ऋ. वे. X 64, 8)
2. सरस्वतीसरयुः सिन्धुः .... (X 64, 9)
3. மருத்விருதா என்பதும் விபாசா என்பதும் ஒரே நதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் ஸி. வி. வைத்யார். (History of Sanskrit Literature by C. V. Vaidya Vol. I, p. 90)
4. इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रिस्तोमं सचता परुष्ण्या ।
असिक्न्या मरुद्वृधे वितस्तयार्जीकीये शृणुह्या सुषोमया ॥
(X 75, 5)
5. त्वं सिन्धो कुभया गोमतीम् (X 75, 6)
6. सत्यमित्त्वा महेनदि परुष्ण्यव देदिशम् ।
नेमापो अश्वदातरः शविष्ठादस्ति मर्त्यः ॥ (VIII 64, 15)

கரைகளில் அக்கினி பிரகாசிக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றது.[1] ஸப்தஸிந்துக்கரையில் ஆரியர்க்கு நன்மை உண்டாக்க இந்திரன் வேண்டப்படுகின்றான்.[2] ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் அஹுர மஸ்தாவினால் இயற்றப்பபட்ட பதினாறு சிறந்த தேவதைகளுள் ஹப்தஹைந்தவ என்பது ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுளது.[3] இவற்றை நோக்கின் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவினைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ருக்வேதத்தைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ஒருகாலத்தில் ஸிந்துநதிப்பிரதேசத்தில் இருந்து முன்னோர் மேற்கிலும் பின்னோர் தென்கிழக்கிலும் சென்றனர் என்னலாம்.

ஹிமயமலையின் சிகரங்களுள் மூஜாவானே வர்ணிக்கப்படுதலானும், விந்தியமலை வருணிக்கப்படாமையானும், மரங்களுள் அச்வத்தம் வருணிக்கப்படுகிறதேயன்றி வடம் வருணிக்கப்படாமையானும், விலங்குகளுள் சிங்கம், விருகம், அச்வம், பசு இவை வருணிக்கப்பட்டனவேயன்றி, புலி வருணிக்கப்படாமையானும், தானியங்களுள் யவையும், பறவைகளுள் ஹம்ஸமும் கூறப்பட்டமையானும், உலோகங்களில் தங்கம், அயஸ் இரண்டுமே கூறப்பட்டமையானும், மிகுதியாக வருணிக்கப்பட்ட ஸோமம் இமயமலையிலே காணப்படுகின்றமையானும், ருக்வேதத்தியரான ஆரியர் ஸிந்துநதிப் பிரதேசத்திலிருந்து கங்கை யமுனை சேர்கின்ற இடம்வரை வசித்தனர் எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது.

---

1. दृषद्वत्यां मानुष आपयायां सरस्वत्यां रेवदग्ने दिदीहि (ऋ. वे. III 23, 4)
2. योवार्यीत्सप्तसिन्धुषु (VIII 24, 27)
3. Sacred Book of the East Vol. IV, p. 9.

அத்தியாயம் 9

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பெயர்கள்

அதர்வவேதம் என்ற பெயர் பின்னர் வந்ததாகும். அதற்கு முதன்முதலில் வழங்கப்பட்ட பெயர் அதர்வாங்கிரஸ: என்பது. அஃது அதர்வவேதத்துள்ள ஒரு மந்திரத்தாலும்[1] ஆச்வலாயனகிருஹ்யஸூத்திரத்தாலும்[2] அறியப்படும். அதர்வா என ஒரு ரிஷி புஷ்கரத்தில் அக்கினிமதனம் செய்தார் என்பதும்,[3] அதர்வாக்கள் இந்திரனுக்கு ஸோமத்தைத் தயாரித்தனர் என்பதும்[4] ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இருளில் விழித்து கடவுளை நினைத்து மோட்சத்தை அடைய விரும்புபவனை ஆத்ரவன் எனக் கூறு என ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப் பட்டுளது.[5] அங்கிரஸ் என்பவர் அக்கினிக்குப் பிரீதிபாத்திரம் எனவும்,[6] இந்திரனே ஆங்கிரஸர்களைக் காப்பாற்று[7] எனவும்

1. यस्मादृचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
   सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखं स्कम्भन्तं ब्रूहि कतम स्विदेव सः ॥ (अ. वे. X 7, 20)
2. ऋचो यजूंषि सामानि अथर्वाङ्गिरसो ब्राह्मणानि कल्पान् गाथानाराशंसीरितिहासपुराणानि (III 2, 6)
3. त्वामग्ने पुष्करादध्यथर्वानिरमन्थत (ऋ. वे. VI 16, 13)
4. अभितो मधुना पयोथर्वाणो अशिश्रियुः (*ibid* XI 11, 2)
5. *Cf.* Sacred Books of the East Vol. IV, Vendīdād XVIII 6.
6. प्रियमेधवदत्रिवज्जातवेदोविरूपवत् ।
   अङ्गिरस्वन्महिव्रतप्रस्कण्वस्य श्रुधी हवम् ॥ (*ibid* I 45, 3)
7. आङ्गिरसान् ब्रह्मणा विप्रजि व (*ibid* VI 36, 5)

ருக்வேதங் கூறும். அதர்வா, ஆதர்வணர், அங்கிரஸ், ஆங்கி ரஸர் இவர்களை ருஷியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் ருக்வேதத் திலும் அதர்வவேதத்திலும் காணப்படுகின்றமையான், ஆதர் வணர் ஆங்கீரஸர் இவர்களாற் காணப்பட்ட மந்திரக்கூட்டத் திற்கு அதர்வாங்கிரஸ: என்ற பெயர் வழங்கியது என்னலாம்.[1] வழங்குவோனுக்கு நன்மை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அதர்வன் எனப் பெயர் என்றும் ஏனையோர்க்குத் தீமை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அங்கிரஸ் எனப் பெயர் என்றும் ப்ளூம்பீல்ட் என்ற மேனாட்டாசிரியர் கூறுவர்.[2]

ஆதர்வணவேதம் என மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பது சாந்தோக்கியஉபநிஷத்தினின்றும் [3] ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்திரத்தினின்றும் [4] மஹாபாஷ்யத்தினின்றும் [5] அறியப்படும். ப்ருகுவிஸ்தரா: ப்ருக்வங்கிரஸ: என்ற பெயர்களும் உண்டு என்பது சிலிகோபநிஷத்தினின்றும் ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேத ஸம்ஹிதை இவற்றினின்றும் [6] அறியப்படும்.

1. ऋ. वे. X 120, 1–9 ; X 173, 1–5
   अ. वे. VI 87, 1–5 ; V 2, 1–9
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 189.
3. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (7, 1)
4. आथर्वणस्य वेदस्य (II 11, 12)
5. नवधा आथर्वणः (म. भा. I 1, 1)
6. अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः
   (ऋ. वे X 14, 6 ; अ. वे. XVIII 1, 58)

முண்டகோபநிஷத், மஹாபாரதம், கௌடல்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் முதலியவற்றில்[1] **அதர்வவேதம்** என்ற பெயர் வழங்கும்.

பிரம்மவேதம் என்ற பெயர் கோபதப்ராம்மணத்திலும், அதர்வவேதத்திய கிருஹ்யஸூத்திரத்திலுங் காணப்படும்.

ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डक. I 1, 5)
ऋग्वेदः सामवेदश्च यजुर्वेदश्च पाण्डव ।
अथर्ववेदश्च तथा सर्वशास्त्राणि चैव ह ॥ (म. भार. सभा. 11, 32)
अथर्ववेदेतिहासवेदौ च (कौ. अर्थ. 1, 3)

அத்தியாயம் 10

அதர்வவேதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட செய்திகள்

வெகுகாலமாக யாகங்களில் வழங்கப்படும் அக்கினியை ஞிகடைந்து எடுத்தனர் என்பதும், உபநயநம் விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினியை அவ்வாறு எடுக்கவில்லை என்பதும் அறியப்படும். ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட மந்திரங் களிலிருந்து கிருகஸ்தனே யாகங்கள் செய்ய உரிமைப்பட்டவன் என்பதும், அவன் விவாகம் செய்துகொள்வதற்கு வேதாத்தி யயனம் செய்திருக்கவேண்டும் என்பதும், வேதாத்தியயனம் செய்வித்தற்கு முன்னர் உபநயநம் செய்வித்திருக்க வேண்டும் என்பதும் அறியப்படும். யாகங்களில் வழங்கும் அக்கினிக்குச் **சிரௌதாக்கினி** எனவும், விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினிக்குக் **கிருஹ்யாக்கினி** எனவும் பெயரெனத் தோன்று கின்றது. சிரௌதாக்கினியில் யாகங்கள் செய்யப்படும்போது வழங்கவேண்டிய ருக், யஜுஸ், ஸாம இவைகளெல்லாம் ருக் வேதத்திலும், யஜுர்வேதத்திலும், ஸாமவேதத்திலும் கூறப் பட்டன. கிருஹ்யாக்கினியில் உபநயநம் முதலியன செய்யப் படும்போது வழங்கப்படவேண்டிய ஹோமமந்திரங்கள், உபஸ்தானமந்திரங்கள், ஜபமந்திரங்கள் முதலியன அதர்வ வேதத்துள் கூறப்பட்டன.

ஒருவனுக்கு மக்கள் பிறத்தற்கு முன்னர் அவன் உடலின் வலிமையுடனும், நீண்ட ஆயுளுடனும், தக்க ஐச்வரியத்துடனும், ரோகமின்றியும் இருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் ஒருவர் நன்னிலையில் இருப்பதைப் பிறர் பொறுது அவர்க்கு வேண்டிய தீமையை விளைவிப்பது மக்களாயிருப்பவர்க்கு இயற்கை. ஆகலின் பிறர் தமக்குச் செய்யுந் தீமையைத் தடுக்கவேண்டிய உபாயங்களை அறிந்து அவற்றைச் செய்யவேண்டும். மனக் கவலையின்றிச் சுகமாக இருக்க நாட்டில் அமைதி வேண்டும்.

நாட்டைப் பகைஞர் அழிக்காமல் இருக்க அரசன் முயல வேண்டும். அரசனுக்குத் தக்க உதவியை மக்கள் புரிய வேண்டும். நாட்டின் அமைதியும் மக்களின் தேகவலிமையும் மாத்திரம் ஒரு குடும்பத்திற்குப் போதா. குடும்பத்தில் கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருக்கவேண்டும். இருவரும் மனமொத்திருப்பின், அவ்விருவர்க்கும் பிறக்கும் மக்கள் மேன்மையுற்ற தன்மையோடு இருப்பர். அம்மக்கட்கு ஜாதகர்மம், உபநயநம் முதலியன செய்யவேண்டும்; பிறகு அம்மக்கட்கு விவாகம் நிகழ, பின்னர்த் தாய்தந்தையர் இறத்தல் நிகழலாம். அவர் பிரேதமாய் இருக்கும்போது செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை மகன் செய்து அவர் பிதிர்லோகஞ் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும். பின்னர் அவர்க்குச் சிராத்தம் செய்யவேண்டும். சிலர் இவ்வுலகத்திலேயே மோட்சத்தை அடைதல் கூடும். அவர்க்கு ஜீவன்முக்தர் எனப் பெயர். அவர் பித்தர்போல் திரிவர். அவர் செல்லும் இடமெல்லாம் செழிக்கும்.

உடல்வலிமை, நீண்ட ஆயுள், ஐச்வரியம் இவற்றைப் பற்றிச் சுமார் 55 ஸூக்தங்களும்,[1] ரோகங்களைப்பற்றியும்

1. इन्द्रो युनक्तु बहुधा वीर्याण्यस्मिन् यज्ञे सुयुजः स्वाहा

(अ. वे. V 26, 11)

नवं प्रणान्नवभिः संमिमीते दीर्घायुत्वाय शतशारदाय

(ऋ. वे. V 28, 11)

बृहस्पते सवितर्वर्धयैनं ज्योतयैनं महते सौभगाय (VII 17, 1)

भद्रादधि श्रेयः प्रेहि बृहस्पतिः पुर एता ते अस्तु (VII 9, 1)

सं चेध्यस्वाग्ने प्र च वर्धयेममुच्च तिष्ठ महते सौभगाय (II 6, 2)

அவற்றைப் போக்கக்கூடிய (மந்திரம், ஔஷதம், மணி) இம்மூன்றைப்பற்றியும் 60 ஸூக்தங்களும்[1] கூறும். நன்னிலையில் இருக்கும் ஒருவன் இறத்தற்காகப் பிறர் சடங்கு செய்வது உண்டு; அதற்கு **அபிசாரம்** எனப் பெயர்.[2] அபிசாரச்சடங்கால்

1. सप्त च याः सप्ततिश्च संयन्ति ग्रैव्या अभि ।
इतस्ता सर्वा नश्यन्तु वाका अपचितामिव ॥ (अ. वे. VI 25, 2)
(ग्रैव्याः = गण्डमालाः)
अश्वत्थो देवसदनस्तृतीयस्यामितो दिवि ।
तत्रामृतस्य चक्षणं देवाः कुष्ठमवन्वत ॥ (VI 95, 1)
दशवृक्ष मुञ्चेमं रक्षसो ग्राह्या अधि येनं जग्राह पर्वसु ।
अथो एनं वनस्पते जीवानां लोकमुन्नय ॥ (II 9, 1)
रोहण्यसि रोहण्यस्थ्नश्छिन्नस्य रोहणी ।
रोहयेदमरुन्धति ॥ (IV 12, 1)
मज्जा मज्ज्ञा संधीयतां चर्मणा चर्म रोहतु ।
असृक् ते अस्थि रोहतु मांसं मांसेन रोहतु ॥ (IV 12, 4)

2. अभिचाराः मारणार्थं शत्रुभिः क्रियमाणानि कर्माणि ;
अभिचारकर्मभिरुत्पादिताः पिशाच्यः कृत्याः
(अ. वे. XIX 9, 9 भाष्यम्)
मरणं व्यसनं चैव बन्धनं च विशेषतः ।
प्रणिपानोन्मत्तता वा दैवोपहतिरेव च ।
पुत्रादिधननाशश्च गृहे दोषान् बहूनपि ॥
एतानि सर्वाणि कानिचिद्वा तेषां मध्ये यथा शत्रोर्भवन्ति तथोद्देशेन यद् अभिचारकर्म ... (अ. वे XVI, 2 भाष्यम्)

எழுப்பப்பட்ட பிசாசத்திற்கு கிருத்யா எனப் பெயர்.
றைப்பற்றியும், இவற்ருல் உண்டாம் தீமையைப் போக்கு
விதத்தைப்பற்றியும் 30 ஸூக்தம் கூறும்.[1] சுமார் 730 ஸூக்த
கொண்ட அதர்வஸம்ஹிதையில் சுமார் முப்பது ஸூக்தே
அபிசாரத்தைப்பற்றிக் கூறினும், அவ்வேதம் அபிசாரத்தை
பற்றியது எனப் பாரதவர்ஷத்தில் தென்ஞட்டார் கருதிய
வியக்கத்தக்கது. அதற்குக் காரணம் அவ்வேதம் படித்தவ
தென்ஞட்டிற்கு வாராமையே ஆகலாம். நாட்டின் மக்க
ஒருமனத்தராய் இருக்கவேண்டும் எனச் சில ஸூக்தங்க
கூறும்.[2] பகைவரின் ஸேனையை அழிக்கவேண்டும் என்றும்

1. इदमिन्द्र शृणुहि सोमप यत् त्वा हृदा शोचता जोहवीमि ।
वृश्चामि तं कुलिशेनेव वृक्षं यो अस्माकं मन इदं हिनस्ति ॥
(अ. वे. II 12,

दूष्या दूषिरसि हेत्या हेतिरसि मेन्या मेनिरसि ।
आप्नुहि श्रेयांसमति समं क्राम ॥ (II 11, 1)

2. सं वो मनांसि सं व्रता समाकूतीर्नमामसि ।
अमी ये विव्रता स्थन तान् वः सं नमयामसि ॥ (VI 94, 1)
अहं गृभ्णामि मनसा मनांसि मम चित्तमनु चित्तेभिरेत ।
मम वशेषु हृदयानि वः कृणोमि मम यातमनुवर्त्मान एत ॥
(VI 94,

3. अमी ये युधमायन्ति केतून् कृत्वनीकशः ।
इन्द्रस्तान् पर्यहार्दाम्ना तानग्ने सं द्या त्वम् ॥ (VI 104, 3)
इन्द्रो मन्थतु मन्थिता शक्रः शूरः पुरंदरः ।
यथा हनाम सेना अमित्राणां सहस्रशः ॥ (VIII 8, 1)

பகைவரின் அம்புகள் தம்மிடத்தில் வீழாது காத்தல் வேண்டும் என்றும்,[1] பகைவர் பயங்கிப் படைகளை வழங்க ஆற்றலற்றவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்றும்[2] சில ஸூக்தங்கள் கூறும். வெற்றி யடைந்த அரசன் தன் நாட்டை அடையும்போது செய்யவேண்டிய சடங்கைச் சில கூறும்.[3] ஆக அரசனைப் பற்றிய ஸூக்தங்கள் சுமார் 55 ஆகும்.

நாட்டுமக்கள் சுகமாய் வாழத் தானியங்கள் மிகுதியாய் உண்டாதற்கும்,[4] நாட்டின் சுகம் பெரும்பான்மையும் பசு, விருஷபம் இவற்றால் உண்டாகலின் அவற்றின் பெருமையைக்

1. मा नो विदन् विव्याधिनो मो अभिव्याधिनो विदन् ।
आराच्छरव्या अस्मद्विषूचीरिन्द्र पातय ॥ (I 19, 1)

2. अग्निर्नः शत्रून् प्रत्येतु विद्वान् प्रतिदहन्नभिशस्तिमरातिम् ।
स सेनां मोहयतु परेषां निर्हस्तांश्च कृणवज्जातवेदाः ॥ (III 1, 1)
इन्द्र चित्तानि मोहयन्नर्वाङाकूत्या चर । (III 2, 3)

3. आ त्वा गन् राष्ट्रं सह वर्चसोदिहि प्राङ् विशां पतिरेकराट्
त्वं वि राज (III 4, 1)

4. वेदाहं पयस्वन्तं चकार धान्यं बहु ।
सम्भृत्वा नाम यो देवस्तं वयं हवामहे यो यो अयज्वनो गृहे ॥
(III 24, 2)
उदुत्सं शतधारं सहस्रधारमक्षितम् ।
एवास्माकेदं धान्यं सहस्रधारमक्षितम् ॥ (III 24, 4)

கூறுதற்கும்,[1] வியாபாரம் செழித்தற்கும்,[2] தேவதைகளை
வேண்டும் ஸூக்தங்கள் உள. குடும்பத்தில் எல்லோரும்
மனமொத்திருத்தலையும்[3] கணவனும் மனைவியும் மனமொ
திருத்தலையும்[4] கணவன் மனைவியிடம் வெறுப்புற்றிருக்
அவனது எண்ணத்தை மாற்றி அவன் அவளிடம் அன்பு
றிருக்கச்செய்தலையும், மனைவி கணவனிடம் வெறுப்புற்றிருக்

1. अनड्वान् दाधार पृथिवीमुत द्यामनड्वान् दाधारोर्व१न्तरिक्षम्
(IV 11, 1

यूयं गावो मेदयथा कृशं चिदश्रीरं चित् कृणुथा सुप्रतीकम् ।
भद्रं गृहं कृणुथ भद्रवाचो बृहद् वो वय उच्यते सभासु ॥
(IV 22,

2. ये पन्थानो बहवो देवयाना अन्तरा द्यावापृथिवी सञ्चरन्ति ।
ते मा जुषन्तां पयसा घृतेन यथा क्रीत्वा धनमाहराणि ॥
(III 15,

3. सहृदयं सांमनस्यमविद्वेषं कृणोमि वः ।
अन्यो अन्यमभि हर्यत वत्सं जातमिवाघ्न्या ॥ (III 30, 1)
अनुव्रतः पितुः पुत्रो मात्रा भवतु संमनाः ।
जाया पत्ये मधुमतीं वाचं वदतु शन्तिवाम् ॥ (III 30, 2)
समानी प्रपा सह वोऽन्नभागः समाने योक्त्रे सह वो युनज्मि
(III 30,

4. संवननी समुष्पला बभ्रु कल्याणि सं नुद ।
अमुं च मां च सं नुद समानं हृदयं कृधि ॥ (VI 139, 3)

அத்தியாயம் 10

அவள் அவனை நேசிக்கச்செய்தலையும்[1] விரும்பித் தெய்வங்களை வேண்டும் ஸூக்தங்கள் உள. பின்னர்க் கர்ப்பாதானகாலத்திற் கூறும் மந்திரமும்,[2] கர்ப்பம் கலையாது முதிர்ச்சியடைய மந்திரமும், கர்ப்பம் ஆண் ஆகப் பிறக்க மந்திரமும்,[3] சுகப் பிரசவத்திற்கு மந்திரமும்,[4] குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யும் ஜாதகர்மத்தின் மந்திரமுங்[5] காணப்படும்.

உபநயனத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் 11, 16, 17 ஆவது காண்டங்களில் விரிவாயும், அம்மக்கள் நீண்ட ஆயுளுடன் ரோகமின்றி வாழவேண்டும் எனத் தேவதைகளை வேண்டும் மந்திரங்கள் ஆங்காங்குங் கூறப்பட்டன. விவா

1. शोचयामसि ते हार्दिं शोचयामसि ते मनः ।
वातं धूम इव सध्र्यङ् मामेवान्वेतु ते मनः (VI 90, 2)
मह्यं त्वा मित्रावरुणौ मह्यं देवी सरस्वती ।
मह्यं त्वा मध्यं भूम्या उभावन्तौ समस्यताम् (VI 90, 3)
सं चेन्नयाथो अश्विना कामिना सं च वक्षथः ।
सं वां भगासो अग्मत सं चित्तानि समु व्रता (II 30, 2)

2. पर्वताद् दिवो योनेरङ्गादङ्गात् समाभृतम् ...... (V, 25)

3. यथेयं पृथिवी मही भूतानां गर्भमादधे ।
एवा ते ध्रियतां गर्भो अनु सूतुं सवितवे ॥ (VI, 18)

4. वषट् ते पूषन्नस्मिन्त्सूतावर्यमा होता कृणोतु वेधाः ।
सिस्रतां नार्यृतप्रजाता वि पर्वाणि जिहतां सूतवा उ ॥ (I, 11)

5. अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः (IV, 30)

ஹத்தில் வழங்கும் மந்திரங்கள் 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. பெண்ணிற்குத் தக்க கணவன் வரவேண்டும் என வேண்டும் மந்திரம் உளது.[1] திருஷ்டிதோஷத்தால்[2] வருந் துன்பத்தைப் போக்கப் பல மந்திரங்கள் உள.[3] தாய்தந்தையர் இறக்க அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகிருத்தியங்கட்குள்ள மந்திரங்களும், அவர் பிதிரானபின்னர் அவர்க்குச் செய்யும் சிராத்தத்தில் வழங்கும் மந்திரங்களும் விரிவாய் 18 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. விராத்யன் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படும் ஜீவன்முக்தனின் நிலை 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டது. அவ்வாறு சில பெரியார் நாட்டில் இருந்தால்தான் கிருகஸ்தர்கள், பிரமசாரிகள் நன்னிலையில் இருப்பர் எனக் குறித்தற்கு விராத்யமஹிமை விவாஹகாண்டத்திற்குப் பின்னரும் உபநயநகாண்டங்கட்கு முன்னரும் வைக்கப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது.

யாகங்களில் பிரும்மாவும் அவரைச் சேர்ந்த மூவரும் கூறவேண்டிய மந்திரங்கள் 20 ஆவது காண்டத்தில் உள்ளன. அவை பெரும்பாலும் ருக்வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. தக்ஷிணையைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுவனவும் யாகங்களில் பிராம்மணாச்சம்ஸியால் உரைக்கப்படுவனவுமான குந்தாபஸூக்தங்கள்[4] ருக்வேதத்திற் காணப்படவில்லை.

---

1. आ नो॑ अग्ने सुम॒तिं सं॑भ॒लो ग॑मेदि॒मां कु॑मा॒रीं स॒ह नो॒ भगे॑न ...
(II, 36)
2. அதிருஷ்டி என்பது இக்காலத்தில் திருஷ்டி என வழங்குகின்றது.
Cf. अदृष्टिः स्यात् असौम्येऽक्षिण (अमरकोश.)
3. ये ब॒ध्यमा॑नमनु॒ दीध्या॑ना अ॒न्वैक्ष॑न्त॒ मन॑सा॒ चक्षु॑षा च ।
अ॒ग्निष्टान॑ग्रे॒ प्र मु॑मोक्तु दे॒वो वि॒श्वक॑र्मा प्र॒जया॑ संररा॒णः .... ॥
(II 34, 3
4. Translation of Aitarēya brāhmaṇa by Dr. Martin Haug p. 430 foot-note.

அத்தியாயம் 11

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பகுப்பு

அதர்வவேதஸம்ஹிதையினது சௌனகசாகையில் இருபது காண்டங்கள் உள. ஸம்ஹிதை என்ற சொற்கு ஒருங்கு சேர்க்கை எனப் பொருளாதலின், ஆங்குக் காணப்படும் மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும். அவையெல்லாம் ஒரே காலத்திற் காணப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களிற் பெரும்பான்மையும் ரோகநிவிர்த்தி, புஷ்டி, அரசன்வெற்றி, நாட்டினமைதி இவற்றைப்பற்றிய மந்திரங்கள் இருத்தலால் அவை முதலில் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும்; உபநயநத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினேழாங் காண்டமும், விவாஹத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினான்காங் காண்டமும், வ்ராத்யமஹிமையைக் கூறும் பதினைந்தாங் காண்டமும், பித்ருமேதத்தைக் கூறும் பதினெட்டாங் காண்டமும், சாந்தியைக் கூறும் யஜுஸ்ஸை உடைய பதினாறாங் காண்டமும் தனித்தனியாக இருந்திருத்தல் கூடும். அவை முன் பதின்மூன்று காண்டங்களோடு பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். ஆனால் உபநயனத்தைப்பற்றிய காண்டம் பதினான்காங் காண்டமாக வைக்கப்படாது பதினேழாங் காண்டமாக வைக்கப்பட்டிருத்தற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கிருஹ்யாக்கினியிற் செய்யுங் கர்மாக்களைக் கொண்ட இப்பதினெட்டு காண்டங்கொண்ட நூலுக்கு வேதம் எனப் பெயர் கொடுக்கப்படாமையால், புருஷஸூக்தத்தைக் கொண்ட பதினொன்பதாங் காண்டமும், ஸோமயாகத்தில் பிரும்மாவின் வருக்கத்தினர் கூறும் மந்திரங்களைக் கொண்ட இருபதாங் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களும் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன எனக் கொள்ளவேண்டுமா என்ற ஐயம் வருகின்றது. முதற்காண்டம், இரண்டாங்காண்டம், மூன்றாங்காண்டம், நான்காங்காண்டம் இவற்றில் முறையே ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திற்கும் நான்கு, ஐந்து, ஆறு எழு ருக்குக்கள் உள்ளன. ஐந்தாங்காண்டத்தில் அவ்வாறு முறையின்றி, ஸூக்தங்கள் எட்டுமுதல் பதினெட்டு ருக்குக்களை உடையன.[1] அன்றியும் ருக்குக்களின் எண்ணிக்கை மேன்மேல் அதிகரித்து வருகின்றது. ஆகலின் இவ்வைந்து காண்டங்களும் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

1. காண்டம் I (168 ருக்குக்கள்) — 37 ஸூக்தங்கள் – அவற்றுள் 30, 4 ருக்குக்களையும், 1 ஐந்து ருக்குக்களையும், 2 ஆறு ருக்குக்களையும், 1 எழு ருக்குக்களையும் 3 எட்டு ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

   காண்டம் II (207 ருக்குக்கள்) — 36 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 22, 5 ருக்குக்களையும், 5 ஆறு ருக்குக்களையும், 5 எழு ருக்குக்களையும், 4 எட்டு ருக்குக்களையும் கொண்டன.

   காண்டம் III (227 ருக்குக்கள்) — 31 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 13, ஆறு ருக்குக்களையும், 6 எழு ருக்குக்களையும், 6 எட்டு ருக்குக்களையும், 2 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 3 பத்து ருக்குக்களையும், 1 பதினொன்று ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

   காண்டம் IV (325 ருக்குக்கள்) — 40 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 20 எழு ருக்குக்களையும், 11 எட்டு ருக்குக்களையும், 3 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 3 பத்து ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையும், 1 பதினறு ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

   காண்டம் V (375 ருக்குக்கள்) — 31 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 7 பதினோர் ருக்குக்களையும், நன்னான்கு 9, 12 ருக்குக்களையும், மும்மூன்று 13, 14, 15 ருக்குக்களையும், ஈரிரண்டு 8, 17 ருக்குக்களையும், ஒன்று 18 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

அத்தியாயம் ii

முதல் ஐந்து காண்டங்களும் ஓரிடத்தில் வழங்கிவர, மற்றோரிடத்தில் ஆறு முதல் பத்து முடிய ஐந்து காண்டங்களும் தொகுக்கப்பட்டு வழக்கில் இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து ஆகும் காண்டங்களில் முறையே 13, 10, 5, 5, 5 அநுவாகங்கள் உள்ளன. அன்றியும் 6, 7, 8 காண்டங்களில் முறையே ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திலும் பெரும்பான்மையும் ஆறு, பத்து, பத்து ருக்குக்கள் உள்ளன.[1]

காண்டம் VI — (349 ருக்குக்கள்) 68 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 51 ஆறு ருக்குக்களையும், 6 ஏழு ருக்குக்களையும், 5 எட்டு ருக்குக்களையும், 3 ஒன்பது ருக்குக்களையும், 1 பத்து ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் VII — 384 ருக்குக்கள்) 28 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 18 பத்து ருக்குக்களையும், ஒவ்வொன்று 5, 8, 9, 13, 14 ருக்குக்களையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குக்களையும், 3 பதினோர் ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் VIII— (293 ருக்குக்கள்) 25 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 12 பத்து ருக்குக்களையும், ஒவ்வொன்று 4, 5, 24, 26 28 ருக்குக்களையும், ஈரிரண்டு 6, 8, 13, 16 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் IX — (313 ருக்குக்கள்) 15 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 9, 13, 14, 17, 25, 26, 28, 31, 38 ருக்குக்களையும் ஈரிரண்டு 10, 22, 24 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் X — (349 ருக்குக்கள்) 10 ஸூக்தங்கள் — இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 25, 26, 27, 31, 33, 34, 35 ருக்குக்களையும், இரண்டு 44 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

6, 7, 8 காண்டங்களிலும் பின்னருள்ள காண்டங்களிலும் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட ஸூக்தங்களின் எண்ணிக்கை ஸாயணாசார்ய-பாஷ்யத்தை ஒட்டியது. பதிப்பாளராகிய ஸ்ரீமான் சங்கர்

பின்னர் அவ்விரண்டும் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட, உபநயன விவாஹம் இவற்றிற்குப் பயன்படும் மந்திரங்கொண்ட 11, 12, 13, 14 காண்டங்களும் ஜீவன்முக்தரைப்பற்றிய 15 ஆம் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.[1] தீய சொப்பன முதலியவற்றிற்கு உள்ள சாந்தியைப் பற்றியும் உபநயனத்தி மாணவனது நீண்ட ஆயுளைப் பற்றியும் கூறும் மந்திரங்களை

பாண்டுரங்க பண்டிட் அவர்கள் ஸூக்தக்கணக்கின் முறையில் ஸாயணாசாரியரிடமிருந்து வேறுபட்டனர். ஒரு ஸூக்தத்தி லுள்ள ருக்குக்களின் ஒரு பகுதிக்கு ஒரு விநியோகமும், மற்றொரு பகுதிக்கு வேறு விநியோகமும் இருப்பின், அவை வெவ்வேறு ஸூக்தங்களாகக் குறிக்கப்பட்டன. இரண்டு ஸூக்தங்கட்கு ஒரே விநியோகம் இருப்பின் அவை ஒரே ஸூக்தமாகக் கூறப்பட்டன. உதாரணமாக ஆறுங்காண்டத்து முதல் ஸூக்தத்தில் முதன் மூன்று ருக்குக்கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும், ஏனைய மூன்று ருக்குக் கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும் பதினேழாங் காண்டத்தில் மூன்று ஸூக்தம் ஒரு ஸூக்தமாகக் குறிக்கப்பட்டது காண்க. மாக்டானல் முதலியோர் பதிப்பாளரின் ஸூக்தக்குறிப்பைக் கொண்டு தங்கருத்தைக் கூறுவர் (A History of Sanskrit Literature p. 189)

1. காண்டம் XI — 30 ஸூக்தங்கள்.—அவற்றுள் 17 பதினோர் (314 ருக்குக்கள்) ருக்குக்களையும், 4 ஏழ் ருக்குக்களையும், 3 ஆறு ருக்குக்களையும், 2 பதினோர் ருக்குக் களையும், ஒவ்வொன்று 13, 14, 18, 31 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் XII — 11 ஸூக்தங்கள்.—ஒவ்வொன்று 5, 6, 8, 11, (304 ருக்குக்கள்) 12, 15, 16, 53, 55, 60, 63, 73 ருக்குக் களைக் கொண்டன.

காண்டம் XIII — 9 ஸூக்தங்கள்.—ஒவ்வொன்று 5, 6, 7, 8, (188 ருக்குக்கள்) 13, 17, 26, 46, 56, 60 ருக்குக்களைக் கொண்டன.

காண்டம் XIV — 2 ஸூக்தங்கள்.—ஒன்று 64 ருக்குக்களையும், (139 ருக்குக்கள்) மற்றொன்று 75 ருக்குக்களையுங் கொண்டன.

காண்டம் XV — 18 ஸூக்தங்கள்.—219 ருக்குக்கள்.

கொண்ட 16, 17-ஆங் காண்டங்களும், பிரேதகர்மா, பித்ரு-கர்மா இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் மந்திரங் கொண்ட 18-ஆங் காண்டமும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். பிரேத கர்மாவும் பித்ருகர்மாவும் கிருஹ்யாக்கினியிலே செய்யப் படுவதால், அவை இவ்வேதத்தில் இருத்தல் பொருந்தும். 14-ஆங் காண்டமும் 18-ஆங் காண்டமும் அதர்வவேதத்தில் இருத்தல் ஒருவாறு பொருந்தாது என மாக்டானல் கூறுதல் ஆராய்தற் குரியது.[1]

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்கள் முதலிலும், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்கள் அதன் பின்னரும், பத்தொன்பது இருபதாங் காண்டங்கள் இறுதியிலும் தொகுக்கப்பட்டன என்பர் மாக்டானெல்.[2] ஒன்றுமுதல் ஏழு காண்டம் முடிய முதற்பகுதி யெனவும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வரை இரண்டாம் பகுதி யெனவும், பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரை மூன்றும் பகுதி யெனவும், இறுதியில் பத்தொன்பது இருபது காண்டங்கள் இணைக்கப்பட்டன எனவும் விண்டர்நீட்ஸ் கூறுவர்.[3] இக்கூற்றுக்களெல்லாம் சௌனக-சாகைக்கே பொருந்தும். பைப்பலாதசாகைக்குப் பொருந் தாதெனத் தற்போது டாக்டர் ரகுவீரரால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூலால் விளங்கும். தற்போது வெளிவந்துள்ள 18 காண்டங்களி லும் சௌனகசாகையில் 15, 16, 17 காண்டங்களிலுள்ள ஒரு மந்திரமும் காணப்படவில்லை; 18-ஆங் காண்டத்தில் உள்ள ஒரு ருக்கு எட்டாங் காண்டத்தில் காணப்படுகின்றது;[4]

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 188.
2. A History of Sanskrit Literature pp. 187-8.
3. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 122.
4. ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।
तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा व्युन्दती ।

20-ஆங் காண்டத்திலுள்ள இரண்டு ஸூக்தங்களும்,[1] ஏழாங் காண்டத்திலுள்ள ஒரு ஸூக்தமும், ஓர் ருக்கும்,[2] பத்தொன்பதாங் காண்டத்துள்ள 29 ஸூக்தங்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் பைப்பலாத-சாகையின் 2, 3-ஆங் காண்டங்களில் மாத்திரம் சௌனகசாகையின் 2, 3-ஆங் காண்டங்களில் உள்ள மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையுங் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, ஏனைய காண்டங்களில் சௌனகசாகையின் பல காண்டங்களிலுள்ள மந்திரங்கள் கலந்தே காணப்படுகின்றன. சௌனக-சாகையில் இல்லாத மந்திரங்களும் ஆங்கு உள்ளன.

1. XX 107, 34.
2. VII 33 and VII 51, 1 (Bombay Edition)

அத்தியாயம் 12

அதர்வவேதம் — நான்காம் வேதம் — காலம்

த்ரயீ என்ற சொல் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் இம்மூன்றையுமே குறித்தலான், ஒரு காலத்தில் அதர்வ வேதத்தை வேதமாகக் கருதாதிருந்தனர் எனக் கூறல் தகும். ச்ரௌதாக்னியிற் செய்யும் யாகங்களைப் பற்றிய ருக்குக்களையும் யஜுஸ்ஸுக்களையும், ஸாமாக்களையும் கொண்டனவே வேதம் எனக் கொள்கை இருந்திருப்பின், அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கூறுதது பொருந்தும். அவ்வாறே கொண்டனர் என்பது ருக்ஸம்ஹிதையாலும்[1] யஜுர்வேதஸம்ஹிதையாலும்,[2] ஐதரேய பிராம்மணத்தாலும்[3] விளங்கும். சில ஸ்மிருதிகளிலும் ஹோதா ருக்வேதத்தாலும், உத்காதா ஸாமவேதத்தாலும் அத்வர்யு யஜுர்வேதத்தாலும், பிரும்மா மூன்றாலும் யாகங்களைச்

1. புருஷஸூக்தத்தில்,
ऋचस्सामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत
(ऋ. वे. X 10, 9)
என்றவிடத்து அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

2. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் यद्वै यज्ञस्य साम्ना यजुषा क्रियते शिथिलं तत्, यदृचा तद् दृढम् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

3. ஐதரேயபிராம்மணத்தில் त्रयो वेदा अजायन्त, ऋग्वेद एवाग्नेरजायत, यजुर्वेद वायोः, सामवेद आदित्यात् ..... अथ केन ब्रह्मत्वं इति? त्रय्या विद्यया इति ब्रूयात् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

செய்விக்கின்றனர் என்று உளது. யாகங்களைக் குற்றமறச் செய்விக்கும் பொறுப்பு பிரும்மாவினிடம் இருத்தலின் யாகங்களை வெளியிலிருந்து பிறர் கெடுக்காதவாறு செய்தலும், யாகத்தில் யாருக்கேனும் நோய் வரின் அவற்றைப் போக்குதலும், காலக்கிரமத்தில் பிரும்மாவின் பொறுப்பாக ஆயிருத்தல் கூடும். அவற்றைக் கவனிக்க அவர்க்கு அதர்வமந்திரங்களின் அறிவு வேண்டியிருத்தல் கூடும். ஆகலின் ஒரு காலத்திற்குப் பின்னர் பிரும்மா அதர்வவேதமும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். நான்கு வேதங்களையுஞ் செவ்வனே அறிதல் பலர்க்கு இயலாமையானும் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் அவ்வவற்றில் தனிப்புலமை வாய்ந்தவராக ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர் இருந்திருத்தலானும், பிரும்மாவிற்கு அதர்வ வேதத்தில் தனிப்புலமை இருத்தல் வேண்டும் என்ற நியதி வந்திருத்தல் கூடும். அப்போது பிரும்மாவாற் கூறவேண்டிய மந்திரங்களை ருக்வேதயஜுர்வேதங்களிலிருந்து தொகுத்து அதர்வமந்திரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதர்வ வேதத்துச் சௌநகசாகையிலுள்ள 20-ஆம் காண்டம் இதனைத் தெளிவாய் அறிவிக்கின்றது. ஆனால் அக்காண்டத்தில் உள்ள குந்தாபஸூக்தங்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை. அதன் பின்னர் வேதங்களைக் கணக்கிடும்போது அவற்றை நான்கு ஆகவே கணக்கிடுதல் தகும். அதர்வவேதத்துள்ளும்,[1] தைத்திரீயாரண்யகத்துள்ளும் சதபதப்பிராம்மணத்

1. यस्माद्दचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (अ. वे. X 7, 20)
तमृचश्च सामानि च यजूंषि च ब्रह्म चानुव्यचलन् । (XV 6, 8)
ऋचा कुम्भ्यधिहितार्त्विज्येन प्रेषिता ।
ब्रह्मणा परिगृहीता साम्ना पर्यूढा ॥ (XI 3, 14, 15)

துள்ளும்,[1] உபநிஷத்துக்களிலும்[2] அதனை நான்காவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுளது.

பெரும்பான்மையும் அதர்வமந்திரங்கட்கு உபயோகம் கிருஹ்யகர்மாக்களிலேயாதலால் கிருஹ்யஸூத்திரங்களிலெல்லாம் அதனை நான்காம் வேதமாகக் கூறப்படும். ச்ரௌத ஸூத்திரங்களில் அதனைக் கூற அவச்யம் இல்லாமையால் காத்தியாயன-லாட்டியாயன — ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் அதர்வாவின் பெயர் கூட கூறப்படவில்லை. சாங்காயனம் ஆச்வலாயனம் இவற்றுள் ஒருமுறை கூறப்பட்டது. தர்ம ஸூத்திரங்களில் அது குறிக்கப்பட்டுளது. அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் சிறந்ததன்று என ஆபஸ்தம்பர் கூறுவர். அதர்வ மந்திரங்கள் என்றதனால் அபிசாரமந்திரங்களையே அவர் கருதியிருத்தல் கூடும்; ஏனெனில் புஷ்டிகர்மாக்களில் இன்றும் ஆபஸ்தம்பிகள் அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் வெளிப்படை. மஹாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் அதனை நான்காம் வேதமாகவே கூறப்பட்டுளது.

கோபதப்பிராம்மணத்தில் அதனைப் பிரும்மவேதம் என்றும், நான்கனுள் அஃதே சிறந்தது எனவும் கூறப்பட்டது காண்க. நான்கு வேதங்களைக் குறிக்க வந்த பதஞ்ஜலிபகவான் அதர்வவேதவாக்கியத்தை மஹாபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திற் கூறுதலால், அதர்வவேதத்தே நான்கனுள்ளும் சிறந்தது என அவர் கொண்டனர் எனக் கூறல் தகாது, அவரும் அவருடைய முன்னோரும் அதர்வவேதத்தை முன்னரும் அதன் பின்னர் ஏனைய வேதங்களையும் படித்தனர் எனக் கூறுதலே தகும்.

1. ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसः
2. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (छान्दोग्य. VII)
   ऋग्यजुस्सामाथर्वाणश्चत्वारो वेदाः (नृसिंह.)
   तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डकम्)

அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கருத 20-ஆங் காண்டத்தில் ருக்வேதத்திலிருந்து ஸோமயாகங்களில் பிரும்மவர்க்கம் கூறும் மந்திரங்கள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன என்பர். ஏனைய காண்டங்களிலும் ருக்வேதமந்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சுமார் மூன்றிலொன்று ருக்வேதம் பத்தாம் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று முதல் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று எட்டாம் மண்டலத்திலும் ஏனைய எஞ்சிய ஏழு மண்டலங்களிலும் உள்ளன.

அதர்வவேதத்தின் 18-ஆங் காண்டத்திலும் ருக்வேதத்தின் 10-ஆம் மண்டலத்திலும் யமயமீஸம்வாதம், பிரேதகிருத்ய மந்திரங்கள் இவை இருக்கின்றன. பிதிர்லோகத்தில் அரசனுகிய யமன் மிகவும் தூய்மையுடையவன் என்பதைக் குறித்தலே யமயமீஸம்வாதத்தின் உட்கருத்து. அவ்வாறுள்ளவன் ஜீவன்களைப் பித்ருலோகத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லுகின்றுன் எனக் கூறுதல் பொருந்தும். யாகஞ் செய்தோரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் இறப்பின், அவருடைய உடல் கிருஹ்யாக்கினியால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்படுவதால் பிரேதகிருத்தியமந்திரங்கள் முதலில் அதர்வமந்திரங்களாகவே இருந்திருத்தல் கூடும். பின்னர் ருக்வேதஸம்ஹிதை தொகுக்கப்படும்போது அவை பத்தாம் மண்டலத்துள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே உபநயனஞ் செய்விக்கப்பட்ட மாணவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டும் மந்திரமும்[1], யாகத்தினிடையில் நோயுண்ட யஜமானனைச் சுகப்படுத்தக் கூறும் மந்திரமும்[2] புஷ்டி வேண்டிக் கூறப்படும் மந்திரமும்[3], ஸேனையின் ஜயத்தை

1. ऋ. वे. X 137 1–7.

2. ऋ. वे. X 60, 12.

3. ऋ. वे. X 128, 1–9

வேண்டியும்,[1] அரசனைப் போருக்குத் தகுதியுடையவன் ஆக்க வேண்டியும்[2] கூறும் மந்திரங்களும் அதர்வமந்திரங்களாயிருந்து ருக்வேதத்தில் பத்தாம் மண்டலத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அவ்வாறே ஸூர்யாவின் மணத்தைக் கூறும் மந்திரமும்[3] ஆகும்.

நின் ஆறாங் காண்டத்தில், மூன்று ஸவனத்தைப் பற்றிய மந்திரமும்[4] யாகத்தில் தவறினால் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தமந்திரம்[5] முதலியனவும் உள்ளன. அவ்வாறே ஏனைய காண்டங்களிலும் சிறிது உளது.

ஆகலின் அதர்வமந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்தாம் மண்டலம் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், சிற்சில மந்திரங்கள் சிற்சில கூட்டத்தினரிடம் இருந்தன என்பதும் அறிதல் கூடும். சில மந்திரங்களில் வ்யாக்கிரம்,[6] சங்கு,[7] ஜங்கிடம்,[8] த்ரிககுத்[9] முதலிய

1. ऋ. वे. X 84, 1–7
2. ,, X 17, 31-5
3. ,, X 85
4. अ. वे. VI 47–48
5. अ. वे. VI 114
6. एना व्याघ्रं परिषस्वजानाः सिंहं हिन्वन्ति महते सौभगाय । (अ. वे. IV 8, 7)
7. शङ्खेनामीवाममतिम् . . . . . (अ. वे. IV 10, 3)
8. दीर्घायुत्वाय...जङ्गिडं बिभृमो वयम् (अ. वे. II 4, 1)
   जङ्गिडः वृक्षविशेषो वाराणस्यां प्रसिद्धः (सायणभाष्यम्)
9. वर्षिष्ठः पर्वतानां त्रिककुन्नाम ते पिता (अ. वे. IV 9. 8)

சொற்கள் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொற்கள் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் காணப்படாமையாலும், அதர்வவேதஸம்ஹிதை ஆரியர்கள் பாரதவர்ஷத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள வங்கத்தின் அருகில் வந்தபோது தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இமய மலையில் உற்பத்தியாகிச் சமுத்திரத்தில் சேர்கின்றன என்பது கங்கை முதலிய நதிகளுக்கே பொருந்தும்.[1]

சில மந்திரங்கள் மிகப் பழமையனவாகவும் சில மந்திரங்கள் பிற்காலத்தனவாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக நோய்களைத் தீர்க்கும் மந்திரங்களில் பல பொருளிலும் உருவத்திலும் ஜெர்மனி, ருஷியா முதலிய நாட்டுக்களில் உள்ளவாறே இருக்கின்றன என்பர்.[2] ஆகலின் அவையெல்லாம் இண்டோ-யூரோபியன்-காலத்தன எனக் கூறல் தகும். நீண்ட ஆயுளை அடைய ஐங்கிடமணியை அணிவோம்[3] போன்ற மந்திரஙகள் பிற்காலத்தன என்னலாம். அவ்வாறே சிற்சில தேவதைகளைப் பற்றிக் கூறும் மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக வருணன் பெரியவர், எல்லோருடைய செயலையும் அறிவர், பகைவரைப் போக்குவர், இப்பூமி வருணனது வசத்தில் இருக்கிறது முதலியவற்றைக் கூறும்

1. हिमवतः प्र स्रवन्ति सिन्धौ समह सङ्गमः (अ. वे. VI 24, 1)

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Don[ell] p. 186.

मज्जा मज्जा सन्धीयतां चर्मणा चर्म रोहतु ।

असृक् तेअस्थि रोहतु मांसं मांसेन रोहतु (अ. वे. IV, 12, 4)

Bone to bone
Blood to blood
Limb to limbs
As if they are glued } Merseberg magic incantatio[n] A History of Indian Liter[a]ture by M. Winterni[tz] p. 128.

3. अ. वे. II 4, 1.

ஸூக்தம்[1] பொருளில் ருக்வேதஸூக்தங்களை ஒட்டி இருக்கின்றது; ஆகலின் அது பழையது. ஜலத்திற்கு அதிபதி[2] எனக் கூறும் ஸூக்தம் பிற்காலத்தது. ருத்திரர் சூலரோகத்தைப் போக்குவர் என்பது ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்டதை ஒத்திருக்கிறது;[3] ஆகலின் அது பழையது. அவர் **மகாதேவர்,**[4] அவர் **பசுபதி**[5] எனக் கூறுவன பிற்காலத்தன ஆகும். **அஸுர:** என்ற சொல் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் **பலமுடையன், உயிர்கோடுப்போன்** என்ற பொருளில் வழங்கப் பட்டது; தேவர்களுக்குப் பகைவன் என்ற பொருளில் அங்குக் கூறப்படவில்லை. ஈண்டுச் சிலவிடத்துப் பலமுடையன் உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளிலும், சிலவிடத்துத் தேவர்க்குப் பகையினன் என்ற பொருளிலும் அச்சொல் வழங்கப்பட்டுளது. முற்கூறிய பொருளைக்கொண்ட அஸுர: என்ற சொல்லைக் கொண்ட மந்திரங்கள் பழையன[6] எனவும், பிற்கூறிய பொருளைக் கொண்ட அச்சொல்லைக் கொண்ட

1. अ. वे. IV 16 ; V 11 etc.
2. वरुणोपामधिपतिः स मावतु (अ. वे. V 24, 4)
3. यां ते रुद्र इषुमास्यदङ्गेभ्यो हृदयाय च ।
   इदं तामद्य त्वद् वयं विषूचीं वि वृहामसि॥ (VI 90, 1)
   इदं रुद्रस्य भेषजम् (VI 57, 1)
4. स रुद्रः स महादेवः (XIII 105, 4)
5. मुखाय ते पशुपते (XI 2, 5)
6. महत् तद् वृष्णो असुरस्य नाम .... (IV 8, 3)
   अपो निषिञ्चन्नसुरः पिता नः .... (IV 15, 12)

மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன[1] எனவுங் கொள்ளல் தகும். பிற் கூறிய பொருளிலேயே அச்சொல் அதர்வவேதத்தில் வழங்கப் பட்டது என மாக்டனெல் கூறுவது ஆராய்தற்குரியது.[2] ருக்வேதத்தில் அச்சொல் பலமுடையோன், உயிர்கொடுப் போன் என்ற பொருளிலே பத்து மண்டலத்துள்ளும் வழங்கப் பட்டதாகக் கொள்ளல் கூடும் என முன்னரே கூறப்பட்டது. மூன்று வேதத்தை மாத்திரங் கூறும் மந்திரம் பழையது[3] எனவும், நான்கு வேதத்தைக் கூறும் மந்திரம் பிற்காலத்தது எனவுங் கூறலாம்.

1. यथा चक्रुर्देवासुराः ……… (अ. वे. VI 141, 3)
   अनेनेन्द्रो मणिना वृत्रमहन्ननेनासुरान् पराभावयन्मनीषी ।
   (VIII 5, 3)
2. A History of Literature by A. A. Mac. Donell p. 112
3. ऋचं साम यदप्राक्षं हविरोजो यजुर्बलम् ।
   एष मा तस्मान्मा हिंसीद् वेदः पृष्टः शचीपते ॥ (अ. वे. VII 57, 1)
   यस्मादृचो अपातक्षन् यजुर्यस्मादपाकषन् ।
   सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (X 7, 20)

அத்தியாயம் 13

அதர்வஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள்

அஸுரர்கள் திதியின் புத்திரர்கள்; அவர்கள் இருக்குமிடம் அந்தரிக்ஷலோகம்; அவர்கட்கு யாகத்தில் பாகம் இல்லை; ஸ்வர்க்கலோகத்தில் மூன்று பாகம் அவருடையன;[2] *அவற்றிற்கு* **உதன்வதீ, பீலுமதீ, பிரத்யௌ** *எனப் பெயர்.*[3] *அஸுரர்களுக்கு இந்திரனே ஸம்ராட்.*[4] *ஸப்தர்ஷிகள் என்ற வழக்கு அக்காலத்து உளது.*[5] *மக்கட்குப் பிராமணனே* **பதி** *என்றும்,*[6] *அவனை ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது என்றுங் கூறப்*

1. दितेः पुत्राणामदितेरकारिषमवं देवानां बृहतामनर्मणाम् ।
   तेषां हि धाम गभिषक् समुद्रियं नैनान्नमसा परो अस्ति कश्चन ॥
   (अ. वे. VII 8, 1)
2. तीर्त्वा तमांसि बहुधा महान्त्यजो नाकमाक्रमतां तृतीयम् ।
   (IX 5, 1)
3. उदन्वती द्यौरवमा पीलुमतीति मध्यमा ।
   तृतीया ह प्रद्यौरिति यस्यां पितर आसते ॥ (XVIII. 2. 48)
4. सम्राडस्यसुराणाम् (VI 87, 3)
5. अभयं नोस्तूर्व१न्तरिक्षं सप्त ऋषीणां च हविषाभयं नो अस्तु ।
   (VI 40, 1)
6. ब्राह्मण एव पतिर्न राजन्यो३ न वैश्यः ।
   तत् सूर्यः प्रब्रुवन्नेति पञ्चभ्यो मानवेभ्यः । (V 17, 9)

பட்டுளது.[1] ஏழு வார்த்தை ஒருவர்க்கொருவர் பேசின் அவர் நண்பர் ஆவர் என்ற கொள்கையும், ஒருவரோடொருவர் ஏழடி பின் சென்றால் அவர் நண்பராவர் என்ற கொள்கையும் இருந்தன.[2] மக்கட்கு 101 வகைப்பட்ட லக்ஷ்மி உண்டு எனவும், அவருள் சிலர் நன்மையைப் பயக்குவர் எனவும், சிலர் தீமையை விளைவிப்பர் எனவும், தீமையை விளைவிப்பவர் தம்மைவிட்டு நீங்கவேண்டும் என வேண்டப்பட்டனர்[3] எனவுங் கூறப்பட்டது.

பிரேதங்கட்கு புதுத்துணி போர்த்தினர்;[4] அவற்றை மயானத்திற்கு இரட்டைமாட்டுவண்டியில் எடுத்துச் சென்றனர்;[5] அக்கினியாற் சுடுதல், மண்ணிற் புதைத்தல், வெளிப் புறத்தில் எறிதல் இவற்றுள் ஒருவகையால் பிரேதங்களை அடக்கஞ் செய்தனர்.[6] முதலிரண்டு வகைகள் பாரதவர்ஷத்தில் இப்போதும் ஆரியர்களிடத்தில் உள. மூன்றும் வகை பார்ஸிய

1. न ब्राह्मणो हिंसितव्यो३ग्निः प्रियतनोरिव ॥ (अ. वे. V 18, 6)

2. सप्तपदः सखासि (V 11, 10)

3. एकंशतं लक्ष्म्यो३मर्त्यस्य साकं तन्वाऽजनुषोधि जाताः ।
तासां पापिष्ठा निरितः प्रहिण्मः शिवा अस्मभ्यं जातवेदो नि यच्छ ।
(VII 120, 3)

प्र पतेतः पापि लक्ष्मि .... (VII 120, 1)

4. एतत् त्वा वासः प्रथमं न्वागन्नपैतदूह यदिहाबिभः पुरा ।
(VIII 2, 57)

5. आ प्र च्यवेथामप तन्मृजेथाम् ...... (XVIII 4, 49)

6. ये निखाता ये परोप्ता ये दग्धा ये चोद्धिताः । (VIII 2, 34)

ரிடத்தில் உளது. இறந்த மறுநாள் அபூபம், பொரி இவை எள்ளுடன் கலந்து பிரேதம் முதலியவற்றிற்கு அளிக்கும் வழக்கம் அப்போதே இருந்தது.[1] மனைவி உடன்கட்டை யேறுதல் பண்டைய வழக்கம் எனப்பட்டது.[2] பிரேத ஜீவர்களை மாதலீ, யமன், பிருகஸ்பதி இவர் பித்ருலோகத்திற்குக் கூட்டிப் போகின்றனர்.[3]

இதிஹாஸம், புராணம், காதை முதலியன அக்காலத்தே இருந்தன.[4] பேச்சை ரஸமுள்ளதாகவும் ரஸமில்லாததாகவும் வகுத்திருந்தனர்.[5] பதின்மூன்றும் மாதம் உண்டெனக்

1. अपूपपिंहितान् कुम्भान् यांस्ते देवा अधारयन् ।
ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतश्चुतः ॥ (अ. वे. XVIII 3, 8)
यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
तास्ते सन्तु विभ्वीः प्रभ्वीस्तास्ते यमो राजानुमन्यताम्
(XVIII 3, 9)

2. इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती ...... (XVIII 3, 1)

3. मातली कव्यैर्यमो अङ्गिरोभिर्बृहस्पतिर्ऋक्वभिर्वावृधानः ।
यांश्च देवा वावृधुर्ये च देवांस्ते नोऽवन्तु पितरो हवेषु ॥
(XVIII 1, 47)

4. तमितिहासश्च पुराणं च गाथाश्च नाराशंसीश्चानुव्यचलन् ।
(XVIII 3, 11)

5. प्राशं प्रतिप्राशो जह्यरसान् कृण्वोषधे (II 27, 1)

கண்டிருந்தனர்.[1] வருஷத்தை ஆறு ருதுக்களாகப் பிரித்திருந்தனர்.[2] சிலவிடத்து கிழக்குதிக்கின் அதிபதி அக்கினி என்றும், தெற்குதிக்கின் அதிபதி இந்திரன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[3] மற்ருேரிடத்தில் தெற்கின் அதிபதி யமன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[4] பசு, எருது இவற்றின் பயனை அறிந்து அவற்றைப் போற்றிக் கூறுதல் மிகவும் போற்றத் தக்கது. எந்த கோசத்திலிருந்து வேதத்தை எடுத்தோமோ அங்கேயே அதை வைப்போம் எனப் பொருள்பட ஒரு மந்திரம் உளது. அதனல் அக்காலத்தே வேதம் எழுதப்பட்டிருந்தது எனக் கொளல் தகும்.[5] வேதத்தைத் தாயாகவும் அதனைத் துதிப்பின், ஆயுள், கீர்த்தி, ஐச்வர்யம் முதலியன மிகும் எனக் கருதப்பட்டது.[6] மக்கள் ஒத்துவாழவேண்டும் என்றும், அவ்வாறு வாழ்ந்தால் பகைஞரை அழித்து சுகமாக வாழலாம்

1. अहोरात्रैर्विमितं त्रिंशदङ्गं त्रयोदशं मासं योनिर्मिमीते
(अ. वे. XIII 3,
2. XII 1, 36
3. प्राची दिगग्निरधिपतिः ...... (III 27, 1)
दक्षिणा दिगिन्द्रोधिपतिः ...... (III 27 2)
4. ये दक्षिणतो जुह्वति ...... ।
यममृत्वा ते पराञ्चो व्यथन्ताम् ...... ॥ (IV 40, 2)
5. यस्मात् कोशादुदभराम वेदं तस्मिन्नन्तरव दध्म एनम्
(XIX 72, 1)
6. स्तुता मया वरदा वेदमाता प्र चोदयन्तां पावमानी द्विजानाम् ।
आयुः प्राणं प्रजां पशुं कीर्तिं द्रविणं ब्रह्मवर्चसम् ॥ (XIX 71,

என்றும் பலவிடங்களிற் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது.[1] நக்ஷத்திர தேவதைகள் இருபத்தேழும் கிருத்திகை தொடங்கி பரணி இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.[2] சூர்யன், சந்திரன், ராகு முதலியன கிரஹங்களாகக் கருதப்பட்டு, சுகத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்டப்பட்டன.[3] ஆர்யன் என்ற சொல் பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைச்யன் இம்மூவரையே குறித்ததாகத் தோன்றுகின்றது.[4] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் இவற்றோடு வழங்கும் ஆர்யன் என்ற சொல் வைச்யனையே குறிக்கும்.[5]

1. सं जानीध्वं सं पृच्यध्वं सं वो मनांसि जानताम् ।
.... ॥ (अ. वे. VI, 64)

2. सुहवमग्ने कृत्तिका रोहिणी चास्तु भद्रं मृगशिरः शमार्द्रा ।
पुनर्वसू सूनृता चारु पुष्यो भानुराश्लेषा अयनं मघा मे ॥
पुण्यं पूर्वा फल्गुन्यौ चात्र हस्तश्चित्रा शिवा स्वाति सुखो मे अस्तु ।
राधे विशाखे सुहवानुराधा ज्येष्ठा सुनक्षत्रमरिष्ट मूलम् ॥
अन्नं पूर्वा रासतां मे आषाढा ऊर्जं देव्युत्तरा आ वहन्तु ।
अभिजिन्मे रासतां पुण्यमेव श्रवणः श्रविष्ठाः कुर्वतां सुपुष्टिम् ॥
आ मे महच्छतभिषग् वरीय आ मे द्वया प्रोष्ठपदा सुशर्म ।
आ रेवती चाश्वयुजौ भगं म आ मे रयिं भरण्य आ वहन्तु ॥
(XIX 7, 2–5)

3. शं नो ग्रहाश्चन्द्रमसाः शमादित्यश्च राहुणा (XIX 9, 10)

4. तयाहं सर्वं पश्यामि यश्च शूद्र उतार्यः । (IV 20, 4)

5. प्रियं मा दर्भ कृणु ब्रह्मराजन्याभ्यां शूद्राय चार्याय च ।
(XIX 32, 8)

குஷ்டம் எல்லாநோய்க்கும் மருந்தாகும் என முதன் முதலில் இக்ஷ்வாகு அறிந்தனர்.[1] பிரஹ்லாதன் மகனாகிய விரோசனன்,[2] வேனன் மகனாகிய ப்ருது[3] இவர்களின் பெயர் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வாறே வைச்ரவணனை குபேரனது பெயருங் காணப்படும்.[4]

பிரும்மத்தைக் குறிக்கக் கேநோபநிஷத்திற் காணப்படும் யக்ஷ என்ற சொல் ஈண்டு வழங்கப்பட்டுளது.[5] விருந்தினன் ச்ரோத்ரியனாய் இருப்பின், அவர்க்கு முன்னர் யஜமானன் உண்ணக்கூடாதென விதிக்கப்பட்டுளது.[6] ஒருவன் இறந்தபின் ஸ்வர்க்கத்தில் தான் மனைவிமக்களோடு சேர்வதாகக் கருதப் பட்டது.[7] இப்போது வழங்கும் ய≍பதி: என்பதற்குப் பிரதி யாக அங்கு யஸ்பதி: என வழங்கப்பட்டது.[8] மெய் இடையிடாமல் இரண்டு உயிர்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டன.

1. यं त्वा वेद पूर्व इक्ष्वाको यं वा त्वा कुष्ठ काम्यः (अ.वे. XIX 39, 9)
2. तस्या विरोचनः प्राह्लादिर्वत्सः (VIII 13, 1)
3. तां पृथी वैन्योऽधोक् तां कृषिं च सस्यं चाधोक् (VIII 13, 11)
4. तस्याः कुबेरो वैश्रवणो वत्स आसीत् (VIII 14, 10)
5. महद् यक्षं भुवनस्य मध्ये तपसि क्रान्तं सलिलस्य पृष्ठे ।
   तस्मिन् छ्रयन्ते य उ के च देवा वृक्षस्य स्कन्धः परित इव शाखाः ।
   (X 7, 38)
6. एष वा अतिथिर्यच्छ्रोत्रियस्तस्मात पूर्वो नाश्नीयात् (IX 8, 7)
7. स्वर्गं लोकमभि नो नयासि सं जायया सह पुत्रैः स्याम (XII 3, 17)
8. अ. वे. II 2, 1

அத்தியாயம் 14

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — அதன் வரலாறு

வசனநடையிலுள்ள வேதவாக்கியங்கட்கு யஜுஸ் எனப் பெயர். அவற்றை ஸம்ஹிதையிற் கொண்ட வேதத்திற்கு யஜுர்வேதஸம்ஹிதை எனப் பெயர். அவ்வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் இருந்தன என்பர் மஹாபாஷ்யகாரர்.[1] அவற்றுள் சில சாகைகளே இப்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. அவை இரண்டு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்கள் மாத்திரமும், பிராம்மணங்களில் பிராம்மணங்கள் மாத்திரமும் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும், பிராம்மணங்களிலும் அவ்வாறே மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் காணப்படுகின்றன. முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைச் சுக்லயஜுர்-வேதம் என்றும், பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைக் கிருஷ்ண-யஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குவர்.

அவ்வாறு இருத்தற்கு வாயுபுராணமும் விஷ்ணு புராணமும் பின் வருங் காரணங் கூறுகின்றன :— "பாதராயணவ்யாஸர் யஜுர்வேதத்தை வைசம்பாயனர்க்கும்,[2]

1. एकशतमध्वर्युशाखाः (महाभाष्ये 1, 1, 1)
2. अस्मिन्युगे कृतो व्यासः पाराशर्यः परन्तपः ।

... ...

ऋग्वेदश्रावकं पैलं जग्राह विधिवद्द्विजम् ।
यजुर्वेदप्रवक्तारं वैशम्पायनमेव च ॥ (वा. पु. 60, 11, 14),
(वि. पु. 3, 5)

विव्यास वेदान्यस्मात्स तस्माद् व्यास इति स्मृतः ।
वेदानध्यापयामास महाभारतपञ्चमान् ।
सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुकं चैव स्वमात्मजम् ।
प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥ (म. भा. आदि. 64, 130-132)

அவர் தன் சிஷ்யர்களுக்கும் உபதேசஞ் செய்தனர். ஒருகாலத்தில் வைசம்பாயனர்க்கு பிரும்மஹத்திதோஷம் வர, அதனைப் பாகித்துக்கொள்ள அவர் தன் சிஷ்யர்களை வேண்டினர். அவர்களுள் ஒருவரான யாஞ்யவல்க்யர் தானே அதனை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூற, அதனைக் கேட்டு வைசம்பாயனர் கோபங்கொண்டு, யாஞ்யவல்க்யர் தன்னிடம் கற்றுக்கொண்டதைத் கக்கிவிடும்படி அவற்குக் கூற, அவர் அதனைக் கக்க, ஏனைய சிஷ்யர்கள் தித்திரி வுருவங் கொண்டு கக்கப்பட்ட பொருளை உட்கொண்டனர்.[1] ஆகலின்

1. शिष्यानथ समानीय स वैशम्पायनोऽब्रवीत् ।
ब्रह्मवध्यां चरध्वं वै मत्कृते द्विजसत्तमाः ॥
याज्ञवल्क्य उवाच —
अहमेव चरिष्यामि तिष्ठन्तु मुनयस्त्विमे ।
... .
एवमुक्तस्ततः क्रुद्धो याज्ञवल्क्यमथाब्रवीत् ।
उवाच यत्त्वयाधीतं सर्वं प्रत्यर्पयस्व मे ।
एवमुक्तः स रूपाणि यजूंषि प्रददौ गुरोः ।
रुधिरेण तथाक्तानि छर्दित्वा ब्रह्मवित्तमः ।
ततः स ध्यानमास्थाय सूर्यमाराधयद्द्विजाः ।
... .
तानि तस्मै ददौ तुष्टः सूर्यो वै ब्रह्मरातये ।
अश्वरूपाय मार्ताण्डो याज्ञवल्क्याय धीमते ।
यजूंष्यधीयन्ते यानि ब्राह्मणा येन केन च ।
अश्वरूपाय दत्तानि ततस्ते वाजिनोऽभवन् ।
ब्रह्महत्या तु यैश्चीर्णा चरणाच्चरकाः स्मृताः ।
वैशम्पायनशिष्यास्ते चरकाः समुदाहृताः ॥ (वा॰ पु॰ 61, 15-23)
यजूंष्यथ विसृष्टानि याज्ञवल्क्येन वै द्विज ।
जगृहुस्तित्तिरा भूत्वा तैत्तिरीयास्तु ते ततः ॥ (वि॰ पु॰ 3, 5, 13)

அச்சிஷ்யர்களின் மூலமாய் வந்த சாகைகட்குத் தைத்திரீய சாகை எனப் பெயர் வந்தது பிரும்மஹத்தி தோஷத்தை ஏற்றுக் கொண்ட காரணம் பற்றி அவர்க்குச் **சரகர்** எனப் பெயர் வந்தது.

யாஞ்யவல்க்யர் சூரியனை உபாஸித்து அவருடைய அருளால் யஜுர்வேதத்தை அறிந்தனர். குதிரையின் உருவங் கொண்டு அவர் அதனை அறிந்துகொண்டமையால் அவர் சிஷ்யர் கட்கு **வாஜினர்** எனப் பெயர் வந்தது.

பாணினி இயற்றிய அஷ்டாத்யாயீயில் **தித்திரி, வைசம்பாயனர், கலாபி** முதலியோர் வேதவாசிரியர்களாகக் கூறப் பட்டனர்.[1] வைசம்பாயனரின் சிஷ்யராகக் **கடரும், கலாபியும்** மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டனர்.[2] **வரதந்து, கண்டிகர்** முதலியன ரிஷிகளின் பெயராயிருத்தலின், தித்திரி என்பதும் ஒரு ரிஷியின் பெயராயிருத்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் தைத்திரீயசாகை என்பது வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான தித்திரியால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகை எனக் கொள்ளலாம். அப்போது காடகஸம்ஹிதை என்பது கடரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகையின் ஸம்ஹிதை எனக் கொள்ளல் தகும். தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட காடகஸம்ஹிதையில் ஒவ்வொரு ஸ்தானகத்தின் முடிவில் **சரகசாகையைச்** சேர்ந்த **காடகத்தில்**[3] என்ற வழக்கும் கிருஷ்ணயஜுர்வேதீய-தைத்திரீயஸம்ஹிதாபாஷ்யம் என்ற ஸாயணசாரியர் வழங்

1. तेन प्रोक्तं (4, 3, 101); तित्तिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छण् (4, 3, 102); कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च (4, 3, 104)
2. वैशम्पायनान्तेवासी कठः, कठान्तेवासी खाडायनः, वैशम्पायनान्तेवासी कलापी (महाभाष्यम् 4, 3, 104)
3. इति श्रीयजुषि काठके चरकशाखायां ... प्रथमं स्थानकम् ।

கிய சொல்லும்[1] அக்கொள்கையை வலியுறுத்தும். இக் கொள்கையைக் கொள்ளின் வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்கள் தித்திரிப்பறவை யுருவங் கொண்டனர் என்பதும், அவர்கள் அக்காரணம் பற்றித் தைத்திரீயர் எனக் கூறப்பட்டனர் என்ப தும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதமும் தைத்திரீயமும் ஒன்று என்பதும், பிற்காலத்தில் தித்திரி என்ற சொல் ஒரு ரிஷியின் பெயர் என்பதை மறந்து பறவையின் பெயர் எனச் சிலர் நினைத்தமை யால் வந்த கொள்கை என்பதும் புலப்படும்.

யாஞ்யவல்கியரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைச் சுக்லயஜுர்-வேதம் என்றும், வைசம்பாயனரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குகின்றனர். இவ் வழக்கு ஸாயணாசாரியரது காலத்திற்கு முன்னரே வந்திருத்தல் கூடும் என்பது அவருடைய பாஷ்யத்தால் விளங்கும்.

முதலில் யஜுர்வேதம் என்ற பெயரே இருந்தது என்பதும், யாஞ்யவல்கியரின் வேதம் சுக்லயஜுர்வேதம் எனப் பின்னர் பெயரிடப்பட்டது என்பதும், அதன்பின்னரே கிருஷ்ணயஜுர்-வேதம் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் வெளிப்படை.

சுக்லயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது என ஆராய்தல் வேண்டும். சூரியனுடைய அருளால் அறியப் பட்டமையின் அப்பெயர் வந்தது என்பர் சிலர். அவ் வேதத்துள் ஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபாகமும், பிராம்மணங் களில் பிராம்மணபாகமுமே இருக்கின்றமையால் அப்பெயர் வந்தது என்பர் மற்றோர். அதற்கு மாறுபட்டது கிருஷ்ணயஜுர் வேதம் ஆகும். இங்கு ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம் இரண்ட னுள்ளும் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுங் காணப்படுகின்றன.

1. इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्ण यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये ..... ।

அத்தியாயம் 14

யஜுர்வேதசாகைகளுள் காணப்படும் மந்திரங்கள் ருக்வேதம், அதர்வவேதம் இவற்றுள் காணப்படும் ருக்குக்களாகவும், அவற்றிற் காணப்படாத ருக்குக்களாகவும், யஜுஸ் ஆகவும் உள்ளன.[1]

யஜுர்வேதத்தில் 101 சாகைகள் இருந்தன என்றும்,[2] *அவற்றுள் 15 வாஜஸநேயிசாகை என்றும்*[3] *வாயுபுராணங் கூறும். வைசம்பாயனரின் சாகை 27*[4] *என விஷ்ணுபுராணங் கூறும். ஆயினும் தற்போது கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்துள்* **கட-சாகை, மைத்ராயணீயசாகை, தைத்திரீயசாகை** *இம்மூன்றே பாரதவர்ஷத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன என்பர். மைத்ராயணீயசாகைக்குக்* **காலாபசாகை** *என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவற்றுள் கடசாகை காச்மீரத்திலும், மைத்ராயணீயசாகை ஆர்யாவர்த்தத்தின் மத்திய பாகத்திலும், தைத்திரீயசாகை நர்மதைக்குத் தெற்கிலுள்ள நாட்டிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. சுக்லயஜுர்வேதத்துள்*

1. पुनरूर्जा निवर्तस्व पुनरग्न इषायुषा ।
   पुनर्नः पाहि विश्वतः ॥ (तै. सं. 1, 5, 3, 3)
   सह रय्या निवर्तस्वाग्ने पिन्वस्व धारया ।
   विश्वप्स्निया विश्वतस्परि तै. सं. [1, 5, 3, 3]
   (இந்த ருக்குக்கள் ருக்வேதம் அதர்வவேதம் இவற்றுள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.)
2. शतमेकाधिकं कृत्स्नं यजुषां वै विकल्पकाः [वा. पु. 61, 26]
3. इत्येते वाजिनः प्रोक्ता दश पञ्च च स्मृताः [वा. पु. 61, 26]
4. यजुर्वेदतरोश्शाखाः सप्तविंशं महामुनिः [वि. पु. 3, 5, 1]

காண்வசாகையும் மாத்தியந்தினசாகையுந்தான் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் காண்வசாகை தக்ஷிணதேசத்திலும், மாத்தியந்தினசாகை ஆரியாவர்த்தத்தின் கீழ்ப்பக்கம் நடுப் பக்கம் இவற்றிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. இம் மூன்று சாகைகளும் வால்மீகிராமாயணத்திற் குறிக்கப்பட்டது காண்க.[1]

1. कौसल्यां च य आशीर्भिर्भक्तः पर्युपतिष्ठति ।
   आचार्यस्तैत्तिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥
   ... ...
   ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः ।
   नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यात् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
   [रा. अयो. 32, 15-8]

அத்தியாயம் 15

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — பொருளும் முறையும்

[1] காடகஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 53 ஸ்தானகங்களும் உள்ளன. இரண்டாங் காண்டத்திற்கு

काठकसंहितायां विषयाः ॥

इठिमिका नाम प्रथमो ग्रन्थः

1. पुरोडाशः
2. अध्वरम्
3. ज्योतिरिकम्
4. ग्रहाः
5. यजमानम्
6. अग्निहोत्रब्राह्मणम्
7. आलोभी
8. दिशस्स्थानकम्
9. उत्सीदनम्
10. आग्नावैष्णवम्
11. मारुतम्
12. पयस्स्थानकम्
13. पशुबन्धम्
14. वाजपेयम्
15. श्रीराजसूयम्
16. अग्निवीशिका
17. ध्रुवक्षितिः
18. चमाः

मध्यमिकां नाम द्वितीयो ग्रन्थः

19. सावित्रा
20. अपेतवीतम्
21. पञ्चचूडम्
22. स्वर्गम्
23. दीक्षितम्
24. साक्षीतिः
25. इषुः
26. धिष्ण्यम्
27. वाचस्पतिः
28. आयुष्यम्
29. दीर्घजिह्वी
30. पात्नीवतम्

மத்யமிகா என்ற பெயர் உள்ளமையால் 13 ஸ்தானகங்களைக் கொண்ட நான்காவது காண்டம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டது எனக் கூறல் தகும்.

ओरिमिका नाम तृतीयो ग्रन्थः

31. पुरोडाशब्राह्मणम्
32. यजमानब्राह्मणम्
33. सत्राणि
34. एकादशिनी
35. प्रायश्चित्तिः
36. चातुर्मास्यानि
37. सवाः
38. सौत्रामणी
39. यदक्रन्दः
40. हिरण्यगर्भः

अश्वमेधाद्यनुवचनानि नाम पञ्चमो ग्रन्थः

41. पन्थानुवचनम्
42. गणानुवचनम्
43. अनुवचनम्
44. मेषानुवचनम्
45. मितानुवचनम्
46. जीमूतानुवचनम्
47. इन्द्रानुवचनम्
48. पेत्वानुवचनम्
49. रोहितानुवचनम्
50. सोमानुवचनम्
51. नमस्कारवचनम्
52. अलिवन्दानुवचनम्
53. शादानुवचनम्

साविता (19), अपेतवीतम् (20) முதலிய ஸ்தானகப்பெயர்கள் அவற்றைத் தொடங்கும் சொல்லால் வழங்கப்பட்டன என்பது நோக்கத்தக்கது.

அத்தியாயம் 15

* மைத்ராயணீயஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 54 ப்ரபாடகங்களும் உள்ளன. இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆம் காண்டங்கள் முறையே மத்யமகாண்டம், உபரிகாண்டம், கிலகாண்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டன. இதை நோக்கின்

* प्रथमकाण्डः

1. दर्शपूर्णमासौ
2. अध्वरः
3. ग्रहाः
4. यजमानब्राह्मणम्
5. अग्न्युपस्थानम्
6. आधानम्
7. पुनराधानम्
8. अग्निहोत्रब्राह्मणम्
9. चतुर्होतारः
10. चातुर्मास्यानि
11. वाजपेयः

मध्यमकाण्डः

1–4. काम्या इष्टयः
5. काम्याः पशवः
6. राजसूयः
7–13. अग्निचितिः

उपरिकाण्डः

1–4. अग्निचितिब्राह्मणम्
5–10. अध्वरादीनां त्रयाणां विधिः
11. सौत्रामणी
12-16. अश्वमेधः

खिलकाण्डः

1. पुरोडाशब्राह्मणम्
2. गोनामिकः
3–4. राजसूयब्राह्मणम्
5–8. अध्वरादीनां त्रयाणां विधिः
9. प्रवर्ग्यः
10-14. याज्यानुवाक्याः

நான்காம் காண்டம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இங்குள்ள காண்டம் ப்ரபாடகம் இவற்றின் முறை காடக ஸம்ஹிதையின் காண்டம் ஸ்தானகம் இவற்றின் முறையை ஒத்தது.

தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் 7 காண்டங்களும் 44 ப்ரபாடங்களும் உள. புணைப்பதிப்பில் வேதத்தின் மூலத்தைக் கூறுமிடத்து **அஷ்டகம்** என்றும், பாஷ்யத்தில் **காண்டம்** என்றும் வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் அஷ்டகமென வழங்கப்படினும் பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட காண்டம் என்ற வழக்கே தகுந்தது என்ற கீழ்க்குறிப்பும் உளது.*

*** प्रथमकाण्ड :**

1–5. सौम्यकाण्डम्

6–7. याजमानकाण्डन्

8. मन्त्रकाण्डम् (राजसूयः, सौत्रामणी . . .)

द्वितीयकाण्डः

1–6. विकृतिबोधकं काण्डम्

तृतीयकाण्डः

1–5. औपानुवाक्यकाण्डम्

तुरीयकाण्डः

1–7. अग्निकाण्डम्

पञ्चमकाण्डः

1–7. अग्निकाण्डब्राह्मणम्

षष्ठकाण्डः

1–6. सोममन्त्रब्राह्मणम्

सप्तमकाण्डः

1–5. सोमयागविकृतिकाण्डम्

அத்தியாயம் 15

சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த காண்வசாகை, மாத்தியந்தினசாகை இரண்டனுள்ளும் 40 அத்தியாயங்கள் உள.* இரண்டு சாகைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகச் சிறிதே என்பர். இந்த ஸம்ஹிதைகளில் முன்னர் முதல் பதினெட்டு அத்தியாயங்களே இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் இப்பகுதியிலுள்ள மந்திரங்கள்தான் சதபதப்பிராம்மணத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றன. அன்றியும் இம்மந்திரங்களே பெரும்பாலும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் பத்தொன்பது முதல் இருபத்தைந்து முடிய பின்னர் இணைக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இருபத்தாறு முதல் கிலம் என உவ்வடபாஷ்யம் கூறும். காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவ்வாறு கூறப்பட்டுளது என்பர். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முதல் முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் வரை உள்ள மந்திரங்கள் தைத்திரீய-பிராம்மணத்திலும், தைத்திரீய-ஆரண்யகத்திலும் காணப்படுகின்றன

* I. 1–2. दर्शपूर्णमासमन्त्राः
  3. आधानाग्निहोत्रादिमन्त्राः
  4–8. अग्निष्टोममन्त्राः
  9–10. वाजपेयराजसूयमन्त्राः
  11–18. अग्निचयनमन्त्राः

II. 19–21. सौत्रामणी
  22–25. अश्वमेधः

III. 26–35. पुरुषमेधः, सर्वमेधः, पितृमेधः
  36–39. प्रवर्ग्यः

IV. 40. ईशावास्योपनिषत्

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையிலுள்ள காண்டங்களை ஸௌம்ய காண்டம், ஆக்னேயகாண்டம், வைச்வதேவகாண்டம், ப்ரஜாபதிகாண்டம் (ஸ்வாயம்புவகாண்டம்) என நான்காகப் பௌதாயனர் பிரித்து தம் கிருஹ்யசூத்திரத்திற் கூறுவர்.[1]

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபிராம்மணங்களின் முறை யாகங்களில் அத்வர்யுவால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய முறையை ஒட்டியது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதைமந்திரங்களின் முறைக்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதைமந்திரபிராம்மணங்களின் முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நோக்கத்தக்கது.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் ஒன்றே ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் உபநிஷத். ஏனையவெல்லாம் அவ்வவ்வேதபிராம்மணங்களின் இறுதியிலே காணப்படும்.

1. आध्वर्यवं ग्रहा दाक्षिणानि समिष्टयजूंषि अवभृतयजूंषि वाजपेयश्शु-
क्रियाणि सवा इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि सौम्यानि ।
अग्न्याधेयमग्निहोत्रमग्न्युपस्थानमग्निचयनं सावित्रं नाचिकेतं चातुर्होत्रीयं
वैश्वसृजारुणा इति ब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि आग्नेयानि ।
राजसूयः पशुबन्धः इष्टयः नक्षत्रेष्टयः अश्वमेधः पुरुषमेधः सौत्रामण्य-
च्छिद्राणि पशुहौत्रमुपनिषद इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि
वैश्वदेवानि ।
स्वायम्भुवं काण्डं काठके फठितम् ...... [बौ. गृह्य. III, 1]

அத்தியாயம் 16

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

தேவாஸுரரின் வரலாறு :—

ருக்வேதத்தில் தேவன், அஸுரன் என்ற சொற்கள் ஒளியுடையோன் அல்லது ஒளிகொடுப்போன், பலமுள்ளவன் அல்லது உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளில் ஸவிதா அக்கினி முதலியோர்க்கு அடைமொழிகளாக வழங்கப் பட்டன. த்வஷ்டா இந்திரனுக்கு வஜ்ரத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது.[2]

யஜுர்வேதத்திலோ ப்ரஜாபதி தேவரையும் அஸுரரையும் படைத்தார் என்றும்,[3] தொடக்கத்தில் அஸுரர்கள் பலம் உள்ளவர்களாயும்,[3] தேவர்களைக்காட்டிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருந்தனர் என்றும்,[4] தேவர்கள் செய்த யாகங்களை

1. आग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । (ऋ. वे. 1, 1, 1)
   वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यद्गभीरवेपा असुरः सुनीथः (1, 35, 7)
   ईडावाँ एषो असुर प्रजावान्दीर्घो रयिः पृथुबुध्नः सभावान्
   (4, 2, 5)
   त्वष्टा यद्वज्रं सुकृतं हिरण्ययं सहस्रभृष्टिं स्वपा अवर्तयत् ।
   धत्त इन्द्रो नर्यपांसि कर्तवे . . . . . . (85, 9)
   प्रजापतिर्देवासुरानसृजत . . . . . . सोऽसुराननु यज्ञोऽपाक्रामत्
   (तै. सं. 3, 3, 7, 1)
   कनीयांसो देवा आसन्भूयांसोऽसुराः (5, 3, 11, 1)

அவர்களும் செய்தனர் என்றும், இருவர்களுக்கும் போட்டி இருந்தது என்றும்,[2] அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டனர் என்றும்,[3] இந்திரனுக்கு விஷ்ணு உதவினர் என்றும்,[4] தேவர்கள் அஸுரர்களை வென்றனர் என்றும்[5] கூறப்பட்டது. த்வஷ்டாவின் மகன் ஆன **விச்வரூபன்** தேவர்களுக்குப் புரோஹிதன் ஆக இருந்தான். அவன் அஸுரர்களின் மருமகனாகலின் யாகபாகங்கள் தேவர்களுக்கு உரிய என வெளிப்படையாகவும், அஸுரர்கட்கு உரிய என இரகசியமாகவுஞ் சொல்லினன். இதனை இந்திரன் அறிந்து அவனுடைய தலைகளை வெட்டினன்.[6] அதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு த்வஷ்டா இந்திரனுக்கு ஸோமத்தில் பாகங்கொடாது ஸோம யாகஞ் செய்ய இந்திரன் பலாத்காரமாக ஸோமத்தைக்

1. देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत (तै. सं. 3, 2, 2, 2)
2. देवासुरा एषु लोकेष्वस्पर्धन्त (2, 6, 1, 3)
3. देवासुरा संयत्ता आसन् (1, 5. 1, 1)
4. अथाब्रवीद् वृत्रमिन्द्रो हनिष्यन्त्सखे विष्णो वितरं वि क्रमस्व [3, 3, 11, 3]
5. यज्ञस्य वै समृद्धेन देवाः सुवर्गं लोकमायन्
   यज्ञस्य व्यृद्धेनासुरान्पराभावयन् [1, 6, 10, 2]
6. विश्वरूपो वै त्वाष्ट्रः पुरोहितः देवानामासीत्
   स्वस्रीयोऽसुराणां ... स प्रत्यक्षं देवेभ्यो भागमवदत् परोक्षमसुरेभ्यः ...
   तस्मादिन्द्रोऽबिभेत् ... तस्य वज्रमादाय शीर्षाण्यच्छिनत् [2, 5, 1, 1]

கொள்ள, மஞ்சிய ஸோமத்தால் இந்திரனைக் கொல்லும் மகன் பிறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இந்திரனால் கொல்லப் படும் மகன் பிறக்க என்ற பொருளைக் கொடுக்கும் மந்திரத் துடன் த்வஷ்டா ஹோமஞ் செய்தனன்.[1] அம்மகன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டான். தேவர்கட்கு தூதன் அக்கினி என்றும் அஸுரர்கட்கு சுக்கிரன் என்றும்,[2] தேவர்கட்குப் புரோகிதன் பிருகஸ்பதி என்றும் அஸுரர்கட்குச் சண்டா-மர்க்கெள[3] என்றுங் கூறப்பட்டது. தேவர்களைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஹவ்யவாஹனன் என்றும்[4] அஸுரர்களைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஸஹரக்ஷா[4] என்றும் பெயர். ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் தேவர்களைப் பகைவராகவும்[5] அஸுரர்களைச் சிறந்தவராகவும் கூறப்படுகின்றமையால், பாரஸீகர்கள் அஸுரர்களை வணங்கினர் எனக் கூறலாம்.

1. त्वष्टा हतपुत्रो वीन्द्रं सोममाहरत् तस्मिन्निन्द्र उपहवमैच्छत तं नोपाह्वयत पुत्रं मेऽवधीरिति, स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिबत् तस्य यदत्यशिष्यत तत्त्वष्टाहवनीयमुपप्रावर्तयत् स्वाहेन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति [तै. सं. 2, 4, 12, 1]
2. अग्निर्देवानां दूत आसीदुशना काव्योऽसुराणाम्
[2, 5, 8, 5]
3. बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीच्छण्डामर्कावसुराणाम्
[तै. सं. 6, 4, 10, 1]
4. त्रयो वा अग्नयो हव्यवाहनो देवानां कव्यवाहनः पितॄणां सहरक्षा असुराणाम् [तै. सं. 2, 5, 8, 6]
5. I drive away the Varenya Daevas. (Sacred Books of the East Vol. IV X, 14)

தேவதைகளின் நிலை :—

ருக்வேதத்தில் ருத்திரன் ஜ்வரங்களைத் தீர்க்கும் சிற
வைத்தியன் எனவும்,[1] அவன் கொடுக்கும் மருந்துகள் மனி
நூறு ஆண்டு ஜீவித்திருக்கப் பயன்படும்[2] எனவும் கூற
பட்டது. அச்வினர்களோ வ்ரணவைத்தியர்களாகக் கூற
பட்டனர் என்னலாம். யஜுர்வேதத்திலோ அச்வினர்கே
தேவர்களின் வைத்தியர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.[3] ஆகலி
வைத்தியத்தொழில் ருத்திரனை விட்டு அக்காலத்து நீங்கிய
போலும். ருத்திரன் அசாந்தன் எனவும்,[4] க்ரூரன் எனவு
பிநாகஹஸ்தன்[6] எனவும் க்ருத்திவாஸஸ் எனவும்[6] கூற
படுகிறான். அஸுரர்க்கு இரும்பாலும் வெள்ளியாலும் தங்
தாலும் இயற்றப்பட்ட முப்புரங்கள் இருந்தன வென்றும், அ
புரங்களை அழித்து அவ்வஸுரர்களை ருத்திரன் கொன்றன

1. भिषक्तमं त्वा भिषजां श‍ृणोमि (ऋ. वे. 2, 33, 4)
   अमीवाश्चातयस्वा विषूचीः (2. 33, 2)
2. त्वादत्तेभीरुद्र शंतमेभिः शतं हिमा अशीय भेषजेभिः (2, 33, 2)
3. अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (तै. सं. 2, 3, 11. 1)
4. रुद्रोऽशान्तः (7. 5, 11, 1)
5. रुद्रो वै क्रूरः (6, 1, 7, 7)
6. एष ते रुद्र भागः . . . . . . पिनाकहस्तः कृत्तिवासाः
   (1, 8, 6, 2)
7. तेषामसुराणां तिस्रः पुर आसन्नयस्मय्यवमाथ रजताथ हरिणी . .
   रुद्रोऽवासृजत् स तिस्रः पुरो भित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुरान् प्राणुद
   (6, 2, 3, 1

என்றும் கூறப்படுகின்றது. பசுபதி[1] என்றும் கணங்களுக்குப் பதி[2] என்றும் கூறப்படுகிறான். இதனால் ருத்திரன் ஸம்ஹார கன் என்ற எண்ணம் இக்காலத்து வந்தது என்னலாம். ப்ரஜாபதி உலகத்தைப் படைப்பவராகவும், விஷ்ணு உலகத்தைப் பாதுகாப்பவராகவும் கருதப்பட்டனர் எனவுங் கூறலாம்.

ஜலத்திற்குப் பதியாகவும் அரசனாகவும் வருணன் கூறப் படுகின்றான்.[3] ருக்வேதத்தில் அவனுக்குக் கூறப்பட்டவை யெல்லாம் ஈண்டுப் பிரஜாபதிக்குக் கூறப்பட்டன என்பர்.

ஏனைய செய்திகள் :—

தேவர்களுக்கு மக்கள் இருந்தனர் எனக் கூறப் படுகின்றது.[4] தேவர்கள் கிழக்குதிக்கையும், பிதிரர் தெற்கினையும், மனுஷ்யர் மேற்கினையும், ருத்திரர் வடக்கினையும் தங்கள் திக்காகக் கொண்டனர்.[5] பிராம்மணன் பிறக்கும்போதே ரிஷிகள், தேவர்கள், பிதிரர்கள் இவர்களுக்குக் கடன்பட்டவன் ஆகின்றான். அக்கடன்களை வேதாத்தியயனத்தாலும், யாகஞ்

1. येषामीशे पशुपतिः पशूनाम् [तै. सं. 3, 1, 4, 2]
   प्राजापत्या वै पशवस्तेषां रुद्रोऽधिपतिः (3, 1, 5, 1)
2. रुद्रस्य गाणपत्यात् (4, 1, 2, 2)
3. आपो वरुणस्य पत्नयः (5, 5, 4, 1)
   आपः शंस्योना भवन्तु । यासां राजा वरुणः (5, 6, 1, 1)
4. ते देवा अकामयन्त . . . ते प्रजामविन्दन्त (6, 2, 8, 1)
5. देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवा दक्षिणा पितरः प्रतीचीं मनुष्या उदीचीं रुद्राः (6, 1, 1, 1)

செய்வதாலும், மக்களைப் பிறத்தலாலுங் கழிக்கின்றான்.[1] தேவர்களின் விருப்பப்படி இந்திரன் வியாகரணம் இயற்றினன்.[2] தேவகார்யங்களைச் செய்யும்போது உபவீதியாகவும் பிதிர் கார்யங்களைச் செய்யும்போது ப்ராசீனாவீதியாகவும் மனுஷ்ய காரியங்களைச் செய்யும்போது நிவீதியாகவும் ஒருவன் இருக்க வேண்டும்.[3] விச்வாமித்திரரும் ஜமதக்நியும் வஸிஷ்டரோடு போட்டிபோட்டனர்.[4] பிராம்மணன் வைத்தியனாக இருத்தல் தகாது.[5] எண்கள் பத்துப்பத்தாக எண்ணப்பட்டன. லக்ஷம் பத்துலக்ஷம், கோடி முதலிய எண்களைக் குறிக்கத் தனிச் சொற்கள் இருந்தன.[6] இந்திரனுக்கு பிரும்மஹத்திதோஷம்

1. जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः (तै. सं. 6, 3, 10, 5)
2. ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुरु . . .
   तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत् (6, 4, 7, 3)
3. निवीतं मनुष्याणां प्राचीनावीतं पितृणामुपवीतं देवानाम् (2, 5, 11, 1)
4. विश्वामित्रजमदग्नी वसिष्ठेनास्पर्धेताम् (3, 1, 7, 3)
5. ब्राह्मणेन भेषजं न कार्यम् (6 4, 9, 2)
6. दशभ्यः स्वाहा विंशत्यै स्वाहा त्रिंशते स्वाहा . . . (7, 2. 17, 1)
   शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहाऽयुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा प्रयुताय स्वाहार्बुदाय स्वाहा न्यर्बुदाय स्वाहा . . . (7, 2, 20, 1)

வந்ததாகவும், அதனைப் பூமிக்கும், மரத்திற்கும், பெண்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்ததாகவும்[1] அதற்காக அவர்க்கு ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு வரன் கொடுத்ததாகவுங் கூறப்பட்டுளது.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் குருபஞ்சாலதேசங்கள் குறிக் கப்படுகின்றமையான் அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் சுதுத்ரி, யமுனை இவற்றின் நடுவில் இருந்தனர் எனலாம். சுக்ல-யஜுர்வேதஸம்ஹிதையின் 16, 30 அத்தியாயங்களில் அனு லோமர் பிரதிலோமர் இவர்களைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறப் பட்டமையான் ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட நான்கு வர்ணங்கள் நன்கு பிரிவடைந்தன. ஸர்ப்பபூஜையும், ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற் காணப்படாத இஷ்டகா மந்திரங்களும் புதிதாய்த் தோன்றின எனலாம்.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் ருக்வேதஸம்ஹிதை, ஸாம வேதஸம்ஹிதை, அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற்குப் பின்னர் வந்தன எனக் கூறல் தகும். ஆயினும் ஆங்குள்ள மந்திரங்களெல்லாம், ருக் ஸாம இவற்றின் பின்னரே காணப் பட்டன எனக் கூறல் தகாது. யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் யஜுர்வேதப்பிராமணங்களுக்கு முன்னர்த் தோன்றியவை எனப் பலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் பிராம்மணத்தைப்பற்றித் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிலும்[2] ஏனைய சாகஸம்ஹிதைகளிலுங் கூறப்பட்டமையால், எல்லாம் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட் டிருத்தலுங் கூடும்.

1. स पृथिवीमुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रतिगृहाणेति . . . स वनस्पतीनुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति . . . स स्त्रीषꣳसादमुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति . . . (2, 5, 1, 1-4)

2. इदं ब्राह्मणं ब्रूहि (3, 1, 9, 4)

உலகத்துள்ள மதசாஸ்திர வாராய்ச்சிக்கும், மதங்களில் தேவதாத்தியானம் இன்றியமையாது எனக் கொள்வதற்குய் யஜுர்வேதஸம்ஹிதையறிவு பயன்படும் என்பர்.[1]

1. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 156)

அத்தியாயம் 17

ஸாமவேதஸம்ஹிதை

எவ்வேதத்து ஸம்ஹிதையில் ஸாமாக்கள் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த ஸம்ஹிதைக்கு ஸாமவேத ஸம்ஹிதை என்று பெயர். கானம் பண்ணப்பட்ட ருக்குக்களுக்கு ஸாமங்கள் எனப் பெயர்[1]. செய்யுள்வடிவங் கொண்ட வேதவாக்கியங்கட்கு ருக் எனப் பெயர் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது.[2] பல சந்தஸ்ஸில் ருக்குக்கள் காணப்படுமாறு ஸாமங்களும் பலவகையாக உள்ளன. சில ருக்குக்கள் ஒரே வகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன ; அவற்றை ஏகஸாமி[3] என்ற பகுதியிற் காணலாம். சில ருக்குக்கள் பலவகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன ; அவற்றைப் பகுஸாமி[4] என்ற பகுதியிற் காணலாம். பலவகைப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்களிலுள்ள ருக்குக்கள் ஒரேவகையாகவும் கானஞ் செய்யப்படலாம்[5].

1. गीतिषु सामाख्या [जै. सू. 2, 1, 36] ; ऋच्यध्यूढं साम
2. तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था [जै. सू. 2, 1, 35]
3
4.
5. तत्सवितुर्वरे⁰णियोम्
   भार्गो⁰ देवस्य धीमाही२
   धियो¹⁰ यो नः प्रचो² ऽ 1 2 1 2

ஒவ்வொருவகை ஸாமாவிற்கும் ஒவ்வொரு பெயர் இடப் பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது.

சாகைகள்.—ஸாமவேதத்தில் ஆயிரம் சாகைகள் இருந்தன என மஹாபாஷ்யத்திலும்[1] ஏனைய நூல்களிலுங் கூறப்பட்டன. ராணாயனீயசாகை, ஸாத்யமுக்ரிசாகை என்ற இரண்டும் குறுகிய ஏகார-ஓகாரங்களைக் கொண்டன என்றும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப் பட்டது.[2] ராணாயனீயசாகை ஹைதராபாத்தின் கீழ்ப்பாகத் தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர்.[3] தென்னாட்டில் பெரும் பகுதியில் கௌதுமசாகையும்[4] சிறுபகுதியில் ஜைமினீய

---

 2 அ அ அ
हुम् आऽ 2 । द्रायो । आऽ 3 4 5 என்பதற்கு गायत्रं साम எனப் பெயர். இதன் ருக்கு गायत्री छन्दस् இல் இருக்கிறது त्रिष्टुप् छन्दस् இல் உள்ள

बृहस्पते परिदीया रथेन

रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः ।

प्रभञ्जन्त्सेनाः प्रमृणोयुधा जय-

न्नस्माकमध्यविता रथेन ॥ ருக்கும் அதே गायत्रं साम இல் பாடப்பட்டுள்ளது.

1. सहस्रवर्त्मा सामवेदः [महाभाष्ये 1. 1, 1]
2. छन्दोगानां सात्यमुग्रिराणायनीया अर्धमेकारमर्धमोकारं चाधीयते [महाभाष्ये 1, 2, एओङ्]
3. A History of Sanskrit Literature by A. A. MacDonell. p. 173.
4. कौथुमशाखा

சாகையும்[1] அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. கௌதும சாகை கூர்ஜரதேசத்திலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர். தென்னாட்டில் தற்போது கௌதுமசாகை இரண்டு வகையாக உள்ளன. ஒருவகை புல்லஸூத்திரத்திற்[2] கண்ட முறையை ஒட்டியும் மற்றொரு வகை அதனின்று சிறிது மாறுபட்டும் வழங்குகின்றன.[3] பின்னுள்ளதைப் பழைய ஸாமம் என்றும், முன்னுள்ளதைப் புதிய ஸாமம் என்றுங் கூறுவர். கௌதுமசாகைக்கும் ஜைமினீயசாகைக்கும் முக்கியமான வேறுபாடு மாத்திராகாலத்திலே எனத் தோன்றுகிறது.

கௌதுமசாகையில் **ப்ரகிருதிபாகம்**[4] என்றும் **விக்ருதிபாகம்**[5] என்றும் இருவகுப்புக்கள் உள. ப்ரகிருதிபாகம் **வேயகானம்**[6] **அரண்யகேயகானம்**[7] என இருபகுப்பினைக் கொண்டன.

1. जैमिनीयशाखा
2. फुल्लसूत्रम्
3. புல்லஸூத்திரத்தின் முறையை ஒட்டி தென்னாட்டில் அத்தியயனம் செய்வித்தவர் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் தஞ்சாவூர்க்கடுத்த திருவையாறில் இருந்த கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகள் ஆவர். மற்றொரு வகையை அத்தியயனஞ் செய்வித்தவர் அவர் தகப்பனார் ராமச்சந்திர ச்ரௌதிகள் ஆவர். அவர் திருவிசலூரில் இருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகளின் உருவம் திருவையாற்றில் தர்மாம்பிகைகோயிலில் முன்மண்டபத்தூணில் தற்போது உளது.
4. प्रकृतिभाग:
5. विकृतिभाग:
6. वेयगानम्
7. अरण्यगेयगानम्

விக்ருதிபாகம் **ஊஹகானம்** [1] **ரஹஸ்யகானம்** [2] என இரண்டு பகுப்பினைக் கொண்டன. ப்ரக்ருதி, விக்ருதி என்ற பெயராலே ப்ரகிருதிபாகமே முன்னர் இருந்தது என்பதும் அஃதே வேதமாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய்தலே நியமம் என்பதும்; விக்ருதிபாகம் யாகங்களில் ப்ரகிருதியிலிருந்து ஊகித்துக்கூறிய ஸாமங்களைக் கொண்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய்தல் நியமமில்லை என்பதும், அப்பகுதி பிற்காலத்துத் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும் அறியத்தக்கது. ஸாமம் என்பது கானம்பண்ணப்பட்ட ருக் ஆகலின் ப்ரகிருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் **பூர்வார்ச்சிகம்** [3] என்ற நூலிலும் விக்ருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் **உத்தரார்ச்சிகம்** [4] என்ற நூலிலுங் காணப்படுகின்றன. சுமார் 1549 ருக்குக்கள் ஸாமவேதத்தில் கானஞ் செய்யப்பட்டன; அவற்றுள் 75 ருக்குக்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை என்றும் ஏனைய ருக்வேதத்தின் எட்டு ஒன்பது மண்டலங்களில் உள்ளன என்றுங் கூறுவர். சில ருக்குக்கள் பூர்வார்ச்சிகம் உத்தரார்ச்சிகம் இரண்டனுள்ளும் உள்ளன. அவற்றுள் உத்தரார்ச்சிகத்துள்ள ருக்குக்களின் பாடம் ருக்வேதத்துள்ள ருக்குக்களின் பாடத்தை ஒத்திருக்கின்றது: பூர்வார்ச்சிகத்தில் உள்ளனவற்றின் பாடம் சிறிது வேறுபட்டுளது.

பூர்வார்ச்சிகத்துள் ஆறு பிரபாடகங்கள் [5] உள; முதல் ஐந்தனில் பப்பத்து தசதிகள் [6] உள; ஆறுவதில் ஒன்பது தசதிகளே உள. உத்தரார்ச்சிகத்தில் ஒன்பது பிரபாடங்கள்

1. ऊहगानम्
2. रहस्यगानम्
3. पूर्वार्चिकम्
4. उत्तरार्चिकम्
5. प्रपाठकः
6. दशतिः

உள. ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. பூர்வார்ச்சிகத்துள் பன்னிரண்டு தசதிகள் அக்கினியையும், முப்பத்தாறு இந்திரனையும், பதினொன்று ஸோமனையும் தேவதையாகக் கொண்டன. வேயகானத்தில் ஆக்நேயம்,[1] ஐந்த்ரம்,[2] பாவமானம்[3] என்ற பகுதிகளும், அரண்யகேயகானத்தில் அர்க்கபர்வம்,[4] த்வந்த்வபர்வம்[5] வ்ரதபர்வம்[6], சுக்ரியபர்வம்[7], மஹாநாம்நீபர்வம்[8] என்ற பகுதிகளும் உள்ளன. இறுதியில் பாருண்டஸாமம் உளது.

காலம்.—ருக்வேதஸம்ஹிதையிலே ரதந்தரம்,[9] ப்ருகத்ஸாமம்[10] முதலிய வகைகள் கூறப்பட்டமையால், ருக்வேத மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே ஸாமங்கள் கானம் பண்ணப்பட்டன என்பதும் யாகங்களில் வழங்கப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை. அவை ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலம் யஜுர்வேத ஸம்ஹிதைக்கு முன்னரே இருத்தல் கூடும். ப்ரகிருதி ஸாமங்கள் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதன் பின்னர் விக்ருதிஸாமங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

அதன் சிறப்பு.—ஸாமங்களிலிருந்து தேசீயவரலாறுகள் மிகுதியாக அறியப்படாவிடினும், பாரதவர்ஷத்தில் தொடக்கத்தில் கானம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதும், அது யாகங்களில் வழங்கப்பட்டது என்பதும், செய்யுளைக் கானஞ் செய்தால் செய்யுளில் இல்லாத சில சொற்களைச் சேர்த்தல் அவச்யம் என்பதும், ஸ்வரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது

1. आग्नेयम्
2. ऐन्द्रम्
3. पावमानम्
4. अर्कपर्व
5.
6. व्रतपर्व
7.
8. महानाम्नीपर्व
9. रथन्तरम्
10. बृहत्साम

பதத்தைத் தவருகப் பிரிப்பினும்[1] அது தவருகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், கீதியே தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது என்பதும், கீதிகள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும், கீதியில் சில சொற்களைப் பலதடவை கானஞ் செய்யலாம் என்பதும், அவ்வழக்கு இண்டோயூரோபியன் பாஷை வழங்கிய காலத்தே இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும் ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்படுகின்றன.

1. ஸாமவேதஸம்ஹிதையின் முதல் ஸாமத்திலே गृणानो हव्यदातये என்ற ருக்பகுதியை गृणानोह व्यदातोयाइ எனக் கானம் பண்ணியிருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

அத்தியாயம் 18

பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை

மந்திரங்களையும் பிராம்மணங்களையுங் கொண்டது வேதம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஹிதையில் உள்ளன. ஏனைய பிராம்மணங்களில் உள்ளன. விதி,[1] அர்த்தவாதம்,[2] நாமதேயம்[3] முதலியன ஆக 5க்கும். பிராம்மணங்கள் பெரும்பாலும் யஜுஸ் ஆகவே இருக்கும். மந்திரங்கள் தேவதைகளைப்பற்றிய ஸ்துதிகளானமையால், அவை எங்கு எதற்காக எப்படி வழங்கப்படவேண்டும் என்பது ருத்விக்குக்களிடமிருந்து அறிதல் வேண்டும். அவை பிராம்மணங்களில் தான் கூறப்பட்டன. ஆகலின் யாகங்களில் ருத்விக்காக இருக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவ்ச்யம் பிராம்மணங்களைப் படித்தல் வேண்டும். யாகங்களைப்பற்றிப் பிராம்மணங்கள் வருணிக்கின்றமையால், அவற்றை யாகீயசாஸ்திரம் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். உண்மையாக ஆயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து நாட்டின் நிலை, மக்களின் மனநிலை, மக்களுள் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் அன்பு பகை முதலியன, நூலாராய்ச்சி முதலிய பல செய்திகளை ஒருவன் அறியலாம்.

பிராம்மணம் என்ற சொல்லின் நிர்வசனம் யாது எனின், பிரம்ம என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் பிராம்மண என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் அது வந்திருக்கலாம் என்பர். பிரம்ம என்ற சொற்கு மந்திரம் என ஒரு பொருள் உண்டு. பிராம்மணம்

1. विधिः
2. अर्थवादः
3. नामधेयम्
4. यागीयशास्त्रम्

மந்திரத்தைப்பற்றிக் கூறலின், பிரம்மத்தோடு இயைபுபட்டது பிராம்மணம் எனக் கூறப்பட்டது; அல்லது யாகத்திலுள்ள ருத்விக்குக்களுள் பிரம்மா என்பவர் ஒருவராகலானும், அவர் யாகத்தைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராய் இருக்க வேண்டுமாதலானும், அவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும் நூல் பிராம்மணம் எனக் கூறப்பட்டது என்னலாம்; அல்லது பிராம்மணர்கள்தான் யாகத்தில் ருத்விக்குக்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருந்திருத்தலின், அவர்களுக்கு வேண்டிய நூல் பிராம்மணம் எனப்பட்டது என்றுங் கூறலாம்; இவற்றுள் முதன்மையிற் கூறப்பட்டதே சிறந்ததாகும்.

மந்திரந்தானே யாகங்களில் வேண்டும், பிராம்மணங்கள் எற்றுக்கு என ஐயம் நிகழலாம். மந்திரங்களின் பொருளும், விநியோகமும் நன்கு மக்களால் அறியப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கள் வேண்டாம்; சிறிது ஐயம் நிகழ்ந்தபோது, அந்த அந்த மந்திரத்தின் பின்னரே அவற்றைப் பற்றிப் பிராம் மணங்களைக் கூறுதல் தகும். அவ்வாறு கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸம்ஹிதைகளில் உள்ளது. பின்னர் ஐயங்கள் பலவகையாகத் தோன்ற, அவற்றைப் போக்க, ஸம்ஹிதையை விட்டுத் தனியாக பிராம்மணங்கள் தோன்றியிருத்தல் கூடும். அதன்பின்னர் ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரபாகத்தையொட்டிப் பிராம் மணபாகம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து பிராம்மணங்கள் பெருகின என்னலும் பொருந்தும்.

பிராம்மணங்களே ஸம்ஸ்கிருதமொழியின் பழைய வசன நூல்கள் ஆகும். அவற்றிலுள்ள வசனநடை மிகப் பழமையாய் உளது. முற்றுவினைகளைக் கொண்ட சிறு சிறு வாக்கியங்களை அவை கொண்டன. தொகைமொழிகள் (ஸமஸ்தபதங்கள்) மிகுதியாக இல்லை. இருப்பினும் இரண்டு மூன்று மொழி களுக்குமேல் தொகை ஆனதாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்ஹிதை யில் வழங்கப்பட்ட லேட்[1] பிரயோகங்கள் இங்கு மிகுதியாய்

இல்லை. காதைகள்[1] உள்ளன. அப்பிராம்மணங்களில் முதற் பகுதி யாகத்தில் வழங்கிய மந்திரங்களைப் பற்றியும், இடைப் பகுதி வானப்பிரஸ்தநிலையில் வழங்கவேண்டியவற்றைப் பற்றியும், கடைப்பகுதி ஸந்யாஸிதர்மத்தைப் பற்றியும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மோக்ஷம் அடைவதற்குள்ள ஸாதனங்களைப் பற்றியுங் கூறும். கடைப்பகுதிக்கு உபநிஷத் எனப் பெயர்.

ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பல சாகைகளும், ஒவ்வொரு சாகையிலும் பிராம்மணபாகமும் இருந்தனவாக ஆங்காங்குக் குறிக்கப்பட்டனவற்றால் அறியப்படினும், தற்போது வழக்கத்தி லுள்ளன மிகச் சிறியனவே யாகும். அவற்றுள் பஞ்ச விம்சமும்,[2] தைத்திரீயமும்,[3] மிகப் பழமையானவை என்றும் அதன்பின்னர் ஜைமினீயமும்,[4] கௌஷீதகீயமும்[5] ஐதரேயமும்[6] காணப்பட்டவை என்றும், அதன் பின்னர் சதபதம்[7] காணப் பட்டது என்றும், நான்கு ஸாமவிதானப்பிராம்மணங்களும்,[8] கோபதம்[9] என்ற அதர்வவேதப்பிராம்மணமும் கடையிற் காணப்பட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

1. नारदेन हरिश्चन्द्रस्य प्रोक्ता गाथाः [ऐ. ब्रा. 7, 2]
ऋणमस्मिन्सन्नयत्यमृतत्वं च गच्छति ।
पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येज्जीवतो मुखम् ॥

2. पञ्चविंशम्
3. तैत्तिरीयम्
4. जैमिनीयम्
5. कौषीतकीयम्
6. ऐतरेयम्
7. शतपथम्
8. सामविधानब्राह्मणानि
9. गोपथम्

அத்தியாயம் 19

ருக்வேதப்பிராம்மணங்கள்

ருக்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது வழக்கிலுள்ளன இரண்டே ஆகும். அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகீயமும் ஆம்.

ஐதரேயம்.—இதனுள் அவ்வைந்து அத்தியாயங்கள் கொண்ட எட்டு பஞ்சிகைகள்[1] இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதல் பதினறு அத்தியாயங்கள் ஒரே நாளில் முடிவுபெறும் அக்னிஷ்டோமத்தைப்பற்றிக்[2] கூறும். பதினேழு, பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் ஒரு வருஷத்தில் முடிவுபெறும் கவாமயனத்தைப்பற்றிக்[3] கூறும். பத்தொன்பதிலிருந்து இருபத்துநாலு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் பன்னிரண்டுநாளில் முடிவுபெறும் த்வாதசாஹத்தைப்[4] பற்றியன. இருபத்தைந்திலிருந்து முப்பத்திரண்டு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் அக்னிஹோத்ரத்தைப்[5] பற்றியன. முப்பத்துமூன்று முதல் நாற்பது முடிய இருக்கும் அத்தியாயங்கள் இந்திரனின் மஹாபிஷேகத்தைப்[6] பற்றிக் கூறும். இறுதியிலுள்ள பத்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள் கௌஷீதகிபிராம்மணத்தில் இல்லை; அன்றியும் அவை யாகங்களைப் பற்றியனவும் இல்லை. ஆகலின் அவை பிற்காலத்து இணைக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்னலாம்.

1. पञ्चिका
2. अग्निष्टोमम्
3. गवामयनम्
4. द्वादशाहम्
5. अग्निहोत्रम्
6. महाभिषेकः

அத்தியாயம் 19

இந்நூல் குருபாஞ்சாலதேசத்திற் காணப்பட்டது என்பதும், அதற்கு முன்னரே ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்து மண்டலங்களும் இருந்தன என்பதும் இந்நூற்பொருளிலிருந்து அறிதல் கூடும்.

ஈண்டு அறியப்படும் சில செய்திகள். — ஐதரேயஆரண்யகத்தில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்ட காலத்தில் அதர்வஸம்ஹிதை இல்லை என்னலாம். ஏனெனில் மூன்று வேதங்களே இருந்தன என்பதும், யாகத்தில் ஹோதா ருக்வேதத்து மந்திரங்களாலும், அத்வர்யு யஜுர்வேத-மந்திரப்பிராம்மணங்களாலும், உத்காதா ஸாமவேதகீதிகளாலும், பிரும்மா மூன்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டனவற்றாலும் தங்கள் கடமையைச் செலுத்துகின்றனர் என்பதுங் கூறப்பட்டன.[1] தேவதைகளுடன் ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம், ஸாலோக்யம் முதலியன யாகஞ் செய்வோர்க்கு நிகழும்; தேவாஸுரர்கள் சண்டையிட்டனர்; அஸுரர் முதலில் ஜயித்தனர் எனக் கூறப்பட்டதையும், ப்ரஜாபதி இவ்வுலகத்தைப் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதையும்[2] நோக்கின், இப்பிராம்மணம் தைத்திரீயஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என எண்ண இடன் தருகிறது. ஸோமபானம் செய்யும் தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதும், ஸோமபானம் செய்யாத

1. त्रयो वेदा अजायन्त ऋग्वेद एवाग्नेरजायत यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात् । .... ऋचैव हौत्रमकरोत् यजुषाध्वर्यवं साम्नोद्गीथम् । यदेतत् त्रय्यै विद्यायै शुक्रं तेन ब्रह्मत्वमकरोत् (V 31, 33)

2. एतासामेव तद्देवतानां यजमानं सायुज्यं सारूपतां सालोकतां गमयति (II, 24)

देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त: (I, 14)

इमान् वै लोकान् प्रजापतिः सृष्ट्वा इदं सर्वमशक्नात् (V, 7)

தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன.[1] மாமனைரைக் கண்டு மணைட்டுப்பெண் நாணங் கொண்டனள்[2] என்பதும், வித்வான் எப்பொழுதும் உண்மையே கூற வேண்டும்[3] என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் எனக் கொள்ளப்பட்டது.[4] ஹரிச்சந்திர அரசனின் குமாரனை ரோஹிதனுக்குப் பிரதியாக யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டப்பட்ட சுனச்சேபன்[5] வருணனைத் துதித்து ஆபத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டான் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டது.[6]

கௌஷீதகீயம்.—இதனுள் முப்பது அத்தியாயங்கள் உள. ஐதரேயத்தில் முதல் இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களே ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் அக்ந்யாதானம், அக்னிஹோத்ரம், தர்ச-பூர்ணமாஸம், இஷ்டி முதலியன உணர்த்தப்படுகின்றன. அதற்குமேல் உள்ளவை ஸோமயாகத்தைப் பற்றியன. ஈண்டுப் பொருள் கூறப்பட்ட முறையை நோக்கின் இஃது ஐதரேயத்திற்குப் பின்னரே காணப்பட்டது என்பர் சிலர். இந்நூலில் ஈசானன், மகாதேவன் என்ற சொற்கள் சிவனைக் குறிக்கின்றமையானும் அவ்வாறே சுக்லயஜுர்வேதஸம்ஹிதை, அதர்வவேதஸம்ஹிதை, சதபதத்தில் ஒரு பகுதி, இவற்றில் காணப்படுகின்றமையானும், இவையெல்லாம் ஒருகாலத்தன

1. त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः सोमपाः त्रयस्त्रिंशदसोमपाः (II, 18)
2. यथैवाद स्नुषा श्वशुराल्लज्जमाना निलीयमाना (III, 22)
3. विदुषा सत्यमेव वदितव्यम् (V, 14)
4. त्रीणि च वै शतानि षष्टिश्च संवत्सरस्याहानि (II, 17)
5. शुनश्शेफः
6. VII 13-16.

ஆகும் என்பர் சிலர். ஆரியாவர்த்தத்தில் வடமொழிலக்ஷண கிரந்தங்கள் நன்கு படிக்கப்பட்டன என்பது இந்நூலிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.[1]

கௌஷீதகீய ஆரண்யகத்தில் 15 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. கௌஷீதகி மஹர்ஷியாற் காணப்பட்டமையான் இப்பிராம்மணம் கௌஷீதகிப்ராம்மணம் எனப் பெயர் பெற்றது.[2] இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மணத்தின் பின்னர் வந்தது என்பதற்கு ஒரு சான்று கூறலாம்—யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர்கள் முறையே ருக்வேதத்தாலும், யஜுர்வேதத்தாலும், ஸாமவேதத்தாலும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய, பிரும்மா மூன்று வேதத்தாலும் செய்கின்றார் என ஐதரேயப்பிராம்மணம் கூறுகின்றது. பிரும்மா யஜுர்வேதியாகவும் ஸாமவேதியாகவும் ருக்வேதியாகவும் இருக்கலாம் எனக் கௌஷீதகிப்பிராம்மணங் கூறுகின்றது. ஆகலின் அக்காலத்தில் மூன்று வேதத்தையும் அத்தியயனஞ் செய்தவர் அரிதாயிற்று எனக் கொள்ளல் தகும்.[3] வஸிஷ்டரும்

1. अथ कश्चित् शस्त्रे वा अनुवचने वा प्रमत्त उपहन्यात् विचिकित्सा वा स्यादुपहतमबुद्धमतिक्रान्तं मन्यमानो मनसा वृत्तान्तमीक्षमाणो विनिवृत्त्योपहतमनुपहतं कृत्वानन्तर्यात्प्रयोगः स्याद्वृत्तान्तादिति मीमांसन्ते (कौ. ब्रा. 26)
2. तदु ह स्माह कौषीतकिः [कौ. ब्रा. 2–9]
   इति ह स्माह कौषीतकिः (7–10, 8–9, 11, 5)
3. ऋचैव होत्रं क्रियते, यजुषाऽध्वर्यवं साम्नोद्गीथं ... केन ब्रह्मत्वं क्रियते इति, त्रय्या विद्ययेति ब्रूयात् । [ऐ. ब्रा. 5, 33]
   केन ब्रह्मा ब्रह्मा भवतीति यमेवामुं त्रय्यै विद्यायै तेजोरसं प्रावृहत्तेन ब्रह्मा ... किंविदं किंछन्दसं ब्रह्माणं वृणीत इति—अध्वर्युमित्येके ... छन्दोगमित्येके ... बह्वृचमिति ...
   (कौ. ब्रा. 6, 11)

விச்வாமித்திரரும் ஸமாதானத்துடன் இருந்தனர் என்ற வாக்கியமும் இப்பிராம்மணம் பிற்காலத்தது என்பதைக் குறிக்கலாம்.[1] அச்வினர்கள் தேவவைத்தியர்கள் என்பதும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டுளது.[2]

1. विश्वामित्रश्च वसिष्ठश्च समजानताम् ॥ (कौ. ब्रा. 16. 14)

2. अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (18, 1)

அத்தியாயம் 20

ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள்

ஸாமவேதத்தில் ஜைமினீயசாகையில் ஒன்றும் கௌதும சாகையில் எட்டுப் பிராம்மணங்களும் உள்ளன. அவை: **தலவகாரம் தாண்ட்யம்** *என்ற* **பஞ்சவிம்சம், ஷட்விம்சம், ஸாமவிதானம், ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம், தேவதாப்பிராம்மணம், வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத், சாங்தோக்யம்** *என்பன ம.*

தலவகாரம். — *இதற்கு ஜைமினீய-உபநிஷத்-பிராம்மணம் எனவும் பெயர். இங்கு நான்கு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் முறையே* 18, 5, 7, 12 *அநுவாகங்களும் உள்ளன. நான்காம் அத்தியாயம் பத்தாம் அநுவாகம்* **கேநோபநிஷத்** *ஆகும்.* **கேந** *என்ற சொல்லால் அவ்வுபநிஷத் தொடங்குவதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மண காலத்தது எனக் கூறுதற்குச் சில சான்றுகள் உள. அவை:* (1) *வேதங்கள் மூன்று என்ற கூற்றும்,*[1] *குருபாஞ்சால தேசத்தாரைப் பற்றிய கூற்றும்,*[2] *அவர்களிடமிருந்து அஸுரர்*

1. ऋग्वेद एवाग्नेर्यजुर्वेदो वायोस्सामवेद आदित्यात् (तल. ब्रा. 3-4)
   प्रजापतिर्वा इदं त्रयेण वेदेनाऽजयत् (1-1, 2-1)
   सा त्रयी विद्याऽभवत् (1-6)
   त्रयो वेदा अजायन्त (ऐ. ब्रा. 5, 32)
2. यत्र भूयिष्ठाः कुरुपञ्चालास्समागताः (तल. ब्रा. 3-2)
   सह स्म कुरुपञ्चालानान्ब्राह्मणानुपपृच्छमानश्चरति (3-6)

தனிமையாய்ப் பிரிவுபட்டதற்குமுன் தேவர்கள் பஞ்சஜநர்களாய் இருந்தனர் என்ற கூற்றும்,[1] தேவர்களும் அஸுரர்களும் போட்டியிட்டனர் என்ற கூற்றும்[2] முதலியன. சுக்கிரன் அஸுரர்கள் செய்த யாகத்திற்கு உத்காதாவாக இருந்தான்.[3] இதனுள் பெரும்பாலும் ஆரண்யகம் கூறும் விஷயங்களே கூறப்பட்டன என்னலாம்.

தாண்ட்யப்பிராம்மணம். — தாண்டிமகர்ஷியாற் காணப்பட்டமையான்[4] இப்பிராம்மணத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதற்கே தாண்ட்யமஹாப்பிராம்மணம் எனவும், இருபத்தைந்து அத்தியாயம் உடையதால் **பஞ்சவிம்சம்** எனவும் பெயர் உள. பெரிதாகையால் **ப்ரௌடப்பிராம்மணம்** எனவும் பெயர். இது கௌதுமசாகையைச் சேர்ந்தது. அத்தியாயம் என்ற பெயர் பாஷ்யத்திலும், ப்ரபாடகம் என்ற பெயர் மூலபுத்தகங்களிலுங் காணப்படும் என்பர். இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களையும் ஐந்து பாகமாக ஆக்கி, ஒவ்வொன்றையும் பஞ்சிகை எனக் கூறுதலும் உண்டு. ஈண்டு **அக்நிஷ்டோமம்** தொடங்கி **ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸரம்** முடிய உள்ள ஸோமயாகங்களில் உத்காதா முதலியோர்க்கு வேண்டிய அனைத்துங் கூறப்பட்டன. காத்யாயனர், ஆபஸ்தம்பர் இவ்விருவரும் இயற்றிய ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் இந்நூலையே பிரமாணமாகக் கொண்டனர் என்பது வெளிப்படை. ஸரஸ்வதீ,

1. ये देवा असुरेभ्यः पूर्वे पञ्चजना आसन् (1, 13)
2. देवासुरा अस्पर्धन्त (1-15, 18)
3. उशनसा काव्येन असुराः पश्चादयं त उद्गायतु (2-2)
4. सामवेदीयताण्ड्यमहाब्राह्मणे द्वितीये विभागे पुरस्तान्निवेदने (2-30)

த்ருஷத்வதீ, யமுநா [1] இந்நதிகளின் கரையிற் செய்யப்பட்ட யாகங்களைக் கூறுகின்றமையின் இப்பிராம்மணம் பழமையானது எனக் கூறல் தகும். அதர்வமந்திரங்கள் தேவர்களின் தீமையைப் போக்கவும் நன்மையை ஆக்கவும் பயன்படும் என இங்குக் கூறப்பட்டமையாலும் [2] வ்ராத்யஸ்தோமங்கள் இங்கிருத்தலாலும் [3] இந்நூல் அதர்வவேதத்தின் ஒரு பகுதியாவது வேதமாகக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் வந்திருத்தல் கூடும். சுக்கிரன் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதன் எனக் கூறப்பட்டுளது.[4] தேவர்களும் அஸுரர்களும் ப்ரஜாபதியின் புத்திரர்கள் எனவும் அஸுரர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவராய் இருந்தனர் [5] எனவும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டவாறே ஈண்டுங் கூறப்பட்டமையான், இந்நூல் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என ஐயம் நிகழ்

1. सरस्वत्या विनशने दीक्षन्ते (25, 10, 1)

   दृषद्वत्येव (25, 10, 14)

   स दक्षिणेन तीरेण दृषद्वत्या आग्नेयेनाष्टाकपालेन शय्यापरासीयात् (25, 13, 2)

   यमुनामवभृथमभ्यवैति (25, 13, 4)

   यमुनाया हव्यं निरावहत् (9, 4, 10)

2. भेषजं वै देवानामाथर्वाणो भेषजायैवारिष्ट्यै (16, 11, 10)

3. ता. ब्रा. 17, 1–3

4. उशना वै काव्योऽसुराणां पुरोहित आसीत् (6, 5, 20)

5. देवाश्च वा असुराश्च प्रजापतेर्द्वयाः पुत्रा आसन् तेऽसुरा भूयांसो बलीयांस आसन् कनीयांसो देवाः (18, 1. 2)

ஷட்விம்சப்பிராம்மணம்.— பெயரினாலே இப்பிராம்மணம் பஞ்சவிம்சத்தோடு சேர்ந்தது என்பது விளங்கும். ஆகலின் இதற்குத் தாண்ட்யசேஷம் எனப் பெயர் கொடுத்துக் கூறுவர் பாஷ்யகாரர். பெரும்பாலும் பஞ்சவிம்சப்பிராம்மணத்திற் கூறப்பட்ட சிலவற்றிற்கு மாறுபாடும், ஆங்குக் கூறப்படாத ஆபிசாரயாகங்களாகிய ச்யேநயாகம் முதலிய ஐந்தும் இங்குக் கூறப்பட்டன. இறுதியில் காலை மாலை செய்ய வேண்டும் ஸந்த்யாவந்தநத்தையும் அத்புதசாந்தியையும் பற்றி இரண்டு பிரபாடகங்கள் கூறும். அத்புதசாந்தியைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிக்கு அத்புதப்பிராம்மணம் எனப் பெயர்.

ஸாமவிதாநப்பிராம்மணம்.— ஈண்டு யாகத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் ஒன்றுங் கூறப்படவில்லை. செய்யப்பட்ட பாபங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தரூபமான ஸாமங்களும் அவற்றிற்கு அங்கமான ஹோமங்களுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலில் மூன்று ப்ரபாடகங்கள் உள. பாபத்தைப் போக்கும் ஸாமங்களை இந்நூல் விதிக்கின்றமையால், இதற்கு ஸாமவிதாநப் பிராம்மணம் எனப் பெயர் வந்தது என்னலாம்.

ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம்.—ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட ஸாமங்கட்கு ருஷி முதலியவற்றை இப்பிராம்மணங் கூறும். ஈண்டும் மூன்று ப்ரபாடகங்கள் உள.

தைவதப்பிராம்மணம்.—தேவதை, சந்தஸ் முதலியவற்றை இப்பிராம்மணங் கூறும். ஈண்டு மூன்று கண்டங்கள் உள.

வம்சப்பிராம்மணம்.—ஸாமவேதத்தை அத்யாபனஞ்செய்த ஆசார்யபரம்பரையை இப்பிராம்மணங் கூறும்.

ஸம்ஹிதோபநிஷத்.—ஸம்ஹிதைகளின் பேதங்களையும் ஆங்குள்ள மந்திரங்களின் பேதங்களையும் அம்மந்திரங்களைப் பற்றிய ப்ரசம்ஸையையும் அவற்றை ஜபிப்பதால் உண்டாகும் பயனையும் இப்பிராமணங் கூறும்.

அத்தியாயம் 20

சாந்தோக்யம்.—ஆரண்யகங்களில் உள்ள விஷயங்களே ஈண்டு உணர்த்தப்பட்டன. அவை பின்னர் விவரமாய்க் கூறப்படும்.

இவற்றுள் ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம், தைவதப்பிராம்மணம் வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத் இவை நான்கும் பெயரான் மாத்திரம் பிராம்மணமேயன்றி ஆங்கு உணர்த்தப்படும் பொருளால் அல்ல எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பிராம்மணம் என்ற பெயர் கொடுத்திருத்தலின், அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்குரியது.

அத்தியாயம் 21

கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்கள்

கடசாகையிலும் மைத்ராயணீசாகையிலும் ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் பிராம்மணங்களைத் தவிர்த்து பிராம்மணம் எனத் தனிப்பகுதியாய் ஒன்றும் இல்லை என்பர். தைத்திரீயசாகையிலோ தைத்திரீயப்பிராம்மணமும் தைத்திரீய ஆரண்யகமும் உள. தைத்திரீயப்பிராம்மணத்துள் மூன்று அஷ்டகம் அல்லது காண்டங்களும் 28 பிரபாடகங்களும் உள. ஆங்கு ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி விவரணமே உளது.

ஆரண்யகத்தில் பத்து ப்ரபாடகங்கள் உள. அவற்றுள் முதல் ஆறும் வானப்ரஸ்தருக்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும். அரண்யத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டதால் ஆரணியகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பர் ஸாயணாசாரியர்.[1] இந்நியமம் ஸாவித்ரம் நாசிகேதம் சாதுர்ஹோத்ரம் வைச்வஸ்ருஜம் இந்நான்கற்கும் இல்லை என்பர். ஏழாவது முதல் ஒன்பதாவது முடிய உள்ள மூன்று ப்ரபாடகங்களும் தைத்திரீய - உபநிஷத் ஆகும். இறுதிப்பிரபாடகம் மஹாநாராயணீயோபநிஷத் ஆகும்.

பிராம்மணத்தின் இறுதியில் உள்ள மூன்று கண்டமும் ஆரண்யகத்தின் முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களும் காடகத்திலிருந்து இணைக்கப்பட்டன என்பர்.[2]

1. अरण्याध्ययनादेतद् आरण्यकमितीर्यते ।
अरण्ये तदधीयीतेत्येवं वाक्यं प्रवक्ष्यते ॥ (तै. आ. भाष्यम्)
2. सावित्रो नाचिकेतश्च चातुर्होत्रस्तृतीयकः ।
तुर्यो वैश्वसृजस्तद्वद्बहिरारुणकेतुकः ।
स्वाध्यायब्राह्मणं चेति सर्वं काठकमीरितम् ॥ (तै. आ. भाष्यम्)

ஆரண்யகத்தின் முற்பகுதியிலிருந்து சிற்சில விஷயங்கள் அறியப்படுகின்றன :—

நால்வகை நரகங்களின் பெயர் விஸர்ப்பீ, அவிஸர்ப்பீ, விஷாதீ, அவிஷாதீ என்பதும்,[1] மான்தோலையோ வஸ்திரத்தையோ உபவீதமாகவும் ப்ராசீனவீதமாகவும் நிவீதமாகவும் தரித்துக்கொண்டனர் என்பதும்,[2] காலையிலும் மாலையிலும் ஆதித்யனே பிரும்மா எனத் தியானம் செய்யும் பிராம்மணன் எல்லா நன்மையையும் அடைந்து பிரம்மமே ஆகின்றான் என்பதும்[3], தான் பாபச்செயல் புரிந்ததாக நினைப்பவன் கூச்மாண்டஹோமஞ் செய்யலாம்[4] என்பதும், பஞ்சமஹா யஞ்ஞங்கள் யாவை என்பதும்,[5] தான் அசுத்தனாய் இருக்கும் போதும் அசுத்தமான இடத்தில் இருக்கும்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்தல் தகாது என்பதும்[6], இவைபோன்ற பலவும்.

1. दक्षिणपूर्वस्यां दिशि विसर्पी नरकः ।
दक्षिणापरस्यां दिश्यविसर्पी नरकः ।
उत्तरपूर्वस्यां दिशि विषादी नरकः ।
उत्तरापरस्यां दिश्यविषादी नरकः ॥ [तै. आ. 1, 19]
2. अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीय . . . (2, 1)
3. उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमभिध्यायन्कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान्त्सकलं भद्र-
मश्नुतेऽसावादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति (2, 2)
4. कूश्माण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत (2, 8)
5. पञ्च वा एते महायज्ञाः सतति प्रतायन्ते सतति सन्तिष्ठन्ते देवयज्ञः
पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति (2, 10)
6. तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावनध्यायौ यदात्माऽशुचिर्यद्देशः (2, 15)

அத்தியாயம் 22

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களும் — சதபதத்தின் அமைப்பும்

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது காணப் படும் பிராம்மணங்கள் இரண்டே. அவை கண்வசாகீயப் பிராம்மணம், மாத்தியந்தினசாகீயப்பிராம்மணம் ஆகும். அவற்றுள் பின்னர்க் கூறப்பட்டதே அச்சில் வந்துளது. கண்வசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 17 காண்டங்களும் மாத்தி-யந்தினசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 14 காண்டங்களும் உள. பின்னர்க் கூறப்பட்டதில் 100 அத்தியாயங்கள் உள. ஆகலின் அதற்கு **சதபதப்பிராம்மணம்** எனப் பெயர் வந்தது. ஆங்குள்ள ஒவ்வொரு காண்டத்துள்ளும் உள்ள அத்தியாயங்கள் அவற்றைக் கண்ட ரிஷியின் பெயர், உணர்த்தப் பட்ட பொருள் இவற்றைக் கீழ்க்குறிப்பிற் காண்க.[1] அவற்றை

1. काण्डम्	अध्यायाः	ऋषिः	विषयः
I	9	याज्ञवल्क्यः	दर्शपूर्णमासौ
II	6	,,	अग्न्याधानम् अग्निहोत्रम् चातुर्मास्यादि
III	9	,,	अग्निष्टोमः
IV	6	,,	,,
V	5	,,	सोमविकृतयः - वाजपेयादीनि

நன்கு நோக்கின் இப்பதினன்கு காண்டங்களுள் முதல் ஒன்பது காண்டங்கள் முன்னர்க் காணப்பட்டன என்றும், பின்னர் ஏனைய ஐந்து காண்டங்களும் சேர்க்கப்பட்டன என்ற கொள்கைக்குக் கூறுங் காரணங்கள் பொருந்தும் என்றும் தோன்றும். முதல் ஒன்பது காண்டங்களுள் 60 அத்தியாயம், எஞ்சிய ஐந்தில் 40 அத்தியாயம் உள்ளன என்பது வெளிப்படை. மஹாபாஷ்யகாரர் ஓரிடத்தில்[1] ஷஷ்டிபதம், சதபதம் என இரண்டைக் கூறுகின்றனர். பன்னிரண்டாவது காண்டத்தை நடுக்காண்டம் என்பர். பன்னிரண்டு, பத்திற்கும் பதினன்கிற்கும் நடுவாகலின், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்களுக்கும் அது நடுவாகும். அன்றியும் ஸம்ஹிதையில் முதல் 18 காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட விஷயம் பிராம்மணத்தில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களிலே தான் காணப்படுகின்றது. மஹாபாரதத்து சாந்திபர்வாவில் ' ரஹஸ்யத்துடனும் ஸங்கிரகத்துடனும் பரிசேஷத்துடனும் சதபதத்தைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன்

काण्डम्	अध्यायाः	ऋषि	विषयः
VI	8	शाण्डिल्यः	अग्निचयनम्
VII	5		,,
VIII	7		,,
IX	5		
X	6		अग्निरहस्यम्
XI	8	याज्ञवल्क्यः	दर्शपूर्णमासीयाविषयाः
XII	9		दशपूर्णमासगतप्रायश्चित्तानि
XIII	8		अश्वमेधः, पुरुषमेधः सर्वमेधश्च
XIV	9		

(अन्त्ये षट् अध्यायाः
बृहदारण्यकोपनिषत्)

1. ऋतूक्थादिसूत्रान्ताट्ठक् (IV 2-60) इति सूत्रगतभाष्ये

செய்தார்'[1] எனக் கூறப்பட்டுளது. பத்தாவது காண்டம் அக்னிரஹஸ்யத்தைப்பற்றியதாகையாலும், பதினொன்றாங் காண்டம் ஒன்பது காண்டங்களின் ஸங்கிரகமாகையாலும், பன்னிரண்டு முதல் மூன்று காண்டங்களில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களின் பரிசேஷம் உணர்த்தப்பட்டமையாலும் முதலில் யாஞ்ஞவல்க்யர் ஒன்பது காண்டங்களையே இயற்றினர் எனக் கொளல் தகும்.

மஹாபாரதவாக்கியத்திலிருந்து ஷஷ்டிபதம் யாஞ்யவல்க்யராற் காணப்பட்டது என ஊகிக்கலாம். ஆனால் ஆறு முதல் நான்கு காண்டங்களுக்கு ருஷி சாண்டில்யர் என்பர் சிலர்; சாண்டில்யர் -யாஞ்யவல்க்யர் இவ்விருவர்களின் சிஷ்யரான ஸஞ்சீவிபுத்திரர் என்பர் மற்றோர். ஆங்குக் கூறப்பட்ட அக்னிசயனம் ஸம்ஹிதையில் முன்னர் கூறப்பட்டமையாலும், ஆங்குள்ளவை ஸிந்துநதிக்கரையிற் காணப்பட்டன என்பதற்குச் சான்று உள்ளமையாலும், ஏனைய கங்கை யமுனை இவற்றின் கரையிற் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளுதற்கு இடன் இருத்தலாலும், ஷஷ்டிபதம் யாஞ்யவல்க்யராலேயே காணப்பட்டது எனக் கொள்ளுதற்கு இடர்ப்பாடு உளது.

1. शीतीभूतं च मां दृष्ट्वा भगवानाह भास्करः ।
प्रतिष्ठास्यति ते वेदः सखिलस्सोत्तरो द्विज ॥
ततश्शतपथं कृत्स्नं सरहस्यं ससङ्ग्रहम् ।
चक्रे सपरिशेषं च हर्षेण परमेण ह ॥
(म. भा. शान्तिपर्वणि 318, 11 & 16)

அத்தியாயம் 23

சதபதப்பிராம்மணத்திலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

1. ஆரியர்கள் தொடக்கத்தில் ஸரஸ்வதிநதிக்கரையின் மேற்குக்கரையில் இருந்து, ஸதாநீரநதிவரை வந்து, பின்னர் அதைத் தாண்டிக் கீழ்நாட்டிற்கு வந்தனர் என்பது விதேக மாதவ-ஆக்கியானத்திலிருந்து[1] அறியப்படுகின்றது.

2. ப்ரளயகாலத்தில் மனு ஒரு மீனின் உதவியால் எவ்வாறு உத்தரகிரியை அடைந்தான் என ஒரு ஆக்கியானங் கூறுகின்றது.[2]

3. பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் வழங்கும் கதைகளுக்கு மூலம் இங்குக் காணப்படுகின்றது :—

i. விஷ்ணு ஒரு காலால் பூமியையும் ஒரு காலால் அந்தரிக்ஷத்தையும் ஒரு காலால் த்யுலோகத்தையும் அளந்தார்.[3]

1. विदेघो ह माथवोऽग्निं मुखे बभार । . . . विदेघो माथव आस । सरस्वत्यां स तत एव प्राङ् दहन्नभीयायेमां पृथिवीम् । . . . सदानीरेत्युत्तराद्गिरेर्निर्द्धावति तां हैव नातिददाह । तां ह स्म तां पुरा ब्राह्मणा न तरन्त्यनतिदग्धाग्निना वैश्वानरेणेति । . . . स होवाच विदेघो माथवः क्वाहं भवानीत्यत एव ते प्राचीनं भुवनमिति होवाच (I 4–1, 10–17)
2. मनवे है प्रातः अवनेग्यमुदकमाजह्रुः यथेदं पाणिभ्यामवने जनायाहरन्त्येवं तस्यावनेनिजानस्य मत्स्यः पाणी आपेदे । सहास्मै वाचमुवाद 'बिभृहि मा पारयिष्यामि त्वा' इति . . . . . . (I 8–1, 1–5)
3. I 1–2–13

ii. ஊர்வசி மறைந்த பின்னர் அன்னவுருவங் கொண்ட வித்யுத்ஸ்திரீகளுடன் அவள் தோன்ற, அவளைப் புரூரவஸ் வேண்ட, அவள் மறுக்க, மகன் தோன்ற, அவன் கந்தர்வன் ஆனான்.[1]

iii. தௌஷந்தி, சகுந்தலை என்று பெயர் கொண்ட அப்ஸரஸ்ஸிடத்தில் தோன்றி, உலகத்தை வென்று, அச்வமேதஞ் செய்தான்.[2]

iv. பரதவம்சத்திற் பிறந்தவரின் வர்ணனையும் திருதராஷ்டிரன் என்ற பெயரும் இருக்கின்றன.[3]

v. இந்திரன், அர்ச்சுனன் என்ற பெயரோடு உத்திர நக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தான்.[4]

4. அர்ஹத், ச்ரமணன் என்ற சொற்கள் ஜைனமதத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டனவோ அப்பொருளில் ஈண்டு வழங்கப்படவில்லை.

5. அஸுரர்கள் யாகத்தில் அபசப்தங்களைக் கூறியதால் நாசம் அடைந்தனர்.[5]

6. பிறக்கின்றவனுக்குக் கடன் நான்கு-தேவகடன், ருஷிகடன், பித்ருகடன், மனுஷ்யகடன் என்பன.[6]

1. XI 5, 1, 1-12
2. XIII 5, 4, 11-13
3. XIII 5, 4, 22-23
4. II 1, 2, 11
5. असुरा आत्तवचसो हेऽलवो हेऽलव इति वदन्तः पराबभूवुः ।
   तस्मान्न ब्राह्मणो म्लेच्छेत् (III 2, 1, 23-24)
6. I 7, 2, 1-5

7. மனைவி என்பவள் கணவனின் பாதி.[1]

8. குதிரை, ஒட்டகம், கவயம், சரபம் ீன் மாம்ஸம் உண்ணத்தக்கதன்று.[2]

9. ராஜன், ராஜப்ராதா, ஸூதன், ஸ்தபதி, க்ராமணி, ஸஜாதன் என உத்தியோகப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன.[3]

10. வைச்ரவணனாகிய குபேரன் அதிபதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றான்.[4]

11. கிழக்குதிசை தேவர்களுடையது, தெற்குதிசை பிதிரர்களுடையது என்ற காரணம்பற்றிக் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் காலை நீட்டிக்கொண்டு ஒருவன் படுக்கலாகாது.[5]

12. பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தல் அவசியம்.[6]

13. வஸந்த - க்ரீஷ்ம - வர்ஷ ருதுக்கள் தேவருதுக்கள் எனவும், சரத் - ஹேமந்த - சிசிர ருதுக்கள் பிதிரரின் ருதுக்கள் எனவுங் கூறப்பட்டது.[7]

1. अर्धो ह वा एष आत्मनो जाया (V 2, 1, 10)
2. I 2, 3, 9
3. V 4, 4, 15–19 स्थपतिः, ग्रामणी
4. XIII 4, 3, 10
5. III 1, 1, 7
6. IV 1, 3, 9
7. II 1, 3, 1. தற்போது தைமாதம் முதல் ஆனி முடிய தேவமாதங்களாகவும், ஆடி முதல் மார்கழி முடிய பித்ருமாதங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன. இதை நோக்கின் சதபதப்பிராம்மணம் வெகு காலத்திற்குமுன் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும்.

14. ஏனைய பிராம்மணங்களிற் போன்று ஈண்டும் ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் என்றும், 12 மாதம் என்றும், சில ஸமயங்களில் 13 மாதம் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[1]

15. தேவகார்யஞ் செய்யும்போது உபவீதியாய் வலது முழங்காலை மடித்தும், பித்ருகாரியஞ் செய்யும்போது ப்ராசீனவீதியாய் இடதுமுழங்காலை மடித்தும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது.[2]

1. I 3, 5, 6–7
2. III 4, 2, 1–2

அத்தியாயம் 24

யாஞ்யவல்க்யரின் காலம்

யாஞ்யவல்க்யர் பாணினியின் காலத்தவரா, அவர்க்கு முற்பட்டவரா என்பதிற் கொள்கைவேறுபாடு உளது. வாயு புராணம் விஷ்ணுபுராணம் இவை, யாஞ்யவல்க்யர் வைசம்பாயனரின் மாணக்கர் என்றும், அவரது பிரம்மஹத்திதோஷத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொள்ளுவதாகக் கூறியதற்கு வைசம்பாயனர் கோபித்து யாஞ்யவல்க்யர் தன்னிடமிருந்து கற்றதைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று அவரிடங் கூறினர் என்றும், அவர் அவ்வாறே செய்தனர் என்றுங் கூறுகின்றன. வைசம்பாயனர் வியாஸரின் மாணவராகலின், யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸரின் காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவர் எனல் தகும். அன்றியும் யாஞ்யவல்க்யர் ஆருணியான உத்தாலகரின் மாணவர் எனச் சதபதங் கூறுகின்றது.[1] மஹாபாரதத்தில் உத்தாலகர் அந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலத்திற்கு ஸமீபகாலத்தவர் எனக் கூறப்பட்டது.[2] இதனின்றும் யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸர் மஹாபாரதம் இயற்றிய காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவர்

1. याज्ञवल्क्य उद्दालकात् उद्दालको अरुणात्...[बृहदारण्यके 6-5-3]
2. अस्मिंस्तु लोके न चिरान्मर्यादेयं शुचिस्मिते ॥
स्थापिता येन यस्माच्च तन्मे विस्तरतश्शृणु ।
बभूवोद्दालको नाम महर्षिरिति नश्श्रुतम् ॥
श्वेतकेतुरिति ख्यातः पुत्रस्तस्याभवन्मुनिः ।
मर्यादेयं कृता तेन धर्म्या वै श्वेतकेतुना ॥ (म. भा. आ. 128, 11-13)

என்பது பெறப்படும். அன்றியும்[1] சதானீகன் யாஞ்யவல்க்யரிடம் வேதாத்தியயனஞ் செய்து கிருபரிடம் அஸ்த்ரவித்யை கற்று சௌனகரிடமிருந்து ஆத்மஞானம் பெறுவான் என விஷ்ணுபுராணங் கூறுகின்றது. இதனாலும் யாஞ்யவல்க்யர் வியாஸகாலத்தவர், அல்லது சிறிது பிற்காலத்தவர் என்னலாம். ஆயினும் பாணினி கூறிய ஒரு ஸூத்திரத்தை[2] ஒட்டிக் காத்தியாயனர் ஒரு வார்த்திகம்[3] கூறியுள்ளார். அவ் வார்த்திகத்தால் யாஞ்யவல்க்யர் பாணினிகாலத்தவர் என்பது பெறப்படும் எனக் காசிகாவிருத்தி-ஆசிரியரும் பட்டோஜிதீக்ஷிதருங் கொண்டனர். நாகேசபட்டர் அவரது கொள்கையை மறுத்து அவ்வார்த்திகத்தாலே யாஞ்யவல்க்யர் மிகவும் பிராசீனர் என்பது பெறப்படும் எனக் கூறினர். காசிகாவிருத்திகாரரைப் பின்பற்றினர் மோக்ஷமூலர்;[4] நாகேசரைப் பின்பற்றினர் கோல்ட்ஸ்டக்கர்.[5]

1. जनमेजयस्यापि शतानीको भविष्यति । योऽसौ याज्ञवल्क्याद्वेदमधीत्य कृपादस्त्राण्यवाप्य . . . शौनकोपदेशात् आत्मज्ञानप्रवीणः . . .
[वि. पु.]
2. पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु (IV 3. 105)
3. याज्ञवल्क्यादिभ्यः प्रतिषेधस्तुल्यकालत्वात्
4. Maxmuller
5. Goldstucker

அத்தியாயம் 25

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணம்

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணத்திற்குக் கோபதப்பிராம்மணம் எனப் பெயர். யாகங்களில் பிரும்மா அதர்வவேதீயனாய் இருத்தல் வேண்டும் [1] எனவும், அதர்வவேதம் அறிந்தவன் எல்லாம் அறிந்தவன் எனவும் [2] ஆங்குக் கூறப்பட்டது. மற்ற வேதங்களின் பிராம்மணபாகங் காணப்பட்டபின்னரே அவ்வவற்றின் கல்பஸூத்ரம் இயற்றப்படினும், இப்பிராம்மணம் வைதானஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டபின்னரே காணப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. ஈண்டுள்ள சில விஷயங்கள் சதபதப் பிராம்மணத்தின் 11, 12 காண்டங்களிலிருந்தும் ஐதரேயப் பிராம்மணத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டன. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டபொழுது அதர்வவேதத்தில் 20 காண்டங்களும் இருந்தன என்பது வெளிப்படை. இங்கு வழங்கப்பட்ட பாஷை ஏனைய பிராம்மணங்களில் வழங்கப்பட்ட பாஷையின் பிற்காலத்தது எனல் தகும். அன்றியும் இந்நூலின் முற்பகுதியில் மற்ற பிராம்மணங்களிற் கூறப்படாத விஷயங்கள் உள [3]. முற்பகுதியில் ஐந்து ப்ரபாடகங்களும் பிற்பகுதியில் ஆறு ப்ரபாடகங்

1. ऋग्विदमेव होतारं वृणीष्व, यजुर्विदमध्वर्युं, सामविदमुद्गातारं अथर्वाङ्गिरोविदं ब्रह्माणम् (1, 2, 24)
2. तस्माद्य एव सर्वावित्स्यात् तं ब्रह्माणं कुर्वीत, एष ह वै विद्वान् सर्वविद्ब्रह्मा यद् भृग्वङ्गिरोवित् (1, 5, 11)
3. पूर्वभागः प्रपाठकः विषयः

प्रपाठकः	विषयः
1	सृष्टिः, ओंकारस्योत्पत्तिः, गायत्री, आचमनस्य प्रयोजनम्
2	ब्रह्मचारिधर्माः, अग्न्याधानादि
3	ऋत्विजां वर्णनं, दक्षिणाविभागादि

களும் உள. ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரபாகம் பிராம்மண பாகம் இரண்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்த பின்னரே இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டது என்பர். எவ்வாறு இருப்பினும் எல்லாப்பிராம்மணங்களுள்ளும் இப்பிராம்மணமே இறுதியிற் காணப்பட்டது என்பது திண்ணம்.

पूर्वभागः	प्रपाठकः	विषयः
	4	ऋत्विग्दीक्षा, यज्ञानुष्ठानफलमित्यादि
	5	ऋत्विजामाधिकारसम्पदादि
उत्तरभागः	1	दर्शपूर्णमासः, चातुर्मास्यम् . . .
	2	उपसदाराधनेन कथं देवा असुरानजनयन्
	3	वषट्हिङ्काराद्यधिकृत्य विचारः
	4	उक्थादि
	5	शर्वर्याः रात्रिवाचकत्वम्; अप्तोर्यामादिप्रशंसनम्
		सम्पातादिमन्त्राणामुत्पत्तिः स्तुतिः इत्यादि

அத்தியாயம் 26

உபநிஷத்துக்கள்

உபநிஷத் என்ற சொல், அழித்தல் என்ற பொருள் கொண்ட ஸத் என்ற தாது உப, நி என்ற இரண்டு உபஸர்க்கங்களுடன் சேர, அதனின்றும் உண்டானது. ஆகலின் அச்சொற்கு நன்கு அழித்தற்கு ஸாதனம் எனப் பொருள் ஆகும். அஃது யாது எனின், அது ஆத்மவித்யையே ஆம். அவ்வாறிருக்க நூல்களை உபநிஷத் எனக் கூறலாமா எனின், அவை அவ்வித்யையை உணர்த்துகின்றமையான் உபசார வழக்கால் அவற்றையும் அவ்வாறு கூறலாம் என்பர்.[1] ஆசிரியனை அணுகிக் கற்கும் வித்யை அல்லது ரஹஸ்யம். என்பதும் அச்சொற்குப் பொருள் என்பர். வேதங்களின் அந்தத்தில் இருப்பதால் உபநிஷத்துக்களை வேதாந்தம் எனவுங் கூறுவர்.

ஈண்டு உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் கர்மகாண்டத்தில் உணர்த்தப்பட்டனவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன. அவை முக்தியின் தன்மையும், முக்தியடையும் ஸாதனமும் ஆம். முதன்முதலில் நிஷ்காமகர்மாக்களைச்[2] செய்து சித்தசுத்தியை[3] அடையவேண்டும்; பின்னர் ஆசிரியனை அடைந்து ஆத்ம

1. सदेः धातोः विशरणगत्यवसादनार्थस्य उपनिपूर्वस्य क्विप्प्रत्ययान्तस्य रूपमिदमुपनिषदिति । उपनिषच्छब्देन च व्याचिख्यासित-ग्रन्थप्रतिपाद्यवेद्यवस्तुविषया विद्या उच्यते . . . ग्रन्थस्यापि ताद-र्थ्येन तच्छब्दत्वोपपत्तेः आयुर्वै घृतमित्यादिवत् । तस्मात् विद्यायां मुख्यया वृत्त्या उपनिषच्छब्दो वर्तते; ग्रन्थे तु भक्त्या इति [काठकोपनिषदि शाङ्करभाष्यम्]

2. निष्कामकर्म

3. चित्तशुद्धिः

விஷயமாய்ச் சிரவணஞ் செய்யவேண்டும்; சிரவணஞ் செய்தவற்றை யுக்தியோடு கலந்து மனனஞ் செய்து அவற்றைத் தனதாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். பின்னர்க் கடவுளைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவற்றால் அபரப்பிரும்மப்ராப்தி அடையலாம். அதன் பின்னர் கடவுளருளால் ஞானம் அடைந்து கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றாகவேண்டும். ஒன்றான பிறகு பிறப்பிறப்பு இல்லை. இவ்வுடலோடு இருக்கும்போதே ஒன்றாய் விட்டால் அவனுக்கு இறப்பு இல்லை. அந்நிலையை ஜீவன்முக்தி என்பர். ஒன்றாக ஆவதற்கு முன்னரே அவன் இறப்பின், அஜ்ஜீவன் பித்ருயாணம் தேவயானம் என்ற இரண்டு மார்க்கத்துள் ஒன்றின் வழியாகப் பித்ருலோகத்திற்கோ பிரும்மலோகத்திற்கோ கொண்டுபோகப்படுகிறான். கடவுளைத் தியானித்தல் பல்வகைப்பட்டதாகலின் உபாஸனங்கள் பலவகைப்படும். இவற்றையெல்லாம் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன.

உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொண்டு அவை நான்கு காலங்களிற் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர்.

1. மிகப்பழமையானவை, பிருகதாரண்யகம்,[1] சாந்தோக்யம்,[2] ஐதரேயம்,[3] கௌஷீதகம்[4] இவை ஆகும். இவையெல்லாம் வசனநடையிலே உள்ளன.

செய்யுள்நடை, வசனநடை இரண்டையும் கொண்ட கேனோபநிஷத்[5] அவற்றின் பின்னர்க் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

2. செய்யுள்நடையைக் கொண்ட காடகம்,[6] ஈசாவாஸ்யம்,[7] ச்வேதாச்வதரம்,[8] முண்டகம்,[9] மஹாநாராயணம்[10] இவை பிற்காலத்தன.

1. बृहदारण्यकम्
2. छान्दोग्यम्
3. ऐतरेयम्
4. कौषीतकम्
5. केनोपनिषत्
6. काठकम्
7. ईशावास्यम्
8. श्वेताश्वतरम्
9. मुण्डकम्
10. महानारायणम्

3. இவற்றின் பின்னர் வசனநடையைக் கொண்ட ப்ரச்னம்,[1] மைத்ராயணீயம்,[2] மாண்டூக்யம்[3] இவை வந்தன.

4. இவற்றைத் தவிர்த்த அதர்வோபநிஷத்துக்களெல்லாம் மிகப் பிற்காலத்தன.

ருக்வேதீய—உபநிஷத்துக்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன: அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகமும்.

ஐதரேயம். — இதனுள் மூன்று அத்தியாயங்கள் உள. முதலாம் அத்தியாயத்தில் ஆத்மாவினிடமிருந்து உலகம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது என்பதும், இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் புருஷன் ரேதஸ்ஸின் உருவமாகவும் புத்திரனின் உருவமாகவும் பேரனின் உருவமாகவும் மூன்று பிறப்பை அடைகின்றான் என்பதும், மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் ப்ரஞ்ஞானம் பிரும்மா என்பதும் பிரும்மத்தின் தன்மை என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன.

கௌஷீதகம்.—இதனுள் நான்கு அத்தியாயங்கள் உள. முதலாம் அத்தியாயம் ஜீவன் ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டவுடன் செல்லும் தேவயானம் பித்ருயாணம் இவற்றைப் பற்றியும், இரண்டாம் அத்தியாயம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மூன்று நான்கு அத்தியாயங்கள் பிரும்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

ஸாமவேதத்து உபநிஷத்துக்களிற் சிறந்தன சாந்தோக்யமும் கேனோபநிஷத்தும் ஆகும்.

சாந்தோக்யம். — இதனுள் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள. முதலிரண்டு அத்தியாயங்களில் உத்கீதோபாஸனமும்,[4] ப்ரணவோபாஸனமும், மூன்றில் ஸவிதாவின் உபாஸனமும், நான்கில் வாயு, ப்ராணன் இவற்றின் உபாஸனமும், ஐந்தில் தேவயானம்,

1. प्रश्नम्
2. मैत्रायणीयम्
3. माण्डूक्यम्
4. उद्गीथोपासनम्

பித்ருயாணம் இவற்றின் வர்ணனையும், மண்ணே உண்மை; குடம் முதலிய விகாரங்கள் சொற்களே என்பதும், ஆறில் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்பதும், ஏழில் அன்னம் தொடங்கி ப்ராணன் வரையில் அவ்வவற்றைப் பிரும்மம் என உபாஸனை செய்தால் பரப்பிரும்மத்தை அடையலாம் என்பதும், எட்டில் பிரும்மத்தை அடைய உபாயங்களும் கூறப்பட்டன.

கேனோபநிஷத்தில் நான்கு கண்டங்கள் உள. முதலிரண்டு கண்டங்களும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டன; எஞ்சிய இரண்டும் வசனநடையில் உள்ளன. முதற்பகுதியில் எது வாக்கு முதலியவற்றால் உணர்த்தப்படாததோ, எதன் உதவியால் வாக்கு முதலியன தம் வேலையைச் செய்கின்றனவோ, அதுதான் பிரும்மம் என உணர்க என்பதுபோன்ற தொடர்களால் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் பிரும்மஸ்வரூபம் உணர்த்தப்படுகின்றது. இரண்டாம் பகுதியில் பிரும்மமே தேவர்களுக்குள் மேலானது என்பதும், பிரும்மப்பிராப்தி பிரும்மத்தின் அருளாலேயே கிடைக்கும் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுளது. இது தலவகாரசாகையைச் சேர்ந்தமையால் முன்னர்த் தலவகாரோபநிஷத் எனப் பெயர் பெற்றது. கேந என்ற சொல்லால் தொடங்குவதால் பின்னர்க் கேநோபநிஷத் எனப் பெயர் பெற்றது.

கிருஷ்ணயஜுர்வேத - உபநிஷத்துக்களில் சிறந்தன தைத்திரீயம், காடகம், ச்வேதாச்வதரம், மைத்ராயணீயம் முதலியன.

தைத்திரீயம் மூன்று வல்லிகளை உடையது. அவற்றிற்குச் சிக்ஷாவல்லி,[1] பிரம்மானந்தவல்லி,[2] ப்ருகுவல்லி[3] என்பன பெயர். முதல் வல்லியில் சிக்ஷாத்தியாயம் ஸம்ஹிதோபநிஷத், ஓங்காரோபாஸனம், பிரும்மப்ராப்திஸாதனமான தபஸ்ஸின் வகை

1. शिक्षावल्ली
2. ब्रह्मानन्दवल्ली
3. भृगुवल्ली

முதலியன உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாவதில் பிரும்மவித்யையின் பயனும் பிரும்மானந்தத்தின் தன்மையும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டன. மூன்றாவதில் பிரும்மவித்யாஸாதனமாகிய உபாஸனங்கள் விரிவாய்க் கூறப்படுகின்றன.

காடகம். — இதனுள் இரண்டு அத்தியாயங்களும், ஒவ்வொன்றில் மூன்று வல்லிகளும் உள. முதல் வல்லியில் நசிகேதஸுக்கு யமன் கொடுக்கும் இரண்டு வரங்களும், அவன் அவரைக் கேட்கும் மூன்றாங் கேள்வியும், அதற்கு விடை உருவமாக அவனுக்கு ஆத்மவித்யைக்கு ஸாதனசதுஷ்டயங்கள் இருக்கின்றனவா என அவர் அறிதலும் கூறப்பட்டன. இரண்டாம் வல்லியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவற்றின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. மூன்றாவதில் ரதிரதரூபகத்தால்[1] ஜீவான்மா, புத்தி, மனஸ், இந்திரியங்கள், வெளிப்பொருள்கள் இவற்றின் தன்மையும், இவற்றின் ஸம்பந்தமும், ஜீவான்மா பரமான்மா ஆவதற்குச்செய்யவேண்டுவதும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. நான்காம் வல்லியில் அந்தராத்மாவின் தன்மையும் அதனைப் பலருள் யாரோ ஒருவர் அறிய விரும்புவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஐந்தாம் வல்லி பிரும்மம் ஒன்றே உலகத்துப் பொருளெல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்றது எனக் கூறும். ஆறும் வல்லியில் யமன் முதலியோர் பிரும்மத்தின் ஆணையாலே வேலை செய்கின்றார் என்பதும், பிரும்மப்ராப்தி அதனருளாலே என்பதும், ஜீவன்முக்தியின் தன்மையும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன.

ச்வேதாச்வதரம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள. ச்வேதாச்வதரர் என்ற வித்வானால் அது அத்யாச்ரமிகளுக்குக் கூறப்பட்டமையால் ச்வேதாச்வதரம் என்ற பெயர் பெற்றது.[2]

1. रथीरथरूपकम्
2. तपः प्रभावाद्देवप्रसादाच्च ब्रह्म ह श्वेताश्वतरोऽथ विद्वान् ।
   अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सम्यगृषिसङ्घजुष्टम् ॥
   (6, 21)

காடகோபநிஷத்திலுள்ள பல மந்திரங்கள் இங்குக் காணப்படுவதால்,[1] இது காடகத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பது வெளிப்படை. இவ்வுலகங்கள் அனைத்தற்கும் ருத்திரன் ஒருவரே ஈசன் என்பதும்,[2] அவர் ஹிரண்யகர்ப்பரைப் படைத்தார் என்பதும்,[3] இறுதிக்காலத்தில் எல்லாப்பொருளும் அவரிடத்து லயமடைகின்றன என்பதும்,[4] சக்தியின் சேர்க்கையால் ஒருவரோ பலர் ஆகின்றனர் என்பதும்,[5] ஒருகாலத்து மாயையுடன் இருந்து வேறொருகாலத்து அதை விட்டு இருக்கிறார் என்பதும்[6] அங்குக் கூறப்படுகின்றன. அந்தர்யாமியான பரம்பொருள் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறார் எனக் கூறப்படுகின்றமையால்,[7] ஸாங்கியமதக் கொள்கையும் இங்குக் கலந்துளது என்பர்.

மைத்ராயணீ-உபநிஷத். — இதனுள் ஏழு அத்தியாயங்கள் உள. ஆத்மா சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும் பிரகாரமும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திப்ரகாரமும், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், அங்குக்

1. 3, 20 ; 4, 6 ; 6, 14 ; ....
2. एको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुर्य इमाँल्लोकानीशत ईशनीभिः (3, 2)
3. यो देवानां प्रभवश्चोद्भवश्च विश्वाधियो रुद्रो महर्षिः ।
   हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वं ..... ॥ (3, 4)
4. अन्तकाले संसृज्य विश्वा भुवनानि गोपाः ॥ (3, 2)
5. य एकोऽवर्णो बहुधा शक्तियोगात् .... (4, 1)
6. अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
   अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ (4, 5)
7. एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।
   कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ॥ (6, 11)

கூறப்பட்டன. அன்றியும் அக்னி, வாயு, ஆதித்தியன், காலம், ப்ராணன், அன்னம், பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் இவர் எல்லாம் ஸோபாதிகப்பிரம்மங்கள் என உணர்த்தப்பட்டன.

சுக்லயஜுர்வேதீய - உபநிஷத்துக்களுள் சிறந்தன ஈசா வாஸ்யமும் பிருகதாரண்யகமும்.

ஈசாவாஸ்யம்.—இது ஒன்றுதான் ஸம்ஹிதையிற் காணப் படும் உபநிஷத். பதினெட்டு மந்திரங்களில் பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும், வித்யை அவித்யை இவற்றின் பேதமும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. இது காடகோபநிஷத்திற்குப் பின்னரும் ச்வேதாச்வதரத்திற்கு முன்னருங் காணப்பட்டது என்பர்.

ப்ருகதாரண்யகம்—இதனுள் மதுகாண்டம்,[1] யாஞ்யவல்க்ய காண்டம்,[2] கிலகாண்டம்[3] என மூன்று காண்டங்களும், ஒவ் வொரு காண்டத்துள்ளும் இரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முதற்காண்டத்தில் அச்வமேதவிஷயமான விஞ்ஞானத்தின் பயனும், பிராணன் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாங் காண்டத்தில் அஃதில்லை அஃதில்லை எனப் பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும், அதை அறிதல் அரிது என்பதும், பிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டும் என்பதும், விழிப்பு ஸ்வப்னம் தூக்கம் இந்நிலைகளில் ஜீவனின் நிலையும், ஆத்மாவை அறியும்பொருட்டு ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம்[4] வேண்டும் என்பதும் கூறப் பட்டன. மூன்றுங் காண்டம் உபாஸனங்களைப் பற்றியது.

அதர்வவேத - உபநிஷத்துக்கள் பல ஆகும். அவற்றுள் சில ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றன; சில, யோகத்தாலும் ப்ரணவோபாஸனத்தாலும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையலாம்

1. मधुकाण्डः
2. याज्ञवल्क्यकाण्डः
3. खिलकाण्डः
4. निदिध्यासनम्

எனக் கூறும்; சிலவற்றுள் ஸந்நியாஸியின் சிறப்பு கூறப்பட்டது; சில, சிவனே பிரும்மம் என்றும் விஷ்ணுவே பிரும்மம் என்றுங் கூறும்.

அவற்றுள் முண்டகமும் ப்ரச்னம், சாந்தோக்யம் பிரகதாரண்யகம் தைத்திரீயம் காடகம் இவற்றிற்குப் பிற்பட்டன என்பர்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்தை மூலமாகக் கொண்டு சங்கராசாரியர்களின் பரமாசாரியராகிய கௌடபாதர்[1] வேதாந்த ஸித்தாந்தங்களை 200 காரிகைகள் கூறியுள்ளனர். அங்கு ஆகமப்ரகரணம்,[2] வைதத்தியப்பிரகரணம்,[3] அத்வைதப்ரகரணம்,[4] அலாதசாந்திப்ரகரணம்,[5] என நான்கு ப்ரகரணங்கள் உள.

1. गौडपादः
2. आगमप्रकरणम्
3. वैतथ्यप्रकरणम्
4. अद्वैतप्रकरणम्
5. अलातशान्तिप्रकरणम्

அத்தியாயம் 27

வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும், அநுக்ரமணிகைகளும்

இதுவரை கூறப்பட்ட மந்திரங்கள், பிராம்மணங்கள், உபநிஷத்துக்கள் இவற்றையும், வேதாங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் இவற்றையும் அபரா வித்யா என முண்டகோபநிஷத் கூறும்.[1] வேதாங்கங்களுள் பல முதன்முதலில் ஸூத்திரங்களாக எழுதப்பட்டன. மந்திரங்களைப் பொருளுணர்ச்சியுடன் ஸ்வரம், எழுத்து முதலியவற்றில் தவருது உச்சரிக்க உதவுவனவும், அம்மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் இடம் காலம் முதலியவற்றை உணர்த்துவனவும் என அவ் வேதாங்கங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எழுத்துக்களைப் பிழைபடாது உச்சரிக்க அவற்றின் பிறப்பிடம், மாத்திரை, ஸ்வரம், ஸந்தியில் அவை கொள்ளும் மாறுபாடு இவற்றின் அறிவு வேண்டும். இவற்றை உணர்த்தும் சாஸ்திரம் சிக்ஷை எனப்படும்.

பெரும்பாலும் மந்திரங்கள் செய்யுள்வடிவங்கொண்டமையான், அச்செய்யுட்கள் எந்த சந்தஸ்ஸில் அமைந்துள்ளன என்ற அறிவும் வேண்டும். இதனைக் கூறும் சாஸ்திரத்திற்குச் சந்தஸ் எனப் பெயர்.

1. तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति (मुण्डक. 1, 1, 5)

ஒரு சொல்லில் இது பகுதி, இது விகுதி என்பதன் அறிவும், சொற்கள் அவ்வவ்வேற்றுமையில் கொள்ளும் உருவத்தின் அறிவும், ஸ்வரத்தின் மாறுபாட்டால் பொருளும் மாறுபடும் என்ற அறிவும் வேண்டும். இவற்றை உணர்த்துவது **வ்யாகரணம்** ஆகும்.

பொருளறிவின்றி சொல்லை வழங்குதல் சிறப்பின்று எனப் பெரியோர் கூறியிருத்தலானும், வாக்கியத்தின் பொருள் சொற்களின் பொருளைக்கொண்டு அறியப்படுமாதலானும், சொற்களின் பொருளை அறிதல் இன்றியமையாதது ஆகும். அதனை உணர்த்துவது **நிருக்தம்** ஆகும்.

வேதமந்திரங்களை எந்த எந்த காலத்தில் வழங்கவேண்டும் என்ற அறிவும் வேண்டும். அக்காலத்தை அறிவிப்பது **ஜ்யோதிஷம்** ஆகும்.

யாகம் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறையும், ஆங்கு மந்திரங்கள் எவ்வாறு வழங்கப்படவேண்டும் என்ற முறையும் அறிதல் இன்றியமையாதது. அதனை உணர்த்துவது **கல்பம்** ஆகும்.

அங்கங்கள் எவ்வாறு வேதங்களைக் காப்பாற்ற வந்தனவோ அவ்வாறே அவற்றைக் காப்பாற்ற அநுக்ரமணிகைகளுஞ்[1] செய்யப்பட்டன. ருக்வேதத்தைப்பற்றிய ரிஷி, சந்தஸ்ஸு, அநுவாகம், பதம், ஸூக்தம் இவ்வைந்தினைக் குறித்து சௌனகர் இயற்றிய அநுக்ரமணிகைகள் உள. இவற்றின் உரைகாரராகிய ஷட்குருசிஷ்யரால்[2] சௌனகரது தேவதாநுக்ரமணியிலிருந்து 10 வாக்கியங்கள் ஆளப்பட்டமையால், அவர் தைவ

1. अनुक्रमणिकाः

2. षड्गुरुशिष्यः

தாநுக்ரமணியும் செய்திருந்தார் எனத் தோன்றுகிறது. மக்கள் பிருகத்தேவதையைப்[1] படித்தலால் அது இறந்துவிட்டது போலும். மற்றோர் அநுக்ரமணியும் அவர் இயற்றியதாகக் கேள்வி. காத்யாயனர் ஸர்வாநுக்ரமணி[2] செய்தார். கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திற்கு ஆத்ரேயாநுக்ரமணி[3], காடகாநுக்ரமணி[4] இவ்விரண்டும், சுக்லயஜுர்வேதத்திற்குக் காத்யாயநாநுக்ரமணியும்,[5] ஸாமவேதத்திற்கு ஆர்ஷாநுக்ரமணி[6] தைவதாநுக்ரமணி[7] இவ்விரண்டும் உள.

1. बृहद्देवता
2. सर्वानुक्रमणी
3. आत्रेयानुक्रमणी
4. काठकानुक्रमणी
5. कात्यायनानुक्रमणी
6. आर्षानुक्रमणी
7. दैवतानुक्रमणी

அத்தியாயம் 28

சிக்ஷை

சிக்ஷா என்ற சொல் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சீக்ஷா என வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சிக்ஷையில் வர்ணமும், ஸ்வரமும், மாத்திரையும், ப்ரயத்னமும், மத்தியமவிருத்தியால் உச்சரிக்கையும், ஸம்ஹிதையும் கூறப்படும் என ஆங்கே உணர்த்தப் பட்டது.[1] இவற்றை விரிவாகக் கூறும் நூல்கள் ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஒவ்வொரு சாகைக்கும் தனித்தனியாய் இருந்தன என்பது ப்ராதிசாக்யம் என்ற பெயரால் அறியப்படும். ஒவ்வொரு வேதத்துள்ளும் பல சாகைகள் தற்போது எவ்வாறு காணப்படவில்லையோ, அவ்வாறே பல ப்ராதிசாக்யங்களும் காணப்படவில்லை. இப்பொழுது வழங்கப்படுவன நான்கே ஆகும்.

அவை ருக்வேதப்ராதிசாக்யம், தைத்திரீயப்ராதிசாக்யம், வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யம், அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் என்பன. அவற்றுள் ருக்வேதப்ராதிசாக்யம் ஆச்வலாயன மஹர்ஷியின் ஆசிரியர் சௌநகமஹர்ஷியாலும், வாஜஸநேயி ப்ராதிசாக்யம் காத்யாயநமஹர்ஷியாலும் இயற்றப்பட்டன. முன்னருள்ள இரண்டும் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டன என்பதும் அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் பிற்பட்டது என்பதும் வெளிப்படை. முற்கூறப்பட்ட காத்யாயனமஹர்ஷியும் பாணினி-அஷ்டாத்யாயிக்கு வார்த்திகம் எழுதிய மஹர்ஷியும்

1. ॐ शीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः । स्वरः । मात्रा बलम् । साम सन्तानः । इत्युक्तः शीक्षाध्यायः ॥

ஒருவராயிருப்பின் வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யமும் பாணினிகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதே ஆகும். புஷ்பஸூத்திரத்தை ஸாமவேத ப்ராதிசாக்யம் என்னலாம். ப்ராதிசாக்கியங்களிலிருந்து நாம் அறியும் சிறந்த செய்தி ஒன்று. அஃது யாதெனில் அக்காலத்திருந்து இன்றுவரை வேதமந்த்ரங்கள் மாறுபடாது இருக்கின்றன என்பது. நாரதீயசிக்ஷையும்[1] பாணினிசிக்ஷையும்[2] பிற்காலத்தன என்பர். தற்போது வழங்கும் பாரத்வாஜசிக்ஷ,[3] வ்யாஸசிக்ஷ,[4] வாஸிஷ்டசிக்ஷ,[5] யாஞ்யவல்க்யசிக்ஷ,[6] இவை எல்லாம் பிற்காலத்தன எனப்படும்.

ஸம்ஹிதாபாடத்தையும் பதபாடத்தையும் பிழையின்றி உச்சரிக்க சிக்ஷயின் அறிவு பயன்படும்.

1. नारदीयशिक्षा
2. पाणिनिशिक्षा
3. भारद्वाजशिक्षा
4. व्यासशिक्षा
5. वासिष्ठाशिक्षा
6. याज्ञवल्क्याशिक्षा

அத்தியாயம் 29

சந்தஸ்

மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டன எனக் கூறப்பட்டது. செய்யுள் பல்வகையாயிருத்தலின் சந்தஸ்ஸுக்களும் பல்வகைப்பட்டன. சந்தஸ்ஸுக்களுள் சில ஓரடியும், சில ஈரடியும், சில மூன்றடியும், சில நான்கடியும், சில ஐந்தடியும், சில ஆறடியும், சில ஏழடியும், சில எட்டடியுங் கொண்டன [1] என்றும், அவை காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ [2] முதலியன என்றும், தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது. காயத்ரீ 24 அக்ஷரங்களைக் [3] கொண்டது என்றும், மேலுள்ள ஒவ்வொன்றும் நாலு நாலு அக்ஷரங்களை மிகுதியாகக் கொண்டன என்றும் ஆங்கே கூறப் பட்டது. பெரும்பாலும் காயத்ரீ உஷ்ணிக் இவை மூன்றடியை யும், அனுஷ்டுப் ப்ருஹதீ இவை நான்கடியையும், த்ருஷ்டுப்

1. एकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पदी पञ्चपदी षट्पदी सप्तपद्यष्टापदी.... (तै. सं. 3, 3, 10, 2)

2. गायत्री त्रिष्टुप् जगत्यनुष्टुप् पङ्क्त्या सह ।
बृहत्युष्णिहा ककुत् .... (5, 2, 11, 1)

3. அக்ஷரம் என்பதற்கு உயிரெழுத்து எனப் பொருளிருப்பினும், இங்கு அஃது அசைச்சைக் குறிக்கும். एकाच् — இதனை ஆங்கிலத்தில் syllable என்பர்.

ஜகதீ பங்க்தீ இவை ஐந்தடியையும், கொண்டன என்றும்,[1] ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அக்ஷரங்கள் எவ்வளவு என்றும் சாங்கியாயனச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] சௌனகப்ராதிசாக்கியத்திலும், ஸாமவேதநிதானஸூத்திரத்திலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவை காணப்படுகின்றன. பிங்களர் எழுதிய சந்தஸ்-சாஸ்திரத்தை வேதாங்கம் எனக் கூறுவர். ஆங்குப் பிற்காலத்திய விருத்தங்களின் இலக்கணம் இருத்தலின், அந்நூல் பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை.

விருத்தங்களின் இலக்கணத்தைக் கூறும நூல்கள் காளிதாஸரின் ச்ருதபோதம்,[3] கேதாரபட்டரின் விருத்தரத்நாகரம்,[4] க்ஷேமேந்திரரின் ஸுவிருத்ததிலகம்[5] ஆகும்.

1. अष्टाक्षरा गायत्री ... एकादशाक्षरा त्रिष्टुप् ... द्वादशाक्षरा जगती (तै. सं. 2, 2, 10, 6)
   त्रिपदा गायत्री ... चतुष्पदा त्रिष्टुप् (3, 2, 9, 3)
   सप्तपदा शक्करी (6, 1, 8, 8)
   पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः (6, 1, 9, 5)
   सप्तपदा शक्करी (5, 3, 4, 6)
2. गायत्र्युष्णिहाविति त्रिपात्सारूप्यात्समासः, अनुष्टुप्बृहत्याविति चतुष्पात्सामान्यात् त्रिष्टुब्जगत्याविति (पङ्क्तेः पञ्चपादा भवन्ति)....
3. कालिदासीयश्रुतबोधः (ப்ரஸித்த காளிதாஸர் ச்ருதபோதத்தை இயற்றினாரா என்பது ஐயம்).
4. केदारभट्टीयवृत्तरत्नाकरः
5. क्षेमेन्द्रीयसुवृत्ततिलकम्

சந்தஸ்ஸுக்களுக்கும் விருத்தங்களுக்கும் வேறுபாடு யாதெனின், சந்தஸ்ஸுக்கள் அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றியனவேயன்றி அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன அல்ல; விருத்தங்கள் அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன. அன்றியும் விருத்தங்களில் மும்மூன்று அக்ஷரங்களை ஒரு கணமாகக் கொண்டு அவை கணக்கிடப்படுகின்றன. சில விருத்தங்கள் அக்ஷரங்களின் மாத்திரையைப் பற்றியனவே; சில விருத்தங்களில் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒரே கணக்கான அக்ஷரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றில் அவ்வாறு இரா. ஆராய்ந்து பார்ப்பின் சில விருத்தங்கள் சில சந்தஸ்ஸுக்களைப் பின்பற்றி வந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக இந்த்ரவஜ்ரா, உபேந்த்ரவஜ்ரா இவை த்ருஷ்டுபையும், வம்சஸ்தா ஜகதியையும், வஸந்ததிலகா சக்வரியையும் பின்பற்றின.[1] அநுஷ்டுப் வேதத்திலும் பிற்காலத்து நூல்களிலும் வழங்கப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிவர்.

1. History of Sanskrit Literature Vol. I by C. V. Vaidya p. 72.

அத்தியாயம் 30

நிருக்தம்

தற்போது வழக்கில் உள்ள நிருக்தம் யாஸ்கமஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டது. அதனில் நைகண்டுகம்,[1] நைகமம்,[2] தைவதம்[3] என்ற மூன்று காண்டங்களும் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முன் இரண்டு காண்டங்களில் முப்மூன்று அத்தியாயங்களும், மூன்றாவதில் ஆறு அத்தியாயங்களும் உள. நைகண்டுகத்தில் பதவிபாகங்களும்[4] அவற்றைப்பற்றி நிருக்தகாரருடைய கொள்கைகளும்[5] ஒருபொருட்கொண்ட பல சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்டன. நைகமத்தில் பல பொருட்கொண்ட ஒரு சொல்லின் பல்பொருளும் அவற்றின் காரணமும்

1. नैघण्टुकम्
2. नैगमम्
3. दैवतम्
4. तद्यान्येतानि चत्वारि पदजातानि नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च तानीमानि भवन्ति ... भावप्रधानमाख्यातं सत्त्वप्रधानानि नामानि ... न निर्बद्धा उपसर्गा अर्थान्निराहुरिति शाकटायनः, नामाख्यातयोस्तु कर्मोपसंयोगद्योतका भवन्त्युच्चावचाः पदार्था भवन्तीति गार्ग्यः ... अथ निपाता उच्चावचेष्वर्थेषु निपतन्ति.
5. नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके ॥

உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் நான்காம் அத்தியாயத்தில் உள. தைவதத்தில் தேவதைகளுடைய விபாகத்தைக் கூறி ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியும் செய்யப்பட்டது.

இவர்காலத்திற்கு முன்னரே பலர் நிருக்தம் எழுதியிருந்தனர் என்பதும், அவரது கொள்கை சில வையாகரணர்களின் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதும் விளங்கும். எல்லாப்பெயரும் தாதுவிலிருந்து வந்தன என நைருக்தர் கொண்டமையால், சிற்சில சொற்களுக்கு அவர் கூறும் வ்யுத்பத்தி வியப்பைத் தரும்.[1] நைகமகாண்டத்தில் விசாரித்த சொற்களைக் கவனித்தால், அவர்காலத்திற்கு முன்னரே ருக்வேதமந்திரங்களில் பலசொற்கு வ்யுத்பத்தியும் பொருளும் தெளிவாய் அறியப்படவில்லை என்னலாம். தைவத காண்டத்தில் தேவதைகள் ப்ருதிவீஸ்தானதேவதைகள் என்றும், அந்தரிக்ஷஸ்தானதேவதைகள் என்றும், த்யுஸ்தான தேவதைகள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனர். இந்நூலுள் ருக்வேதத்துள்ள பல ருக்குக்களின் பொருள் ஆராயப்பட்டது. தற்போதுள்ள ஸம்ஹிதை இந்நூலுக்கு முன்னரே அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டது என்னலாம். பஞ்சபூதங்களே தேவதைகளாக வருணிக்கப்பட்டன என்ற கொள்கை தோன்றுதற்கு இந்நூல் உதவியிருத்தல் கூடும். இந்நூலுக்கு உரை மூன்று உள: சுமார் முதல்நூற்றுண்டில் துர்க்கஸிம்மர் எழுதிய விருத்தி, ஆறும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் ஸ்கந்தஸ்வாமி இயற்றிய நிருக்தடீகை, பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் மஹேச்வரர் இயற்றிய நிருக்தபாஷ்யடீகை என்பனவாம்.

1. अग्निः कस्मात्? अग्रणीर्भवति, अग्रं यज्ञेषु प्रणीयते, अङ्गं नयति संनममानः । अक्नोपनो भवतीति स्थौलाष्ठीविः । न क्नोपयति न स्नेहयति । त्रिभ्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपूणिः, इतात्, अक्तात् दग्धात् वा, नीतात्

அத்தியாயம் 31

ஜ்யௌதிஷம்

நாள், அர்த்தமாஸம், மாஸம், ருது, வர்ஷம் இவற்றின் பகுப்பைப்பற்றியும் ஸூர்யசந்திரரின் நிலையால் நிகழும் அமாவாஸ்யை பூர்ணிமை இவற்றைப்பற்றியும் அப்போது நிகழும் கிரகணங்களைப்பற்றியும், நக்ஷத்ரங்களைப்பற்றியும் கூறும் நூல் ஜ்யௌதிஷம் ஆகும். இவை எல்லாம் யஜுர்வேதம் முதலிய வேதங்களிலே கூறப்பட்டன.[1] ஆனால் தற்போது

अहोरात्रे पञ्चदशिनोऽर्धमासास्त्रिंशिनो मासाः [तै. सं. 7, 5, 23, 20]

षड् वा ऋतवः संवत्सरः (5, 2, 6, 1)

मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू शुक्रश्च शुचिश्च ग्रैष्मावृतू नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृतू इषश्चोर्जश्च शारदावृतू सहश्च सहस्यश्च हैमन्तिकावृतू तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृतू (4, 4, 11, 1)

पञ्च वा ऋतवः (1. 5, 2, 1)

द्वादश मासाः संवत्सरः (1, 5, 7. 3)

अमावास्यां वा पौर्णमासीं वा (2, 2, 2, 1)

कृत्तिका नक्षत्रमग्निर्देवता . . . रोहिणी नक्षत्रं प्रजापतिर्देवता मृगशीर्षं नक्षत्रं सोमो देवताऽऽर्द्रा नक्षत्रं रुद्रो देवता पुनर्वसू नक्षत्रमदितिर्देवता . . . रेवती नक्षत्रं पूषा देवताऽश्वयुजौ नक्षत्रमश्विनौ देवताऽपभरणीर्नक्षत्रं यमो देवता . . . [तै. सं. 4, 4, 11, 1-3]

அவற்றைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறும் நூல்கள் பிற்காலத்தனவே ஆகும். *அவை* **ஸூர்யஸித்தாந்தம்**[1] (கி. பி. 300), **ஆர்ய பட்டர்**[2] *இயற்றிய* **ஆர்யபடீயம்**[3] (கி. பி. 476), *வராஹ மிஹிரர்*[4] *இயற்றிய* **ப்ருஹத்ஸம்ஹிதையும்**[5] **பஞ்ச ஸித்தாந்திகையும்**[6] (கி. பி. 505–578), *ப்ரும்மகுப்தர்*[7] *இயற்றிய* **ப்ராம்மஸ்புடஸித்தாந்தம்**[8] (கி. பி. 598), *பாஸ்கராசாரியர்*[9] *இயற்றிய* **ஸித்தாந்தசிரோமணி**[10] (கி. பி. 1114) *ஆகும். ஜ்யௌதிஷத்திற்குக் கணக்கு இன்றியமையாததால், ஒன்று முதல் நூறு, ஆயிரம் முதலிய எண்கள் வேதத்திற் குறிக்கப் பட்டன.*[11]

1. सूर्यसिद्धान्तः
2. आर्यभट्टः
3. आर्यभटीयम्
4. वराहमिहिरः
5. बृहत्संहिता
6. पञ्चसिद्धान्तिका
7. ब्रह्मगुप्तः
8. ब्राह्मस्फुटसिद्धान्तः
9. भास्कराचार्यः
10. सिद्धान्तशिरोमणिः
11. एकस्मै स्वाहा द्वाभ्यां स्वाहा ...... शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहायुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा . . . (तै. सं. 7, 2, 11–20)

அத்தியாயம் 32

கல்பத்தின் இலக்கணமும் வகையும்

வைதிகர்கள் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்யும் முறையைக் கூறும் நூல்கள் கல்பம் எனப்பட்டன. அவை மூன்று வகைப்படும்: ச்ரௌதாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன; க்ருஹ்யாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன; பொது தர்மங்களைக் கூறுவன. அவற்றிற்குச் ச்ரௌதஸூத்ரம் [1] என்றும், க்ருஹ்யஸூத்ரம் [2] என்றும், தர்மஸூத்ரம் [3] என்றும் பெயர்.

ச்ரௌதஸூத்ரங்களில் அக்ந்யாதானம்[4] அக்னிஹோத்ரம்[5] தர்சபூர்ணமாஸம்,[6] சாதுர்மாஸ்யம் [7] முதலிய எழு ஹவிர்

1. श्रौतसूत्रम्
2. गृह्यसूत्रम्
3. धर्मसूत्रम् தர்மம் என்ற சொற்கு வேதத்தில் கூறப்படுவனவும், பயனுள்ளனவுமான யாகம் முதலியன பொருளாயிருத்தலின், ச்ரௌதாக்னி, க்ருஹ்யாக்னி, இவற்றிற் செய்யக்கூடிய கர்மாக்களும் தர்மத்தின்பாற்படுமாயினும், தர்மஸூத்திரம் என்னுமிடத்து தர்மம் என்ற சொல் பிராம்மணவஸிஷ்ட நியாயத்தின்படி அவற்றையொழித்து எஞ்சியவற்றைக் குறிக்கும்.
4. अग्न्याधानम्
5. अग्निहोत्रम्
6. दर्शपूर्णमासः
7. चातुर्मास्यम्

யஞ்யங்களுடையவும்[1] அக்னிஷ்டோமம்[2] முதலிய ஏழு ஸோம ஸம்ஸ்தைகளுடையவும்[3] பிரயோகம் உணர்த்தப்பட்டது. ருக்வேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் ஹோத்ருகணத்தால் யாகங்களிற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், யஜுர்வேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் அத்வர்யுகணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் உத்காத்ருகணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், அதர்வவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களில் பிரும்மாகணத்தாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவுங் கூறப்பட்டன.

க்ருஹ்யஸூத்ரங்களில் கர்ப்பாதானம்[4] முதல் அந்த்யேஷ்டி[5] முடிய உள்ள கர்மாக்களையும், ஏழு பாகயஞ்யங்களையும்[6] ஐந்து மஹாயஞ்யங்களையும்[7] எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பது கூறப்படும். இவையெல்லாம் ஔபாஸநாக்னியிற் செய்யப்படும்.

தர்மஸூத்திரங்களில் வர்ணவிபாகம்,[8] ஆச்ரமவிபாகம்,[9] அவ்வவற்றின் தர்மம், மக்களின் பொதுதர்மம் முதலியன கூறப்படும்.

1. हविर्यज्ञाः
2. अग्निष्टोमः
3. सोमसंस्थाः
4. गर्भाधानम्
5. अन्त्येष्टिः இறுதிச்சடங்கு
6. सप्त पाकयज्ञाः
7. पञ्च महायज्ञाः
8. वर्णविभागः
9. आश्रमविभागः

அத்தியாயம் 33

ருக்வேதத்திய கல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம். — *தற்போது சாங்க்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] ஆச்வலாயனச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவ்விரண்டுமே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலது குர்ஜரதேசத்திலும் இரண்டாவது தக்ஷிணதேசத்திலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப் பட்டன. இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள. தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வெவ்வேறு ஸூத்திரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆச்வலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்[3] யஜுர்வேதஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களும்[4] கூறப்படுதலின், ஆச்வலாயனர் கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேத-ச்ரௌதஸூத்ரமும் ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரமும் இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.*

க்ருஹ்யஸூத்ரம். — *சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[5] சாம்பவ்யக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[6] ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்[7]*

1. शाङ्ख्यायनश्रौतसूत्रम्
2. आश्वलायनश्रौतसूत्रम्
3. नित्यानि होतुरिति गौतमः (VII 1, 20); द्विरिति गौतमः (I 4, 3)
4. तद्ये केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शाः समाम्नाताः न तान् कुर्यात्, अकृत्स्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13, 30)
5. शाङ्ख्यायनगृह्यसूत्रम्
6. शाम्बव्यगृह्यसूत्रम्
7. आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

இவை மூன்றுமே தற்போது உள்ளன. அவற்றுள் முன்னிரண்டும் கௌஷீதகப்பிராம்மணத்தை ஒட்டியது; மூன்றாவது ஐதரேயப்பிராம்மணத்தை ஒட்டியது.[1]

சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள. இறுதியில் உள்ள இரண்டும் ப்ரக்ஷிப்தம் என்கின்றனர். இந்நூலுள் ஆச்வலாயனர் கூறப்படுவதால் அவர் சாங்க்யாயனரது காலத்திற்கு முற்பட்டவரோ ஸம காலத்தவரோ ஆதல் வேண்டும். இந்நூலுக்கு அக்நிஸ்வாமி[2] ப்ரம்மதத்தர்[3] முதலியோர் உரை எழுதினர் என்பது சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸங்க்ரஹத்தால் அறியப்படுகின்றது.

சாம்பவ்யக்ருஹ்யம். — இதனுள் சாங்க்யாயனத்து முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களின் விஷயங்களும் மூன்று, நான்கு அத்தியாயங்களிலுள்ள சில விஷயங்களும், பித்ருமேதமும் உணர்த்தப்பட்டன.

ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் நான்கு அத்தியாயங்கள் உள. இந்நூல் சாம்பவ்யக்ருஹ்யத்திற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டது என்பதும்,[4] இந்நூலாசிரியர் மஹாபாரத காலத்திற்கும் கௌதமர்க்கும் பின்னர் இருந்தனர் என்பதும்,[5] சௌனகர் இவர்க்கு ஆசிரியர் என்பதும்[6] அறியப்படுகின்றன.

1. सदस्यं सप्तदशं कौषीतकिनः समामनन्ति (I 20, 5)
2. अग्निस्वामी
3. ब्रह्मदत्तः
4. भागं चर्मणा कुर्वीत इति शाम्बव्यः (IV 10, 22)
5. प्राचीनावीती सुमन्तुजैमिनिवैशम्पायनपैलसूत्रभाष्यमहाभारतधर्माचार्या जानन्तिवाहविगार्ग्यगौतमशाकल्यबाभ्रव्यमाण्डव्यमाण्डूकेयाः (III 3, 5)
6. आवृतास्तत्र तिष्ठन्ति पितरः शौनकोऽब्रवीत् (IV 8, 7)

இந்நூலிலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன: (1) எல்லாமாதங்களிலும் விவாஹஞ் செய்யலாம்.[1] (2) ஒரு மகளை மணஞ்செய்வதற்கு முன்னர் எட்டு இடத்திலிருந்து மண்ணைக் கொண்டுவந்து அவற்றுள் ஒன்றை அவளைத் தொடச் செய்ய, நல்லிடத்து மண்ணை அவள் தொட்டாளாயின் அவளை மணஞ்செய்தல்.[2] (3) இறந்த வீட்டில் அன்று சமைத்தல் தகாது.[3] (4) பெரியோர் இறந்த நாளிலிருந்து மூன்று நாளோ அல்லது பன்னிரண்டு நாளோ ஆஹார்நியமம் வேண்டும்.[4] (5) அஸபிண்டரான பெரியோர் இறப்பினும் 10 நாள் தானம் அத்தியயனம் இவற்றை நீக்க வேண்டும்.[5] இந்நூலுக்கு எழாம் நூற்றாண்டில் ஆநந்தராயமகி[6] ஒரு விருத்தி எழுதியுள்ளார். தர்மஸூத்திரத்துள் வஸிஷ்டதர்மஸூத்திரமே தற்போது உளது. அது கௌதமதர்மஸூத்திரத்தை ஒட்டி இருத்தலால் அதன் பின்னரே இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும். இந்நூல் ருக்வேதியரால் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர்.

---

1. सार्वकालमेके विवाहम् (I 4, 2)
2. अष्टौ पिण्डान् कृत्वा .... पिण्डान् अभिमन्त्र्य कुमारीं ब्रूयात् एषामेकं गृहाण इति, क्षेत्राच्चेदुभयतः सस्याद् गृह्णीयात् अन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्यात्, गोष्ठात् पशुमती, वेदिपुरीषाद् ब्रह्मवर्चस्विनी, अविदासिनो ह्रदात् सर्वसम्पन्ना, देवनात् कितवी, चतुष्पथाद् विप्रवाजिनी, इरिणादधन्या, श्मशानात् पतिघ्नी इति (I 4, 12-40)
3. नैतस्यां रात्र्यामन्नं पचेरन् (VI 5, 1)
4. त्रिरात्रमक्षारलवणाशिनः स्युः, द्वादशरात्रं वा महागुरुषु (IV 5, 2-3)
5. दानाध्ययने वर्जयेरन् दशाहं सपिण्डेषु, गुरौ चासपिण्डे (IV 5, 4)
   தற்போது தாய்மாமன், மாமனார் முதலியோர் இறந்தால் மூன்று நாள்தான் அவை நீக்கப்படுகின்றன.
6. आनन्दरायमखी

அத்தியாயம் 34

ஸாமவேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம்.—தற்போது மசகச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[2] த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம்[3] என்ற மூன்றே உள. மசகச்ரௌதஸூத்திரத்திற்கு ஆர்ஷேய கல்பம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. கௌதமீய ச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] சாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] என இரண்டும் இருந்தனவாக லாட்யாயனச்ரௌதத்திலிருந்து[6] அறியப்படுகின்றது.

மசகச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் ஸோமயாகத்திற்கு உரிய பிரயோகங்களே உள. இந்நூல் பஞ்சவிம்சபிராம் மணத்தை[7] அனுஸரிக்கும். இது லாட்யாயனத்திற்கு முன்னரே இருந்தது எனபது லாட்யாயனத்தில் இது குறிக்கப் படுகின்றமையான் அறியப்படும்.

1. मशकश्रौतसूत्रम्
2. लाट्यायनश्रौतसूत्रम्
3. द्राह्यायणश्रौतसूत्रम्
4. गौतमीयश्रौतसूत्रम्
5. शाट्यायनश्रौतसूत्रम्
6. तत्र गौतमीयम् . . . (लाट्या. I, 4, 2); . . . गौतमीयेन (VIII 2, 20) उभाविति शाट्यायनकम् . . . (*ibid* I, 2, 24) शाट्यायिनः (IV 5, 28)
7. पञ्चविंशब्राह्मणम्

அத்தியாயம் 34

லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 10 ப்ரபாடகங்கள்[1] உள. கௌதுமசாகையை அத்தியயனஞ் செய்பவர் இதனைப் பிராமணமாகக் கொள்வர். ஈண்டு கௌதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையால்,[2] இந்நூல் கௌதமீயத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம். கௌதமர், சாண்டில்யர்,[3] தானஞ்சய்யர்,[4] இவர்களுக்குள் உள்ள கொள்கை வேறுபாடுகள் அடிக்கடி கூறப்படுகின்றன. சௌசிவ்ருக்ஷி,[5] ராணாயனீபுத்திரர்,[6] வையாக்ரபத்யர்,[7] லாமகாயனர்,[8] கௌத்ஸர்,[9] சாலங்காயனிகள்[10] ஈண்டுக் கூறப்பட்டனர். எல்லாயாகங்களின் பிரயோகமும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. இதற்கு அக்னிஸ்வாமி[11] என்பவர் பாஷ்யம்[12] எழுதியுள்ளார்.

த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 31 படலங்கள்[13] உள. ஒவ்வொரு படலத்திலும் நான்கு கண்டங்கள்[14] உள. மும்மூன்று படலம் ஓர் அத்தியாயம் ஆகும். லாட்யாயனத்தில் எவ்வளவு கண்டங்கள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு கண்டங்களும் ஈண்டு உள்ளன. ஸூத்ரங்களும் பெரும்பான்மையும் ஒரே ரூபமாக இருக்கும். சிற்சில இடத்தில்

1. प्रपाठकाः
2. तत्र गौतमीयम् (I 4, 2); उत्तमयोरिति गौतमः (I, 4, 17) यजुषाहरहरिति गौतमः (I 9, 5)
3. शाण्डिल्यः
4. धानञ्जय्यः
5. शौचिवृक्षिः
6. राणायनीपुत्रः
7. वैयाघ्रपद्यः
8. लामकायनः
9. कौत्सः
10. शालङ्कायनिनः
11. अग्निस्वामी
12. भाष्यम्
13. पटलाः
14. खण्डाः

பாடபேதமும் மாறுபட்ட முறையுங் காணப்படுகின்றன. ராணாயனீயசாகையை அத்தியயனஞ் செய்பவர் இதனைப் பிரமாணமாகக் கொண்டனர். இதற்குப் பாஷ்யம் எழுதியவர் தன்வி [1] என்பவர்.

க்ருஹ்யஸூத்ரம். — கோபிலக்ருஹ்யஸூத்ரம், த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்யஸூத்ரம் ஆகிய இரண்டுமே இப்போது வழக்கத்தில் உள்ளன.

கோபிலக்ருஹ்யம். — இதனுள் நான்கு ப்ரபாடகங்கள் இருக்கின்றன. இந்நூலிலிருந்து கௌஹலீயசாகை [2] என ஒரு சாகையும் ரௌருகிபிராம்மணம் [3] என ஒரு பிராம்மணமும் இருந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது. ஸமான கோத்திரத்தார் மணஞ்செய்தல் தகாது என ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையாலும்,[4] ஸமானப்ரவரமுள்ளார் மணஞ்செய்தல் கூடாது [5] எனக் கௌதமதர்மஸூத்திரத்திற் கூறப்பட்டமையாலும், கௌதமரின் பெயர் ஈண்டு வழங்கப்பட்டமையாலும்,[6] இந்நூல் கௌதமதர்மஸூத்திரத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம்.

த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் நான்கு படலங்கள் உள. இதற்கே காதிரகிருஹ்யஸூத்ரம் [7] என மற்றொரு பெயர் என்பர் சிலர். இந்நூல் கோபிலகிருஹ்யத்

1. धन्वी.
2. इति कौहलीयाः (III 4, 34)
3. अथापि रौरुकिब्राह्मणं भवति (III 2, 5)
4. असगोत्रान् (III 4, 4)
5 असमानप्रवरैर्विवाहः (गौ. ध. सू. (4, 2)
6. तथा गौतमवार्कखण्डी (गो. गृ. सू. III 10, 4)
7. खादिरगृह्यसूत्रम्

திற்குப் பிற்பட்டது என்பர். இந்நூலிலிருந்து கடசாகை என ஒரு ஸாமவேதசாகை இருந்தது என்பதும், இந்நூல் கௌதமசாகையராற் படிக்கப்படவில்லை என்பதும் அறியப் படும்.[1] இதற்கு ருத்ரஸ்கந்தர்[2] வ்ருத்தி[3] இயற்றினர்.

தர்மஸூத்ரம்.—தற்போது கௌதமதர்மஸூத்ரம் ஒன்றே வழக்கில் உளது. இது ஸாமவேதத்தைப்பற்றியது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர். உபநயனகாலத்தில் மாணவன் முண்டனஞ் செய்யப்படுவதைப்பற்றியும்,[4] அத்யயனாரம்பம் ப்ரோஷ்டபதியில் செய்வதைப்பற்றியும்[5] பல ஸாமங்களைப் பற்றியும்[6] ஈண்டுக் கூறப்படுதலானும் இந்நூல் ஸாமகருக்குப் பிரமாணமானது என்பது அறியப்படும். கௌதமீயச்ரௌத ஸூத்ரமும், கௌதமீயக்ருஹ்யஸூத்ரமும் இப்போது காணப் படாவாயினும், அவை இருந்தன என்பது ஏனைய நூல்களிற் கூறப்பட்டமையான் விளங்கும். போதாயனதர்மஸூத்திரத் திற்கு கௌதமதர்மஸூத்ரம் முற்பட்டது என்பது ஆங்கு கௌதமரது கொள்கையைக் கூறியிருத்தலான் அறியப்படும்.[7] தற்போதுள்ள கல்பஸூத்ரங்களில் கௌதமர் குறிக்கப் படுகின்றமையான், அவற்றுள் கௌதமதர்மஸூத்ரம் பழமை

1. काण्वी तु कठकौथुमाः (द्रा. गृ. सू. III 2, 29)
2. रुद्रस्कन्दः
3. वृत्तिः
4. मुण्डजटिलशिखाजटाश्च (गौ. ध. सू. 1, 29)
5. श्रवणादिवार्षिकं प्रोष्ठपदीं वोपाकृत्याधीयीतच्छन्दांसि (16, 1)
6. गौ. ध. सू. 11, 13
7. मिथ्यैतदिति गौतमः (बौ. ध. सू. 1, 2, 7)

யானது எனக் கூறல் தகும். இந்நூலுள் மூன்று ப்ரச்னமும்,[1] அவற்றுள் ஒன்பது, ஒன்பது, பத்து அத்தியாயங்களும்[2] உள. மூன்றும் பிரச்னத்து எட்டாம் அத்தியாயத்துள்ள விஷயங்கள் ஸாமவிதானப்பிராம்மணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. இந் நூலுக்கு மஸ்கரி என்பவர் பாஷ்யமும் ஹரதத்தர் என்பவர் வ்ருத்தியும் எழுதியுள்ளார்.

கோபிலக்ருஹ்யஸூத்ரமும் கௌதமதர்மஸூத்ரமும் கோபிலமகர்ஷியாலும் கௌதமமகர்ஷியாலும் இயற்றப் பட்டன எனக் கொள்ளினும், ஆங்கு ஓர் ஐயம் உளது. ஸாம வேதீயப்பிராம்மணங்களில் பல கோபிலர்களும் பல கௌதமர் களும்[3] குறிக்கப்படுகின்றமையான், இந்நூல்கள் எழுதிய கோபிலரும் கௌதமரும் யாராய் இருத்தல் கூடும் என்பதை அறியச் சான்று ஒன்றும் தெரியவில்லை.

1. प्रश्नः
2. अध्यायः
3. अर्यमराधो गोभिलः, पूषमित्रो गोभिलः, अश्वमित्रो गोभिलः, वरुणमित्रो गोभिलः, मूलमित्रो गोभिलः, वत्समित्रो गोभिलः, गौल्गुलवीपुत्रो गोभिलः, बृहद्वसुर्गोभिलः, गोभिलः । राधो गौतमः, गाता गौतमः, सङ्करो गौतमः

அத்தியாயம் 35

யஜுர்வேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம். — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த ச்ரௌதஸூத்ரங்கள் தற்போது எட்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஏழு கிருஷ்ணயஜுர்வேதசாகைகளையும், ஒன்று சுக்லயஜுர்வேதசாகையையும் சார்ந்தன. மானவச்ரௌதஸூத்ரம்[1] வாராகச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவை இரண்டும் மைத்ராயணீயசாகையையும்,[3] பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] ஆபஸ்தம்பச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம்,[6] பாரத்வாஜச்ரௌதஸூத்ரம்[7] இவை நான்கும் தைத்திரீயசாகையையும், காத்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்[8] சுக்லயஜுர்வேதசாகையையுஞ் சார்ந்தன. எட்டாவது வைகாநஸச்ரௌதஸூத்ரம்[9] ஆகும். இவற்றைத் தவிர்த்து மைத்ராயணீயசாகையைச் சார்ந்த துந்துபச்ரௌதஸூத்ரம்[10] ஒன்று உளது என்பர். மைத்ராயணீயசாகீயர்

1. मानवश्रौतसूत्रम्
2. वाराहश्रौतसूत्रम्
3. मैत्रायणीयशाखा
4. बौधायनश्रौतसूत्रम्
5. आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्
6. हिरण्यकेशि — सत्याषाढम् எனவுங் கூறுவர்.
7. भारद्वाजश्रौतसूत्रम्
8. कात्यायनश्रौतसूत्रम्
9. वैखानसश्रौतसूत्रम्
10. दुन्दुभश्रौतसूत्रम्

மானவர்,[1] வாராஹர்,[2] துந்துபர்,[3] சாகலேயர்,[4] ஹாரித்ரவீயர்,[5] சாமாயனீயர்[6] என அறுவர் என்பதும், மைத்ராயணீயசாகை இந்தியாவின் வடமேற்குப்பாகத்தில் குர்ஜரதேசம் முதலியவற்றில் வியாபித்து இருக்கிறது என்றும்,[7] தைத்திரீய சாகையைச் சேர்ந்த ஆபஸ்தம்பம் ஆந்த்ரதேசம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் வியாபித்திருக்கிறது என்றும்,[8] ஹிரண்யகேசிசாகை ஸஹ்யபர்வதம் முதல் தென்மேற்குத் திக்கில் பரசுராமக்ஷேத்திரத்தில்[9] வியாபித்திருக்கிறது என்றுங் கூறப்பட்டது.

பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் முப்பது ப்ரச்னங்கள் உள. முதல் ப்ரச்னம் தர்சபூர்ணமாஸத்தைப் பற்றியது. இறுதிப்ரச்னம் ஸுல்வஸூத்ரத்தையும் ப்ரவரஸூத்ரத்தையும் பற்றியது. சாலீகி,[10] ஔபமன்யவர்,[11] ராதீதரர்,[12]

1. मानवाः
2. वाराहाः
3. दुन्दुभाः
4. छागलेयाः
5. हारिद्रवीयाः
6. शामायनीयाः
7. मयूरपर्वताच्चैव यावद्गुर्जरदेशतः ।
व्याप्ता वायव्यदेशात्तु मैत्रायणी प्रतिष्ठिता ॥
(मानवगृह्यसूत्रे रामकृष्णशास्त्रिकृतप्रस्तावना)
8. आन्ध्रादिदक्षिणाग्नयी गोदासागर आवधि ।
यजुर्वेदस्तु तैत्तिर्यः आपस्तम्बः प्रतिष्ठितः ॥ (*ibid*)
9. सह्यादिपर्वतारम्भाद्दिशां नैर्ऋत्यसागरात् ।
हिरण्यकेशिशाखा च पर्शुरामस्य सन्निधौ ॥ (*ibid*)
10. शालीकिः
11. औपमन्यवः
12. राथीतरः

காத்யர்,[1] ஆஜீகவி[2] இவருடைய மதபேதங்கள் ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் இதற்கு உரை ஒன்று மகாதேவவாஜபேயிரால்[3] இயற்றப்பட்டுள்ளது. அதற்கு ச்ரௌதசந்திரிகா[4] எனப் பெயர். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாஸுதேவ தீக்ஷிதஸஹோதரரின் பேரனாகிய யக்ஞேச்வர தீக்ஷிதரால் பௌதாயனமகாக்னிசயனப்ரயோகம்,[5] ஸாவித்ரசயன ப்ரயோகம்,[6] ஆக்ரஹாயணப்ரயோகம்,[7] தர்சபூர்ணமாஸப்ரயோகம்,[8] ச்ரௌதபரிபாஷாஸங்க்ரஹவிருத்தி[9] இவை இயற்றப் பட்டன.

ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் பத்துப் ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலாசிரியர் ஆங்காங்கு ஆபஸ்தம்பரது கொள்கையிலிருந்து மாறுபடுகின்றனர்.

கிருஹ்யஸூத்ரம்.[10] — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கிருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் தற்போது ஒன்பது உள. அவை மானவ கிருஹ்யஸூத்ரம், வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம், பௌதாயனகிருஹ்ய ஸூத்ரம், ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம், ஹிரண்யகேசிஸத்யாஷாட கிருஹ்யஸூத்ரம், காடககிருஹ்யஸூத்ரம், வைகாநஸகிருஹ்ய ஸூத்ரம், பாரத்வாஜகிருஹ்யஸூத்ரம், பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம்

1. कात्यः
2. आजीगविः
3. महादेववाजपेयी
4. श्रौतचन्द्रिका
5. बौधायनमहाग्निचयनप्रयोगः
6. सावित्रचयनप्रयोगः
7. आग्रहायणप्रयोगः
8. दर्शपूर्णमासप्रयोगः
9. श्रौतपरिभाषासङ्ग्रहवृत्तिः
10. மைசூர் பௌதாயனகிருஹ்யஸூத்ரப்பதிப்பில்
    यथा अग्निवेश्यसूत्रे अथातस्सूत्रगणान् व्याख्यास्यामः — बोधायन-
    मापस्तम्बं सत्याषाढं द्राह्यायणमागस्त्यं शाण्डिल्यमाश्वलायनं

என்னலாம். அவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது. அதனை இயற்றியவர் காத்யாயன மகர்ஷி என்பர் சிலர், பாரஸ்கரமகர்ஷி என்பர் சிலர்.

மானவக்ருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் இருபகுதிகள் உள. ஒவ்வொன்றற்கும் புருஷன் என்ற பெயர் இடப்பட்டது. முதற்பகுதியில் 23 கண்டமும் இரண்டாம் பகுதியில் 18 கண்டமும் இருக்கின்றன. கூறப்பட்ட விஷயங்களாலும், ரீதியாலும் இந்நூல் பழமையானது என அறியலாம். விவாஹப்ரகரணத்தில் பின் வருஞ் செய்திகள் கூறப்பட்டன: பணம், அழகு, வித்யை, அறிவு, பந்துக்கள் இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு[1] ஆணும் பெண்ணும் விவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஒரே சாதியிற் பிறந்தவளும், ஸமான ப்ரவரம் இல்லாதவளும், வயதிற் குறைந்தவளும் கல்யாணமாகாதவளும் கற்பு சிதையாதவளும் பந்துக்களோடு கூடியவளுமே மணத்தற்குச் சிறந்தவள்.[2] எட்டிடத்திலிருந்து மண் கட்டி கொண்டுவந்து அவற்றில் ஒன்றை அப்பெண்ணைத் தொடச்செய்தல் வேண்டும்; சிலவற்றைத் தொட்டால்
ஞ் செய்யலாம்; சிலவற்றைத் தொட்டால் விவாகஞ்

शाम्भवं कात्यायनमिति नवानि पूर्वसूत्राणि वैखानसं शौनकीयम् भारद्वाजमाग्निवेश्यं जैमिनीयं वाधूलं माध्यन्दिनं कौण्डिन्यं कौषीतकमिति नवान्यपरसूत्राणि என்று உபோத்காதத்திற் கூறப்பட்டுளது.

1. पञ्च विवाहकारकाणि भवन्ति–वित्तं, रूपं, विद्या, प्रज्ञा, बान्धव इति

2. बन्धुमतीं कन्यामस्पृष्टमैथुनामुपयच्छेत समानवर्णाम्
असमानप्रवरां यवीयसीं नग्निकां श्रेष्ठाम्

செய்தல் தகாது.[1] விநாயகர் நால்வர்; அவரால் ஆவேசிக்கப்பட்டார் கெட்ட ஸ்வப்னம் முதலியவற்றைக் காண்பர். அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும்.[2]

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம்.—இதனுள் 21 கண்டங்கள் உள அவற்றுள் விவாஹத்தைப்பற்றி ஏழு கண்டங்கள் மானவ கிருஹ்யஸூத்திரத்திலுள்ளவையே ஆகும். கோபிலகிருஹ்ய ஸூத்திரத்துள்ள விஷயத்தையும்[3] கௌதமதர்மஸூத்திரத்துள்ள விஷயத்தையும்[4] இந்நூல் கூறுதலால், இஃது அவற்றின் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பௌதாயனகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் பதின்மூன்று ப்ரச்னங்கள் உள. ஆங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் கவனித்தற்கு உரியன: விவாஹம் எல்லா மாதங்களிலும் செய்யலாம்; மாசி பங்குனி ஆனி மாதங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய மாதங்களில் தான் செய்யவேண்டும் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.[5] மதுபர்க்கத்தில் ஆண் நீர் வார்க்க, மனைவி பாதங்கழுவுவது முக்கிய

1. अष्टौ लोष्टानाहरेत् – सीतालोष्टं, वेदिलोष्टं, दूर्वालोष्टं, गोमयलोष्टं, फलवंतो वृक्षस्य अधस्ताल्लोष्टं, श्मशानलोष्टं, अध्वलोष्टं, इरीणलोष्टमिति – देवागारे स्थापयित्वाथ कन्यां ग्राहयेत्, यदि श्मशानलोष्टं गृह्णीयात् अध्वलोष्टं इरिणलोष्टं वा नोपयमेत्
2. विनायकाः शालकटङ्कटकः, कूष्माण्डराजपुत्रः, उस्मितः, देवयजन इति चत्वारः ; तैराविष्टः लोष्टं मृद्नाति ... अपस्वप्नं पश्यति ... तेषां प्रायश्चित्तं कर्तव्यम्
3. हस्तेन वा प्रौष्ठपदीमित्येके
4. असमानप्रवरैर्विवाहः, ऊर्ध्वं सप्तमात्पितृबन्धुभ्यः, पञ्चमान्मातृबन्धुभ्यः
5. सर्वे मासा विवाहस्य, शुचिस्तपस्तपस्यवर्जमित्येके (I 1, 18–19)

பக்ஷம்.[1] உபநயனம் ஆனபிறகு மாணவன் எல்லாவேதங்களிலுஞ் சிறிது அத்யயனஞ் செய்தபின்னர் ஒரு வேதத்தின் ஒரு சாகையை அத்யயனஞ் செய்து பின்னர் அங்கங்களின் அத்யயனஞ் செய்ய வேண்டும்.[2] ஆணின் பெயர் இரட்டைப் படை எழுத்துக்களால் ஆக்கவேண்டும்; அவை ரிஷிகளின் பெயராகவோ தேவர்களின் பெயராகவோ இருத்தல் வேண்டும்.[3] குலதர்மத்தை யொட்டித் தலையில் ஒரு சிகையையோ மூன்று சிகையையோ ஐந்து சிகையையோ வைத்துக் கொள்ளலாம்.[4] விவாஹத்தில் மூன்று நாளும், ருதுகாலத்தில் மூன்றுநாளும், அமாவாஸ்யை, பௌர்ணமி, ச்ராத்ததினங்கள் இவற்றிலும் மனைவியோடு புணர்தல் தகாது; பிறர்மனைவியோடு புணர்தல் எக்காலத்தும் தகாது;[5] பிராம்மணனின் பெயரின் இறுதியில் சர்மா என்றும், க்ஷத்திரியனின் பெயரின் இறுதியில் வர்மா என்றும், வைச்யனின் பெயரின் இறுதியில் குப்தன் என்றும், சூத்ரனின் பெயரின் இறுதியில் தாஸன் என்றுங் கூற வேண்டும்.[6] கிரந்தாக்ஷரப்பதிப்பில் ப்ரவரத்தைக் கூறும்

1. स्त्री प्रक्षालयति, पुमान् अभिषिञ्चति (I 2, 22)
2. उपनीतमात्रो व्रतानुचारी वेदानां किञ्चिदधीत्य ब्राह्मणः एकां शाखामधीत्य श्रोत्रियः। अङ्गाध्यायी ... (I 7, 2-4)
3. द्व्यक्षरं चतुरक्षरं षडक्षरं अष्टाक्षरं ... ऋष्यणूकं देवताणूकं वा (II 1, 25-28)
4. एकशिखस्त्रिशिखः पञ्चशिखो वा यथैवैषां कुलधर्मः स्यात् (II 4, 17)
5. अथाधिब्रह्मचर्यम्—विवाहे त्रिरात्रम्, ऋतौ त्रिरात्रम्, अमावास्यायां पौर्णमास्यां श्राद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च एकरात्रं, परस्त्रीषु दिवा च यावज्जीवम् (बौ. गृ. परि. I 1, 8-11)
6. शर्मान्तं ब्राह्मणस्य, वर्मान्तं क्षत्रियस्य गुप्तदासान्तं वैश्यशूद्रयोः (I 11, 9)

ப்ரச்னத்தில் ப்ருகுவம்சத்தில் பாணினி வால்மீகி இருவரும் அடுத்தடுத்துப் படிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் எட்டு படலங்கள் உள. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட சிற்சில செய்திகள் கவனித்தற்கு உரியன :—விவாஹப்பிரகரணத்தில் மணமகள் பந்துக்கள், சீலம், அழகு, ரோகமின்மை இவற்றோடு கூடியவளாய் இருக்க வேண்டும் ;[1] மணமகன் அவற்றோடு படிப்பும் உள்ளவனாய் இருக்கவேண்டும் ;[2] எவளைக் கண்டவுடன் கண்ணிற்கும் மனத்திற்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றதோ அவளையே மணக்கவேண்டும் என்பர் சிலர்.[3] 'மணமகன் தனக்கு ஆண்மகன் பிறக்கவேண்டும் என விரும்பின் மணமகளின் கட்டைவிரலையும் பெண்மகள் பிறக்கவேண்டும் என விரும்பின் ஏனைய விரல்களையும் பிடித்தல் வேண்டும்.[4] ருது காலத்தில் நாலாவது நாள் தொடங்கி பதினாறாவது நாளுக்குள் இரட்டைப்படைநாளில் மனைவியோடு கணவன் புணரின், சிறந்த ஆண்பிள்ளை உண்டாகும்.[5] கௌண்டின்யரை விருத்தி காரர் என்றும், பௌதாயனரை ப்ரவசனகாரர் என்றும் ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர், ஹிரண்யகேசர் இவர்களை ஸூத்ர காரர்கள் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[6] இதனால் கௌண்டின்

1. बन्धुशीललक्षणसम्पन्नामरोगामुपयच्छेत (I 3, 19)
2. बन्धुशीललक्षणसम्पन्नश्श्रुतवानरोग इति वरसम्पत् (I 3, 20)
3. यस्यां मनश्चक्षुषोर्निबन्धस्तस्यामृद्धिः (I 3, 21)
4. यदि कामयेत पुंस एव जनयेयमिति अङ्गुष्ठमेव ... (II 4, 13)
   यदि कामयेत स्त्रीरेव जनयेयमिति अङ्गुलीरेव गृह्णीयात् (II 4, 12)
5. चतुर्थीप्रभृत्याषोडशीमुत्तरामुत्तरां युग्मां प्रजानिश्रेयसमृतुगमने इत्युपदिशन्ति (III 10, 1)
6. आ. गृ. (V 1, 13)

யரும் போதாயனரும் ஆபஸ்தபம்பருக்கு முன்னரேனும் அல்லது பெரியவராகவேனும் இருந்தவர் என்றும், பாரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசர் அவர்க்கு ஸமகாலத்தவர் என்றும் ஊகிக்க இடன் உளது. ஆண்மகனது பெயர் இரட்டைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் பெண்மகளின் பெயர் ஒற்றைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.[1]

பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் மூன்று காண்டங்களும் 52 கண்டிகைகளும்[2] உள்ளன. இது பாரஸ்கராசார்யரால் இயற்றப்பட்டது என்பதும் இதற்குக் காதீய **க்ருஹ்யஸூத்ரம்** எனப் பெயர் என்பதும் இந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால்[3] விளங்கும். இந்நூலுள் வேறு ஆசிரியர்கள் சிலர் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றனர்; அவரது பெயர் கூறப்படவில்லை.[4] அத்யாயோபாகர்மம், அத்யாயோத்ஸர்ஜனம் இவற்றிலும் நாமகரணத்திலும் இந்நூலுக்கும் ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்திரத்திற்கும் ஒற்றுமை மிகுதியாகவும் வேற்றுமை சிறிதாகவும் இருக்கின்றன.[5]

1. द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नाम ... (VI 15, 9)
   अयुजाक्षरं कुमार्याः (VI 15, 11)

3. इति श्रीपारस्कराचार्यकृतं कातीयगृह्यसूत्रं समाप्तम्
4. दक्षिणतस्तिष्टत आसीनाय वैके (पा. गृ. (2, 3, 4)
   मातरं प्रथमामेके (*ibid* 2, 5, 7)
5. श्रवणापक्षे ओषधीषु जातासु हस्तेन पौर्णमास्यां वा अध्यायोपाकर्म
   (आ. गृ. 5, 1)
   अथातोऽध्यायोपाकर्म । ओषधीनां प्रादुर्भावे श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णमास्यां श्रावणस्य पञ्चमीं हस्तेन वा (पा. II 10, 1-2)

குழந்தை இரண்டு வயது நிறைவதற்குள் இறந்தால் அதற்குத் தஹனம் இல்லை என்றும், தாய்தகப்பன்மார்க்கு மாத்திரமே ஆசௌசம் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[1] பெண்கள் இரண்டு வஸ்திரங்கள் தரித்தனர்;[2] விவாஹம் நடந்தபிறகு ஒரு ஆண்டு அல்லது 12 நாள் அல்லது 6 நாள் அல்லது 3 நாள் மணமகனும் மணமகளும் புணரக்கூடாது.[3] பாரஸ்கரரும் காத்யாயனரும் ஒருவரே எனக் கோபாலசாஸ்த்ரீ நேநே காசிப்பதிப்பின் பூமிகையில் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் காத்யாயனர் இவருடன் மாறுபடுகின்றனர் என உளது. ஆகலின் கோபாலசாஸ்திரியின் கொள்கை ஆராய்தற்குரியது.[4]

तैषीपक्षस्य रोहिण्यां पौर्णमास्यां वोत्सर्गः (आ. गृ. 5, 8)

पौषस्य रोहिण्यां मध्यमायां वाष्टकायामध्यायानुत्सृजेरन् ।
(पा. II 12, 1)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नामपूर्वमाख्यातोत्तरं दीर्घाभिनिष्ठानान्तं घोषवदाद्यन्तरन्तस्थम् ।

अयुजाक्षरं कुमार्याः (आ. गृ. 6, 15, 9–11)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा घोषवदाद्यन्तरन्तस्थं दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न तद्धितम् ।

अयुजाक्षरमकारान्तं स्त्रियै तद्धितम् (पा. गृ. 1, 17, 2–3)

1. अद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराशौचम् ... शरीरमदग्ध्वा निखनन्ति
(पा. 3, 10, 1–5)

2. पा. I 4, 13–14

3. संवत्सरं न मिथुनमुपयेतां द्वादशरात्रं षड्रात्रं त्रिरात्रमन्ततः
(पा. 1, 8, 21)

4. शालाग्नौ चेके (पा. 3, 10, 33) गृह्यकारपक्षे न कुर्यान्न च कारयेत् । यथाह कात्यायनः

सूतके मृतके चैव स्मार्तं कर्म निवर्तते ।
पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारयेत् ॥

தர்மஸூத்ரம். — இப்போது யஜுர்வேதியதர்மஸூத்ரங்களுள் நான்கே வழக்கில் உள்ளன. அவை பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்,[1] ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம்,[2] ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம்,[3] சங்கலிகிததர்மஸூத்ரம்[4] என்பன. இவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தது ; ஏனைய க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தன. மானவதர்மசாஸ்திரம் ப்ருகுவாற்[5] கூறப்பட்டதாலும், ச்லோகமயமாய் இருத்தலாலும் அது பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை. இந் நூலுக்கு ஹரதத்தமிச்ரர் விருத்தியும் ஸுதர்சனாசார்யர் தாத்பர்யதர்சனமும் எழுதியுள்ளார்.

பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்.—இதனுள் நான்கு ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலிலிருந்து பின்வருஞ் செய்திகள் அறியப்படுகின்றன :—வேதக்கொள்கைகளுக்கு விரோதமற்ற தேச ஜாதி தர்மங்கள் பிரமாணம் எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, விசேஷணத்தை நீக்கித் தேசதர்மங்கள் பிரமாணம் எனக் கொண்டு வடநாட்டார்க்குக் கம்பளவியாபாரம் முதலான ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும், தென்னாட்டார்க்கு உபநயனமாகாதவன், பெண்டிர் இவர்களோடு உண்ணுகை, பழைய சோற்றை உண்ணுகை, மாமன்மகள் அத்தைமகள் இவரை மணஞ்செய்தல் என்ற ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும் உள என இந்

1. बौधायनधर्म
2. आपस्तम्बधर्मसूत्रम्
3. हिरण्यकेशिधर्मसूत्रम्
4. शङ्खलिखितधर्मसूत्रम्
5. भृगुः

நூலாசிரியர் கூறினர்.[1] ஆர்யாவர்த்தத்தின் எல்லை வடக்கே இமயமலை, கிழக்கே காலகவனம், தெற்கே பாரியாத்ரம் மேற்கே அதர்சனம் எனக் கூறப்பட்டது.[2] வெகுகாலத்திற்கு முன்னர் 48 ஆண்டுகள் வேதங்கள் படிக்கப்பட்டன. ஸ்நாதகன் இரண்டு யஞ்யோபவீதம் தரித்தல் வேண்டும். எட்டு விதமான விவாஹங்களில் அன்னியோன்னிய-அன்பால் நிகழுங் காரணத்தால் காந்தர்வமே எல்லாவர்ணத்தாருக்குஞ் சிறந்தது என்பது சிலருடைய கொள்கை.[3] தவறி ஸகோத்ரப்பெண்ணை மணந்தால் தாயைப்போல் அவளைக் கருதவேண்டும்.[4] பதிதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மணத்தல் வேண்டும்; அவர்க்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் அவரை விட்டு நீங்கிச் சிறந்தாரிடம் இருப்பின், அவர்க்குப் பாதித்தியம் நீங்கும்[5] என்பர். இதனை ஹாரீதர்

1. पञ्चधा विप्रतिपत्तिर्दक्षिणतस्तथोत्तरतः ।
   यानि दक्षिणतस्तानि व्याख्यास्यामः ।
   यथैतदनुपेतेन सह भोजनं स्त्रिया सह भोजनं पर्युषितभोजनं मातुलपितृष्वसृदुहितृगमनामिति ।
   अथोत्तरत ऊर्णाविक्रयः शीधुपानमुभयथोदाद्भिर्व्यवहार आयुधीयकं समुद्रसंयानामिति ।
   इतरदितरस्मिन् कुर्वन् दुष्यति इतरदितरस्मिन् ।
   तत्र तत्र देशप्रामाण्यमेव स्यात्
   मिथ्यैतदिति गौतमः ॥ (I 2, 1-7)
2. I 2, 10.
3. गान्धर्वमप्येके प्रशंसन्ति सर्वेषां स्नेहानुगतत्वात् (I 20, 16)
4. सगोत्रां चेदमत्योपयच्छेन्मातृवदेनां बिभृयात् (II 1, 38)
5. अथ पतिताः ... मिथो विवहमानाः पुत्रान् सन्निष्पाद्य ब्रूयुः, विप्रव्रजत अस्मत्तः एवमार्यान् सम्प्रतिपत्स्यथ इति (II 2, 10)

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.[1] பிறப்பிலும் இறப்பிலும் ஸபிண்டர்களுக்குப் பத்து நாள் ஆசௌசம் என்ற விதி ருத்விக்,[2] தீக்ஷிதர்,[3] பிரும்மசாரி [4] இவர்கட்கு இல்லை.[5] ஒரு பிராம்மணன் அத்யாபனம், யாஜனம், ப்ரதிக்ரகம் இவற்றால் குடும்பத்தை நடத்த முடியாதிருப்பின் க்ஷத்திரியதர்மத்தையும், அதுவும் இல்லையேல் வைச்யவிருத்தியும் அனுஷ்டிக்கலாம்.[6] க்ஷத்திரியதர்மத்தைப் பிராமணன் அனுஷ்டிப்பதைக் கௌதமர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என இங்குக் கூறப்பட்டுளது;[7] ஆனால் கௌதமதர்மஸூத்திரத்துள் அது ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டமையால் [8] ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட வசனம் மற்றோர் கௌதமசாஸ்திரத்தில் உள்ளது எனக் கொள்ளலாம் எனக் கோவிந்தஸ்வாமி தன் விவரணத்திற் கூறுகின்றனர். எழுபது வயதிற்குமேல் ஸந்யாஸம் செய்து கொள்ளலாம்.[9] பெண் ருதுவாய் மூன்று ஆண்டு

1. मिथ्यैतदिति हारीतः (II 2, 11)
2. ऋत्विक्
3. दीक्षितः
4. ब्रह्मचारी
5. सपिण्डेष्वादशाहमाशौचमिति जननमरणयोरधिकृत्य वदन्ति ऋत्विग्दीक्षितब्रह्मचारिवर्जम् (I 11, 1)
6. अध्यापनयाजनप्रतिग्रहैरशक्तः क्षत्रधर्मेण जीवेत् ... (II 4, 16) वैश्यवृत्तिरनुष्ठेया (II 4, 19)
7. नेति गौतमोऽत्युग्रो हि क्षत्रधर्मो ब्राह्मणस्य (II 4, 17)
8. तदलाभे क्षत्रवृत्तिः [गौ. ध. 7, 6]
9. सप्तत्या ऊर्ध्वं सन्यासमुपदिशन्ति (II 17, 6)

களுக்குள் தகப்பன் மணஞ்செய்ய வேண்டும் என்றும்,[1] அவன் அவ்வாறு செய்யாவிடின் அவளே கணவனைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்றும்,[2] கணவன் மனைவியை விட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குமேல் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்றும்[3] கூறப் பட்டது. வைகானஸதர்மத்தைக்[4] கூறும் ஸூத்ரம் கௌதம தர்மஸூத்ரத்திற் கூறியவாறே பெரும்பாலும் உள்ளது.[5]

ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம். — இதனுள் இரண்டு ப்ரச்னமும், ஒவ்வொரு ப்ரச்னத்துள் பதினொன்று படலங்களும் உள. இந்நூலிற் கூறப்பட்ட செய்திகள்:—சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நியமப்படி நடத்தற்கு இயலாமையால் பிற்காலத்தில் ருஷிகள் இல்லை; கர்மபலசேஷத்தால் ச்வேதகேது போன்றவர் பிறக்கின்றனர்.[6] பல பிராம்மணங்கள் இறந்தமையால் வழக்கைக் கொண்டு ஆங்குள்ள விதிகள் ஊகிக்கப்படுகின்றன.[7] கூட்டுச்

1. त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं यः कन्यां न प्रयच्छति ।
   स तुल्यं भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसंशयम् ॥ (IV, 1, 13)
2. त्रीणि वर्षाण्यृतुमती कांक्षेत पितृशासनम् ।
   ततश्चतुर्थे वर्षे तु विन्देत सदृशं पतिम् ॥ (IV 1, 14)
3. त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं यो भार्यां नाधिगच्छति ।
   स तुल्यं भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसंशयम् ॥ (IV 1, 1, 9)
4. वैखानसधर्मः
5. बौ. ध. (II 11, 17); गौ. ध. (III 26–35)
6. तस्मादृषयोऽवरेषु न जायन्ते नियमातिक्रमात् (I 2, 4)
   श्रुतर्षयस्तु भवन्ति केचित् कर्मफलशेषेण पुनस्सम्भवे (I 2–5)
   यथा श्वतकेतुः (I 2, 6)
7. ब्राह्मणोक्ता विधयस्तेषामुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमीयन्ते (I 4, 10)

சோறு உண்ணல் தகாது.[1] சண்டாளனைப் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் அவனுடன் பேசினாலும் தோஷம் உண்டு.[2] ஸகோத்திரத்தானுக்குப் பெண்ணை மணஞ் செய்தல் தகாது.[3] தாயோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையானுக்குஞ் செய்தல் தகாது.[4] வாஜஸநேயிப்பிராம்மணமும்[5] பவிஷ்யத்புராணமுங்[6] ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டன. இந்நூலில் உள்ள சில ஸூத்ரங்களுக்கும் பௌதாயனதர்மஸூத்ரத்துள்ளவற்றிற்கும் ஸம்வாதம் இருக்கின்றது.[7] பாணினிஸூத்ரங்களுக்குப் புறம்பான சில பிரயோகங்கள் இருக்கின்றன.[8] இந்நூலுக்கு ஹரதத்த மிச்ரர்[9] என்பவர் உஜ்வலா[10] என்ற வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம் அனேகமாய் ஆபஸ்தம்பதர்ம ஸூத்ரத்தை ஒட்டியே உளது.

1. सङ्घान्नमभोज्यम् (I 6, 16)
2. चण्डालोपस्पर्शने सम्भाषायां दर्शने च दोषः (I 1, 8)
3. सगोत्राय दुहितरं न प्रयच्छेत् (II 5, 15)
4. मातुश्च योनिसम्बन्धेभ्यः (II 5, 16)
5. तदनर्थकं स्याद्वाजसनेयिब्राह्मणं चेदवेक्षेत (I 4, 7)
6. पुनस्सर्गे बीजार्था भवन्तीति भविष्यत्पुराणे (II 9, 14, 6)
7. नाप्सु श्लाघमानः स्नाया यदि स्नायाद्दण्डवत्प्लवेत् [आप. I 2, 30]
   नाप्सु श्लाघमानः स्यात् – दण्ड इव प्लवेत् [बौ. I 2, 40-41]
   स्त्रीभिर्यावदर्थसम्भाषी [आप. I 2, 16]
   यावदर्थसंभाषी स्त्रीभिः [बौ. I 2, 24]
   भवत्पूर्वया ब्राह्मणो भिक्षेत [आप. I 2, 28-30]
   भवत्पूर्वां ब्राह्मणो भिक्षेत [बौ. I 2, 18]
8. अगृह्यमानकारणः [I, 4, 8]; कुञ्चकौञ्च ... [I 5, 34]
   लक्षणकर्मणात्तु [II 11, 13]
9. हरदत्तमिश्रः 10. उज्ज्वला

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்திய தர்மசாஸ்த்ரங்கள்

பிற்காலத்திலும் தர்மத்தைப்பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அவை ச்லோகரூபமாக உள்ளன. அவற்றுள் சிறந்தன **மனுதர்மசாஸ்த்ரமும் யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதியும்** ஆகும்.

மனுதர்மசாஸ்த்ரம்.—இந்நூல் கி.பி. 200-இல் எழுதப்பட்டது என்பர். இதனை இயற்றியவர் மானவீயக்ருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவரல்லர் என்பது விவாஹப்ரகரணத்திற் கூறப்பட்ட செய்திகளால் விளங்கும். இந்நூலுள் 12 அத்தியாயங்களும் 2684 ச்லோகங்களும் உள. ஈண்டுப் பிரமன் முதல் தேவர் இறுதியாக உள்ளோரது பிறப்பும், பஞ்சமகாபூதங்களின் உற்பத்தியும், வர்ணம், ஆச்ரமம் இவற்றின் ஸாமான்யவிசேஷ தர்மங்களும், அரசனுற் கொள்ளவேண்டிய நீதிகளும், பாதகிகளின் செயலுக்கேற்ற பலனும் அப்பாதகங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தமும், அவற்றை அநுஸரித்தால் ஸ்வர்க்கப்ராப்தியுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலுக்கு கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் கோவிந்தராஜரும்[1] கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் குல்லூகபட்டரும்[2] உரை எழுதியுள்ளனர்.

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி. — இந்நூல் கி. பி. 400-இல் எழுதப்பட்டது என்பர். ஈண்டு ஆசாராத்யாயம்,[3] வ்யவஹாராத்யாயம்,[4] ப்ராயச்சித்தாத்யாயம்[5] என்ற மூன்று அத்தியாயங்

1. गोविन्दराजः
2. कुल्लूकभट्टः
3. आचाराध्यायः
4. व्यवहाराध्यायः
5. प्रायश्चित्ताध्यायः

களும் 1009 ச்லோகங்களும் உள. இந்நூல் யாஞ்யவல்க்யர் கொள்கையைக் கொண்டு அன்னியரால் எழுதப்பட்டது என்னலாம்; ப்ராயச்சித்தாத்யாயத்தில் மானவக்ருஹ்யஸூத்திரத்தை அனுஸரிக்கின்றது. இந்நூலுக்கு மூன்று உரைகள் உள. சுமார் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் விச்வரூபர் எழுதிய பாலக்ரீடை [1] ஒன்று; கி. பி. 1100-இல் விஞ்ஞானேச்வரர் [2] இயற்றிய மிதாக்ஷரா மற்றொன்று; அபராதித்யர் எழுதிய உரை மூன்றாவது.

நாரதஸ்மிருதி. — இந்நூல் சுமார் கி. பி. 500-இல் இயற்றப்பட்டது என்பர். ஈண்டு 1200 ச்லோகங்கள் உள. இதனைப் பிரமாணமாகக் காட்டினர் பட்டபாணர்.[3]

ஜீவாநந்தரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரஸங்கிரஹத்தில் 26 கிரந்தங்கள் உள :—அவை லக்வத்ரிஸம்ஹிதையை முதலிலும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதையை இறுதியிலுங் கொண்டன.[4] கடவுள், யாத்திரை, விவாஹம், யாகம், உத்ஸ

1. बालक्रीडा
2. विज्ञानेश्वरः
3. भट्टबाणः
4. (1) लघ्वत्रिसंहिता, (2) अत्रिसंहिता, (3) वृद्धात्रिसंहिता, (4) विष्णुस्मृतिः, (5) लघुहारीतस्मृतिः, (6) वृद्धहारीतसंहिता, (7) याज्ञवल्क्यस्मृतिः, (8) औशनसं धर्मशास्त्रम् (9) औशनसस्मृतिः, (10) अङ्गिरसस्मृतिः, (11) यमस्मृतिः, (12) आपस्तम्बस्मृतिः, (13) संवर्तस्मृतिः, (14) कात्यायनस्मृतिः, (15) बृहस्पतिस्मृतिः, (16) पराशरसंहिता, (17) बृहत्पराशरसंहिता, (18) लघुव्याससंहिता, (19) व्याससंहिता, (20) शङ्खसंहिता, (21) लिखितसंहिता, (22) दक्षसंहिता, (23) गौतमसंहिता, (24) शातातपसंहिता, (25) वसिष्ठसंहिता, (26) वृद्धगौतमसंहिता.

வங்கள் இவற்றில் தொடுதல்-தொடாமை இல்லை[1] என அத்ரிஸம்ஹிதை கூறும். ரமையோடு எப்போதும் இருத்தலால் ராமன் எனப் பெயர் வந்தது என விருத்தஹாரீதஸம்ஹிதை கூறும்.[2] மந்தேஹர் என்ற 30 கோடி ராக்ஷஸர் உதிக்கும் சூரியனை உண்ண முயல்கின்றனர் எனப் ப்ருஹத்பராசர ஸம்ஹிதை கூறும்.[3] சண்டாளன், ச்வபாகன் முதலிய யார் உணவை வேண்டினும், மறுமையில் இன்பம் வேண்டுவோர் அவர்க்கு உணவு அளிக்கவேண்டும் என்றும், சமம் தமம் க்ஷாந்தி இவை முதலியவற்றை உடையவனே பிராம்மணன் என்றும், அவை இல்லாத பிராம்மணன் சூத்திரன் என்றும், அவற்றையுடைய சண்டாளனும் பிராம்மணன் என்றும் அவ்வாறுள்ள சண்டாளனை ஒருவரும் அவமதித்தல் தகாது என்றும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதை கூறும்.[4]

1. देवयात्राविवाहेषु यज्ञप्रकरणेषु च ।
उत्सवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न विद्यते ॥ [अत्रिसंहिता]
2. रमया नित्ययुक्तत्वात् राम इत्यभिधीयते [वृद्धहारीतसंहिता]
3. त्रिंशत्कोट्यस्तु विख्याता मन्देहा नाम राक्षसाः ।
उद्यन्तं ते विवस्वन्तं बलादिच्छन्ति खादितुम् ॥
[बृहत्पराशरसंहिता
4. चण्डालो वा श्वपाको वा कालेयः कश्चिदागतः ।
अन्नेन पूजनीयस्सः परत्र हितमिच्छता ॥
क्षान्तो दान्तो जितक्रोधो जितात्मान च जितेन्द्रियः ।
तमेव ब्राह्मणं मन्ये शेषाः शूद्रा इति स्मृतः ॥
न जातिः पूज्यते राजन् गुणाः कल्याणकारकाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
चण्डालमपि यद्भक्तं नावमन्येत बुद्धिमान् ।
अवमन्य पतत्येव नरके रौरके नरः ॥ [वृद्धगौतमसंहिता]

அநந்தசயனத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நாரதீயமனு ஸம்ஹிதை [1] என்ற நூல் முற்கூறப்பட்ட ஸ்மிருதிகாலத்தது எனக் கூறலாம். ஆங்கேயே பதிப்பிக்கப்பெற்ற வைகானஸ தர்மப்ரச்னம் [2] அவற்றின் பிற்காலத்தது என்னலாம். அவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் ஆவன :—(1) பிராம்மணனுக்கு ஆச்ரமம் நான்கு; க்ஷத்திரியனுக்கு முதல் மூன்று; வைச்யனுக்கு முதலிரண்டு. (2) பிரம்மசாரி, காயத்ரன் [3] பிராம்மன் [4] ப்ராஜாபத்யன் [5] நைஷ்டிகன் [6] என நான்குவகைப்படுவான். (3) வானப்ரஸ்தன் மனைவியோடுகூடியவன், மனைவியற்றவன் என இருவகைப்படுவான். (4) கிருஹஸ்தன், வார்த்தாவ்ருத்தி [7] சாலீனவ்ருத்தி [8] யாயாவரன் [9] கோராசாரிகன் [10] என நால்வகைப்படுவான். (5) ஸந்நியாஸி, குடீசகன் [11] பகூதகன் [12] ஹம்ஸன் [13] பரமஹம்ஸன் [14] என நால்வகைப்படுவான். (6) ஈரமற்ற காலுடனும் வடக்கைப் பார்த்துக்கொண்டும் உண்ணுதல் தகாது. (7) உதகி, சூத்திரன் இவரால் தொடப்பட்ட அன்னத்தை உண்ணுதல் தகாது. (8) மேற்கிலும் வடக்கிலும் தலைவைத்துக்கொண்டு உறங்குதல் தகாது. (9) அயர்ந்து தூங்குபவனை எழுப்பக்கூடாது. (10) ஆஹிதாக்கினியாயிருந்து ஸந்நியாஸியாகி இறந்தவர்க்கு தகனமே. (11) சண்டாளனுக்கும் பிராம்மணிக்கும் பிறப்பவன் ச்வபாகன் எனப்படுவான். (12) குழந்தை, நோயாளி, சமையலறை ஈண்டு சௌசத்தை விசாரித்தல் தகாது.

1. नारदीयमनुसंहिता
2. वैखानसधर्मप्रश्नः
3. गायत्रः
4. ब्राह्मः
5. प्राजापत्यः
6. नैष्ठिकः
7. वार्तावृत्तिः
8. शालीनवृत्तिः
9. यायावरः
10. घोराचारिकः
11. कुटीचकः
12. बहूदकः
13. हंसः
14. परमहंसः

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்தில் பரிசிஷ்டங்கள்,[1] ப்ரயோகங்கள்,[2] பத்ததிகள்,[3] காரிகைகள்[4] எனப் பலநூல்கள் ஒவ்வொரு கர்மாவைப்பற்றித் தோன்றின.

கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பல நிபந்தங்கள் இயற்றப்பட்டன.[5]

ஸுல்வஸூத்ரம். — இவை வேதியின் நிர்மாணத்தற்குப் பயன்படும். ஆகலின் அவையும் கல்பத்தின்பாற்படும்.

1. परिशिष्टाः
2. प्रयोगाः
3. पद्धतयः
4. कारिकाः

   1730 இல் गदाधरराजगुरु ஆல் இயற்றிய गदाधरपद्धतिः என்ற நூலுள் आचारसारः, दानसारः, शुद्धिसारः, व्रतसारः, कालसारः என ஐந்து காண்டங்கள் உள.

5. हेमाद्रिकृतचतुर्वर्गचिन्तामणिः (கி. பி. 1300); जीमूतवाहनकृतधर्मरत्नम् (15 ஆம் நூற்றாண்டு); कमलाकरभट्टकृतनिर्णयसिन्धुः; मदनपालकृतमदनपारिजातः; आपदेवात्मजानन्तदेवप्रणीतौ स्मृतिकौस्तुभः संस्कारकौस्तुभश्च; ऋषिभट्टकृतः शुक्लयजुर्वेदीयसंस्कारभास्करः; देवन्तभट्टकृतस्मृतिचन्द्रिका; नीलकण्ठकृतमयूखः; नन्दपण्डितकृतदत्तकमीमांसा; वैद्यनाथदीक्षितकृतस्मृतिमुक्ताफलम्; अप्पादीक्षितकृताचारनवनीतम् इत्यादयः

அத்தியாயம் 37

அதர்வவேதீய கல்பமும் கல்பஸூத்ரகாரர்களின் பௌர்வாபர்யமும்

அதர்வவேதீயகல்பம்.— வைதானச்ரௌதஸூத்ரமும் கௌசிக க்ருஹ்யஸூத்ரமும் அதர்வவேதத்தைச் சார்ந்தன. இவற்றுள் இரண்டாவது முதலதைக்காட்டிலும் முற்காலத்தது.

தற்போது அறியப்படும் கல்பஸூத்ரகாரர்களுள் மானவ க்ருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றிய மனுவே பழமையானவர் என்பது விவாஹப்ரகரணத்துள்ள இரண்டு வாக்கியங்களாலும்[1] பழமையான நடையாலும் அறியப்படும்.

அதற்குப் பின்னர் தர்மஸூத்ரம் இயற்றிய கௌதமர் ஆவர். அவருடைய கொள்கைகளை ஆச்வலாயனர் தம் ச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] பௌதாயனர் தம் தர்மஸூத்திரத்திலும்,[3] லாட்யாயனர், த்ராஹ்யாயணர் தம் ச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[4] கோபிலர் தம் க்ருஹ்யஸூத்திரத்திலும் குறிக்கின்றனர். சாங்கியாயனர் தமது க்ருஹ்யஸூத்திரத்தில் ஆச்வலாயனரது கொள்கையைக் குறிக்கின்றனர். பௌதாயனர் தமது தர்மஸூத்ரத்தில் பௌதாயனர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர், ஹிரண்யகேசி இவரைக் குறிக்கின்றமையானும்,[5] ஆபஸ்தம்பர் தமது க்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் பௌதாயனர்க்குப் பின்னரே

1. ब्राह्मेण शौल्कमेव वा ; असमानप्रवराम्
2. द्विरिति गौतमः [आ. श्रौ. I 4, 3]
3. मिथ्यैतदिति गौतमः [बौ. ध. I 2, 7]
4. तत्र गौतमीयम्
5. काण्वं बौधायनं तर्पयामि, आपस्तम्बं सूत्रकारं तर्पयामि, सत्याषाढं हिरण्यकेशिनं तर्पयामि (बौ. ध. II 9, 14)

ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர், ஸத்யாஷாடஹிரண்யகேசர் இவரைக் குறிக்கின்றமையானும்,[1] பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர்க்கு முன்னர் இருந்தார் என்றேனும், அவரைக்காட்டிலும் வயது முதிர்ந்தோர் என்றேனும் கொள்ளல் தகும். ஆகலின் ஆச்வலாயனர், சாங்க்யாயனர், பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், பரத்வாஜர், ஹிரண்யகேசி, லாட்யாயனர், கோபிலர் த்ராஹ்யாயனர் இவர்கள் எல்லார்க்கும் முற்பட்டவர் கௌதமர் என்னலாம். ஆபஸ்தம்பர், பரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசி இம்மூவரும் ஸமகாலத்தவராய் இருத்தல் கூடும். ஆயினும் பௌதாயனர்க்குப் பின்னர் பரத்வாஜர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஹிரண்யகேசி என்றும் விண்டர் நீட்ஸ் கூறுவர்.[2]

அன்றியும் ஸமானப்ரவரமுடைய பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, ஸமானகோத்திரப் பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனப் பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், கோபிலர் கூறியிருக்கின்ற காரணம் பற்றியும் பௌதாயனர் முதலியோர் பிற்காலத்தவர் எனக் கூறல் தகும். அக் கௌதமர் ஸந்நியாஸி என்ற பொருளில் பிக்ஷு[3] என்ற சொல்லை வழங்கியதானும், அச்சொல் கௌதமபுத்தரது காலத்திற்குப் பின்னர் பௌத்தஸந்யாஸியைக் குறித்தலானும், கௌதமர் கௌதமபுத்தர்க்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பாணினியும் பிக்ஷுஸூத்ரம் என வழங்கியிருத்தலால் அவரும் கௌதமபுத்தருக்கு முற்காலத்தவரே என்னலாம்.

1. बौधायनाय प्रवचनकाराय, आपस्तम्बाय सूत्रकाराय, भरद्वाजाय, सूत्रकाराय, सत्याषाढाय हिरण्यकेशाय [आ. गृ. IV 7, 13]
2. *Cf.* A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I, p. 278.
3. भिक्षुः

அவ்விருவருள் யார் முன்னர் இருந்தார் யார் பின்னர் இருந்தார் எனத் தீர்மானிக்கத் தக்க ஸாதனம் இல்லை. ஸந்யாஸி என்ற சொல்லைப் பௌதாயனர் வழங்கியிருத்தலால் அவர் கௌதமபுத்தருக்குப் பிற்காலத்தவராயிருத்தல் ௶ம.

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவர் மனு, கௌதமர், கோபிலர் இவர்க்குப் பிற்காலத்தவராயும், ஆச்வலாயனர் பௌதாயனர் இவர்க்கு முற்பட்டவராயேனும் வயது முதிர்ந்தவராயேனும் இருத்தல் வேண்டும். காத்யாயனர் பௌதாயனர்க்கு முற்பட்டவர்.

ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தில் சில பிரயோகங்கள் பாணினி ஸூத்ரங்களை ஒட்டியில்லாமையால் அவர் பாணினிக்கு முற்பட்டவர் எனச் சிலர் கருதலாம். பௌதாயனர் அப்பக்ஷ:,[1] வாயுபக்ஷ:[2] என்ற சொற்களை வழங்கியிருத்தலால், அவர் பாணினிக்குப்[3] பிற்பட்டவர் என்னலாம். ஆகலின் ஆபஸ்தம்பரும் பிற்பட்டவரே ஆவர்.

கல்பஸூத்ரங்களையும் பாரஸீகம், கிரேக், ரோமாபுரி இந்நாட்டுநூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் பாரதவர்ஷத்தில் செய்யும் பல வைதிககர்மாக்களும் ஆங்குச் செய்யப்படும்

1. अब्भक्षः (II 1, 67)

2. वायुभक्षः (IV 5, 6)

3. பாணினி भोज्यं भक्ष्ये (VII 3, 69) எனக் கூறியிருந்தாலும், பின்னரே भक्ष् தாது நீர்குடித்தல் என்ற பொருளில் வந்தது என भोज्यमभ्यवहार्ये என்ற காத்யாயனவார்த்திகத்தால் அறியப்படுதலானும், अब्भक्षः वायुभक्षः என்ற பிரயோகங்கள் பாணினி காலத்திற்குப் பிற்பட்டன என்பது விளங்கும்.

கர்மாக்களும் ஒன்றுயிருக்கின்றன என்பர். உதாரணமாக பாரஸீகத்தில் யஞ்யோபவீதந் தரித்தல், அரணி கடைந்து தீ யெடுத்தல், தேவதைகளைக் குறித்து அக்னியில் ஹோமஞ் செய்தல், விவாஹத்தில் அக்னியை வலம் வருதல் முதலியன வழங்கப்பட்டன.

அத்தியாயம் 38

வ்யாகரணம்[1]

சொற்களைப் பிரக்ருதி[2] விக்ருதியாகப்[3] பிரித்து விசாரிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு வ்யாகரணம் எனப் பெயர். இதனைச் சப்தாநுசாஸனம்[4] என்ற பெயராலும்[5] பதஞ்சலிமகர்ஷி வழங்குவர். வேதகாலத்தில் வ்யாகரணம் இந்திரனாலும்[6] சப்தபாராயணம்[7] என்ற நூல் பிருகஸ்பதியாலும் இயற்றப் பட்டன என அறியப்படுகின்றது. பிராம்மணங்களில் வர்ணம்,[8]

1. व्याकरणम्
2. प्रकृतिः
3. विकृतिः
4. शब्दानुशासनम्
5. अथ शब्दानुशासनम्; व्याकरणमित्यस्य कः पदार्थः [महाभाष्ये 1, 1, 1]
6. देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुर्वीति ... तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं व्याकृता वागुद्यते [तै. सं. 6, 4, 7, 3]
7. बृहस्पतिरिन्द्राय शब्दपारायणं प्रोवाच [महाभाष्ये. 1, 1, 1] शब्दपारायणं नाम ग्रन्थः [प्रदीपिका]
8. वर्णः

வ்ருஷன்,[1] வசனம்,[2] விபக்தி[3] முதலிய வ்யாகரணக்குறிப்பீடுகள் வழங்கப்பட்டன. யாஸ்கரின் நிருக்தகாலத்திற்கு முன்னரே சொல்லாராய்ச்சி இருந்தது என்பதும் அவர் இருவகைக் கொள்கையினர் என்பதும் அந்நிருக்தத்தால் அறியப்படுகின்றன.[4] சௌனகப்ராதிசாக்யத்திலும்[5] சொற்கள் நாம,[6] ஆக்யாதம்,[7] உபஸர்க்கம்,[8] நிபாதம்[9] எனப் பகுக்கப்பட்டன. இப்பாகுபாடு பொருள்பற்றியே யாகும்.

அன்றியும் பாணினிமகர்ஷி இயற்றிய வ்யாகரணம் ஒன்பதாவது என்ற வழக்கு உளது. அதனை ஒருவாறு உத்தரராமாயணவாக்கியம்[10] உண்மையாக்கும். ஹநுமான் ஸங்க்ரகத்துடன் ஸூத்ரங்களைப் படித்தனன் என்றவிடத்து ஸங்க்ரகம்[11] என்பது பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு லக்ஷம் ச்லோகங்களில் வ்யாடி[12] இயற்றிய உரையைக் குறிக்கும். ஆபிசலம்,[13]

1. वृषन् (पुल्लिङ्गः)
2. वचनम्
3. विभक्तिः
4. तत्र नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च ; न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके [निरुक्ते. 1, 12]
5. शौनकप्रातिशाख्यम्
6. नाम
7. आख्यातः
8. उपसर्गः
9. निपातः
10. सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् । (उत्तररामा. 36, 48)
    ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं साध्यति वै कपीन्द्रः (*ibid* 36, 46)
11. सङ्ग्रहः
12. व्याडिः
13. आपिशलम्

காசக்ருத்ஸனம்[1] இவ்விரண்டும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டன. சாகடாயனர் சிறந்த வையாகரணராக நிருக்தத்திலேயே கூறப்பட்டமையாலும், பாணினியும் அவரைக் குறிப்பிடுகின்றமையாலும் சாகடாயனமும் பாணினிநூலுக்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் கூடும். பாணினிநூல் வந்த பின்னர் அவை இறந்துவிட்டன. அவையெல்லாம் வைதிகச்சொற்களைப் பற்றினவாயிருந்ததாலும் பாணினிநூல் வைதிகச்சொல் லௌகிகச்சொல் இரண்டைப்பற்றியும் இருந்தமையாலும் பாணினிநூலையே மக்கள் மிகுதியாய்ப் படிக்க, காலக்கிரமத்தில் அவை இறந்திருக்கலாம் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அந்நூல்களைப்பாராது அவ்வாறு கூறுதல் சரியா தவறு என நிர்ணயிக்க இயலாது. தற்போது வழக்கிலுள்ள சாந்த்ரம் சாகடாயனம் என்ற நூல்கள் பிற்காலத்தில் யாரோ இயற்றியவை ஆகும் என்பது அந்நூல்களைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்.

தற்போது வழக்கிலுள்ள சொல்லிலக்கண நூல்களுள் பழமையானது பாணினியின் நூலே ஆகும். அதனுள் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள; ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்கள் உள; அவற்றிற் சுமார் 3981 சூத்திரங்கள் உள; அம்முப்பத்திரண்டு பாதங்களுள் 29 பாதங்களை ஒரு பகுதியாகவும் எஞ்சிய மூன்று பாதங்களை மற்றொரு பகுதியாகவும் ஆசிரியர் கொண்டனர். முற்பகுதியின் ஸூத்ரங்களின் கார்யம் வரும்போது பிற்பகுதியின் ஸூத்ரங்களின் கார்யம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவும், அவ்வாறே பிற்பகுதியில் முன்னருள்ள ஸூத்ரத்தின் கார்யம் வரும்போது பின்னருள்ள ஸூத்ரத்தின் கார்யம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவுங் கூறினர். அவ்வாறு அவர் ஸூத்ரங்களைத் தொகுத்தது படிப்போர்க்குப் பெருவியப்பைத் தருகின்றது.

1. काशकृत्स्नम्

பாணினி. — இவர் தாக்ஷீ[1] என்பவரின் குமாரர்; ஸங்க்ரஹம் இயற்றியவரின் மூதாதை[2]; கௌத்ஸரின் ஆசிரியர்[3]; பாணினியைத் தெரியாத குழந்தையும் இல்லை[4] எனப் பதஞ்சலி மஹர்ஷி கூறுகின்றார். காத்யாயனர்,[5] பதஞ்சலி[6] இவ்விருவரும் பாணினியை ஆசார்யர், பகவான், ஸுக்ருத் என்ற சொற்களால் மிகவும் போற்றிக் குறிக்கின்றனர். பாணினியைக் குறித்து, சொல்லுகின்றார் என்ற பொருளில் பச்யதி[7] என்ற சொல்லை பதஞ்சலி வழங்குதலால், அவர் பாணினியை ருஷியாகக் கருதினர் என்பது திண்ணம். யுவான்ச்வாங் என்ற சீன யாத்திரிகர் பாணினியை ருஷி என்றே கூறுகின்றனர். இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்திரிகர், அஷ்டாத்யாயியை எட்டு வயது குழந்தைகள் எட்டு மாதத்தில் மனப்பாடஞ் செய்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் தகப்பனார் பணீ என்ற ருஷி என ராமபத்ர தீக்ஷிதர் பதஞ்சலிசரித்திரத்திற் கூறுகின்றனர். ஆஹிகர், சலங்கீ, பாணினர், சாலாதுரீயர் என்ற பெயர்களும் பாணினிக்கு உண்டு எனச் சப்தகல்பத்ருமம் கூறும்.[8]

1. सर्वे सर्वपदादेशा **दाक्षीपुत्रस्य** पाणिनेः [महाभाष्ये. I 1, 20 & VII 1, 27]
2. शोभना खलु **दाक्षायणेन** सङ्ग्रहस्य कृतिः (*ibid* II 3, 66)
3. उपसेदिवान् कौत्सः पाणिनिम् (*ibid* III 2, 108)
4. आकुमारं यशः पाणिनेः (*ibid* I 4, 89)
5. एकशेषनिर्देशाद्वा .... **भगवतः** पाणिनेः सिद्धम् [वार्त्तिक. VII 4, 68]; **आचार्या**चारात् संज्ञासिद्धिः (*ibid* 1, 1, 1) बहुव्रीहिस्वरं शास्ति समासान्तविधेः **सुकृत्** (*ibid* IV 2, 1)
6. प्रमाणभूत **आचार्यः** (महाभाष्ये. 1, 1, 1)
7. पश्यति **त्वाचार्यः** (*ibid* VI 4, 42)
8. Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya (பக். XIII & XIV)

பாணினியின் பிறப்பிடம். — யுவான்சுவாங், ஹேமசந்திரர்[1] இயற்றிய அபிதானசிந்தாமணியின்[2] உரைகாரர் முதலிய பலர், காந்தாரதேசத்தில் தற்போது அட்டாக்[3] என வழங்கும் ஊரின் பக்கத்துள்ள சலாதுரம்[4] என்ற கிராமத்தில் பாணினி பிறந்தார் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் மூதாதையர் சலாதுரத்திற் பிறந்தனரேயன்றிப் பாணினி அங்குப் பிறக்கவில்லை எனச் சப்தகல்பத்ருமவாசியர் கூறுகின்றனர். வ்யாகரணம் என்பது சிஷ்டர்களால்[5] இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதி[6] என ஜைமினியும்[7] பர்த்ருஹரியும்[8] கூறுகின்றனர். பதஞ்சலியும் அவரைப் பின்பற்றிப் பாணினியைச் சிஷ்டர் என்கின்றனர். சிஷ்டர்கள் என்பவர் ஆர்யாவர்த்தத்தில் பேராசையின்றி, வந்ததைக்கொண்டு மகிழ்ந்து, நல்ல சீலத்துடன் பொருந்தி, பயனை விரும்பாது கர்மாக்களைச் செய்பவர் எனப் பதஞ்சலியே கூறுகின்றார். சலாதுரம் என்ற கிராமம் அவர் கூறும் ஆர்யாவர்த்தத்தின் எல்லைக்கு வெளியில் உள்ளது. ஆகலின் அவர் மத்தியதேசத்திற் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.[9]

பாணினியின் காலம்—கதாஸரித்ஸாகரத்தில்[10] பாணினியும் காத்யாயனரும் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடத்திற் படித்ததாகவும், காத்யாயனர் நந்தரின் மந்திரியாய் இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டமையான், பாணினி கி. மு. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்

1. हेमचन्द्रः
2. अभिधानचिन्तामणिः
3. Attock
4. शलातुरः
5. शिष्टाः
6. स्मृतिः
7. जैमिनिः
8. भर्तृहरिः
9. இதைப்பற்றி விரிவாய் Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya த்திலுள்ள முகவுரையிற் கூறப்பட்டுளது.
10. कथासरित्सागरः

இருந்தனர் எனப் பலர் கூறுகின்றனர்.[1] பாராசர்யரால் இயற்றப்பட்ட பிக்ஷுஸூத்ரத்தைப் பாணினி தம் ஸூத்திரத்திற் குறிப்பிடுகின்றமையானும், ஆங்குப் பிக்ஷு என்பது ஸந்நியாஸி என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டமையானும், கௌதமபுத்தர் பிக்ஷு என்ற சொல்லைப் பௌத்தஸந்நியாஸியைக் குறிக்க வழங்கியிருக்கின்றமையானும், நிர்வாணம் என்ற சொல்லை இருவரும் வேற்றுப்பொருளில் வழங்கியிருத்தலானும், பாணினி கௌதமபுத்தர்க்கு முன்னர் இருந்தனர் எனக் கோல்ட்ஸ்டக்கர்[2] என்ற மேனாட்டறிஞர் கூறியுள்ளனர்.

பாணினியும், காத்யாயனரும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் என்பது மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒரு வார்த்திகத்தில் வ்யாடி[3] இவ்வாறு கூறுகின்றார் என உளது. அவர் பாணினிகுலத்திற் பிறந்தவர்[4] எனவும் ஸங்க்ரஹம்[5] என்ற நூலை இயற்றியவர் எனவுங் கூறப்பட்டுளது. கதாஸரித் ஸாகரத்தில் வ்யாடி காத்யாயனரோடு படித்ததாகக் கூறப் பட்டது.[6] ஆகலின் காத்யாயனர் பாணினிகாலத்திற்குப் பின்னரே இருந்தார் ஆவர். அன்றியும் பாணினியைப்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் ஆசார்யர், பகவான், ஸுக்ருத் என்ற

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell pp. 17, 431; A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I pp. 42 and 44; A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith.
2. Goldstucker's Panini and his place in Literature.
3. व्याडिः
4. शोभना खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (महाभाष्ये· 1-2-64)
5. सङ्ग्रहः
6. अध्यापयितुमस्मांश्च प्रवृत्तोऽभूदसौ ततः ।
   सकृच्छ्रुतं मया तत्र द्विः श्रुतं व्याडिना तथा ॥ (II 79)

சொற்களை அவர் வழங்குகின்றார். இருவரும் ஒரே காலத்தில் இருந்திருப்பின், இவ்வாறு அவர் வழங்கியிரார். அன்றியும் பல்லிடங்களில் உருவத்திலும் பொருளிலும் சொற்களின் மாறுபாட்டை வார்த்திகங்களிற் கூறுகின்றனர்.[1] சொற்களுக்கு ரூபமும் பொருளும் மாறுபடுதல் காலக்கிரமத்தில்தான் நிகழுமாதலால், அக்காரணம்பற்றியும் காத்யாயனர் பிற்காலத்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பதஞ்சலி புஷ்யமித்ரஸபை,[2] புஷ்யமித்ரர் யாகஞ் செய்கின்றார்,[3] புஷ்யமித்திரர்க்கு யாகஞ் செய்விப்போம்,[4] யவனன் ஸா முற்றுகையிட்டான்[5] என்றவற்றைக் கூறினர். இவற்றிலிருந்து ஆராய்ச்சியாளர் அவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்கின்றனர். அதனை ஒட்டி காத்யாயனர் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலும் பாணினி

1.

	பாணினிகோள்கை	காத்யாயனர்கோள்கை
(a)	एकतरत् [अड्डतरादिभ्यः पञ्चभ्यः] (VII 1, 25)	एकतरम् (एकतरात्प्रतिषेधो वक्तव्यः)
(b)	चिद्मयम् चिन्मयम् [यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा] (VIII 4, 45)	चिद्मयम् இறந்தது प्रत्यये भाषायां नित्यम्
(c)	आश्चर्यमनित्ये (VI 1, 147)	आश्चर्यमद्भुत इति वक्तव्यम्
(d)	भोज्यं भक्ष्ये (VII 3, 69)	भोज्यमभ्यवहार्यमिति वक्तव्यम्

2. पुष्यमित्रसभा (महाभाष्ये. I 1, 69)

3. पुष्यमित्रो यजते (*ibid* III 2, 26)

4. पुष्यमित्रं याजयामः (*ibid* III 2, 123)

5. अरुणद्यवनः साकेतम्, अरुणद्यवनो मध्यमिकाम् (*ibid* III 2, 111)

கி. மு. ஆறும் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். ஆயினும் அம்மூவரின் காலமும் தற்போது திண்ணமாய் அறிய ஸாதனம் இல்லை. பாணினி **பாதாள விஜயம்** அல்லது **ஜாம்பவதீபரிணயம்** என்ற நூலும் இயற்றினர் என்பர்.[1]

காத்யாயனர். — அப்பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு உரையாகக் காத்யாயனர் முதலிய **பலர்** வார்த்திகங்கள் எழுதியவராக மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒருவர் ச்லோகமாகவே வார்த்திகங்கள் எழுதியுள்ளார்; அவர்க்குச் ச்லோகவார்த்திககாரர்[2] எனப் பெயர்; அவர் காத்யாயனர்க்குப் பிற்காலத்தவர் என்னலாம்.[3] **வாடவர்** என ஒரு வார்த்திககாரர் இருந்தனர்.[4] அஷ்டாத்யாயியில் உள்ள 3981 ஸூத்திரங்களுள் 1228 ஸூத்திரங்களுக்கு **ஒருவர்** எழுதிய வார்த்திகங்களும், 26 ஸூத்திரங்களுக்குப் **பலர்** எழுதிய வார்த்திகங்களும் உள. அவற்றுள் 709 ஸூத்திரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்திரப்பொருளை அதிகரணமுறையில் நன்கு விளக்கின்றன.

1. New verse of Pāṇini by Krishṇadēva Upādhyāya, Indian Historical Quarterly Vol. XIII.

2. *Cf.* अक्षरं न क्षरं विद्यादश्नोतेर्वा सरोक्षरम् ।
वर्णं वाहुः पूर्वसूत्रे किमर्थमुपदिश्यते ॥
वर्णज्ञानं वाग्विषयो यत्र च ब्रह्म वर्तते ।
तदर्थमिष्टबुद्ध्यर्थं लघ्वर्थं चोपदिश्यते ॥
[महा. भा. I 1, 2 ; प्रदीपिका]

3. स्मादिविधिः पुरान्तो यद्यविशेषेण किं कृतं भवति ।
न स्म पुराद्यतन इति ब्रुवता **कात्यायनेनेह** ॥ under लट् स्मे ; किं वार्तिककारः प्रतिषेधेन करोति [महा. भा.]

4. सौर्यभागवतोक्तमनिष्टिज्ञो **वाडवः** पठति [महा. भा. VIII 2, 106]

537 ஸூத்ரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்திரக்கொள்கைக்கு மாறுபாட்டினைக் கூறுகின்றன. 8 ஸூத்திரங்கள் அவசியமில்லை என வார்த்திகங்கள் கூறுகின்றன.[1] இவ்வார்த்திகங்களுள் காத்யாயனரது வார்த்திகங்களே மிகுதியாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகின்றமையால், அவர் பாணினிஸூத்ரங்களை நன்கு விளக்கவந்தவிடத்து, பேசப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருதபாஷை உருவத்திலும் பொருளிலும் மாறுபட்டதைக் குறித்தல் தனது கடமை என்று அவற்றையுங் குறிக்கின்றார். ஆகவின் பாணினிஸூத்ரத்துள்ள குறைகளை நீக்குகின்றார் என்றும் தவறுதல்களைப் போக்குகின்றார் என்றும் கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகள் பொருந்தாவாகும்.

காத்யாயனரின் பிறப்பிடம். — காத்யாயனர் கௌசாம்பியிற் பிறந்தார் என்றும், அவரது தாய்தந்தையர் வஸுதத்தை ஸோமதத்தர் என்றும், பாடலிபுரத்தில் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடம் அவர் படித்தனர் என்றும், யோகாநந்தரிடத்தில் மந்திரியாக இருந்தனர் என்றும் விந்தியமலைக்காட்டில் கதாஸரித்ஸாகரக் கதைகளைக் கூறினர் என்றுங் கதாஸரித்ஸாகரங் கூறும். அவர் தக்ஷிணதேசீயர் எனச் சிலரும்,[2] ப்ராச்யதேசீயர் எனச் சிலருங் கூறுவர்.[3] வர்ஷரிடத்தில் அவர் படித்த ஐந்த்ர வ்யாகரணத்தை அவர் மறந்துவிட்டனர் எனக் கதாஸரித்ஸாகரத்திற் கூறப்பட்டமையால், அவர் மத்தியதேசத்தில் கௌசாம்பிக்கு அருகில் பாணினிவ்யாகரணம் படித்தார்

1. Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya ;
   Pāṇini—His place in Literature—by Goldstucker p. 91;
   Kātyāyana and Patañjali by F. Keilhorn p. 48.
2. R. G. Bhandarkar—Indian Antiquary Vol. II p. 240.
3. Goldstucker—Pāṇini—His place in Sanskrit Literature p. 182.

எனக் கொள்ளுதலே பொருந்தும்.[1] அவரைப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில்[2] பரிஹாஸஞ் செய்கிறார் எனச் சிலர் சொல்வது உண்டு. அக்கொள்கை முற்றிலுந் தவறு என்பது மஹாபாஷ்யம் முழுமையும் படித்தால் நன்கு விளங்கும். அவர் விந்தியமலைக்காட்டில் பலநாள் வசித்ததால் அவரைப் பதஞ்சலி தாக்ஷிணாத்யர் எனக் கூறுகின்றாரோ என ஐயந்

காத்யாயனரின் சிறப்பு — பாணினியின் ஸூத்திரங்களில் பலவற்றை அதிகரணமுறையில் காத்யாயனர் ஆராய்வதும், லோகம், வேதம் இவற்றிற்கொண்ட ஸித்தாந்தங்களை அதிதேசித்துப் பொருளை விளக்குவதும், தனது லோகானுபவத்தாலும், இயற்கைப்பொருளின் தன்மையறிவாலும், நியாயங்களாலும் விஷயத்தை ஆராய்வதும் பெருமகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றன. தாமே சில பரிபாஷைகளைக் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம் எனச் சிலவிடத்து அவர் கூறுகின்றமையால் பாணினிஸூத்ரம் ஸம்ஹிதையாகக் கற்கப்பட்டது என அறிவிக்கின்றார். யாஸ்கர் நிருக்தம் எழுதிய பிறகு தாம் வார்த்திகம் இயற்றியதாக ஒரு வார்த்திகத்தால் அறிவிக்கின்றார்.[3] பாணினி கூறாத வாஜப்யாயனர்,[4] வ்யாடி,[5] பௌஷ்கரஸாதி[6]

1. *Cf.* ग्रहादिषु पृथिवीमध्यस्य मध्यमभावः (IV 2, 138)
2. प्रियतद्धिता दाक्षिणात्याः (महा. भा. I 1, 1)
   महतो वंशस्तम्भाल्लट्वाकृष्यते (*ibid* I 1, 1)
3. नाम च धातुजमाह निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य च तोकम्
   [महा. भा. III 3, 1]
4. वाजप्यायनः
5. द्रव्याभिधानं व्याडिः (महा. भा. I 2, 64)
6. चयो द्वितीयाः शरि पौष्करसादेः (*ibid* VIII 4, 48)

இவ்வாசிரியர்களைக் கூறுகின்றனர். நூல்கள் இயற்றும்போது மங்களம் செய்யும் வழக்கு அவர்காலத்திற்கு முன்னரே இருந்தது எனக் காட்டுகின்றனர்.[1] சில வார்த்திகங்களுக்கும் ஜைமினீயஸூத்ரங்கட்கும் ஒற்றுமை இருப்பதால் ஜைமினியின் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ளின் தவறாகாது.[2]

இவர்க்கு வரருசி என்ற பெயரும் உண்டு என்றும், **வார்ருசகாவ்யம்** என்ற நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டது என்றுங் கூறுவர். ஆனால் காவ்யம் இயற்றிய வரருசி வேறு ஒருவர் எனச் சிலர் கூறுவர்.[3] காத்யாயனப்ராதிசாக்யம் எழுதியவரும் இவரும் ஒருவராயிருத்தல் கூடும்.[4]

பதஞ்சலி. — பாணினிஸூத்ரங்கட்கும் காத்யாயனர் முதலியோர் எழுதிய வார்த்திகங்கட்கும் உரையாக **மஹாபாஷ்யம்**[5] என்ற நூலைப் பதஞ்சலிமகர்ஷி இயற்றினர். அந்நூலில் 85 ஆந்நிகங்கள்[6] உள்ளன. வார்த்திகங்களோடு கூடிய 1254 ஸூத்ரங்களும், வார்த்திகமில்லாத 435 ஸூத்ரங்களும் அங்கு ஆராயப்பட்டன. அந்நூல் 24000 கிரந்தங்

1. भूवादीनां वकारोऽयं मङ्गलार्थः प्रयुज्यते
2. | वार्त्तिकम् | जैमिनीयसूत्रम् |
   |---|---|
   | शब्दार्थसम्बन्धे | औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः |
   | आदित्यवत्स्युः | आदित्यवद् यौगपद्यम् |
3. History of Sanskrit Literature by A. B. Keith, p. 427.
4. एच इग्घ्रस्वादेशे என்ற ஸூத்திரத்தினடியில் एङः सस्थानत्वात् ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वात् என்ற வார்த்திகங்கள் இக்கொள்கைக்குச் சான்று ஆகும்.
5. महाभाष्यम्
6.

கொண்டது என்றும், அதற்குச் சூர்ணி எனப் பெயர் என்றும், அதனை மூன்று வருஷத்திற் படித்தனர் என்றும் இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்ரிகர் கூறுகின்றார்.[1] பதஞ்சலியை இஷ்டிக்ருத்[2] என மங்ககர் ஸ்ரீகண்டசரிதத்திற்[3] கூறுகின்றனர்.

வ்யாடி எழுதிய ஸங்க்ரஹத்தைப் படிப்போர் குறையுங் காலத்து பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தை இயற்றினர் என்றும், தாக்ஷிணாத்யராகிய பர்வதரிடத்து[4] ஆசார்யசந்த்ரர்[5] அதனைக் கற்று காச்மீரத்து அரசனாகிய அபிமன்யுவின்[6] வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் காச்மீரத்திற் பரவச்செய்தனர் என்றும் பர்த்ருஹரி[7] வாக்யபதீயத்திற்[8] கூறினர். ஆங்கே அவர் யோகம், வைத்தியம் இவற்றைப்பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ளார் எனக் கூறியிருக்கின்றனர். யோகத்தைப்பற்றிய நூல் யோக ஸூத்ரமே என்பர் பலர்; யோகஸூத்ரத்தை இயற்றியவர் அவரல்லர் என்பர் சிலர்.[9]

1. A record of the Buddhist religion by Itsing and translated by J. Takakusu p. 178. பதஞ்சலியைச் சூர்ணிக்ருத் எனப் பர்த்ருஹரி கூறியதாக மோக்ஷமூலர் கூறுவர்.
2. इष्टिकृत्
3. श्रीकण्ठचरिते (3, 57)
4. पर्वतः
5. आचार्यचन्द्रः
6. अभिमन्युः
7. भर्तृहरिः
8. वाक्यपदीयम्
9. अयं च योगशास्त्रकाराद्भिन्न इति सरलायामस्माभिस्समर्थितम् । अनयोरभेद इति पाश्चात्यवैयाकरणाः (वाचस्पत्यम्)

ராமபத்ரதீக்ஷிதர்[1] தம் பதஞ்சலிசரித்திரத்திற்[2] பின் வருமாறு கூறியுள்ளார் :—ஒரு முனியின் குமாரி கோணிகை[3] என்பவள் அர்க்கியம் விடும்போது ஆதிசேஷன் ஒரு முனியின் உருவங் கொண்டு அவளது கையில் வீழ்ந்தார் ; அவர் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று சிவனருளால் மஹாபாஷ்யம் இயற்றினர். பல மாணவர்கள் அவரிடம் அந்நூலைப் படிக்க விரும்பினர். திரையை இடையில் இட்டுத் தான் பாடஞ்சொல்வதாகவும், அவர்கள் அதனை நீக்கித் தன்னைப் பார்க்கலாகாது எனவும் அவர் அவரிடங் கூறினர். அவர்கள் அதற்கு இணங்கிப் பல நாள் படித்தனர். ஒரு நாள் பலர்க்கும் அவர் தாமதமின்றி விடை கூறுதலைக் கண்டு வியந்து அவர்கள் திரையைத் தூக்கினர்; உடனே அவர் அவர்களைச் சபித்தனர். பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் மாத்திரம் வெளியே சென்று, பின்பு தன்னைச் சபிக்கலாது என வேண்ட, அவன் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு எவன் சரியாக விடைகூறுகின்றானோ, அன்று அவனுக்குச் சாபம் நீங்கும் என்றனர். அவ்வாறே ஒருகாலத்து

1. रामभद्रदीक्षितः

2. पतञ्जलिचरितम्

3. गोणिका ; பதஞ்சலி கோணிகைக்குப் பிறந்தவர் என்ற வழக்கைக் கொண்டு गोणिकापुत्रः என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் என்பர் நாகோஜிபட்டர். காமஸூத்திரத்தில் கோணிகாபுத்ரர் என்பது எட்டு இடத்திற் குறிக்கப்பட்டிருத்தலானும், பதஞ்சலி காமஸூத்திரம் எழுதினர் என ஒருவருங் கூறாமையானும் கோணிகாபுத்ரர் என்பவர் பதஞ்சலியைத் தவிர்த்து வேறொருவர் எனக் கொள்வதே நலம். அவ்வாறே கோநர்தீயர் என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் எனக் கையடரும், வார்த்திகக் காரரைக் குறிக்கும் என ஹரிதீக்ஷிதருங் கூறினர். ஆராயின் காத்யாயனரைத் தவிர்த்து வேறொரு வார்த்திககாரரை அச் சொல் குறிக்கின்றது எனத் தோன்றுகின்றது.

உஜ்ஜயினீயிலிருந்து சந்திரகுப்தர் என்ற ஒருவன் சரியான விடையைத் தர, அவனுக்கு அவர் மஹாபாஷ்யங் கற்பித்தார். அச்சந்திரகுப்தனுக்கு சூத்திரமனைவியிடம் பிறந்த மகன் பர்த்ருஹரி ஆவர்.

பதஞ்சலியின் சிறப்பு. — அவரது சிறப்பைப் பெரியோர் மஹாராஜ்யம் ஆளவேண்டும் அல்லது மஹாபாஷ்யம் பயில வேண்டும் என்ற ஒரே தொடராற் காட்டினர். மாணவர்க்குப் பொருள் எளிதில் விளங்குமாறு சிறு வாக்கியங்களால் கருத்தை உணர்த்துகின்றார். கருத்தை மாணவர் மனத்துள் வாங்கிக் கொள்கிறார்களா என்பதைக் கவனிக்க இடை யிடையே கேள்வி கேட்கின்றனர். மாணவர்க்கு ஆராயுந் திறனை உண்டுபண்ணுகின்றனர். மாணவரோடு தான் சம மாக ஆராயும் நடையில் எழுதுகின்றனர். வார்த்திகங்களை நன்கு முதலில் விளக்குகின்றனர். அவற்றின் கொள்கையி லிருந்து தாம் மாறுபட்டால், பின்னர் அதைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றனர். இயற்கையில் நாம் பார்க்கும் ஸம்பவங்களையே உதாரணமாகக் காட்டிப் பொருளை விளக்குகின்றார். லௌகி நியாயங்களை வழங்குகின்றனர். பெரியோர் என்ற மரியாதை பாணினி வார்த்திககாரர்கள் இவர்களிடம் இருப்பினும், அவர்க ளுடைய கொள்கைகளை மனதார ஆராய்கின்றனர். சிலவிடங் களில் தாம் அவரோடு மாறுபடுதலைக் கூறுகின்றனர். சாஸ்திரப் பயிற்சி, லோகானுபவம், மக்களிடம் அன்பு இவற்றைக் கொண்ட அரசர்க்கு நாட்டை ஆளுதல் மேன்மேலும் இன்பத்தைத் தருவதுபோல் சாஸ்திரப்பயிற்சி, லோகானு பவம், வ்யாகரணசாஸ்திரத்தை நன்கு அறியவேண்டும் என்ற ஆசை இவற்றைக் கொண்டவர்க்கு மஹாபாஷ்யம் படிக்கப் படிக்க இன்பம் அளிக்கும் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை.

மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள். — மஹாபாஷ்யத்திற்குப் **ப்ரதீபிகா**[1] என்ற உரையைப் **பர்த்ருஹரி** கி. பி. ஏழாம்

1. प्रदीपिका

நூற்றாண்டில் இயற்றினர்; அதனை யொட்டிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கையடர் பிரதீபம்[1] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினாறும் நூற்றாண்டில் அன்னம்பட்டர் பாஷ்யம் கையடம் இரண்டற்குப் முறையாக உத்யோதனம்[2] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகோஜிபட்டர் அதனை ஒட்டியே உத்யோதத்தை[3] இயற்றினர்; பல இடங்களில் கையடரோடு அவர் மாறுபடுகின்றனர்.

பின்னருள்ள நூல்கள். — வ்யாகரணசாஸ்திரத்திற் பின்னர் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தும் பாணினிஸூத்ரம், வார்த்திகங்கள், பதஞ்சலிமஹாபாஷ்யம் இவற்றை ஒட்டியே இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் பதஞ்சலிகாலத்தில் பேச்சில் இருந்த ஸம்ஸ்கிருதபாஷை பிற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாமையும், நூல்களில் அப்பாஷையே வழங்கப்பட்டமையும் ஆகும்.

பாணினிஸூத்ரங்களின் போக்கை ஒட்டியே ஸூத்ரங்களுக்கு உரை எழுதியவர் சிலர். கி. பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஜயாதித்யர்[4] வாமனர்[5] என்ற இருவருங் காசிகாவ்ருத்தி[6] என்ற நூலை இயற்றினர். அதற்கு ஹரதத்தர்[7] (12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டு) பதமஞ்சரி[8] என்ற உரை இயற்றினர். பதமஞ்சரி மிகவும் சிறந்த நூல். மஹாபாஷ்யத்தில் உள்ளன ஆங்குத் திரட்டிக் கூறப்பட்டன. ஆகலின் மஹாபாஷ்யம் படியாதார்க்குப் பதமஞ்சரி விளங்காதென்றும் படித்தோர்க்கு

1. प्रदीपः
2. उद्योतनम्
3. उद्योतः
4. जयादित्यः
5. वामनः
6. काशिकावृत्तिः
7. हरदत्तः
8. पदमञ्जरी

அது எளிது என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[1] காசிகைக்கு ஜிநேந்திர புத்தியால்[2] எட்டாம் நூற்றுண்டில் ந்யாஸம்[3] என்ற உரை எழுதப்பட்டது. பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் உறவினராகிய ரங்கனுதயஜ்வாவினுல்[4] பதமஞ்சரீ மகரந்தம்[5] எனப் பெயர் கொண்ட பதமஞ்சரீவ்யாக்யானம் இயற்றப்பட்டது.

பாணினிஸூத்ர முறையை விட்டு வேறு முறையைப் பலர் கொண்டனர். அவருள் முதல்வர் ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றுண்டிலுள்ள தர்மகீர்த்தி[6] என்ற ஜைனர். அவர் ஸூத்ரங்களை வேறு முறையிற் கொண்டு அவற்றிற்கு வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். அந்நூலுக்கு ரூபாவதாரம்[7] எனப் பெயர். அம்முறையில் 14 ஆம் நூற்றுண்டில் விமலஸரஸ்வதி[8] ரூபமாலையையும்,[9] 15ம் நூற்றுண்டில் ராமசந்திரர்[10] ப்ரக்ரியாகௌமுதியையும்,[11] 17 ஆம் நூற்றுண்டில் காசிநிவாஸி பட்டோஜிதீக்ஷிதர்[12] ஸித்தாந்தகௌமுதியையும்[13] அக்காலத்தே தென்மதுரைவாஸி சொக்கநாதமகி[14] சப்தகௌமுதியையும்[15] இயற்றினர்.

1. अनधीते महाभाष्ये व्यर्था सा पद्मञ्जरी ।
   अधीते च महाभाष्ये व्यर्था सा पद्मञ्जरी ॥
2. जिनेन्द्रबुद्धिः
3. न्यासः
4. रङ्गनाथयज्वा
5. पदमञ्जरीमकरन्दम्
6. धर्मकीर्तिः
7. रूपावतारः
8. विमलसरस्वती
9. रूपमाला
10. रामचन्द्रः
11. प्रक्रियाकौमुदी
12. भट्टोजिदीक्षितः
13. सिद्धान्तकौमुदी
14. चोक्कनाथमखी
15. शब्दकौमुदी—कलये शब्दकौमुद्याः कवये गुरवे नमः
    (रामभद्रदीक्षितकृतायाम् उणादिमणिदीपिकायाम्)

ப்ரக்ரியாகௌமுதிக்கு விட்டலாசாரியர் [1] சுமார் 16 ஆம் நூற்றாண்டிலும், பட்டோஜிதீக்ஷிதரின் வ்யாகரணகுருவாகிய சேஷகிருஷ்ணர் [2] 17 ஆம் நூற்றாண்டிலும், உரை இயற்றினர். முன்னதற்கு ப்ரஸாதனம் [3] எனப் பெயர். ப்ரக்ரியாகௌமுதிக் கொள்கைகளை மறுத்து பட்டோஜிதீக்ஷிதர் ப்ரௌடமனோரமா [4] என்ற நூல் இயற்றினர். அந்நூலுக்கு அவர் பௌத்திரனும் நாகேசரின் குருவுமான ஹரிதீக்ஷிதரால் [5] உரை எழுதப்பட்டது. அவ்வுரைக்குச் சப்தரத்நம் [6] எனப் பெயர். பட்டோஜிதீக்ஷிதரால் சப்தகௌஸ்துபம், [7] பூஷணஸாரகாரிகை [8] என்ற இரண்டு நூல்களும் இயற்றப்பட்டன. அவருடைய சகோதரன்பிள்ளையாகிய கௌண்டபட்டரால் [9] பூஷணம், [10] பூஷணஸாரம் [11] என்ற இரண்டு நூல்கள் எழுதப்பட்டன. பட்டோஜிதீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸித்தாந்தகௌமுதிக்கு மூன்று உரைகள் உள:— அவை ஞானேந்த்ரஸரஸ்வதி [12] இயற்றிய தத்வபோதினியும் [13] நாகேசபட்டர் இயற்றிய [14] சப்தேந்துசேகரமும், [15] கோவிந்தபுரவாஸியாகிய வாஸுதேவதீக்ஷிதர் [16] இயற்றிய பாலமனோ [17] ரமையும் ஆகும்.

1. विट्ठलाचार्यः
2. शेषकृष्णः
3. प्रसादनम्
4. प्रौढमनोरमा
5. हरिदीक्षितः
6. शब्दरत्नम्
7. शब्दकौस्तुभः
8. भूषणसारकारिका
9. कौण्डभट्टः
10. भूषणम्
11. भूषणसारः
12. ज्ञानेन्द्रसरस्वती
13. तत्त्वबोधिनी
14. नागेशभट्टः
15. शब्देन्दुशेखरः
16. वासुदेवदीक्षितः
17. बालमनोरमा

அத்தியாயம் 38

சப்தகௌமுதி சென்னை ஓரியண்டல் கைப்பிரதி லைப்ரரியிலும், திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி லைப்ரரியிலும், தஞ்சை ஸரஸ்வதிமஹால் லைப்ரரியிலும் உள்ளது. தற்போது எங்கும் ஸித்தாந்தகௌமுதி படிக்கப்படுவதுபோல, அந்நூல் பாண்டிய நாட்டிலும், கேரளத்திலும் படிக்கப்பட்டது என்பது தமிழில் உள்ள ப்ரயோகவிவேகத்தால்[1] அறியப்படுகின்றது. அதற்கு மூன்று உரைகள் உள. அவை திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி சாலையில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று சொக்கநாதமகியின் புத்திரரான பாலபதஞ்சலியால்[2] இயற்றப்பட்டது. அதற்குச் சாப்திகரக்ஷா[3] எனப் பெயர்.[4] மற்றொன்று பாலபதஞ்சலியின் குமாரரான சொக்கநாதராலும்,[5] மூன்றாவது ரத்நகிரிதீக்ஷிதரின் புத்ரரான வைத்யநாதசாஸ்திரியாலும் இயற்றப்பட்டன. இச்சொக்கநாதர் தனது தகப்பனார் இயற்றிய சாப்திக ரக்ஷையை ஆள்வதோடு மனோரமா, சப்தகௌஸ்துபம் இவற்றிலுள்ள சில கொள்கைகளை மறுக்கின்றனர். நாகேச பட்டர் இயற்றிய சப்தேந்துசேகரத்திற்குத் திருவையாற்று வாஸியான மஹாமஹோபாத்யாய ஸுப்பராயாசார்யரும் விஜய நகரவாஸியான மஹாமஹோபாத்யாய தாதஸுப்பராயசாஸ்திரியும் உரை இயற்றியுள்ளனர்.

1. प्रयोगविवेकः
2. बालपतञ्जलिः
3. शाब्दिकरक्षा
4. பாலபதஞ்சலி ராமபத்ரதீக்ஷிதர்க்கு இளைஞர் என்பது சுப்பிரமண்ய தீக்ஷிதர் இயற்றிய பிரயோகவிவேகம் என்ற தமிழிலக்கண நூலின் இறுதிச்செய்யுட்களால் விளங்கும்.
5. இந்நூலாசிரியன் இச்சொக்கநாதரின் ப்ரபௌத்ரன் ஆவன்.

பர்த்ருஹரி மஹாபாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதியதோடு நில்லாது வாக்யபதீயம்[1] என்ற நூலையும் இயற்றினர். அந்நூலுள் சப்தத்திற்கு பரா,[2] பச்யந்தீ,[3] மத்யமா,[4] வைகரீ[5] என நான்கு நிலை உள்ளன என்றும், பராநிலையில் எல்லாச்சப்தமும் ஒரே வகையாக இருக்கும் என்றும், அஃதே சப்தபிரம்மம்[6] என்றும், அதனையே ஸ்போடம்[7] என்பர் என்றுங் கூறினர். அன்றியும் ஸ்போடம், வர்ணஸ்போடம், பதஸ்போடம், வாக்ய ஸ்போடம் எனப் பல்வகைப்படினும் வாக்யஸ்போடமே நித்யம் என்றும், பெரியோர் அறியாது ஒரு சொல் ஸாது அல்லது அஸாது எனக் கூறல் தவறாகும் என்றுங் கூறினர். ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து திரட்டியெடுத்தன ஆகும். இந்நூலுக்கு உரை புண்யராஜரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் தமிழிலக்கணவுரை இயற்றிய சேனாவரையரது காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்பது 'நான்காகுவதே' (தொல். சொல். 75) என்ற சூத்திரத்தின் உரையால் விளங்கும். பர்த்ருஹரி குமாரிலபட்டர்க்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாக்யபதீயத்திற்குப் பின்னர் ஹரிபீடிகா[8] என ஒரு வ்யாகரண நூல் படிக்கப்பட்டது எனத் தமிழ்ப்பிரயோகவிவேகத்தால் அறியப்படுகிறது.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆசார்யமண்டனமிச்ரரால்[9] ஸ்போடஸித்தி[10] என்ற நூல் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு ருஷிபுத்ரபரமேச்வரர் உரை எழுதினர். அவ்வுரைக்குக் கோபாலிகா[11] எனப் பெயர்.

1. वाक्यपदीयम्
2. परा
3. पश्यन्ती
4. मध्यमा
5. वैखरी
6. शब्दब्रह्म
7. स्फोटः
8. हरिपीठिका
9. मण्डनमिश्रः
10. स्फोटसिद्धिः
11. गोपालिका

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் நாகேசபட்டர்[1] மஹா பாஷ்யத்தை நன்கு ஆராய்ந்து அதற்கு உரை, ஸித்தாந்த கௌமுதிக்கு உரை இவற்றைச் செய்ததோடு விடாது, மஹா பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்பட்ட பரிபாஷைகளைத் தொகுத்து அவற்றை ஒரு நூலில் ஆய்ந்தனர். அந்நூலுக்குப் பரிபாஷேந்து சேகரம்[2] எனப் பெயர். இந்நூலுக்குப் பலரால் உரைகள் எழுதப்பட்டன. அன்றியும் நாகேசர் வையாகரணக்கொள்கை களை பிருஹன்மஞ்ஜூஷா,[3] லகுமஞ்ஜூஷா,[4] பரமலகு மஞ்ஜூஷா[5] என்ற நூல்களில் உணர்த்தினர். இவர் வ்யா கரணசாஸ்திரத்திற்போல் மற்ற சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றி லும் புலமைவாய்ந்தவர்; ப்ராசீனரது கொள்கைகளை மறுத்து நவீனக்கொள்கைகளை உணர்த்தியவர்.

மற்ற நூல்கள். — சரணதேவருடைய[6] துர்க்கடவ்ருத்தி[7] (கி. பி. 12 நூ.), தைவருடைய[8] தைவம்[9] (கி. பி. 9–12 நூ.) ஸீரதேவருடைய[10] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[11] கிருஷ்ணலீலாசுகரின் புருஷகாரம்,[13] நீலகண்டயஜ்வாவின்[14] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[15]

1. नागेशभट्टः
2. परिभाषेन्दुशेखरः
3. बृहन्मञ्जूषा
4. लघुमञ्जूषा
5. परमलघुमञ्जूषा
6. शरणदेवः
7. दुर्घटवृत्तिः
8. दैवः
9. दैवम्
10. सीरदेवः
11. परिभाषावृत्तिः
12. कृष्णलीलाशुकः
13. पुरुषकारः
14. नीलकण्ठयज्वा
15. परिभाषावृत्तिः

சேஷாத்ரிநாதரின் [1] பரிபாஷாபாஸ்கரம், [2] மாதவீயதாதுவ்ருத்தி [3] (*கி. பி.* 14 *நூ.*), *வர்த்தமானரின்* [4] கணரத்நமஹோததி [5] (*கி. பி.* 15 *நூ.*), *அந்நம்பட்டரின்* [6] மிதாக்ஷரீ [7] (*கி. பி.* 16 *நூ.*), *பர்வதீயவிச்வேச்வரஸூரியின்* [8] வையாகரணஸித்தாந்தஸுதாநிதி, [9] *சொக்கநாதமகியின்* பாஷ்யரத்நாவளியும், [10] தாதுரத்நாவளியும், [11] *ராமபத்ரதீக்ஷிதரின்* உணாதிமணிதீபிகை, [12] பரிபாஷாவ்ருத்திவ்யாக்யானம் [13] (*கி. பி.* 17–18 *நூ.*) *முதலியன*, *ராமபத்ரதீக்ஷிதரின் சிஷ்யர்களாகிய ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர்* [14] *வெங்கடேச்வரகவி* [15] *இவர்கள் இயற்றிய* ஸ்வரஸித்தாந்தசந்த்ரிகையும் [16] உணாதிநிகண்டுவும், [17] *அவருடைய தங்கை மகனாகிய வைத்யநாதர்* [18] *இயற்றிய* பரிபாஷார்த்தஸங்க்ரகம், [19] *வரதராஜருடைய* [20] லகுஸித்தாந்தகௌமுதி, [21] *நாராயணருடைய* [22] வாரருசஸங்க்ரகம் [23] *முதலியன பாணினிவ்யாகரணத்தை* [24] *யொட்டிய நூல்கள் ஆகும்.*

1. शेषाद्रिनाथ:
2. परिभाषाभास्कर:
3. माधवीयधातुवृत्ति:
4. वर्धमान:
5. गणरत्नमहोदधि:
6. अन्नम्भट्ट:
7. मिताक्षरी
8. पर्वतीयविश्वेश्वरसूरि:
9. वैयाकरणसिद्धान्तसुधानिधि:
10. भाष्यरत्नावली
11. धातुरत्नावली
12. उणादिमणिदीपिका
13. परिभाषावृत्तिव्याख्यानम्
14. श्रीनिवासदीक्षित:
15. वेङ्कटेश्वरकवि:
16. स्वरसिद्धान्तचन्द्रिका
17. उणादिनिघण्टु:
18. वैद्यनाथ:
19. परिभाषार्थसङ्ग्रह:
20. वरदराज:
21. लघुसिद्धान्तकौमुदी
22. नारायण:
23. वाररुचसङ्ग्रह :
24. *இதனை ஸ்ரீஹர்ஷகவி* तन्त्रम् (नैषधीयचरिते 19, 62) *என்றும்* फणिभवशास्त्रम् (*ibid* 61) *என்றுங் கூறுவர்.*

அபாணிநீயமான வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை சாந்த்ரம்[1] (கி. பி. 7 நூ.), ஜைநேந்த்ரவ்யாகரணம்[2] (கி.பி. 7 நூ.) சாகடாயனம்[3] (கி. பி. 9 நூ), ஹேமசந்த்ரவ்யாகரணம்,[4] அவரே இயற்றிய லிங்காநுசாஸனம்,[5] க்ரமதீச்வரரின்[6] ஸம்க்ஷிப்த ஸாரம்,[7] வோபதேவரின்[8] முக்தபோதமும்[9] கவிகல்ப த்ருமமும்,[10] சர்மவர்மரின்[11] காதந்த்ரம்[12] முதலியன ஆகும்.

ப்ராகிருதபாஷையில் இயற்றிய நூல்களை யொட்டி எழுதப்பட்ட வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை வரருசியின்[13] ப்ராகிருத ப்ரகாசம்,[14] சண்டரின்[15] ப்ராக்ருதலக்ஷணம்,[16] ராவணனின்[17] ப்ராகிருதகாமதேனு,[18] தர்க்கவாகீசரின்[19] ப்ராகிருதகல்பதரு[20] மார்க்கண்டேயரின்[21] ப்ராக்ருதஸர்வஸ்வம்[22] முதலியன ஆகும்.

மேனாட்டில் ஸம்ஸ்கிருதவ்யாகரணத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் விட்நி,[23] வாக்கர்நாகல்,[24] மாக்டானல்[25] முதலியோர் ஆவர்.

1. चान्द्रम्
2. जैनेन्द्रव्याकरणम्
3. शाकटायनम्
4. हेमचन्द्रव्याकरणम्
5. लिङ्गानुशासनम्
6. क्रमदीश्वर:
7. साङ्क्षिप्तसार:
8. वोपदेव:
9. मुग्धबोध:
10. कविकल्पद्रुम:
11. शर्मवर्मा
12. कातन्त्रम्
13. वररुचि: இவர் பாணினிஸூத்ரங்கட்கு வார்த்திகம் எழுதிய வரருசி அல்லர்; பிற்காலத்தவர்.
14. प्राकृतप्रकाश:
15. चण्ड:
16. प्राकृतलक्षणम्
17. रावण:
18. प्राकृतकामधेनु:
19. तर्कवागीश:
20. प्राकृतकल्पतरु:
21. मार्कण्डेय:
22. प्राकृतसर्वस्व:
23. Whitney
24. Wackernagel
25. A. A. Mac-Donell

அத்தியாயம் 39

பூர்வமீமாம்ஸை

யாகங்களை எவ்வாறு செய்வது என்பதும், மந்த்ரங்களை எம்முறையில் கூறவேண்டும் என்பதும், எச்செயல்கள் அங்கி எச்செயல்கள் அங்கம் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் ச்ரௌதஸூத்ரங்களிலும் க்ருஹ்யஸூத்ரங்களிலும் கூறப்பட்டன. வேதத்து பூர்வகாண்டத்தில் மந்திரங்கள் யாகங்களில் வழங்கவேண்டிய முறையிலே கூறப்படாமையாலும், எச்செயல்கள் அங்கி எவை அங்கம் என ஆங்குக் கூறப்படாமையாலும் அவை எல்லாம் மந்திரங்கள், விதிகள், அர்த்தவாதங்கள் இவற்றின் ஆராய்ச்சியால் அறிதல் வேண்டும். வேத வாக்கியங்களில் முரண்பாடு இருப்பின் எதனைக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும் வேதவாக்கியத்திற்கும் ஸ்மிருதிவாக்கியத்திற்கும் முரண்பாடு இருப்பின் யாது ப்ரமாணம் ஆகும் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் இவ்வாராய்ச்சியால் அறிதல் கூடும். அவ்வாராய்ச்சிநூலுக்கு பூர்வமீமாம்ஸா எனப் பெயர். ஆதலால் பூர்வமீமாம்ஸா என்பதற்கு வேதங்களில் முன் பாகத்திற் கூறப்பட்டவற்றின் ஆராய்ச்சியைக்கொண்ட நூல் என்பது பொருளாகும். ஆகலின் ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்ய ஸூத்ரம் இவற்றை இயற்றுவதற்கும் பூர்வமீமாம்ஸை ஒரு சிறந்த ஸாதனம் ஆகும். அந்த ஸூத்ரங்கள் வேதத்திற்கு அங்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலான், பூர்வமீமாம்ஸையும் அவற்றின் மூகமாய் வேதத்திற்கு அங்கம் ஆகும் எனக் கூறுதல் தவறாகாது. ஸ்ரீஹர்ஷகவியும், நைஷதத்தில் ஸரஸ்வதியின் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கும்போது பூர்வமீமாம்ஸையையும் கூறுதலான் அவர் அதனை வேதாங்கமாகவே கொண்டனர் என்பது விளங்கும்.[1] ஆகலின் வேதங்களைப்பற்றிக் கூறியபின் ஈண்டு பூர்வமீமாம்ஸையின் சரிதம் கூறப்படும்.

1. *Cf.* नैषधीयकाव्ये (10, 80)

இந்நூல் பல பெயர்களுடன் வழங்கப்படுகின்றது. அவை தர்மமீமாம்ஸா,[1] கர்மமீமாம்ஸா,[2] ப்ரதமதந்த்ரம்,[3] பூர்வ தந்த்ரம்,[4] பூர்வமீமாம்ஸா[5] என்பன ஆகும். பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரம் இயற்றிய ஜைமினிமஹர்ஷி[6] 'ஆதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா[7]' என நூலின் தொடக்கத்திற் கூறினர். ஜிஜ்ஞாஸா என்ற சொற்கு லக்ஷணையால் விசாரம்[8] அல்லது ஆராய்ச்சி என்பது பொருள் என்பது கௌஷீதகீப்ராம்மணம் முதலிய வற்றிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. அப்படியே மீமாம்ஸா[9] என்பதற்கும் ஆராய்ச்சி என்பது பொருள். ஆகலின் தர்மத்தினை ஆராயும் நூலுக்குத் தர்மமீமாம்ஸா எனப் பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். இரண்டாம் ஸூத்திரத்தை அவர் 'சோதநாலக்ஷணா: அர்த்த: தர்ம:'[10] எனப் படித்தனர். ஆங்குச் சோதனா என்பதற்குச் செயலில் ஈடுபடச்செய்யும் வாக்கியம் எனச் சபரஸ்வாமி[11] தம் பாஷ்யத்திற் பொருள் கூறினர். அக்காரணம்பற்றிக் கர்மமீமாம்ஸா என்ற பெயர் வழங்கி யிருத்தல் கூடும். ப்ரதமதந்த்ரம் என்ற பெயர் பகவத்பாத சங்கராசார்யரால் வழங்கப்பட்டுளது.[12] பூர்வதந்த்ரம், பூர்வ மீமாம்ஸா என்ற சொற்கள் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டன எனின், உத்தரமீமாம்ஸைக்கு முன்னர் அந்நூல் செய்யப்பட்டமை

1. धर्ममीमांसा
2. कर्ममीमांसा
3. प्रथमतन्त्रम्
4. पूर्वतन्त्रम्
5. पूर्वमीमासा
6. जैमिनिमहर्षिः
7. अथातो धर्मजिज्ञासा
8. विचारः
9. मीमांसा
10. चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः
11. शबरस्वामी
12. भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मास्तित्वाभिधानप्रसक्तौ (3, 3, 53)

யான் அவ்வாறு பெயர் வந்தன என்பர் சிலர்.[1] பூர்வமீமாம்ஸா பெரும்பாலும் வேதங்களின் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய தாகையாலும், அந்நூலுக்கே பூர்வகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை யொட்டிக் கர்மமீமாம்ஸா எனப் பெயர் இருந்த லாலும், பூர்வ்தந்த்ரம் பூர்வமீமாம்ஸா என்ற சொற்களுக்குப் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிநூல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. அவ்வாறு கொள்ளின் ஜைமினிமஹர்ஷிக்கு ஆசிரியரான வேதவ்யாஸாசார்யர் ஜைமினி ஸூத்ரத்திற்குப் பின்னரே வேதாந்தஸூத்ரம் இயற்றினர் எனக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை. பூர்வமீமாம்ஸையி லுள்ள நியாயங்களை எல்லாம் வேதாந்தஸூத்ரத்தில் அவர் கொண்டிருக்கின்றாரே யெனின், மாணவர்க்குத் தெரிந்தது ஆசிரியர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். உத்தர மீமாம்ஸை வேதாந்தசாஸ்திரம் என்ற பெயராலே வழங்கப் படுகின்றமையால், இக்காலத்தில் பூர்வமீமாம்ஸா என்பது மீமாம்ஸா எனவே வழங்கப்படுகின்றது.[2]

பூர்வமீமாம்ஸாவை முதன்முதலில் சாஸ்த்ரமாக இயற்றிய வர் யார்? ஜைமினிமஹர்ஷியா, அன்னியரா? ஜைமினிதான் எனக் கூறல் தகும். ஏனெனில் பிரும்மா[3] ப்ரஜாபதிக்கு[4] மீமாம்ஸையை உபதேசித்தார்; ப்ரஜாபதி இந்திரனுக்கும், இந்திரன் அக்கினிக்கும்... வஸிஷ்டர்[5] பராசரர்க்கும்,[6] பராசரர்

1. मीमांसाभ्युदये பக் 15. வரி 16; Karma-mīmāṁsā, p. 6 ll. 12-13 A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 437.
2. இவ்வழக்கு ஸ்ரீஹர்ஷகவிகாலத்திலே உள்ளது என்பது, मीमांसयेव भगवत्यमृतांशुमौलौ [नैषधीयचरिते 11, 64] என்பதால் விளங்கும்.
3. ब्रह्मा
4. प्रजापतिः
5. वसिष्ठः
6. पराशरः

கிருஷ்ணத்வைபாயனர்க்கும்,[1] அவர் ஜைமினிக்கும் உபதேசிக்க, ஜைமினி அதனை நூலாக இயற்றினர் எனப் பெரியோரது வழக்கு உளது. பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் ஜைமினியின் பெயரும்[2] உத்தரமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் பாதராயணரின் பெயரும்[3] இருக்கின்றமையால், இரண்டு நூல்களும் அவரவர் சிஷ்யர்களால் இயற்றப்பட்டன எனக் கோல்ப்ருக்[4] என்ற மேனாட்டு அறிஞர் கூறுவர். தன் நூலில் தன் பெயரைக் கூறுதல் வடமொழி நூலாசிரியர்களின் வழக்கமாகையாலும் சபரஸ்வாமியும் குமாரிலபட்டரும் ஜைமினியை ஸூத்ரகாரராகக் கூறுவதாலும் அக்கூற்று பொருந்தாது. ஆயினும் ஜைமினிக்கு முன்னர் மீமாம்ஸகர்கள் இருந்தனர் என்பது அவர்களை[5] அவர் குறித்தலாலே விளங்கும். அவர்களுள் ஒருவரும் நூல் எழுதியவராகத் தெரியவில்லை. ஆகலின் முதன்முதலில் பூர்வ மீமாம்ஸாஸூத்ரம் இயற்றியவர் ஜைமினி எனக் கொள்ளத் தகும்.

1. कृष्णद्वैपायनः
2. कर्माण्यपि जैमिनिः फलार्थत्वात् (3, 1, 4); तदावृत्ति तु (8, 3, 7) ......
3. अन्ते तु बादरायणः, तेषां प्रधानशब्दत्वात् (5, 2, 19); विधिं तु बादरायणः (10, 8, 44)
4. Dr. Colebrooke
5. द्रव्यगुणसंस्कारेषु बादरिः (3, 1, 3); स कुलकल्पः स्यादिति कार्ष्णाजिनिः (6, 7, 35); विप्रतिषेधात्तु गुण्यन्तरः स्यात् इति लावुकायनः (6, 7, 37); तथा चान्यार्थदर्शनं कामुकायनः (11, 1, 55)

ஜைமினியின் காலம். — ஸம்ஸ்கிருதவித்யாஸ்தானங்களிற் பலவிடத்தில் ஜைமினியின் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஸாமவேதப்ரவர்த்தகர்[1] என ஜைமினீயஸம்ஹிதையிலும், ஜைமினீய பிராம்மணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் இவர் கூறப்பட்டனர். ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்யஸூத்ரம் இவற்றை ஜைமினி இயற்றினர் எனக் கூறுவர். ஆச்வலாயனகிருஹ்யம் முதலியவற்றில் ப்ரவரருஷியாக ஜைமினி கூறப்படுகின்றனர். வேதாந்த ஸூத்ரங்களிலும் ஜைமினியின் பெயர் உளது. இவை எல்லாவற்றுள்ளும் கூறப்பட்டவர் ஒருவரே எனின், அவர் மிகவும் பண்டையகாலத்தவர் என்பது திண்ணம். மீமாம்ஸாஸூத்ரம் நியாயஸூத்திரத்திற்கு முற்பட்டமையால், அதனை இயற்றியவர் கி. பி. 200-க்கு முன்னர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர் கீத் என்ற மேனாட்டறிஞர். ஆயினும், பௌதாயனர் மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்ருத்தியை இயற்றினர் எனப் ப்ரபஞ்சஹ்ருதயத்திலிருந்து[2] அறியப்படுகின்றமையானும், அவர் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டவராயிருத்தல் கூடுமாகலானும், பாதராயணரும் ஜைமினியும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் எனக் கூறுதற்கு ஆதாரமின்மையானும், உபவர்ஷர்[3] என்பவர் மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதினர் என மீமாம்ஸா பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றமையானும், அந்த உபவர்ஷர் காத்யாயனரது காலத்தில் இருந்தார் எனக் கதா ஸரித்ஸாகரம்[4] கூறுதலானும், மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற் பௌத்த மதத்தைப்பற்றிச் சிறிதேனும் கூறப்படாமையானும், அதனை இயற்றிய ஜைமினி சுமார் கி. மு. 600-இல் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும்.

1. सामवेदप्रवर्तकः
2. प्रपञ्चहृदयम्
3. उपवर्षः
4. कथासरित्सागरः

மீமாம்ஸாஸூத்ரம். — இந்நூல் 12 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது எனச் சங்கராசார்யர்[1] முதலியோர் கூறுவர்; 16 அத்தியாயங்கள் கொண்டது என்பர் ராமாநுஜாசார்யர்[2] முதலியோர். 12 அத்யாயங்களில் தர்மப்பிரமாணம்,[3] கர்மபேதம்,[4] அங்கத்தன்மை,[5] ப்ரயோஜ்யப்ரயோஜகபாவம்,[6] க்ரமம்,[7] பலமனுபவிக்குமதிகாரம்,[8] அதிதேசஸாமான்யம்,[9] அதிதேசவிசேஷம்,[10] ஊஹம்,[11] பாதம்,[12] தந்த்ரம்,[13] ப்ரஸங்கம்[14] இவை உணர்த்தப்பட்டன. சாஸ்த்ரங்களுள் இது மிகப் பெரியது. இந்நூலுக்குப் பௌதாயனர் உரை எழுதினார் என்றும், அதற்கு க்ருதகோடி[15] எனப் பெயர் என்றும், அதனைச் சுருக்கி உபவர்ஷர் வ்ருத்தி எழுதினார் என்றும், அதற்கு உரை தேவஸ்வாமியும்[16] பவதாஸரும்[17] இயற்றினார் என்றும் ப்ரபஞ்சஹ்ருதயம் என்ற நூல் கூறுகின்றது. அவற்றுள்

1. तदुक्तं द्वादशलक्षण्याम् — 'अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात्प्रतिषेधे विकल्पः स्यात्' (सूत्रभाष्ये. 3, 3, 26)
2. संहितमेतच्छारीरकं जैमिनीयषोडशलक्षणेन [श्रीभाष्ये. 1, 1, 1] भाट्टदीपिकायां कस्तूरिरङ्गाचार्यवृत्तौ च
3. धर्मप्रमाणम्
4. कर्मभेदः
5. अङ्गत्वम्
6. प्रयोज्यप्रयोजकभावः
7. क्रमः
8. फलभोक्तृत्वरूपोऽधिकारः
9. सामान्यतोऽतिदेशः
10. विशेषतोऽतिदेशः
11. ऊहः
12. बाधः
13. तन्त्रम्
14. प्रसङ्गः
15. कृतकोटिः
16. देवस्वामी
17. भवदासः

ஒரு சிறு பகுதியேனும் தற்போது காணப்படவில்லை. சபரஸ்வாமியால் குறிக்கப்படும் ஆசார்யர்[1] பவதாஸர் என்பர் குமாரிலபட்டர்; உபவர்ஷர் என்பர் மற்றோர்.

அந்த ஸூத்ரத்திற்குப் பாஷ்யம் இயற்றியவர் சபரஸ்வாமி ஆவர். அவர் ஜைனர்களிடமிருந்து தன்னைப் பிழைப்பித்துக் கொள்ள சபரவேஷம் பூண்டனர் என்ற ஒரு கதை உண்டு. அவர் பாணினி பிங்கலர் இவரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அவர் அவ்விருவரையும் தன்னுடைய நூலிற் குறிப்பிடுவதால் விளங்கும்.[2] மஹாபாஷ்யகாரர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அந்நூலின் சைலியால் விளங்கும். சங்கராசார்யர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது அவர் அவரைக் குறித்தமையால் விளங்கும்.[3] குமாரிலபட்டர் ப்ரபாகரர் இவ்விருவர்க்கும் அவர் முற்பட்டவர் என்பது அவர்களது நூல்களால் விளங்கும். இவரது காலம் கி. பி. 200 என்பர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்.[4] சபரஸ்வாமியின் பின்னர் ஆசார்யஸுந்தரபாண்டியர்[5] மீமாம்ஸா வார்த்திகம் எழுதினர்.[6]

குமாரிலபட்டர். — ஆசார்யஸுந்தரபாண்டியர்க்குப் பின்னர் குமாரிலபட்டர்[7] சாபரபாஷ்யத்திற்கு உரை எழு

1. भगवानाचार्यः (शाबर 2, 3, 16)
2. पाणिनिकृतिमननुमन्यमानस्य वा .... पिङ्गलकृतिमननुमन्यमानस्य वा (1, 1, 5)
3. आचार्येण शबरस्वामिना (सूत्रभाष्ये. 3, 3, 53)
4. Introduction by V.A. Ramaswami Sastri in Tattvabindu.
5. आचार्यसुन्दरपाण्ड्यः
6. Journal of Oriental Research, Madras Vol. I ; p. 8.
7. कुमारिलभट्टः

தினர். குமாரிலரைக் குமார:[1] என்றும், துதாத:[2] என்றும் பட்டபாதர்[3] என்றும் பின்னோர் குறிக்கின்றனர். அவ்வுரை மூன்று வகையாய் உள்ளது. ஜைமினிஸூத்ரத்தின் முதல் அத்தியாயம் முதற்பாதத்தின் பாஷ்யத்திற்கு உரை ச்லோக ரூபமாகவும், இரண்டாம்பாதம் முதல் மூன்றும் அத்தியாயம் நான்காம் பாதம் முடிய உள்ள பாஷ்யத்திற்கு உரை கத்யபத்ய ரூபமாகவும்,[4] அதற்குமேலுள்ள பகுதியில் சிற்சிலவற்றினை விளக்கிய உரையாகவும் எழுதியுள்ளார். அவற்றிற்கு முறையே ச்லோகவார்த்திகம்,[5] தந்த்ரவார்த்திகம்,[6] டுப்டீகா[7] எனப் பெயர்.

அவர்காலம். — குமாரிலபட்டர் கி. பி. 620–680-இல் இருந்தனர் எனக் கூறலாம். அதற்குக் காரணம் ஆவன: கி. பி. 762-இல் இறந்த சாந்தரக்ஷிதர்[8] தனது தத்வஸங்க்ரஹத்தில்[9] ப்ருகட்டீகா[10] என்ற நூல் குமாரிலரால் இயற்றப் பட்டது என்பர். ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு ரத்நாகரம்[11] என்ற உரை எழுதிய பார்த்தஸாரதிமிச்ரரும்[2] ப்ருகட்டீகையைக் குறிக்கின்றனர்.[13] ப்ருகட்டீகையின் சுருக்கமே ச்லோக வார்த்திகமாய் இருத்தல் கூடும். கி. பி. 650-இல் இறந்த பர்த்ருஹரியால் இயற்றப்பட்ட வாக்யபதீயத்தின் சில விஷயங் களைக் குமாரிலர் மறுக்கின்றார். அக்காலத்தவராகிய தர்ம

1. कुमार:
2. तुतात:
3. भट्टपादा:
4. गद्यपद्यरूपम्
5. श्लोकवार्त्तिकम्
6. तन्त्रवार्त्तकम्
7. टुप्टीका
8. शान्तरक्षित:
9. तत्त्वसङ्ग्रह:
10. बृहट्टीका
11. रत्नाकर:
12. पार्थसारथिमिश्र:
13. अर्थापत्त्यन्तराणामुदाहरणप्रपञ्च: पक्षदोषावसरे श्रोत्रादिनास्तितताया-मित्यादिना बृहट्टीकायां दर्शित:

கீர்த்தியும்[1] மறுக்கப்படுகின்றனர் எனப் பார்த்தஸாரதிமிச்ரர் கூறுவர். கி.பி. 655–725-இல் வசித்தவரும் கான்யகுப்ஜத்தை ஆண்டவருமான யசோவர்மன்காலத்தில்[2] இருந்த உம்வேகர் என்ற பவபூதி[3] குமாரிலரது சிஷ்யராய் இருந்தார். கி. பி. 838-க்கு முன்னர் இருந்த வித்யாநந்தர்[4] பிரபாசந்திரர்[5] இவ்விருவர்களாலும் குமாரிலர் மறுக்கப்படுகின்றனர். குமாரிலர்க்குத் திராவிடபாஷைகள் தெரிந்தமையால் அவர் தென்னாட்டினர் என்பர் கீத்.[6] சாலிகநாதர் அவரை மிச்ரர் எனக் கூறியமையான் அவர் வடநாட்டினராய் இருத்தல் கூடும் என்பர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.[7]

ப்ரபாகரமிச்ரர்.[8] — குமாரிலபட்டரின் கொள்கைகளுக்கு மாறுபாடாக ப்ரபாகரமிச்ரர் சாபரபாஷ்யத்திற்கு இரண்டு உரைகள் எழுதினர்.[9] முதலுரை ஆறாயிரம் கிரந்தம் உடையது. இரண்டாம் உரை பன்னீராயிரம் கிரந்தம் உடையது. அவற்றிற்கு விவரணம்[10] நிபந்தனம்[11] எனப் பெயர். முன்னர் எழுதிய

1. धर्मकीर्तिः
2. Journal of Oriental Research, Madras Vol. I, pp. 131-146.
3. भवभूतिः 4. विद्यानन्दः 5. प्रभाचन्द्रः
6. A History of Sanskrit Literatnre by A. B. Keith, p.474.
7. Introduction—Tattvabindu edited by A. V. Ramaswami Sastri.
8. प्रभाकरमिश्रः
9. பாட்டர் வாக்கியத்தின் பொருளை அறியுமிடத்து அபிஹிதாந்வய வாதத்தையும், ப்ரமஞானத்தை அந்யதாக்யாதியாகவும் அபாவத்தைத் தனிபதார்த்தமாகவுங் கூறுவர்; ப்ராபாகரர் அந்விதாபிதானவாதத்தையும், ப்ரமஞானத்தை அக்யாதியாகவும், அபாவத்தை அதிகரணஸ்வரூபமாகவுங் கூறுவர். இவை போன்ற மாறுபாடுகள் பல.
10. विवरणम्
11. निबन्धनम्

உரையைக் குமாரிலர் மறுக்க, பின்னர் மற்ருேர் உரை எழுதினர் என்பது நிபந்தனத்திற்குச் சாலீகநாதர்[1] எழுதிய உரையால் அறியப்படும். அந்நிபந்தனத்திற்கே ப்ருஹதீ[2] எனப் பெயரும் உண்டு.[3] சாலீகநாதர் விவரணம், நிபந்தனம் இரண்டற்கும் உரை எழுதினர். அவற்றிற்கு தீபசிகா,[4] ருஜுவிமலா[5] எனப் பெயர். இவற்றை மாற்றிக் கூறுகின்றது ஸர்வதர்சனகௌமுதீ[6] என்னும் நூல். அப்பைய தீக்ஷிதர்[7] பரிமளத்தில்[8] ருஜுவிமலா நிபந்தனத்தின் உரை எனக் கூறினர். விவரணம் நிபந்தனம் இவற்றிற்கு லக்வீடீகா,[9] ப்ருஹதீ டீகா[10] எனப் பெயர் இருந்தமையால் ப்ரபாகரரைட் டீகாகாரர் எனச் சாலீகநாதருரை கூறும்.

ப்ரபாகரமிச்ரர் குமாரிலரின் சிஷ்யர் என ஒரு வழக்கு உண்டு. ப்ரபாகரர் எழுதிய இரண்டு டீகைகளால் அவ்விருவரும் ஒரு காலத்தவர் என்றே கருதவேண்டும். ஒருவர் வயதானவராகவும் மற்றொருவர் வயதாகாதவராகவும் இருத்தல் கூடும்.

பாட்டமதம் எவ்வாறு பர அவ்வாறு ப்ராபாகரமதம் பரவவில்லை. அதற்குக் காரணம் ப்ராபாகரமதம் இருபிளவு பட்டதே ஆகும். இதற்குச் சான்று

1. शालीकनाथः — Journal of Oriental Research Madras Vol. III.

3. निबन्धनं नाम पश्चात् गुरुणैव प्रणीता बृहती टीका (रामानुजाचार्यकृतनायकरत्ने)

4. दीपशिखा
5. ऋजुविमला
6. सर्वदर्शनकौमुदी
7. अप्पय्यदीक्षितः
8. परिमलः
9. लघ्वी टीका
10. बृहती टीका
11. टीकाकारः

ஜரத்ப்ராபாகரா :[1] என்ற வழக்கே ஆகும். இருபிரிவினர்க்கும் எட்டு பதார்த்தங்களுள் இரண்டில் கொள்கைவேறுபாடு உண்டு.[2] சாலீகநாதர் ஆதுனிகப்ராபாகரருள்[3] முதல்வர்.

மண்டனமிச்ரர்.[4] — பாவநாவிவேகம்[5] விதிவிவேகம்[6] விப்ரமவிவேகம்,[7] மீமாம்ஸாநுக்ரமணி[8] என்ற நான்கு நூல்களை இயற்றினர். இவர் குமாரிலமதத்தினர். இவர் கி. பி. 850க்கு முன்னர் இருந்திருக்கவேண்டும்; எனெனில் அக்காலத்து இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் இவரது விதிவிவேகத்திற்கு நியாயகணிகா[9] என்ற உரை எழுதியிருக்கிறர். மண்டனமிச்ரரே பிற்காலத்து சங்கராசார்யர்க்கு சிஷ்யராகி ஸுரேச்வரர்[10] எனப் பெயர் பெற்றனர் என்பர் பலர்; அவ்வாறன்று எனக் கூறினர் மஹாமஹோபாத்யாயகுப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார். இவர் கி. பி. 680–750 இல் இருந்தவராகக் கூறுவர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.

1. जरत्प्राभाकराः
2. जरत्प्राभाकरैः द्रव्यगुणकर्मसामान्यसमवायशक्तिसङ्ख्यासादृश्यरूपाः अष्टौ पदार्था उच्यन्ते आधुनिकैः
 (विद्यारण्यकृतविवरणप्रमेयसङ्ग्रहे)
3. आधुनिकप्राभाकराः
4. मण्डनमिश्रः
5. भावनाविवेकः
6. विधिविवेकः
7.
8. मीमांसानुक्रमणी
9. न्यायकणिका
10. सुरेश्वरः

உம்வேகபட்டர். — இவரது காலம் கி. பி. 670-750. இவர் **உப்வேகர்** [1] எனவும் கூறப்படுவர். இவரே **பவபூதி** [2] என்பர் இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கும் பாவநாவிவேகத்திற்கும் உரை எழுதினர்.

சாலீகநாதர் [3] — இவரது காலம் கி. பி. 690-760. இவர் ஆதுனிகப்ராபாகரருள் முதல்வர் என்பதும் ப்ரபாகரரின் நூல்களுக்கு ருஜுவிமலா, தீபிகா என்ற உரைகள் எழுதினர் என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. **சாலிகம்** [4] என்ற ஒரு ப்ரகரணமும், **ப்ரகரணபஞ்சிகா**,[5] **பாஷ்யபரிசிஷ்டம்** [6] என்ற நூல்களும் அவரே இயற்றினர்.

வாச்ஸ்ப[illegible] மிச்ரர் [7]. — இவர்க்கு ஆறு த[illegible]மட ஓரே வகையான **புலமையும்** ஆதரவும் இருந்தன. இவர் [illegible] வேகத்திற்கு **ந்யாயகணிகா** என்ற உரையும், பாட்டமதத்தை விளக்கும் **தத்வபிந்து** [8] என்ற நூலும் இயற்றினர். இவரது காலத்தைப்பற்றிக் கொள்கைவேறுபாடுகள் பல.[9] தற்போது அவர் கி. பி. 841-ல் இருந்தனர் என்பர். தத்வபிந்துவிற்கு உரை 15-ஆம் நூற்றுண்டில் கொச்சி ஸம்ஸ்தானத்தில் பொற்குளம் என்ற கிராமத்தில் வஸித்த **பரமேச்வரர்** [10] உரை எழுதினர். அதற்குத் **தத்வவிபாவநா** [11] எனப் பெயர்.

1. उव्वेकः
2. भवभूतिः
3. शालीकनाथः
4. शालिकम्
5. प्रकरणपञ्चिका
6. भाष्यपरिशिष्टम्
7. वाचस्पतिमिश्रः
8. तत्त्वबिन्दुः
9. மோக்ஷமூலர் கி. பி. 1150 நூ., மாக்டானெல் கி. பி. 1100 வேபர் கி. பி. 10 நூ.
10. परमेश्वरः
11. तत्त्वविभावना

ஸுசரிதமிச்ரர் [1] — இவரது காலம் கி. பி. 1000–1100. இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு உரை எழுதியவர். அதற்குக் காசிகை [2] எனப் பெயர்.

பவநாதமிச்ரர். — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1150. இவர் ஸூத்ரத்திற்கு நயவிவேகம் [3] என்ற உரை எழுதியவர்.

பார்த்தஸாரதிமிச்ரர் [4] — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1120. இவர் தந்த்ரரத்னம், [5] ந்யாயரத்னமாலா, [6] சாஸ்த்ரதீபிகா, [7] ந்யாய ரத்நாகரம் [8] என்ற நூல்களை இயற்றினர். தந்த்ரரத்னம் குமாரிலரின் டுப்டீகைக்கு உரை. ந்யாயரத்நாகரம் ச்லோக வார்த்திகத்தின் உரை. ந்யாயரத்னமாலா பாட்டமதத்தை விளக்கும் பிரகரண நூல். இவர் ப்ராபாகரமதத்தில் ஈடுபட்ட ஸுசரிதமிச்ரர், [9] பவநாதர் [10] இவ்விருவர்க்கும் பிற்பட்டவர். குமாரிலமதப்ரவர்த்தகரான ஸுசரிதமிச்ரரும் பவநாதரும் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் இருந்தவர்கள்.

பவதேவபட்டர். [11] — இவர் தௌதாதிமததிலகம் [12] என்ற நூலை இயற்றினர்.

பரிதோஷமிச்ரர். [13] — கி. பி. 1200. இவர் தந்த்ரவார்த்திகத் திற்கு ஓர் உரை எழுதினர். அதற்கு அஜிதா எனப் பெயர்.

1. सुचरितमिश्रः
2. काशिका
3. नयविवेकः
4. पार्थसारथिमिश्रः
5. तन्त्ररत्नम्
6. न्यायरत्नमाला
7. शास्त्रदीपिका
8. न्यायरत्नाकरः
9. सुचरितमिश्रः
10. भवनाथः
11. भवदेवबट्टः
12. तौतातिमततिलकम्
13. परितोषमिश्रः

பட்டஸோமேச்வரர்[1] — இவர் ந்யாயஸுதையை[2] இயற்றினர். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரபரிஷ்கார ஸம்ப்ரதாயத்தை இவர்தான் ஆரம்பித்தனர் என்பர்.

முராரிமிச்ரர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1150–1220. இவர் த்ருபாதீநீதிநயநம்[4] இயற்றினர்.

நந்தீச்வரர்.[5] — இவரது காலம் கி. பி. 1220–1300. இவர் ப்ரபாகரவிஜயம்[6] எழுதியவர்.

சிதாநந்தபண்டிதர்.[7] — இவரது காலம் கி. பி. 1200–1300. இவர் நீதிதத்வாவிர்ப்பாவம்[8] இயற்றியவர்.

வேதாந்ததேசிகர்.[9] — இவரது காலம் கி. பி. 1269–1369. இவர் மீமாம்ஸாபாதுகா,[10] ஸேச்வரமீமாம்ஸா[11] இரண்டும் இயற்றினர்.

மாதவாசார்யர்.[12] — இவர் 14-ஆம் நூற்றாண்டில் ஜைமிநீய ந்யாயமாலாவிஸ்தரம்[13] இயற்றினர்.

அப்பையதீக்ஷிதர். — இவரது காலம் கி. பி. 1520–1593. இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர். இவரை மீமாம்ஸகமூர்த்தன்யர் என்பர் கண்டதேவர். இவர் விதிரஸாயனம்[14] அதன் உரை உபக்ரமபராக்ரமம்,[15] வாதநக்ஷத்ரமாலை,[16] மயூகாவளி,[17] சித்ரபடம்[18]

1. भट्टसोमेश्वरः
2. न्यायसुधा
3. मुरारिमिश्रः
4. त्रिपादीनीतिनयनम्
5. नन्दीश्वरः
6. प्रभाकरविजयम्
7. चिदानन्दपण्डितः
8. नीतितत्त्वाविर्भावम्
9. वेदान्तदेशिकः
10. मीमांसापादुका
11. सेश्वरमीमांसा
12. माधवाचार्यः
13. जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः
14. विधिरसायनम्
15. उपक्रमपराक्रमः
16. वादनक्षत्रमाला
17. मयूखावली
18. चित्रपटम्

என்ற நூல்கள் இயற்றினர். சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு உரையும் இயற்றினர் என்பர். கோபாலபட்டர் விதிரஸாயனபூஷணத்திலும்,[1] சங்கரபட்டர்[2] விதிரஸாயனதூஷணத்திலும்[3] விதிரஸாயனக்கொள்கைகளை மறுத்தனர். சங்கரபட்டர் சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு ஓர் உரை, மீமாம்ஸாஸாரஸங்கிரஹம்,[4] மீமாம்ஸாபாவப்ரகாசம்[5] இவற்றையும் இயற்றினர்.

கேசவர்.[6] — இவர் மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசத்திற்கு உரை இயற்றினர்.

ஸோமநாததீக்ஷிதர்[7] — இவரது காலம் கி. பி. 1600. சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு இவரும் ஓர் உரை எழுதினர். அதற்கு மயூகமாலிகா[8] எனப் பெயர்.

சங்கரமிச்ரர்[9] — இவரும் சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு ஓர் உரை இயற்றினர். பாலப்ரகாசம்[10] என்ற நூலையும் இயற்றினர்.

பட்டவிஷ்ணு[11] — இவரது காலம் கி. பி. 1400. இவர் நயதத்வஸங்கிரஹம்[12] இயற்றினர். இந்நூல் ப்ரபாகரமதப்படி தர்க்கபாதவிஷயங்களைக் கூறும்.

அனந்தநாராயணமிச்ரர்[13] — இவரது காலம் கி. பி. 1400. இவர் பரிதோஷமிச்ரரின் அஜிதாவிற்கு உரை எழுதினர். அவ்வுரைக்கு விஜயம்[14] எனப் பெயர்.

1. विधिरसायनभूषणम्
2. शङ्करभट्टः
3. विधिरसायनदूषणम्
4. मीमांसासारसङ्ग्रहः
5. मीमांसाभावप्रकाशः
6. केशवः
7. सोमनाथदीक्षितः
8. मयूखमालिका
9. शङ्करमिश्रः
10. बालप्रकाशः
11. भट्टविष्णुः
12. नयतत्त्वसङ्ग्रहः
13. अनन्तनारायणमिश्रः
14. विजयः

ரவிதேவர்[1]—இவரது காலம் கி.பி. 1400. இவர் நயவிவேகத்திற்கு உரை எழுதினர். அதற்கு விவேகதத்துவம்[2] எனப் பெயர்.

பரமேச்வரர் I[3]—இவர் வாசஸ்பதிமிச்ரரின் நயகணிகைக்கு இரண்டு உரைகள் இயற்றினர். அவற்றிற்கு ஜுஷத்வங்கரணி,[4] ஸ்வதிதங்கரணி[5] எனப் பெயர். இவர் கொச்சி தேசத்துப் பொற்குளங் கிராமத்தார்.

பரமேச்வரர் II. — இவர் ஸ்போடஸித்தி, விப்ரமவிவேகம், தத்வபிந்து, நீதிதத்வாவிர்ப்பாவம் இவற்றிற்கு எளிதான உரைகள் இயற்றிவர். இவர் பரமேச்வரரின் I பௌத்திரர்.

பரமேச்வரர் III — இவர் ஸுசரிதமிச்ரரின் காசிகைக்கு ஓர் உரையும் மீமாம்ஸாஸூத்ரார்த்தஸங்க்ரஹமும்[6] இயற்றினர். இம்மூவரும் கி. பி. 1300 பின்னர் கி. பி. 1500 முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

வரதராஜர்.[7] — இவரது காலம் கி. பி. 1500–1570. இவர் பவநாதரின் நயவிவேகத்திற்கு தீபிகை[8] என்ற உரை எழுதியவர்.

கண்டதேவர்[9] இவர் பாட்டதீபிகை,[10] பாட்டரஹஸ்யம்,[11] மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம்[12] என்ற மூன்று நூல்களை இயற்றினர். தற்போது மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் படிப்போர் எல்லோராலும் அவசியம் படிக்கப்படும் நூல்கள் பாட்டதீபிகையும், பாட்டரஹஸ்யமும் ஆகும். மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம் ஜைமினிஸூத்ரத்

1. रविदेवः
2. विवेकतत्त्वम्
3. परमेश्वरः
4. जुषध्वङ्करणी
5. स्वदितङ्करणी
6. मीमांसासूत्रार्थसङ्ग्रहः
7. वरदराजः
8. दीपिका
9. खण्डदेवः
10. भाट्टदीपिका
11. भाट्टरहस्यम्
12. मीमांसाकौस्तुभः

தின் முதல் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்திலிருந்து மூன்றும் அத்யாயம் மூன்றும் பாதம் முடிய உள்ள விஷயங்களைப் பற்றியது. இவர் 1665-ல் லோகாந்தரஞ் சென்றார் என்பர் கீத். பேருபட்டருக்கு[1] மீமாம்ஸை கற்பித்தவர் இவரே. இவர் சிஷ்யராகிய சம்புபட்டரால்[2] பாட்டதீபிகைக்கு உரை எழுதப் பட்டது. அதற்குப் பிரபாவளி[3] எனப் பெயர்.

காகாபட்டர்[4] — இவர் பாட்டசிந்தாமணி[5] இயற்றியவர். இவருக்கு விச்வேச்வரர்[6] என்ற பெயரும் உண்டு.

ஆபதேவர்[7] — இவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசம்[8] இயற்றினர். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் படிக்க ஆரம்பிப்போர்க்கு இந்நூல் போதிக்கப்படுகின்றது. இவரின் தகப்பனார் அநந்ததேவர்[9]; இவரின் ஆசிரியர் கோவிந்தர்[10]; இவர்க்குப் பிள்ளைகள் இருவர்; அவர்களுடைய பெயர்கள் அநந்ததேவர்[11] ஜீவதேவர்[12] என்பன. அநந்ததேவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசத்திற்கு உரை எழுதினர்; அதற்குப் பாட்டாலங்காரம்[13] எனப் பெயர். ஜீவதேவர் பாட்டபாஸ்கரம்[14] என்ற நூலை இயற்றினர். இவர்கள் கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்.

1. पेरुभट्टः
2. शम्भुभट्टः
3. प्रभावलिः
4. गागाभट्टः
5. भाट्टचिन्तामणिः
7. आपदेवः
8. मीमांसान्यायप्रकाशः
9. अनन्तदेवः
10. गोविन्दः
11. अनन्तदेवः
12. जीवदेवः
13. भाट्टालङ्कारः
14. भाट्टभास्करः

அத்தியாயம் 39

லௌகாக்ஷிபாஸ்கரர்[1] — இவரது காலம் கி. பி. 1600. இவர் அர்த்தஸங்க்ரஹம்[2] எழுதினர். பாலர்களாற் படிக்கப்படும் நூல்களுள் இஃது ஒன்று.

கிருஷ்ணதீக்ஷிதர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1709–1760. இவர் இயற்றியது மீமாம்ஸாபரிபாஷா.[4] இந்நூலும் பாலர்களால் முதன்முதலிற் படிக்கப்படுகின்றது.

எஞ்சிய நூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும்.

நூலின் பெயர்		ஆசிரியரின் பெயர்
மீமாம்ஸாஸூத்ரதீதிதி[5]	....	ராகவாநந்தஸரஸ்வதி[6]
மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசம்[7]	....	சங்கரபட்டர்[11]
மீமாம்ஸாஸாரஸங்க்ரகம்[8]	....	சங்கரபட்டர்[11]
விதிரஸாயனதூஷணம்[9]	....	சங்கரபட்டர்[11]
ப்ரகாசம்[10]	....	சங்கரபட்டர்[11]
மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்யாக்யா[12]	....	மகாதேவர்[13]
,,	....	கமலாகரர்[14]
,,	....	வைத்யநாதர்[15]

1. लौगाक्षिभास्करः
2. अर्थसङ्ग्रहः
3. कृष्णदीक्षितः
4. मीमांसापरिभाषा
5. मीमांसासूत्रदीधितिः
6. राघवानन्दसरस्वती
7. मीमांसाबालप्रकाशः
8. मीमांसासारसङ्ग्रहः
9. विधिरसायनदूषणम्
10. प्रकाशः
11. शङ्करभट्टः
12. मीमांसासूत्रव्याख्या
13. महादेवः
14. कमलाकरः
15. वैद्यनाथः

நூலின் பெயர்		ஆசிரியரின் பெயர்
ஸுபோதினி [1]	....	ராமேச்வரஸூரி [2]
மீமாம்ஸாரத்னம் [3]	....	ரகுநாதர் [4]
பாட்டபாஷாப்ரகாசம் [5]	....	நாராயணதீர்த்தர் [6]
அதிகரணகௌமுதி [7]		ராமக்ருஷ்ணர் [8]
பாட்டஸங்க்ரஹம் [9]	....	ராகவேந்த்ரயதி [10] (1600—1670)
மீமாம்ஸாந்யாயதர்ப்பணம் [11]		ராமக்ருஷ்ண தீக்ஷிதர் [12] (1500—1670)
வார்த்திகாபரணம் [13]	....	வெங்கடேச்வர தீக்ஷிதர் [14] (கி. பி. 1600)
விதித்ரயபரித்ராணம் [15]	....	வேங்கடாத்வரி [17] (கி. பி. 1590-1660)
மீமாம்ஸாமகரந்தம் [16]	....	
தந்த்ரசூடாமணி [18]	....	ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர் [22] (கி. பி. 1580-1650)
கர்ப்பூரவார்த்திகா [19]	....	
ஸுபோதினி [20]	....	
ஸுதாஸாரம் [21]	....	

1. सुबोधिनी
2. रामेश्वरसूरिः
3. मीमांसारत्नम्
4. रघुनाथः
5. भाट्टभाषाप्रकाशः
6. नारायणतीर्थः
7. अधिकरणकौमुदी
8. रामकृष्णः
9. भाट्टसङ्ग्रहः
10. राघवेन्द्रयतिः
11. मीमांसान्यायदर्पणम्
12. रामकृष्णदीक्षितः
13. वार्त्तिकाभरणम्
14. वेङ्कटेश्वरदीक्षितः
15. विधित्रयपरित्राणम्
16. मीमांसामकरन्दः
17. वेङ्कटाध्वरी
18. तन्त्रचूडामणिः
19. कर्पूरवार्तिका
20. सुबोधिनी
21. सुधासारः
22. राजचूडामणिदीक्षितः

அத்தியாயம் 39

நூலின் பெயர்		நூலாசிரியரின் பெயர்
மானமேயோதயம் [1] நிபந்தனம் [2] (தந்த்ரவார்த்திக உரை)	....	நாராயணபட்டர் [3] (கேரளீயர்) (கி. பி. 1560–1656)
தந்த்ரரஹஸ்யம் [4] நாயகரத்னம் [5]	....	ராமாநுஜாசார்யர் [6] (கி. பி. 1750)
பாட்டசந்த்ரிகை [7]	....	பாஸ்கரராயர் [8] (கி. பி. 1700-1760)
அத்வரமீமாம்ஸாகுதூஹல வ்ருத்தி [9]	....	வாஸுதேவதீக்ஷிதர் [10] (கி. பி. 1700-1760)
தந்த்ரஸித்தாந்ததீபிகை [11]	....	அப்பையதீக்ஷிதர் [12] (கி. பி. 1650) [அப்பைய்தீக்ஷிதரின் ஸஹோதரரின் புத்ரர்.]
ஸுபோதினி [13] (தந்த்ரவார்த்திக உரை) ராணகோஜ்ஜீவினி [14] (ந்யாய ஸுதையின் உரை)	....	அன்னம்பட்டர் [15] (கி. பி. 1700)
பாட்டதினகரீயம் [16]	....	தினகரர் [17]

1. मानमेयोदयः
2. निबन्धनम्
3. नारायणभट्टः
4. तन्त्ररहस्यम्
5. नायकरत्नम्
6. रामानुजाचार्यः
7. भाट्टचन्द्रिका
8. भास्करराय:
9. अध्वरमीमांसाकुतूहलवृत्तिः
10. वासुदेवदीक्षितः
11. तन्त्रसिद्धान्तदीपिका
12. अप्पय्यदीक्षितः
13. सुबोधिनी
14. राणकोज्जीविनी
15. अन्नम्भट्टः
16. भाट्टदिनकरीयम्
17. दिनकरः

நூலின் பெயர்		நூலாசிரியரின் பெயர்
தந்த்ரவிலாஸம் [1]	....	*லக்ஷ்மணாசார்யர்* [2]
பாட்டசிந்தாமணி [3] (*பாட்ட தீபிகையுரை*)	....	*வாஞ்சேச்வரர்* [4] (கி. பி. 1760-1830)
பாட்டஸாரம் [5]	....	*க்ருஷ்ணதாதாசார்யர்* [6]
ஸாரபோதினி [7]	....	*கஸ்தூரிரங்காசார்யர்* [8]
ஸாரவிவேசினி [9] (*மீமாம்ஸா ந்யாயப்ரகாசத்தின் உரை*)	....	*மஹாமஹோபாத்யாய சின்னஸ்வாமிசாஸ்திரிகள்* [10]

1. तन्त्रविलासः
2. लक्ष्मणाचार्यः
3. भाट्टचिन्तामणिः
4. वाञ्छेश्वरः
5. भाट्टसारः
6. कृष्णताताचार्यः
7. सारबोधिनी
8. कस्तूरिरङ्गाचार्यः
9. सारविवेचिनी
10. चिन्नस्वामिशास्त्री

அத்தியாயம் 40

உத்தரமீமாம்ஸை — பெயரும் பிரிவும்

வேதங்களின் பிற்பகுதியில் உள்ள வாக்கியங்களின் விசாரத்தைக் கொண்ட நூல் உத்தரமீமாம்ஸை எனப்படும். அதனை வேதாந்தசாஸ்த்ரம் எனவுங் கூறுவர்; சிலர் வேதாந்தம் எனக் கூறுதலும் உண்டு. பிரும்மமீமாம்ஸா,[1] சாரீரகமீமாம்ஸா,[2] வேதாந்தமீமாம்ஸா,[3] ஔபநிஷதீமீமாம்ஸா[4] என்ற பெயர்களாலும் அதனைக் குறிப்பர்.

வேதத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள கருத்துக்களை ஸூத்ரங்களாக இயற்றினர் பாதராயணவ்யாஸர்.[5] அந்நூலுக்கு வேதாந்த ஸூத்ரம்[6] எனப் பெயர். அதற்குப் பாஷ்யங்கள் சங்கராசார்யர்[7], ராமாநுஜாசார்யர்[8], மத்வாசார்யர்[9], நீலகண்டாசார்யர்[10], வல்லபாசார்யர்[11], பலதேவாசார்யர்[12], முதலியோரால் இயற்றப்

1. कर्मब्रह्ममीमांसयोरैकशास्त्र्यम् (श्रीभाष्यम्)
2. अस्यां शारीरकमीमांसायाम् (शाङ्करभाष्यम्)
3. वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य (*ibid*)
4. औपनिषदीमीमांसा समारभ्यते (नीलकण्ठभाष्यम्)
5. बादरायणव्यासः
6. वेदान्तसूत्रम्
7. शङ्कराचार्यः
8. रामानुजाचार्यः
9. मध्वाचार्यः
10. नीलकण्ठाचार्यः
11. वल्लभाचार्यः
12. बलदेवाचार्यः

பட்டன. இவர்கள் ஸூத்ரங்களின் கருத்துக்களில் மாறுபட்டனர். அதற்குக் காரணம் அவர்களின் கொள்கைவேறுபாடும், ஸூத்ரங்கள் வெவ்வேறு விஷயவாக்கியங்களைக் கொண்டன என்ற கொள்கையும் ஆகும். உதாரணமாக முதல் ஸூத்ரத்தில்[1] முதற்சொல் ஆகிய **அத** என்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையாகப் பொருள் கூறினர். நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம்[2], இஹாமுத்ரார்த்தபலபோகவிராகம்[3], சமதமாதி ஸம்பத்[4], முமுக்ஷுத்வம்[5] இவற்றை அடைந்தபின்னர் எனச் சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும், வேதவேதாந்தங்களின் அறிவு, கர்மாநுஷ்டானம், கர்மபலம் நிலையற்றது என்ற உணர்வு, மோக்ஷத்தில் ஆசை இவற்றை அடைந்தபின்னர் என ராமாநுஜாசார்யரும், தொடக்கத்தில் என வல்லபாசார்யரும், தர்மவிசாரம் செய்தபின்னர் என நீலகண்டாசார்யரும் அதற்குப் பொருள் கூறினர். இவ்வாறு பொருள் கூறுதற்கு அவரவர்களுடைய அநுபவமே காரணம் ஆகும். சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும் பிரும்மசாரிநிலையில்[6] இருந்தே ஸந்நியாஸி ஆகலாம் எனக் கொண்டனர்; ஆகலின் தர்மவிசாரத்தின் பின்னர் என அவ்விருவரும் கொள்ளவில்லை. ஏனையோர் கிருஹஸ்த[7]

1. अथातो ब्रह्मजिज्ञासा
2. नित्यानित्यवस्तुविवेकः
3. इहामुत्रार्थफलभोगविरागः
4. शमदमादिसम्पत्
5. मुमुक्षुत्वम्
6. ब्रह्मचारी
7. गृहस्थः

விருந்து பின்னரே ஸந்நியாஸி [1] ஆகவேண்டும் என்ற நியதியைக் கொண்டமையான் அவர்கள் அதனைக் கொள்ளவேண்டிவதாயிற்று.

அவர்களுள் சங்கராசார்யர் கூறிய மதம் அத்வைதம் [2] எனவும், ராமாநுஜாசார்யர் கூறிய மதம் விசிஷ்டாத்வைதம் [3] எனவும், மத்வாசார்யர் கூறிய மதம் த்வைதம் [4] எனவுங் கூறப்படும்.

1. सन्न्यासी
2. अद्वैतम्
3. विशिष्टाद्वैतम्
4. द्वैतम्

அத்தியாயம் 41

அத்வைதம்

அத்வைதமதத்தின் சிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன :—ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றே ;[1] ஜீவன் அவித்யையை உபாதியாக உடையவன் ;[2] அவித்யை அநிர்வசநீயஸ்வரூபத்தை உடையது ;[3] அநாதியாயுள்ள[4] அந்த அவித்யையால் ஆதாரபூதமான[5] பிரும்மத்தில்[6] இவ்வுலகு தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. ஜகத் தன் ஸ்வரூபத்தால் மித்யை,[7] அதிஷ்டானமான[8] பிரும்மஸ்வரூபத்தால் உண்மை : உலகில் உள்ள பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானம் பிரும்மமே ; அதில் வேறு பொருள்கள் அவித்யையால் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. ஆரோபிக்கப்பட்டன என்ற காரணம்பற்றியே அவற்றிற்கு மித்யாத்வம் ; இருளில் பழுதையைக் கண்டு ஜனங்கள் பாம்பு என மயங்க, தீபம் வந்தவுடன், அதனைப் பழுதை என அறிந்தபின்னர் அம்மயக்கத்திலிருந்து நீங்குகின்றனர் அப்பழுதையில் பழுதைத்துவம் உண்மை, பாம்புத்துவம் பொய். உலகில் வ்யவஹாரகாலத்தில் அவித்யை இருப்பதாலும் ஸாக்ஷாத்காரகாலத்தில் அது இல்லாமையாலும்,

1. जीवब्रह्मणोरैक्यम्
2. अविद्योपाधिकः जीवः
3. अविद्या अनिर्वचनीयस्वरूपा
4. अनादिः
5. आधारभूतम्
6. ब्रह्म
7. मिथ्या
8. अधिष्ठानम्

அநிர்வசநீயம் [1] எனக் கூறுகின்றனர். அக்காரணம்பற்றியே அத்வைதியை அநிர்வசநீயக்யாதிவாதி [2] எனக் கூறுகின்றனர். உலகு அவித்யையின் பரிணாமம், [3] பிருமத்தின் விவர்த்தம். [4] மோக்ஷம் என்பது ஓர் உலகு இன்று. ஜீவன் பிரும்மத்துடன் ஒன்றாய் இருக்கும் நிலையே மோக்ஷம் ஆகும்.

இக்கொள்கைகளைப் பரவச்செய்தவர் கௌடபாதாசார்யர் [5] (கி. பி. 700). அவர் சங்கராசார்யரின் ஆசிரியரான கோவிந்த பாதர்க்கு [6] ஆசிரியர். அவர் மாண்டூக்யகாரிகைகளை [7] இயற்றினர். அந்நூலில் நான்கு ப்ரகரணங்கள் [8] உள. முதலாவது மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் உரை, இரண்டாவது வைதத்ய ப்ரகரணம், [9] மூன்றாவது அத்வைதப்ரகரணம் [10] நான்காவது அலாதசாந்திப்ரகரணம். [11]

இக்கொள்கைகளை விரிவாய்ப் பரவச்செய்தவர் சங்கரா சார்யர். (கி. பி. 800) அவர் ஸூத்ரபாஷ்யம், [12] உபநிஷத் பாஷ்யம், [13] கீதாபாஷ்யம், [14] பல ப்ரகரணக்ரந்தங்கள் [15] இவற்றை இயற்றினர். நிருபாதிகபிரும்மமே [16] உண்மை எனவும், பிரும்மம் ஸ்வப்பிரகாசம் [17] எனவும் அவர் கூறின

1. आनिर्वचनीयम्
2. अनिर्वचनीयख्यातिवादी
3. परिणामः
4. विवर्तः
5. गौडपादाचार्यः
6. गोविन्दपादाः
7. माण्डूक्यकारिकाः
8. प्रकरणानि
9. वैतथ्यप्रकरणम्
10. अद्वैतप्रकरणम्
11. अलातशान्तिप्रकरणम्
12. सूत्रभाष्यम्
13. उपनिषद्भाष्यम्
14. गाताभाष्यम्
15. प्रकरणग्रन्थाः
16. निरुपाधिकब्रह्म
17. स्वप्रकाशम्

மையால் நாகார்ஜுநரின்[1] சூன்யவாதத்தையும்[2], பௌத்தமத விஞ்ஞானவாதத்தையும்[3] ஒத்துக்கொண்டனர் எனவும் அக் காரணம்பற்றி அவர் ப்ரச்சன்னபௌத்தர்[4] என விஞ்ஞான பிக்ஷ [illegible] க்ஷ

சங்கராசார்யர்க்கு முன்னர் [illegible] பி. 650-இல் ஆசார்ய ஸுந்தரபாண்டியர்[6] என்ற ஒருவர் வார்த்திகம் எழுதினர் எனபது பஞ்சபா [illegible] உரையாகிய ப்ரபோத பரிசோதினியிலிருந்து[8] அறியப்படுகின்றது[9]. அத்வைத நூல்கள் பாஷ்யப்ரஸ்தானம்[10] எனவும் வாதப்ரஸ்தானம்[11] எனவும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

பாஷ்யப்ரஸ்தானம்—சங்கராசார்யர் எழுதிய பாஷ்யத்தை ஒட்டி ஸுரேச்வரர்[12] வார்த்திகம் எழுதினர். பாஷ்யத்திற்குப் பல உரைகள் உள: அவை ஆநந்தகிரி[13] இயற்றிய ந்யாய நிர்ணயம்[14]; கோவிந்தாநந்தர்[15] இயற்றிய ரத்னப்ரபை,[16] வாசஸ்பதிமிச்ரர்[17] இயற்றிய பாமதி,[18] ஸநந்தனர்[19] என்ற பத்மபாதர்[20] இயற்றிய பஞ்சபாதிகை[21] ஆகும்.

1. नागार्जुनः
2. शून्यवादः
3. विज्ञानवादः
4. प्रच्छन्नबौद्धः
5. विज्ञानभिक्षुः
6. आचार्यसुन्दरपाण्ड्यः
7. पञ्चपादिका
8. प्रबोधपरिशोधिनी
9. Journal of Oriental Research, Madras Vol. I, p. 7.
10. भाष्यप्रस्थानम्
11. वादप्रस्थानम्
12. सुरेश्वरः
13. आनन्दगिरिः
14. न्यायनिर्णयः
15. गोविन्दानन्दः
16. रत्नप्रभा
17. वाचस्पतिमिश्रः
18. भामती
19. सनन्दनः
20. पद्मपादः
21. पञ्चपादिका

பாமதிக்கு உரை அமலாநந்தர்[1] (கி. பி. 1247—1260) இயற்றினார்; அதன் பெயர் கல்பதரு[2]; அதற்குப் பரிமளம்[3] என்ற உரையை அப்பையதீக்ஷிதர்[4] இயற்றினார்.

பஞ்பாதிகைக்கு விவரணம்[5] ப்ரகாசாத்மயதி[6] (கி. பி. 1200) இயற்றினார். அதற்கு உரைகள் பல: அவை விஷ்ணு பட்டோபாத்யாயர்[7] இயற்றிய ருஜுவிவரணம்,[8] அகண்டாநந்தர்[9] இயற்றிய தத்வதீபனம்,[10] ந்ருஸிம்ஹாச்ரமமுனி[11] (கி. பி. 1200) இயற்றிய விவரணபாவப்ரகாசிகை,[12] ஆகும். பஞ்சபாதிகைக்கு வேறு உரைகளும் உள: அவை அமலாநந்தர்[13] இயற்றிய பஞ்சபாதிகாதர்ப்பணம்,[14] வித்யாஸாகரர்[15] இயற்றிய பஞ்சபாதிகாடீகை,[16] ஆத்மஸ்வரூபர்[17] இயற்றிய ப்ரபோத [18] ஆகும். இவற்றுள் பஞ்சபாதிகாவிவரணமே பெருவழக்கில் உள்ளது. அங்குள்ள விஷயங்களை மாதவர்[19] விவரணப்ரமேயஸங்க்ரகத்தில்[20] விரிவாக உணர்த்தியுள்ளார்.

1. अमलानन्दः
2. कल्पतरुः
3. परिमलम्
4. अप्पय्यदीक्षितः
5. विवरणम्
6. प्रकाशात्मयतिः
7. विष्णुभट्टोपाध्यायः
8. ऋजुविवरणम्
9. अखण्डानन्दः
10. तत्त्वदीपनम्
11. नृसिंहाश्रममुनिः
12. विवरणभावप्रकाशिका
13. अमलानन्दः
14. पञ्चपादिकादर्पणम्
15. विद्यासागरः
16. पञ्चपादिकाटीका
17. आत्मस्वरूपः
18. प्रबोधपरिशोधिनी
19. माधवः
20. विवरणप्रमेयसङ्ग्रहः

வித்யாரண்யர்[1] ஜீவன்முக்திவிவேகம்,[2] பஞ்சதசீ[3] இவ்விரண்டையும் இயற்றினர். ஸர்வஞ்ஞாத்மமுனியால்[4] (கி. பி. 900) ஸங்க்ஷேபசாரீரகம்[5] இயற்றப்பட்டது. அதற்கு உரை ராமதீர்த்தர்[6] செய்தார். பிரும்மஸூத்ரத்தின் முதல் அத்தியாயத்தில் உள்ள அதிகரணங்களைப்பற்றி அப்பைய தீக்ஷிதர் ந்யாயரக்ஷாமணியில்[7] ஆராய்ந்துள்ளனர்.

வாதப்ரஸ்தானம்

அத்வைதமதக்கொள்கைகள் பின்வருமுள்ள நூல்களுள் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன:—

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
மண்டனமிச்ரர்[8]	பிரும்மஸித்தி[9]
ஸுரேச்வரர்[10]	நைஷ்கர்ம்யஸித்தி[11]
விமுக்தாத்மர்[12]	இஷ்டஸித்தி[13] (கி. பி. 1100)
ஸ்ரீஹர்ஷர்[14]	கண்டனகண்டகாத்யம்[15] (கி. பி. 1190)

1. विद्यारण्यः
2. जीवन्मुक्तिविवेकः
3. पञ्चदशी
4. सर्वज्ञात्ममुनिः
5. सङ्क्षेपशारीरिकम्
6. रामतीर्थः
7. न्यायरक्षामणिः
8. मण्डनमिश्रः
9. ब्रह्मसिद्धिः
10. सुरेश्वरः
11. नैष्कर्म्यसिद्धिः
12. विमुक्तात्मा
13. इष्टसिद्धिः
14. श्रीहर्षः
15. खण्डनखण्डखाद्यम्

அத்தியாயம் 41

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
சித்ஸுகாசார்யர் [1]	தத்வதீபிகை [2] பாஷ்யபாவப்ரகாசிகை [3]
தர்மராஜாத்வரி [4]	வேதாந்தபரிபாஷை [5] 16 நூ.
மதுஸூதநஸரஸ்வதி [6]	[7]
சித்ஸுகர் [8] சங்கரமிச்ரர் [9] ரகுநாதர் [10]	கண்டனகண்டன காத்ய உரைகள்
ப்ரத்யக்ரூபர் [11]	நயநப்ரஸாதினீ [12] (தத்வதீபிகையின் உரை)
ராமகிருஷ்ணாத்வரி [13] (தர்மராஜாத்வரியின் புத்ரர்)	சிகாமணி [14]
அமரதாஸர் [15]	மணிப்ரபை [16] (வேதாந்தபரிபாஷையின் உரைகள்)
பிரும்மாநந்தர் [17]	கௌடபிரும்மாநந்தீயம் [18]

1. चित्सुखाचार्यः
2. तत्त्वदीपिका
3. भाष्यभावप्रकाशिका
4. धर्मराजाध्वरी
5. वेदान्तपरिभाषा
6. मधुसूदनसरस्वती
7. अद्वैतसिद्धिः
8. चित्सुखः
9. शङ्करमिश्रः
10. रघुनाथः
11. प्रत्यग्रूपः
12. नयनप्रसादिनी
13. रामकृष्णाध्वरी
14. शिखामणिः
15. अमरदासः
16. मणिप्रभा
17. ब्रह्मानन्दः
18. गौडब्रह्मानन्दीयम्

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
பலபத்ரர் [1]	ஸித்திவ்யாக்யை [2] (கி. பி. 17 நூ. அத்வைத ஸித்தியின் உரைகள்)
விட்டலேசோபாத்யாயர்	ப்ரும்மாநந்தீயவ்யாக்யை
ஸதாநந்தர்	ஸாரம் [5]
	வேதாந்தஸாரம் [6]
	ஸுபோதினீ [7]
	வித்வந்மநோரஞ்சனீ [8] (வேதாந்தஸாரத்தின் உரைகள்)
ஸதாநந்தயதி [9]	அத்வைதப்ரும்மஸித்தி [10]
ஆநந்தபோதபட்டாரகாசார்யர் [11]	ந்யாயமகரந்தம் [12]
ப்ரகாசாநந்தர் [13]	வேதாந்தஸித்தாந்தமுக்தாவளீ [14]
அப்பய்யதீக்ஷிதர்	ஸித்தாந்தலேசஸங்கிரகம் [16]
	வேதாந்ததத்வதீபிகை [17]
	ஸித்தாந்ததத்வதீபிகை [18]

1. बलभद्रः
2. सिद्धिव्याख्या
3. विट्ठलेशोपाध्यायः
4. सदानन्दः
5. अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसारः
6. वेदान्तसारः
7. सुबोधिनी
8. विद्वन्मनोरञ्जनी
9. सदानन्दयतिः
10. अद्वैतब्रह्मसिद्धिः
11. आनन्दबोधभट्टारकाचार्यः
12. न्यायमकरन्दः
13. प्रकाशानन्दः
14. वेदान्तसिद्धान्तमुक्तावली
15. अप्पय्यदीक्षितः
16. सिद्धान्तलेशसङ्ग्रहः
17. वेदान्ततत्त्वदीपिका
18. सिद्धान्ततत्त्वदीपिका

அத்தியாயம் 41

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
அச்யுதகிருஷ்ணாநந்தர் [1]	ஸித்தாந்தலேசஸங்க்ரஹத்தின் உரை
ந்ருஸிம்மமுனி [2]	பேததிக்காரம் [3]
நல்லா தீக்ஷிதர் [4]	அத்வைதரஸமஞ்சரீ [5] (17 நூ.)
கிருஷ்ணாநந்தஸரஸ்வதீ [6]	ஸித்தாந்தஸித்தாஞ்சனம் [7]
பாஸ்கர தீக்ஷிதர் [8]	ரத்நதூலிகை [9] (ஸித்தாந்தஸித்தாஞ்சனத்தின் உரை)
அத்வைதாநந்தர் [10] (சித்விலாஸர் [12] — ராமாநந்த சிஷ்யர்)	பிரம்மவித்யாபரணம் [11] சாந்திவிவரணம் [13] குருப்ரதீபம் [14]
ராமப்ரம்மேந்த்ரஸரஸ்வதீ [15]	அத்வைதஸித்தாந்த குருசந்த்ரிகை [16]
சந்த்ரிகாசார்யபிக்ஷு [17]	அம்ருதரஸஜரீ [18] (அத்வைதஸித்தாந்த குருசந்த்ரிகையின் உரை)

1. अच्युतकृष्णानन्दः
2. नृसिंहमुनिः
3. भेदधिक्कारः
4. नल्लादीक्षितः
5. अद्वैतरसमञ्जरी
6. कृष्णानन्दसरस्वती
7. सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम्
8. भास्करदीक्षितः
9. रत्नतूलिका
10. अद्वैतानन्दः
11. ब्रह्मविद्याभरणम्
12. चिद्विलासः
13. शान्तिविवरणम्
14. गुरुप्रदीपः (அத்வைதாநந்தர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த திருவையாற்றில் இருந்தவர் என்பர்.)
15. रामब्रह्मेन्द्रसरस्वती
16. अद्वैतसिद्धान्तगुरुचन्द्रिका
17. चन्द्रिकाचार्यभिक्षुः
18. अमृतरसझरी

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
ஸதாசிவப்ரும்மேந்திரர்[1]	குருரத்னமாலை[2] முதலியன
மஹாமஹோபாத்யாய அநந்தகிருஷ்ணசாஸ்திரியார்[3]	ப்ரதீபம்[4] (20 நூ.)

பகவத்கீதாபாஷ்யத்திற்கு உரை ஆநந்தகிரி,[5] அபிநவ குப்தர்,[6] வித்யாரண்யரின் குருவான சங்கராநந்தர்,[7] ஸ்ரீதரர்,[8] நீலகண்டர்,[9] மதுஸூதநஸரஸ்வதீ,[10] வேங்கடநாதர்,[11] தனபதி ஸூரி[12] முதலியோர் இயற்றியுள்ளனர். மதுஸூதனரின் கூடார்த்ததீபிகைக்குத்[13] தர்மதத்தர்[14] என்ற பெயர்கொண்ட வச்சாசர்மா[15] உரை எழுதினர். அதற்குக் கூடார்த்ததத்வாலோசனம்[16] எனப் பெயர்.

---

1. सदाशिवब्रह्मेन्द्रः
2. गुरुरत्नमाला
3. अनन्तकृष्णशास्त्री
4. प्रदीपः
5. आनन्दगिरिः
6. अभिनवगुप्तः

   இவர் தைத்திரீயோபநிஷத்தின் உரையும் அத்வைதவஜ்ரபஞ்சரம் என்ற நூலும் எழுதியதாக பிரம்மாநந்தகிரீயம் என்ற அவரது கீதாபாஷ்ய உரையால் அறியப்படுகின்றது.
7. शङ्करानन्दः
8. श्रीधरः
9. नीलकण्ठः
10. मुधुसूदनसरस्वती
11. वेङ्कटनाथः
12. धनपतिसूरिः
13. गूढार्थदीपिका
14. धर्मदत्तः
15. वच्छाशर्मा
16. गूढार्थतत्त्वालोचनम्

அத்தியாயம் 42

விசிஷ்டாத்வைதம்

விசிஷ்டாத்வைதமதத்தின் சிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன:— ஒவ்வொரு சரீரத்திலுமுள்ள ஜீவன் பின்னன்,[1] அணு,[2] சேதனன்[3]; ஸகலகல்யாணகுணங்களையுடைய பிரும்மத்திற்கு அம்சபூதன்.[4] அஜ்ஜீவன் பத்தன்,[5] முக்தன்,[6] நித்யன்[7] என மூவகையுடையன். பத்தன் பிறப்பிறப்பை உடையன்; முக்தன் உபாஸநத்தாலோ[8] ப்ரபத்தியாலோ[9] கர்மாவிலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷம் அடைந்தவன்; நித்யன் கருடன்[10] விஷ்வக்ஸேநன்[11] முதலியோருள் ஒருவன். ஜகத்,[12] ஜடம்[13] உண்மை,[14] பிரம்மத்தின் உடலுமாம். மோக்ஷம் வைகுண்டவுலகம். ஆங்கு முக்தர்கள் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி[15] ஸம்ஹாரம்[16] முதலிய ஆற்றல்களின்றிக் கடவுளுக்கு ஸமமாய் இருப்பர்.

1. भिन्नः
2. अणुः
3. चेतनः
4. अंशभूतः
5. बद्धः
6. मुक्तः
7. नित्यः
8. उपासनम्
9. प्रपत्तिः
10. गरुडः
11. विष्वक्सेनः
12. जगत्
13. जडम्
14. सत्यम्
15. सृष्टिः
16. संहारः

இக்கொள்கைகளை முதன்முதலில் போதாயனர்[1] தமது பிரும்மஸூத்ரவ்ருத்தியில் விரிவாய்க் கூறினர் என்றும், அவற்றைப் பிரும்மநந்தி[2] என்ற கடங்கர்,[3] குஹதேவர்,[4] கபர்தி,[5] பாருசி[6] முதலிய பூர்வாசாரியர்கள் சுருக்கமாய்க் கூறினர் என்றும், இராமாநுஜாசார்யர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் வேதார்த்தஸங்கிரகத்திலுங் கூறினர்.[7] இம்மதத்தை நன்கு பரவச்செய்தவர் இராமாநுஜாசார்யர்.[8] அவர்க்கு முன்னர் நாதமுனி,[9] யாமுனமுனி,[10] என இருவர் இருந்தனர். நாதமுனி, ந்யாயரத்னம்,[11] யோகரஹஸ்யம்[12] என்ற இரண்டு நூல்களை இயற்றினர்; யாமுனமுனி இயற்றிய நூல்கள் ஆகமப்ராமாண்யம்,[13] கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்,[14] ஆத்மஸித்தி,[15] ஈச்வர

1. बोधायनः
2
3. कटङ्कः
4. गुहदेवः
5. कपर्दी
6. भारुचिः
7. भगवद्बोधायनकृतां विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वाचार्यास्सञ्चिक्षिपुः, तन्मतानुसारेण सूत्राणि व्याख्यास्यन्ते (श्रीभाष्यम्); पूर्वाचार्या इति शब्देन ब्रह्मनन्द्यपरनामकटङ्कः गुहदेवः, कपर्दी, भारुचिः इत्यादयो गृह्यन्ते (वेदार्थसङ्ग्रहः)
8. रामानुजाचार्यः
9. नाथमुनिः
10. यामुनमुनिः
11. न्यायरत्नम्
12. योगरहस्यम्
13. आगमप्रामाण्यम्
14. गीतार्थसङ्ग्रहः
15. आत्मसिद्धिः

த்தி,[1] ஸம்வித்ஸித்தி,[2] புருஷநிர்ணயம்,[3] ஸ்தோத்ரரத்னம்,[4] சதுச்லோகீ[5] என்பனவாம். யாமுனமுனியின் ப்ராசார்யரின்[6] ஆசாரியர் நாதமுனி என்பர்.

ராமாநுஜாசார்யர் கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் பிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இருந்தார். அவரது தகப்பனார் பெயர் கேசவர்,[7] தாயாரது பெயர் காந்திமதி;[8] காஞ்சீபுரத்தில் அவர் தாய்மாமனாகிய யாதவ ப்ரகாசரிடத்தில்[9] படித்தார். அவர் அபினவவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆக்கியவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவை, ஸ்ரீபாஷ்யம்,[10] கீதாபாஷ்யம்,[11] வேதாந்தஸங்க்ரஹம்,[12] வேதாந்ததீபம்,[13] வேதாந்தஸாரம்,[14] மிதகத்யம்,[15] ப்ருது கத்யம்,[16] வைகுண்டகத்யம்[17] முதலியன ஆகும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சங்கராசார்யர், பாஸ்கராசார்யர் யாதவப்ரகாசர் இவர்களுடைய கொள்கைகளை மறுக்கின்றனர். ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு

1. ईश्वरसिद्धिः
2. संवित्सिद्धिः
3. पुरुषनिर्णयः
4. स्तोत्ररत्नम्
5. चतुश्श्लोकी
6. प्राचार्यः
7. केशवः
8. कान्तिमती
9. यादवप्रकाशः
10. श्रीभाष्यम्
11. गीताभाष्यम्
12. वेदार्थसङ्ग्रहः
13. वेदान्तदीपः
14. वेदान्तसारः
15. मितगद्यम्
16. पृथुगद्यम्
17. वैकुण्ठगद्यम्

ஸுதர்சனாசார்யர்,[1] ச்ருதப்ரகாசிகை,[2] ச்ருததீபிகை[3] என்ற இரண்டு உரைகள் எழுதியுள்ளார்; நிகமாந்ததேசிகர்[4] தத்வதீபிகை[5] என்ற ஓர் உரை எழுதினர்.

இராமாநுஜாசார்யரின் ப்ரியசிஷ்யரான பராசரபட்டர்[6] இயற்றிய தந்த்ரரத்நாகரம்[7] பகவத்குணதர்ப்பணம்[8] என்ற நூல்களும், வரதநாராயணபட்டாரகர்[9] இயற்றிய நியாயஸுதர்சனம்[10] ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணம்[11] என்ற நூல்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தாசார்யர்[12] இயற்றிய ப்ரமேயஸங்க்ரஹம்,[13] ஸங்கதிமாலை[14] என்ற நூல்களும், வரதவிஷ்ணுமிச்ரர்[15] இயற்றிய மானயாதாத்ம்யநிர்ணயம்,[16] என்ற நூலும், மேகநாதஸூரி[17] இயற்றிய நயப்ரகாசம்,[18] நயத்யுமணிபாவபோதம்,[19] முமுக்ஷூபாயஸங்க்ரஹம்[20] என்ற நூல்களும் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

1. सुदर्शनाचार्यः
   (இவர் இராமாநுஜாசார்யரின் ப்ரசிஷ்யரின் சிஷ்யர்.)
2. श्रुतप्रकाशिका
3. श्रुतदीपिका
4. निगमान्तदेशिकः
5. तत्त्वदीपिका
6. पराशरभट्टः
7. तन्त्ररत्नाकरः
8. भगवद्गुणदर्पणम्
9. वरदनारायणभट्टः
10. न्यायसुदर्शनम्
11. प्रज्ञापरित्राणम्
12. श्रीविष्णुचित्ताचार्यः
13. प्रमेयसङ्ग्रहः
14. सङ्गतिमाला
15. वरदविष्णुमिश्रः
16. मानयाथात्म्यनिर्णयः
17. मेघनादसूरी
18. नयप्रकाशः
19. नयद्युमणिभावबोधः
20. मुमुक्षूपायसङ्ग्रहः

இராமாநுஜாசார்யர்க்குப் ப்ரசிஷ்யர்[1] வரதகுரு[2] என்பவர். இவர் தத்வஸாரம்,[3] புருஷநிர்ணயம்,[4] ப்ரமேயமாலை,[5] தத்வநிர்ணயம்[6] என்ற நூல்கள் இயற்றினார். இவருடைய சிஷ்யர் ஸுதர்சனாசார்யர்;[7] இவருடைய ப்ரசிஷ்யர் வேதாந்ததேசிகர்;[8] வேதாந்ததேசிகரின் இயற்பெயர் வேங்கடநாதர்.[9] இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர கவிதார்க்கிகஸிம்மர்[10] என உலகில் ப்ரஸித்தி பெற்றவர். இவர் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தார். இவர் எழுதிய நூல்கள் நூற்றிருபதற்கு மேற்பட்டன. அவை அதிகரணஸாராவளி,[11] அதிகரணதர்ப்பணம்,[12] தத்வடீகை,[13] சததூஷணி,[14] சகாரஸமர்த்தனம்[15] என்ற பாஷ்யப்ரஸ்தானபரிஷ்கார நூல் ஐந்து, தாத்பர்யசந்திரிகை[16] என்ற கீதாபாஷ்யவுரை, பௌத்தாதிமதநிராகரணதத்வமுக்தாகலாபம்,[17] சில்பார்த்தஸாரம்,[18] காவ்யங்களாகிய யாதவாப்யுதயம்,[19] ஹம்ஸஸந்தேசம்,[20] நாடகமான ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்[21] முதலியன.

1. प्रशिष्य:
2. वरदगुरु:
3. तत्त्वसार:
4. पुरुषनिर्णय:
5. प्रमेयमाला
6. तत्त्वनिर्णय:
7. सुदर्शनाचार्य:
8. वेदान्तदेशिक:
9. वेङ्कटनाथ:
10. सर्वतन्त्रस्वतन्त्रकवितार्किकसिंह:
11. अधिकरणसारावलि:
12. अधिकरणदर्पणम्
13. तत्त्वटीका
14. शतदूषणी
15. चकारसमर्थनम्
16. तात्पर्यचन्द्रिका
17. बौद्धादिमतनिराकरणतत्त्वमुक्ता- (कलाप:
18. शिल्पार्थसार:
19. यादवाभ्युदयम्

இதற்கு அப்பையதீக்ஷிதர் ஓர் உரை இயற்றினார். அக்காலத்தில் அவர் வைஷ்ணவருடன் நண்பராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பின்னரே அவர்களுக்கும் அவர்க்கும் மாறுபாடு தோன்ற, ஸ்மார்த்தர்க்கும் வைஷ்ணவர்க்கும் வைஷம்யம் முற்றியது என்னலாம்.

20. हंससन्देश:
21. सङ्कल्पसूर्योदय:

ரங்கராமானுஜர்[1] 64 நூல்கள் இயற்றினர் என்பர். அவற்றுள் உபநிஷத்பாஷ்யம்,[2] சாரீரகசாஸ்த்ரார்த்ததீபிகை[3] என்ற பிரும்மஸூத்ரவுரை சிறந்தன.

ந்ருஸிம்ஹதேவரால்[4] (கி. பி. 1260) பரதத்வதீபிகை,[5] பேததிக்காரந்யக்காரம்,[6] மணிஸாரதிக்காரம்,[7] ஸித்தாந்த நிர்ணயம்[8] முதலியன இயற்றப்பட்டன.

1. रङ्गरामानुज:
2. उपनिषद्भाष्यम्
3. शारीरकशास्त्रार्थदीपिका
4. नृसिंहदेव :
5. परतत्त्वदीपिका
6. भेदधिक्कारन्यक्कार:
7. मणिसारधिक्कार:
8. सिद्धान्तनिर्णय:

அத்தியாயம் 43

த்வைதம்

த்வைதமதத்தின் சிறப்புக் கொள்கைகள் ஆவன :— பரமாத்மா விஷ்ணு ; அவர் அநந்தகுணபரிபூர்ணர் ; அவரே ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நியதி, ஞானம், ஆவ்ருதி, பந்தம், மோக்ஷம் இவ்வெட்டையுஞ் செய்பவர்[1] ; அவர் எல்லாம் அறிந்தவர். ஜீவர்கள் கிஞ்சிஞ்ஞர் ; ஜீவேச்வரரின் பேதம் உண்மை, ஜகத் ஸத்யம், அநாதியுமாம் ; ஜீவர்கள் விஷ்ணுவின் அநுசரர்கள். முக்தி பக்தியால் அடையக்கூடியது ; அம்முக்தி தூய்மையான சுகாநுபூதியே ஆகும் ; அது லோகத்தில்தான் என்ற நியதி இல்லை.[2]

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்	
பிரும்மஸூத்ரபாஷ்யம்[3]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்[4]	14 நூ.
தத்வப்ரகாசிகை[5] (டீ உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்[6]	15 நூ.
சந்த்ரிகை[7] (டீ உரை)	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்[8]	16 நூ.

1. उत्पत्तिस्थितिसंहाराः नियतिर्ज्ञानमावृतिः ।
बन्धमोक्षौ च पुरुषाद्यस्मात् स हरिराट् ॥

2. श्रीमन्मध्वमते हरिः परतरः सत्यं जगत्तत्त्वतो
भेदो जीवगणा हरेरनुचरा नीचोच्चभावं गताः ।
मुक्तिर्नैजसुखानुभूतिरमला भक्तिश्च तत्साधनं
ह्यक्षादित्रितयं प्रमाणमखिलाम्नायैकवेद्यो हरिः ॥

3. ब्रह्मसूत्रभाष्यम्
4. आनन्दतीर्थाचार्यः
5. तत्त्वप्रकाशिका
6. जयतीर्थाचार्यः
7. चन्द्रिका
8. व्यासराजतीर्थः

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்	
ப்ரகாசம்[1] (டீகை உரை)	ராகவேந்த்ரயதீந்த்ரர்[2]	17
கீதாபாஷ்யம்[3]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14
ப்ரமேயதீபிகை[4] (டீகை உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15
சலாரீயம்[5] (டீகை உரை)	சலாரிசேஷாசார்யர்[6]	18
கீதாதாத்பர்யநிர்ணயம்[7]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14
ந்யாயதீபிகை[8] (டீகை உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ.
தசோபநிஷத்பாஷ்யம்[9]	[illegible]ர்த்தாசார்யர்	14 நூ.
டீகை[10]	[illegible]ர்த்தாசார்யர்	15 நூ.
தத்வஸங்க்யானம்[11] முதலிய ப்ரகரணக்ரந்தங்கள்	[illegible]நந்ததீர்த்தாசார்யர்	14 நூ.
டீகை	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ.
வாதாவளி[12]	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ.
ந்யாயாம்ருதம்[13] (டீகை விவரணம்)	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்	16 நூ.
தரங்கிணி[14] (டீகை உரை)	ராமாசார்யர்[15]	17 நூ.
வநமாலாமிச்ரீயம்[16]	வநமாலாமிச்ரர்[17]	18 நூ.
தார்க்கதாண்டவம்[18]	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்	15 நூ.

1. प्रकाश:
2. राघवेन्द्रयतीन्द्र:
3. गीताभाष्यम्
4. प्रमेयदीपिका
5. छलारीयम्
6. छलारिशेषाचार्य:
7. गीतातात्पर्यनिर्णय:
8. न्यायदीपिका
9. दशोपनिषद्भाष्यम्
10. टीका
11. तत्त्वसङ्ख्यानम्
12. वादावलि:
13. न्यायामृतम्
14. तरङ्गिणी
15. रामाचार्य:
16. वनमालामिश्रीयम्
17. वनमालामिश्र:
18. तर्कताण्डवम्

அத்தியாயம் 44

தர்க்கசாஸ்திரம்

வ்யாகரணசாஸ்திரத்தைப் பதசாஸ்திரம் என்று கூறுவது போன்று தர்க்கசாஸ்திரத்தைப் பிரமாணசாஸ்திரம் என்பர்.[1] அதற்கு ஆந்வீக்ஷிகீ,[2] ந்யாயவிஸ்தரம்,[3] ந்யாயதர்சனம்,[4] ந்யாய வித்யா,[5] ந்யாயசாஸ்திரம்[6] என வேறு பெயர்களும் உள.[7] அஃது ஆஸ்திகதர்சனங்களில்[8] ஒன்று.

அத்தர்க்கசாஸ்திரம் வைசேஷிகசாஸ்திரம்[9] ந்யாயசாஸ்திரம்[10] என இருவகைப்படும். அவற்றின் கொள்கைகள் உபநிஷத்காலத்திலிருந்தே கொள்ளப்பட்டன என்பது அறியப் படுகின்றது.[11] இரண்டு சாஸ்திரங்களும் கி. மு. நான்காம்

1. पदवाक्यप्रमाणानां पारं यातस्य धीमतः (महाभाष्ये 1, 1, 1 कैयटम्)
2. आन्वीक्षिकी
3. न्यायविस्तरः
4. न्यायदर्शनम्
5. न्यायविद्या
6. न्यायशास्त्रम्
7. अन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्चेति विद्याः (अर्थशास्त्रम्)
   आन्वीक्षिकी न्यायविद्या (न्यायभाष्यम् 1, 1)
8. आस्तिकदर्शनानि — கடவுளும் பரலோகமும் உண்டு எனக் கூறும் தர்சனம் ஆஸ்திகதர்சனம் என்பர் முன்னோர். வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்வது அவ்வாறு ஆகும் என்பர் பின்னோர்.
9. वैशेषिकशास्त्रम्
10. न्यायशास्त्रम्
11. *Cf.* आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यः (बृहदारण्ये. 4, 5)
    नैषा तर्केण मतिरापनेया (कठोपनिषत् 2-9)

நூற்றுண்டின் முன்னரே இருந்திருத்தல் கூடும் என்பது பின்வருங் காரணங்களால் விளங்கும்:—பாதராயணவ்யாஸர்[1] வைசேஷிகஸித்தாந்தங்களை நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது அவரது நூல்களால் விளங்கும். லலிதவிஸ்தரம்[2] மிலிந்தபம்ஹம்[3] என்ற நூல்களில் வைசேஷிகசாஸ்திரம் என்ற பெயரே வழங்கப்பட்டுளது. பௌத்தமதம் பரவுதற்கு முன்னரே அச்சாஸ்திரம் இருந்தது என்பது அம்மதநூல்களால் அறியப்படுகின்றது. பத்ரபாஹு[4] (கி. மு. 357) என்ற ஜைநத்துறவி பத்து அவயவவாக்கியங்களை அறிந்தனர். காத்யாயனர்[5] (கி. மு. 4 நூ.) ந்யாயசாஸ்திரம் படித்தவர் எனக் கோல்ட்ஸ்டக்கர் கூறுவர்.[6]

வைசேஷிகஸூத்ரம்[7] இயற்றியவர் காச்யபகோத்திரத்து உலூகர்[8] என்பவர். அவர்க்குக் கணாதர்[9] என்ற பெயரும் உண்டு. ந்யாயஸூத்ரம்[10] இயற்றியவர் கௌதமகோத்திரத்து அக்ஷபாதர்[11] என்பவர். இவருடைய காலமும் நிச்சயமாய் அறியமுடியவில்லை. ந்யாயஸூத்ரம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்கும், ஐந்தாம் நூற்றுண்டிற்கும் இடையில் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்றும் அதற்கு முன்னர்

1. बादरायणव्यास:
2. ललितविस्तर:
3. मिलिन्दपम्ह:
4. भद्रबाहु:
5. कात्यायन:
6. Goldstucker (in his Pāṇini and his place in literature.)
7. वैशेषिकसूत्रम्
8. उलूक:
9. कणाद:
10. न्यायसूत्रम्
11. अक्षपाद:

வைசேஷிகஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டது என்றும் யாகோபி[1] கூறுவர். கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டின் பின்னர் வைசேஷிக ஸூத்ரமும், நாகார்ஜுனனது[2] காலத்தில் (கி. பி 150—250) ந்யாயஸூத்ரமும் இயற்றப்பட்டன என்பர் ராண்டல்[3] முதலியோர். கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் இவ்விரண்டும் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பர் மஹாமஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார்[4]; அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன:— கௌடல்யரது அர்த்தசாஸ்த்ரத்தில் யோக:[5] என்ற சொல் ந்யாயவைசேஷிகத்தைக் குறிக்கின்றது என்பர்: பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தில், நிகழ்காலம் என்பது ஒன்று உண்டா இல்லையா என்பதை ஆராய்கின்றனர்;[6] இவ்வாராய்ச்சி ந்யாய ஸூத்திரத்தில் உளது: நாகார்ஜுனர் வித்ரஹவ்யாவர்த்தனியில் ந்யாயஸூத்ரத்துள்ள மூன்று ஸூத்ரக்கருத்துக்களை விரிவாய்க் கூறுகின்றனர்.[7] ஆகலின் கௌடல்யர், பதஞ்சலி, நாகார்ஜுனன் இவர்களின் காலத்திற்கு முன்னரே அந்நூல்கள் இருந்திருத்தல்வேண்டும்.

1. Jacobi
2. नागार्जुनः
3. Randle
4. A primer of Indian Logic pp. XIV-XV by Mm. S. Kuppuswami Sastri.
5. साङ्ख्यं योगो लोकायतं चेत्यान्वीक्षिकी
6. महाभाष्ये (3-2-123)
7. सन्तानानुमानविशेषणात् [न्यायसूत्रे 2, 2, 17] என்ற ஸூத்ரமும் அதன்பின்னருள்ள இரண்டு ஸூத்ரங்களும்.

வைசேஷிகதர்சனம் என்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் **விசேஷம்**[1] என்ற ஒரு பொருள் அங்குக் கூறப்பட்டமையே என்பர் பாரதவர்ஷீயர். பொதுவாக ஏனைய சாஸ்திரங்களினின்றுஞ் சிறப்பாக ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தினின்றும் பிரிந்திருந்தலே என்பர் கி. பி. 6, 7 நூற்றாண்டிலிருந்த சீனயாத்திரிகர்.[2] பஞ்சாவயவவாக்யத்தைக்[3] கௌதமர் நியாயம்[4] என்ற சொல்லாற் குறிக்கின்றமையால் ந்யாயதர்சனம் எனப் பெயர் வந்தது; வைசேஷிகதர்சனத்தில் பிரத்யக்ஷம்,[5] அநுமானம்[6] என்ற இரண்டு ப்ரமாணங்களும், ந்யாயதர்சனத்தில் நான்கு ப்ரமாணங்களும் கூறப்படினும், அவ்விருதர்சனங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்

கசாஸ்திரம். — இதற்கு ஸூத்ரகாரர் கணாதர் எனக் கூறப்பட்டது. பாஷ்யகாரர் ப்ரசஸ்தபாதர்[7] என்பர் வாசஸ்பதிமிச்ரர் முதலியோர்;[8] இராவணன் என்பர் மஹா

1. विशेषः
2. Cītsān (கி. பி. 549—623); Kwhei-ci (கி. பி. 632—682)
3. पञ्चावयववाक्यम्
4. न्यायः
5. प्रत्यक्षम्
6. अनुमानम्
7. प्रशस्तपादः
8. இதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு கூறுவர் :—ப்ரசஸ்தபாதர் நூலின் மங்களச்லோகத்தில் पदार्थधर्मसङ्ग्रहः எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கிரணாவளியில் அதற்கு உரை எழுதும்போது "सूत्रेषु वैशद्याभावात् भाष्यस्य च विस्तरत्वात्" என உதயனாசார்யரால் கூறப்பட்டது. கிரணாவளீபாஸ்கரத்தில் "ग्रन्थान्तरेणान्यथासिद्धिमपाकरोति सूत्र इति" எனப் பத்மநாபமிச்ரராலுங் (கி. பி. 16 நூ.) கூறப்பட்டது.

மஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.[1] அப்பிரகஸ்தபாதர் திங்நாகர்க்குப்[2] பிற்பட்டவர் எனக் கீத்தும்,[3] திங்நாகர்க்கு முற்பட்ட வாத்ஸ்யாயனர்க்கு[4] முற்பட்டவர் எனப் போதஸ்ஸும்[5] கூறுகின்றனர்.

கி. பி. 11 நூற்றுண்டில் சிவாதித்யமிச்ரர்[6] வைசேஷிக ஸித்தாந்தங்களை ஸப்தபதார்த்தீ[7] என்ற நூலில் திரட்டிக் கூறினர். அந்நூலை ஒட்டி அன்னம்பட்டர்[8] முதலியோர் தர்க்க ஸங்க்ரகம்[9] முதலிய நூல்களை இயற்றினர். கங்கேசோபாத்யாயர்[10] (கி. பி. 1200) தத்வசிந்தாமணியில்[11] வைசேஷிகக் கொள்கைகளைக் கூறினர். பின்னவர் வந்தவர் எல்லோரும் வைசேஷிகசாஸ்திரக்கொள்கைகள் ந்யாயசாஸ்திரக்கொள்கைகள் இரண்டையும் கலந்தே நூல்களை எழுதினர்.

1. இதற்குக் காரணம், சங்கராசார்யர் இயற்றிய பிரும்மஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு உரையாகிய प्रकटार्थविवरणम् (கி. பி. 13 நூ. முன்னர்) என்ற நூலில் 'रावणप्रणीते भाष्ये' என்ற வாக்கியமும், अनर्घराघव நூலின் விஷ்கம்பத்தில் वैशेषिककटन्दी-पण्डित: என்பது ராவணவசனமாகக் கூறியிருத்தலும், அதற்கு உரை எழுதும்போது ருசிபத்யுபாத்யாயர் 'कटन्दी वैशेषिक-शास्त्रव्याख्याग्रन्थ:, कटन्द इति तस्य प्रसिद्धि:, सा च रावणेन कृतेति छलतो ज्ञापयति, कन्दली इति पाठे वैशेषिकटीका सापि रावणेनैव कृता' எனக் கூறியிருத்தலும் ஆகும்.
2. दिङ्नाग:
3. Dr. Keith
4. वात्स्यायन:
5. Bodas
6. शिवादित्यमिश्र:
7. सप्तपदार्थी
8. अन्नम्भट्ट:
9. तर्कसङ्ग्रह:
10. गङ्गेशोपाध्याय:
11. तत्त्वचिन्तामणि:

ந்யாயசாஸ்திரம்.—இதற்கு ஸூத்ரகாரர் கௌதமர்;[1] பாஷ்ய காரர் வாத்ஸ்யாயனர்;[2] வார்த்திககாரர் உத்யோதகரர்.[3] வாத்ஸ்யாயனர்க்குப் பக்ஷிலஸ்வாமி[4] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. வஸுபந்துவால்[5] ந்யாயஸூத்திரத்திற் காட்டப்பட்ட சில தோஷங்களை வாத்ஸ்யாயனர் கண்டிக்கவில்லை எனத் திங்நாகர்[6] கூறுதலால், வாத்ஸ்யாயனர் வஸுபந்துவிற்குப் (கி. பி. 4 நூ. மத்தியம்) பின்னரும் திங்நாகர்க்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். கௌதமந்யாயஸூத்ரம் எவ்வாறு பிரமாண சாஸ்திரம் ஆகும் எனவும், எவ்வாறு ந்யாயசாஸ்திரம் ஆகும் எனவும் வாத்ஸ்யாயனர் ... காட்டியுள்ளார்.

... உரை ந்யாயவார்த்திகம்.[7] அஃது உத்யோதகரரால் ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ இயற்றப்பட்டது. வாதவிதி[8] என்ற நூலைத் தர்மகீர்த்தி[9] இயற்றினர் எனக் கொண்டு, தர்மகீர்த்தியும் உத்யோதகரரும் ஒருகாலத்தவர் என்பர் கீத். ஆனால் அந்நூல் வஸுபந்துவால் இயற்றப்பட்டது என்ற வழக்கு உளது. திங்நாகர் செய்த வாத்ஸ்யாயனபாஷ்யகண்டனம் தர்மகீர்த்தியால் மறுக்கப்பட்டது. ஆகலின் தர்மகீர்த்தி ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியினர் என்னலாம். தர்மகீர்த்தி தர்மோத்தரர்,[10] ரத்னகீர்த்தி[11] முதலியோர்

1. गौतमः
2. वात्स्यायनः
3.
4. पक्षिलस्वामी
5. वसुबन्धुः
6. दिङ्नागः
7. न्यायवार्त्तिकम्
8. वादविधिः
9. धर्मकीर्तिः
10. धर्मोत्तरः
11. रत्नकीर्त्तिः

ந்யாயத்தைப் பரவச் செய்தனர். வாசஸ்பதிமிச்ரர்,[1] ஜயந்த பட்டர்,[2] பாஸர்வஜ்ஞர்,[3] உதயனாசார்யர்[4] முதலியோ வைதிகந்யாயத்தைப் பரவச் செய்தனர்.

கி. பி. 841-ல் வாசஸ்பதிமிச்ரர் ந்யாயஸூசீநிபந்தம்[5] என்ற நூலை இயற்றியதாகத் தாமே கூறுவர். ந்யாயவார்த்திகதாத்பர்ய டீகை[6]யும் அவரால் இயற்றப்பட்டது. அங்கு வார்த்திகத்திற் கூறப்பட்ட பல அரும்பெரும்விஷயங்கள் நன்கு தெளிவாய் விவரிக்கப்பட்டன; வேண்டும்போது ந்யாயஸூத்ரபாஷ்யத்துள்ள விஷயங்களும் ஆராயப்பட்டன. இந்த டீகை இல்லையேல் வார்த்திகத்தில் பல விஷயங்களின் தாத்பர்யம் அறிய இயலாது. ஆகலின் இவரைத் தாத்பர்யாசார்யர்[7] எனக் கூறுவர். இவருடைய ஆசிரியர் த்ரிலோசனர்.[8]

ஜயந்தபட்டர்[9] — இவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ந்யாயமஞ்சரீ[10] என்ற நூல் இயற்றினர். அதனுள் கௌதமரின் ஸூத்ரங்களுள் சிலவற்றிற்கு விரிவாய் வ்ருத்தி[11] எழுதியுள்ளனர். ஆகலின் அவர்க்கு ந்யாயவ்ருத்திகாரர்[12] என்ற பெயரும் உண்டு.

1. वाचस्पतिमिश्रः
   (இவர் மண்டனமிச்ரர் இயற்றிய ப்ரமவித்திக்கு உரையும், ப்ரமதத்வஸமீக்ஷை, பாமதி, ஸங்க்யாதகௌமுதீ, யோகபாஷ்ய வைசாரதீ என்ற நூல்களும் இயற்றினர்.)
2. जयन्तभट्टः
3. भासर्वज्ञः
4. उदयनाचार्यः
5. न्यायसूचीनिबन्धः
6. न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीका
7. तात्पर्याचार्यः
8. त्रिलोचनः
9. जयन्यभट्टः
10. न्यायमञ्जरी
11. वृत्तिः
12. न्यायवृत्तिकारः

பாஸர்வஞ்ஞர்[1] — இவர் கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் ந்யாய ஸாரம்[2] இயற்றினர்; ஆங்கு உபமானம் ஏனைய ப்ரமாணத்துள் அடங்கும் எனவும், ஹேத்வாபாஸம்[3] அநத்யவஸிதம்[4] முதலிய ஆறே எனவுங் கூறியுள்ளார்.

உதயணுசார்யர்—இவர் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் இருந்த நையாயிகருள் சிறந்தவர். ப்ரசஸ்தபாதபாஷ்யத்திற்குக் கிரணுவளீ[5] என்ற உரையும், லக்ஷணுவளீ,[6] தாத்பர்யபரிசுத்தி[7] (தாத்பர்யடீகையின் உரை), ந்யாயபரிசிஷ்டம்,[8] ஆத்மதத்வ விவேகம்,[9] ந்யாயகுஸுமாஞ்சலி[10] என்ற நூல்களும் இயற்றினர்; குஸுமாஞ்சலியில் அவைதிகஸித்தாந்தங்களை மறுத்து ந்யாய

வரதராஜர்[11] — இவர் (கி. பி. 1100) தார்க்கிகரக்ஷை[12] எழுதினர்.

கங்கேசோபாத்யாயர்[13]—இவர் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் முற்பாகத்தில் தத்வசிந்தாமணி[14] என்ற நூலை இயற்றினர். இந்நூலே நவ்யந்யாயத்திற்கு மூலபூதமானது. இதனுள் ப்ரத்யக்ஷகண்டம்,[15] அநுமானகண்டம்,[16] உபமானகண்டம்,[17]

1. भासर्वज्ञः
2. न्यायसारः
3. हेत्वाभासः
4. अनध्यवसितम्
5. किरणावली
6. लक्षणावली
7. तात्पर्यपरिशुद्धिः
8. न्यायपरिशिष्टम् (இதற்கு प्रबोधसिद्धि என்ற பெயரும் உண்டு.)
9. आत्मतत्त्वविवेकः (இதற்கு बौद्धधिक्कारः என்ற பெயரும் உண்டு.)
10. न्यायकुसुमाञ्जलिः
11. वरदराजः
12. तार्किकरक्षा
13. गङ्गेशोपाध्यायः
14. तत्त्वचिन्तामणिः
15. प्रत्यक्षखण्डः
16. अनुमानखण्डः
17. उपमानखण्डः

சப்தகண்டம்[1] என நான்கு கண்டங்கள் உள. இந்நூலில்தான் முதன்முதலில் அவச்சேதகம்,[2] அவச்சேத்யம்,[3] நிருபகம்,[4] நிரூப்யம்,[5] அநுயோகி,[6] ப்ரதியோகி[7] என்ற சொற்கள் வழங்கப்பட்டன.

பக்ஷதரர்[8] என்ற பெயர்கொண்ட ஜயதேவரால்[9] கம்[10] என்ற நூல் எழுதப்பட்டது. இது தத்வசிந்தாமணியின் உரை ஆகும்.

கங்கேசோபாத்யாயரின் புத்திரரான வர்த்தமானோபாத்யாயர்,[11] உதயனர் கங்கேசர் வல்லபாசார்யர் இவருடைய நூல்களுக்கு உரை எழுதினர். அதற்குப் பிரகாசம்[12] எனப் பெயர். அப்பிரகாசத்திற்கு ஜயதேவசிஷ்யரான ருசிதத்தர்[13] மகரந்தம்[14] என்ற உரை எழுதினர்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினாறும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் நவத்வீபத்தில் வாஸுதேவஸார்வபௌமர்[15] என்ற ஒரு பெரிய ந்யாயாசார்யர்[16] இருந்தனர். அவர்க்கு நான்கு சிஷ்யர்கள் உண்டு. அவர் சைதன்யர்,[17]

1. शब्दखण्ड:
2. अवच्छेदक:
3. अवच्छेद्य:
4. निरूपक:
5. निरूप्य:
6. अनुयोगी
7. प्रतियोगी
8. पक्षधरमिश्र:
9. जयदेव:
10. आलोक
11. वर्धमानोपाध्याय:
12. प्रकाश:
13. रुचिदत्त:
14. मकरन्द:
15. वासुदेवसार्वभौम:
16. न्यायाचार्य:
17. चैतन्य:

தார்க்கிகசிரோமணிரகுநாதர்,[1] ரகுநந்தனர்,[2] கிருஷ்ணாநந்தர்[3] ஆவர். ரகுநாதர் பல உரைகள் இயற்றினர். அவற்றுள் சிறந்தது மணிக்கு உரையாகிய தீதிதி[4] என்பது. அதற்கு உரை அவருடைய சிஷ்யரான மதுராநாதரால் இயற்றப்பட்டது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஜகதீசர்,[5] கதாதரர்[6] என்ற இருபெரியாரால் நவ்யநியாயம் பரவச்செய்யப்பட்டது. ஜகதீசர் எழுதிய நூல்கள் ஆவன:—ஜாகதீசீ[7] என்ற தீதிதியுரை, சப்தசக்திப்ரகாசிகை,[8] தர்க்காம்ருதம்,[9] பாஷ்யஸூக்தி[10] என்ற ப்ரசஸ்தபாதபாஷ்யஉரை என்பன. கதாதரர் எழுதிய நூல்கள் ஆவன:—காதாதரீ[11] என்ற தீதிதியுரை, மூலகாதாதரீ[12] என்ற மணியுரை, ஆத்மதத்வவிவேகவுரை,[13] வ்யுத்பத்திவாதம்,[14] சக்திவாதம்[15] முதலியன.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சங்கரமிச்ரர்,[16] ... பின் உரையும், உபஸ்காரம்[17] என்ற காணாதஸூத்ர வுரையும் இயற்றினர்.

1. तार्किकशिरोमणिरघुनाथः
2. रघुनन्दनः
3. कृष्णानन्दः
4.
5. जगदीशः
6. गदाधरः
7. जागदीशी
8. शब्दशक्तिप्रकाशिका
9. तर्कामृतम्
10. भाष्यसूक्तिः
11. गादाधरी
12. मूलगादाधरी
13. आत्मतत्त्वविवेकव्याख्यानम्
14. व्युत्पत्तिवादः
15. शक्तिवादः
16. शङ्करमिश्रः
17. उपस्कारः

கி. பி. 1634-இல் விச்வநாதபஞ்சானனர்[1] ந்யாயஸூத்ர வுரையும், காரிகாவளீ,[2] ந்யாயஸித்தாந்தமுக்தாவளீ[3] என்ற நூல்களும் இயற்றினர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அந்நம்பட்டர்[4] தர்க்க ஸங்க்ரஹம்,[5] அதன் தீபிகை,[6] ஸித்தாஞ்சனம்[7] என்ற மண்யாலோகவுரை என்ற நூல்களை இயற்றினர்.

1. विश्वनाथपञ्चाननः
2. कारिकावली
3. न्यायसिद्धान्तमुक्तावली
4. अन्नम्भट्टः
5. तर्कसङ्ग्रहः
6. दीपिका
7. सिद्धाञ्जनम्

அத்தியாயம் 45

ஸாங்க்யசாஸ்திரமும் [1] யோகசாஸ்திரமும் [2]

ஸாங்க்யசாஸ்திரம் நிரீச்வரஸாங்க்யம்,[3] ஸேச்வரஸாங்க்யம் [4] என இருவகைப்படும். ஸேச்வரஸாங்க்யமே யோகசாஸ்திரம் எனப்படும். ஆகலின் நிரீச்வரஸாங்க்யம் ஸாங்க்யசாஸ்திரம் என்ற பெயரால் வழங்கும்.

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் 25 தத்வங்கள் உள.[5] அவை புருஷன் ப்ரதானம், மஹாந், அகங்காரம், பஞ்சதன்மாத்திரைகள், பஞ்ச பூதங்கள், மனம், பஞ்சகர்மேந்திரியம் பஞ்சஞானேந்திரியம் ஆகும். இவற்றுள் ப்ரதானம் என்பது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களின் ஸாம்யாவஸ்தை; அதற்கே மூலப்ரகிருதி எனப் பெயர். அதன் விகாரம் மஹாந்; மஹானின் விகாரம் அகங்காரம்; அகங்காரத்தின் விகாரம் பஞ்ச தன்மாத்திரைகள்; பஞ்சதன்மாத்திரைகளிலிருந்து பஞ்ச பூதங்கள்; அகங்காரத்திலிருந்து மனம் முதலிய பதினோர் இந்திரியங்களும். ஆகலின் ப்ரதானம் ப்ரகிருதியேயாகும்;

1. साङ्ख्यशास्त्रम्
2. योगशास्त्रम्
3. निरीश्वरसाङ्ख्यम्
4. सेश्वरसाङ्ख्यम्
5. मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥ (सां. का. ३)

பஞ்சபூதங்களும், பதினோர் இந்திரியங்களும் விக்ருதியேயாகும்; மஹாந், அகங்காரம் பஞ்சதன்மாத்திரைகள் ஒன்றைக்குறித்து விக்ருதியாகவும், மற்றொன்றைக்குறித்து ப்ரக்ருதியாகவும் இருக்கும். புருஷன் ப்ரக்ருதியுமன்று விக்ருதியுமன்று; புருஷர்கள் பலர்.[1] பிரமாணங்கள் மூன்று: அவை ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என்பன ஆகும்.[2] கடவுள் என ஒருவர் இல்லை. புருஷன் 'தான் தத்வங்கள் இல்லை, அவை தன்னுடையன அல்ல, தான் அவற்றினன் அல்லன்' என எப்பொழுது அறிகிறானோ, அதன் பின்னர் கைவல்யத்தை அடைகின்றான்.[3]

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் தற்போது கிடைக்கும் நூல்களுள் பழமையானது ஸாங்க்யகாரிகை.[4] அதனை இயற்றியவர் ஈச்வர கிருஷ்ணர்.[5] அவர் வஸுபந்துவிற்கு[6] முன்னர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குள் இருந்தனர் என்பர். ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தைப் பரமர்ஷி இயற்றித் தன் மாணவராகிய ஆஸுரிக்கு[7] அதனைக் கற்பிக்க, அவர் பஞ்சசிகர்க்குக்[8] கற்பித்தனர்; அவ்வாறு சிஷ்யபரம்பரையில் வந்ததைத் தான் காரிகைகளில் இயற்றினதாக அந்நூலுள்

1. पुरुषबहुत्वं सिद्धं त्रैगुण्यविपर्ययाच्च (सां. का. 18)
2. दृष्टमनुमानमाप्तवचनं च सर्वप्रमाणसिद्धत्वात् ।
   त्रिविधं प्रमाणमिष्टं प्रमेयसिद्धिः प्रमाणाद्धि ॥ (*ibid 4*)
3. एवं तत्त्वाभ्यासान्नास्मि न मे नाहमित्यपरिशेषम् ।
   अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् (*ibid* 64) .... कैवल्यमाप्नोति (*ibid* 68)
4. साङ्ख्यकारिका
5. ईश्वरकृष्णः
6. वसुबन्धुः
7. आसुरिः
8. पञ्चशिखः

அவர் கூறுகின்றார். இந்நூலுக்கு யுக்திதீபிகை [1] என்ற ஒரு பழைய உரையும், கௌடபாதபாஷ்யமும், வாசஸ்பதிமிச்ரர் இயற்றிய ஸாங்க்யதத்வகௌமுதீ [2] என்ற உரையும், மாடராசார்ய [3] இயற்றிய மாடரவ்ருத்தி [4] என்ற உரையும் உள்ளன. மேற் குறிக்கப்பட்ட பரமர்ஷி கபிலர் என்பர்

ஸாங்க்யதர்சனம் [5] என ஒரு நூல் உளது. அது 396 ஸூத்ரங்கள் கொண்டது. அதற்கு அநிருத்தர் [6] (கி.பி. 1450) எழுதிய உரையும், விஞ்ஞானபிக்ஷு [7] (கி. பி. 1650) எழுதிய பாஷ்யமும் உள. அந்நூல் பிற்காலத்தது என்பது பல காரணங்களால் விளங்கும். விஞ்ஞானபிக்ஷு ஸாங்க்யஸாரம் [8] என ஒரு சிறு நூலும் இயற்றினர். தத்வஸமாஸம் [9] ஸாங்க்ய தத்வாலோகம் [10] என்ற நூல்களும் உள்ளன.

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட 25 தத்வங்களோடு கடவுளையுஞ் சேர்த்து 26 தத்வங்கள் உள என யோகசாஸ்திரங் கூறும். கடவுளைக் கொள்வதால் இதற்கும் ஸாங்க்யசாஸ்திரத் திற்கும் மோக்ஷஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடு உண்டு.

யோகசாஸ்திரத்தில் தற்போது காணப்படும் பழைய நூல் யோகஸூத்ரம். [11] இதனை இயற்றியவர் பதஞ்சலி. இவர் மஹாபாஷ்யம் இயற்றிய பதஞ்சலி அல்லர் என்பர்.

1. युक्तिदीपिका
2. साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी
3. माठराचार्यः
4. माठरवृत्तिः
5. साङ्ख्यदर्शनम्
6. अनिरुद्धः
7. विज्ञानभिक्षुः
8. साङ्ख्यसारः
9. तत्त्वसमासः
10. साङ्ख्यतत्त्वालोकः
11. योगसूत्रम्

யோகத்தைப்பற்றிய நூல் அப்பதஞ்சலி இயற்றியதாக வாக்ய பதீயங் கூறும். அதற்கு வ்யாஸர்[1] எழுதிய பாஷ்யம் உளது: இந்த வ்யாஸர் பாதராயணவ்யாஸர் அல்லர் என்பது பலருடைய கொள்கை. இப்பாஷ்யத்திற்கு வாசஸ்பதிமிச்ரரும் விஞ்ஞானபிக்ஷுவும் டீகை எழுதியுள்ளனர். போஜதேவர்[2] யோகஸூத்திரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதியுள்ளனர். யோகஸார ஸங்க்ரகஹம்[3] என்ற ஒரு சிறு நூலையும் விஞ்ஞானபிக்ஷு இயற்றியுள்ளார்.

1. व्यासः 2. भोजदेवः 3. योगसारसङ्ग्रहः

[பிற்பகுதி]

அத்தியாயம் 46

புராணங்கள்

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களை எளிதில் அறிதற்குப் புராணங்கள் சிறந்த ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டன.[1] ஆகலின் அவை மிகப் பழமையன ஆக இருத்தல் வேண்டும். புராணம் என்பது அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும்,[2] கௌதமதர்மஸூத்ரத்திலும்[3] உள்ளது. பவிஷ்யத்புராணம் என ஒரு புராணம் ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்திற் குறிக்கப்பட்டுளது.[4] மஹாபாரதத்துள் 18 புராணங்கள்[5] இருந்தன என்பது கூறப்பட்ட

1. इतिहासपुराणाभ्यां वेदं सुमुपबृंहयेत् (वायुपुराणे 1, 201)
2. ऋचः सामानि छन्दांसि पुराणं यजुषा सह । [अ. वे. X 9, 24]
3. तस्य च व्यवहारो वेदो धर्मशास्त्राणि अङ्गानि उपवेदाः पुराणम् [गौ. ध. 11, 2]

   वाकोवाक्येतिहासपुराणकुशलः (*ibid* 8, 6)
4. आप. ध. II 10, 24, 6.
5. अष्टादश पुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वशः ।

   वेदास्साङ्गास्तथैकत्र भारतं चैकतः स्थितम् (म. भा. XVIII 5, 46)

பழைய காலத்தில் வழங்கிய ஆக்யானங்கள், காதைகள், சாந்திகல்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வ்யாஸர் புராண ஸம்ஹிதை இயற்றினர்.[1] ஸம்ஹிதை என்ற சொல், புராணம் என்பதற்குப் பண்டையகாலத்தில் வழங்கப்பட்ட செய்திகள் என்று பொருள் என, அறிவிக்கின்றது. அவர் ஸூதராகிய ரோமஹர்ஷணர்க்கு அதனைக் கற்பிக்க, அவர் அதனை ஸுமதி, அக்னிவர்ச்சஸ், மித்ரயு, சாம்ஸபாயனர், அக்ருத வ்ரணர், ஸாவர்ணி ஆகிய சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவருள் சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணர், ஸாவர்ணி மூவரும் ரோமஹர்ஷணரின் புராணஸம்ஹிதையைப் பின்பற்றிப் புராண ஸம்ஹிதைகள் தனித்தனியே இயற்றினர்.[2]

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கூறப்பட்டன. அவை ப்ராம்மம்,[3] பாத்மம்,[4] வைஷ்ணவம்,[5] சைவம்,[6] பாகவதம்,[7]

1. आख्यानैश्चोपाख्यानैर्गाथाभिः कल्पशुद्धिभिः ।
पुराणसंहितां चक्रे पुराणार्थविशारदः ॥ [विष्णुपु. 3, 6, 15]
पुराणम् என்பதன் நிருக்தம் पुरा अनक्ति என்பது (वायुपु 1, 303)

2. प्रख्यातो व्यासशिष्योऽभूत्सूतो वै रोमहर्षणः ।
पुराणसंहितां तस्मै ददौ व्यासो महामतिः ॥
सुमतिश्चाग्निवर्णश्च मित्रयुश्शांसपायनः ।
अकृतव्रणसावर्णिः षट् शिष्यास्तस्य चाभवन् ॥
काश्यपः संहिताकर्ता सावर्णिश्शांसपायनः ।
रोमहर्षणिका चान्या तिसृणां मूलसंहिता ॥
काश्यपः—अकृतव्रणः (श्रीधरीव्याख्या. *ibid* 3, 6 16–18)

3. ब्राह्मम्
4. पाद्मम्
5.
6. शैवम्
7. भागवतम्

நாரதீயம்,[1] மார்க்கண்டேயம்,[2] ஆக்னேயம்,[3] பவிஷ்யம்,[4] பிரம்மவைவர்த்தம்,[5] லிங்கம்,[6] வாராஹம்,[7] ஸ்காந்தம்,[8] வாமநம்,[9] கௌர்மம்,[10] மாத்ஸ்யம்,[11] காருடம்,[12] பிரம்மாண்டம்[13] என்பன. இவற்றுள் பத்து மகேச்வரரைப் பற்றியும் நான்கு விஷ்ணுவைப்பற்றியும், இரண்டு பிரும்மாவைப் பற்றியும், ஒன்று அக்கினியைப்பற்றியும், ஒன்று பாஸ்கரனைப் பற்றியுங் கூறும் என ஸூதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது.[14] பரமேச்வரராகிய விஷ்ணுவின் தலை முதலியவற்றைப் பத்து புராணங்கள் கூறும் எனவும்,[15] ஆறு தாமஸம் எனவும், ஆறு ராஜஸம் எனவும், ஆறு ஸாத்விகம் எனவும் பத்மபுராணங் கூறும்.[16] வாயுபுராணம், மத்ஸ்யபுராணம், விஷ்ணுபுராணம் இவற்றிலுள்ள பெரும்பகுதிகள் பொதுவாக மஹாபாரதத்துள்ளனவற்றையும் சிறப்பாக ஹரிவம்சத்துள்ளனவற்றையும் ஒத்திருக்கும். பத்மபுராணத்துள்ள கதைகள் காளிதாஸரின் குமாரஸம்பவம், ரகுவம்சம், சாகுந்தலம் இவற்றிலுள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன.

1. नारदीयम्
2. मार्कण्डेयम्
3. आग्नेयम्
4. भविष्यम्
5. ब्रह्मवैवर्त्तम्
6. लैङ्गम्
7. वाराहम्
8. स्कान्दम्
9. वामनम्
10. कौर्मम्
11. मात्स्यम्
12. गारुडम्
13. ब्रह्माण्डम् (विष्णुपु. 3, 6, 21-23)
14. सूतसं I, 11
15. पाद्म I, 62, 1-7
16. *ibid* IV 263, 81-85.

அத்தியாயம் 46

பிராம்மம். — பிரும்மா தக்ஷர்க்குக் கூறியதை ஸூதர் கூறுவதால் இப்புராணம் பிராம்மம் எனப் பெயர் பெற்றது.[1] இங்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துடன் உத்கலத்துள்ள தீர்த்த மஹாத்ம்யமும், கிருஷ்ணனது லீலைகளும், வர்ணாச்ரமதர்மம் முதலியனவுங் கூறப்பட்டன. இதன் பிற்பகுதி கௌதமீ மாஹாத்ம்யம் எனப்படும்.

பாத்மம். — உலகமே ஒரு பத்மமாயிருப்பதாலும், அப் பத்மத்தின் விருத்தாந்தம் இங்குக் கூறப்படுவதால் இப்புராணம் பாத்மம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. அன்றியும் அது விஷ்ணு வால் பிரும்மாவிற்குக் கூறப்பட்ட புராணம். இதற்கு இரண்டு பதிப்புக்கள் உள. முதற்பதிப்பில் ஆதிகண்டம், பூமிகண்டம், ஸ்வர்க்ககண்டம், பாதாளகண்டம், ஸ்ருஷ்டிகண்டம் என ஐந்தும், பிற்பதிப்பில் அவற்றுடன் உத்தரகண்டமும் காணப் படுகின்றன. ஈண்டு விஷ்ணுமாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகின்றது. காளிதாஸனின் காவ்யங்களிலுள்ள கதைகள் இங்குள்ள கதைகளை யொட்டியே உள்ளன.[2]

வைஷ்ணவம். — இப்புராணத்துள் விஷ்ணுவே பரமாத்மா என கூறப்படுதலின்,[3] இது வைஷ்ணவம் எனப் பெயர் பெற்றது. இப்புராணத்துள் ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துமே கூறப்படுதலின், இது மிகப் பழமையானது என்னலாம்.

1. कथयामि यथा पूर्वं दक्षाद्यैर्मुनिसत्तमैः ।
   पृष्टः प्रोवाच भगवानब्जयोनिः पितामहः ॥ [ब्रा. 1, 31]
2. एतदेव महापद्ममुद्भूतं यन्मयं जगत् ।
   तद्वृत्तान्ताश्रयं तस्मात्पाद्ममित्युच्यते बुधैः ॥
   एतत्पुराणममलं विष्णुमाहात्म्यनिर्मलम् ॥ (पाद्म. 1, 1, 23-24)
3. एकानेकस्वरूपाय स्थूलसूक्ष्मात्मने नमः ।
   अव्यक्तव्यक्तरूपाय विष्णवे मुक्तिहेतवे ॥
   सर्गस्थितिविनाशानां जगतो यो जगन्मयः ।
   मूलभूतो नमस्तस्मै विष्णवे परमात्मने ॥ (वि. पु. 1, 2, 3-4)

சைவம். — இங்குச் சிவனே பரம்பொருள் எனக் கூறப் பட்டமையான், இதற்குச் சைவம் எனப் பெயர் வந்தது. இது வாயுபகவானாற் கூறப்பட்டமையான்[1] இதற்கே வாயுபுராணம் என்ற பெயரும் உண்டு. இப்புராணம் மஹாபாரதத்துள் குறிக்கப்பட்டதெனமுன்னரே கூறப்பட்டது. இங்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களுங் கூறப்பட்டன. இறுதியில் கயா மாஹாத்ம்யம் கூறப்பட்டது. இது பின்னர்ச் சேர்க்கப் பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர் விண்டர்நீட்ஸ்.[2]

பாகவதம். — இது பகவானாகிய வாஸுதேவரைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுதலாற் பாகவதம்[3] எனப் பெயர் பெற்றது. வேதாந்தக்கருத்துக்களெல்லாம் இந்நூலில் எளிதில் அறியும் படிக் கூறப்பட்டிருத்தலால் வயது முதிர்ந்தவர்களுள் பலர் இந்நூலில் ஈடுபடுகின்றனர்.[4] பத்தாம் ஸ்கந்தம் எல்லோருடைய மனத்தையுங் கவரும். வேதாந்தவாக்கியங்களும்,[5] வ்யாஸரின்

1. पुराणं सम्प्रवक्ष्यामि यदुक्तं मातरिश्वना (वायु. पु. 1, 47)
2. A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I
3. को वा भगवतस्तस्य पुण्यश्लोकेड्यकर्मणः ।
   शुद्धिकामो न शृणुयाद्यशः कलिमलापहम् ॥ [भा. 1, 16]
   वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः ।
   जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यत्तदहैतुकम् ॥ (*ibid* 2, 7)
4. निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।
   पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥ (*ibid* 1, 4)
5. भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
   क्षीयन्ते चास्य कर्माणि दृष्ट एवात्मनीश्वरे ॥ (*ibid* 2, 21)

பிரும்மஸூத்ரங்களும்[1] இங்கு ச்லோகங்களாக அமைக்கப்பட்டன. இந்நூலை இயற்றியவர் அத்வைதியாயிருந்து[2] வாஸுதேவனை உபாஸ்யமூர்த்தியாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. அவர் வ்யாஸர் அன்று, பிற்காலத்தில் இருந்த வோபதேவர் என்பர் சிலர். அக்காரணம்ப அஷ்டாதசபுராணத்திற் குறிக்கப்பட்ட பாகவதபுராணம் புராணமன்று, அது தேவீபாகவதமே ஆகும் என்றுங் கூறுவர். எவ்வாறு இருப்பினும் புராணங்களுள் மக்களின் மனத்தைக் கவர்கின்றது இப்பாகவதமே என்பதில் ஐயம்

நாரதீயம். — ஸநகாதிகளால் நாரதர்க்கு இப்புராணங் கூறப்பட்டமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.[3] இதனுள் விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யம், ஏகாதசிவ்ரதம் முதலிய வ்ரதங்களை

1. जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराट् ।
   तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरयः ॥ (*ibid* 1, 1)
2. वदन्ति तत्तत्त्वविदस्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्वयम् ।
   ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते ॥
   तच्छ्रद्दधाना मुनयो ज्ञानवैराग्ययुक्तया ।
   पश्यन्त्यात्मनि चात्मानं भक्त्या श्रुतगृहीतया (*ibid* 2, 11–12)
3. गीतं सनकमुख्यैस्तु नारदाय महात्मने ।
   पुराणं नारदोपाख्यमेतद्वेदार्थसम्मितम् ॥ (ना. 1, 35–36)
   सूतशौनकसंवादः सृष्टिसंक्षेपवर्णनम् ।
   नानाधर्मकथाः पुण्याः प्रवृत्ते समुदाहृताः ॥
   प्राग्भागे प्रथमे पादे सनकेन महात्मना ।
   द्वितीये मोक्षधर्माख्ये मोक्षोपायनिरूपणम् ॥
   वेदाङ्गानां च कथनं शुकोत्पत्तिश्च विस्तरात् ।
   सनन्दनेन गदिता नारदाय महात्मने (*ibid* 97, 2–4)

அநுஷ்டிக்கும் முறையும் அவற்றின் பலனும், கோகர்ணம், புண்டரீகம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களின் மஹிமையும், வேதாங்கங்களின் குறிப்பும், மோக்ஷோபாயமும் கூறப் பட்டன. வ்யாகரணத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது ஸம்ஜ்ஞாப்ர கரணம் காரகப்ரகரணம் இவற்றிலுள்ள பாணினிஸூத்ரங்கள் ஆளப்பட்டன.[1] புண்டரீகபுரத்தில் ஜைமினிமஹர்ஷியை அநுக்ர ஹிக்கச் சிவபிரான் நடனஞ் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுளது.[2]

மார்க்கண்டேயம். — மார்க்கண்டேயர் க்ரௌஷ்டுகிக்கு ஸர்க்கம் முதலியவற்றை ஈண்டுக் கூறுதலின் இப்புராணம் மார்க்கண்டேயம் எனப் பெயர் பெற்றது.[3] புராணங்களுள் இது சிறந்தது; பழைமையானது; படிக்கப்படிக்க மகிழ்ச்சியை ஊட்டுவது. கிருஷ்ணவதாரத்தின் ரஹஸ்யமும் த்ரௌபதி ஐந்து கணவர்களை அடைந்ததற்குக் காரணமும், த்ரௌபதே யர்கள் மக்களின்றிப் போரில் இறந்ததற்குக் காரணமும் பல தேவரின் ப்ருஹ்மஹத்யாநிவ்ருத்தியும் இவை போன்ற பலவும் இங்குக் கூறப்பட்டன. மஹாபாரதத்தின் சாந்திபர்வாவிற்கும் இதற்கும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள. இப்புராணம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்திருத்தல் கூடும் என்பர்.

ஆக்னேயம். — அக்னியால் வஸிஷ்டருக்கு இப்புராணங் கூறப்பட்டமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.[4] இதனுள் **11457** ச்லோகங்கள் உள. ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்தனோடு இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் கூறப்பட்ட இராமன் கிருஷ்ணன் இவர்களின் சரித்திரச்சுருக்கமும், பூகோளம், ஜ்யோதிஷம், அலங்காரம், வ்யாகரணம், தர்மசாஸ்த்ரம் இவற்றின் சுருக்கமுங் காணப்படுகின்றன.

1. *ibid* 52.　　2. *ibid* 73.
3. मार्कण्डेयेन कथितं पुरा क्रौष्टुकये यथा (मा. I 42, 16)
4. अग्निनोक्तं पुराणं यदाग्नेयं वेदसम्मितम् [आ. पु. 1, 10]

அத்தியாயம் 46

பவிஷ்யம். — இப்புராணம் பின்னர் வரப்போவதைக் கூறும் என நினைப்பதற்குப் பவிஷ்யம் என்ற பெயர் இடந் தருகிறது. ஆயினும் முதலில் விரிவாய் வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் பூஜாவிதானங்களும் இறுதியில் வ்ரதாநுஷ்டான முறைகளும் உணர்த்தப்பட்டன. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தில் பவிஷ்யத் புராணத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுளது. ஈண்டு ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் கௌதமதர்மஸூத்ரம் இவை குறிக்கப்பட்டன.[1]

அன்றியும் ஸூர்யன் பட்டோஜிதீக்ஷிதராய்ப் பிறந்து ஸித்தாந்தகௌமுதீ இயற்றியதாகவும்[2] ஸ்ரீதராசார்யராய்ப்
பா உரை கூறப

1. आपस्तम्बोऽथ उशना कात्यायनबृहस्पती ।
गौतमः शङ्खलिखितौ हारीतोऽत्रिरथापि वा ॥ [भ. पु. 1, 44]

2. उवाच शक्रं स रविर्देवकार्यं करोम्यहम् ।
भट्टैर्विद्यामयैर्धूर्तैः सूत्रपाठश्च खण्डितः ॥
धातुपाठोऽन्यपठितो भ्रंशार्थः स्वरवर्णकः ।
जित्वा तान्भट्टपाषण्डान्वेदमुद्धारयामि भोः ।
इत्युक्त्वा स गतः काश्यां गेहे वै वेदशर्मणः ॥

. ...

नारायणः षोडशात्मा बहुमूर्तिरमूर्तिकः ।
इति ज्ञानं हृदि प्राप्य तदा सिद्धान्तकौमुदीम् ।
जित्वा भट्टांश्चकाराशु भट्टोजिः प्रश्रुतोऽभवत् [भ. पु. 4, 8, 83-98]

3. इत्युक्त्वा भगवान्सूर्यो गत्वा बृन्दावनं शुभम् ।
श्रीधरो नाम विख्यातः पुत्रोऽभूद्वेदशर्मणः ॥
श्रीमद्भागवतं शास्त्रं समालोक्य विशारदः ।
चकार विदुषामर्थे प्रदीप्तं श्रीधरः शुभम् ॥ (भ. पु. 4, 8, 29-30)

பட்டுளது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கின் இப்புராணம் பழைய புராணம் அன்று எனக் கூறல் தகும். இதனுள் 50000 ச்லோகங்கள் உள.[1]

பிரம்மவைவர்த்தம்.—இப்புராணம் கிருஷ்ணனே பரமாத்மா என்றும், அவனது ஆணையால் ப்ரகிருதி துர்க்கை, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி, ஸாவித்ரி, ராதை ஆகப் பிறந்தனர் என்றும், கணேசன் கிருஷ்ணனின் ஓர் அவதாரம் என்றுங் கூறி, கிருஷ்ணனின் சரித்திரம் முழுமையுங் கூறுகின்றது.

லிங்கம். — இப்புராணம் சிவனைச் சிறப்பித்துக் கூறும். லிங்கத்தின் மாஹாத்ம்யத்தைப்பற்றிக் கூறுதலால், இஃது இப் பெயர் பெற்றது.[2] இங்குப் பதினோராயிரம் ச்லோகங்கள்

வாராஹம். — இப்புராணம் வராஹமூர்த்தியால் எடுத்து வரப்பட்ட பூமியைப்பற்றியதால் இப்பெயர் பெற்றது. ஸர்க்கம் முதலியன ஈண்டு விரிவாய்க் கூறப்படவில்லை. மாத்ருக்கள் கணேசன் இவர்களைப்பற்றியும், நாசிகேதஸ்ஸின் கதையையும், ப்ராயச்சித்தாதிகளையும் இப்புராணங் கூறும்.

ஸ்காந்தம். — ஸ்கந்தரால் கூறப்பட்டமையான் இப் புராணம் ஸ்காந்தம் எனப் பெயர் பெற்றது.[4] சைவக் கொள்கைகள் எல்லாம் ஈண்டுக் கூறப்பட்டன. இதனுள்

1. भविष्यमेतदृषिणा लक्षार्धं सङ्ख्यया कृतम् । (*ibid* 1, 1, 105)
2. नारदोऽभ्यर्च्य शैलेशे शङ्करं
   चक्रे कथां विचित्रार्थां लिङ्गमाहात्म्यमाश्रिताम् ॥ (लि. 1, 2-7)
3. अत्रैकादशसाहस्रैः कथितो लिङ्गसम्भवः । (*ibid* 2, 5)
4. एतत्पुराणमखिलं पुरा स्कन्देन भाषितम् । [स्का. प्रभा. 4, 44]

ஸனத்குமாரீயஸம்ஹிதை, ஸூதஸம்ஹிதை, பிராம்மீஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவீஸம்ஹிதை, சாங்கரீஸம்ஹிதை, ஸௌரீஸம்ஹிதை என ஆறு ஸம்ஹிதைகள் உள. அதனுள் 81100 ச்லோகங்கள் உள என மத்ஸ்யபுராணங் கூறும். காசியைச் சுற்றியுள்ள சிவன்கோயில்களின் மாஹாத்ம்யத்தைப்பற்றிச் சில கண்டங்கள் கூறும்.

வாமனம். — நாரதர்க்குப் புலஸ்த்யர் வாமனாவதாரத்தைப் பற்றி இங்குக் கூறுதலால் இதற்கு வாமனம் என்ற பெயர் வந்தது.[1] வாமனரூபத்தோடு துந்து[2] என்ற அஸுரனைக் கொன்றதும், பலியின் யாகத்திற்குச் சென்று அவனை அடக்கியதும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டுள. கௌரியின் விவாகம், விநாயகர் கார்த்திகேயர் இவர்களின் பிறப்பு, மஹிஷாஸுர வதம் முதலியன இப்புராணத்திற் கூறப்பட்டன.[3]

கௌர்மம். — விஷ்ணு கூர்மாவதாரத்தில் இந்திரத்யும்னனுக்கு இப்புராணத்தைக் கூறிய காரணம்பற்றி இதற்கு இப்

1. पुलस्त्यमृषिमासीनमाश्रमे वाग्विदां वरम् ।
नारदः परिपप्रच्छ पुराणं वामनाश्रयम् ॥ [वा. 1, 2]

2. आसीद्धुन्धुरिति ख्यातः कश्यपस्यौरसः सुतः ॥
दनोर्गर्भसमुद्भूतो महाबलपराक्रमः ॥ (*ibid* 78, 13)

... ...

क्रमं तृतीयं न यदास्यपूरितं तदातिकोपाद्दनुपुङ्गवस्य ।
पपात पृष्ठे भगवांस्त्रिविक्रमो मेरुप्रमाणेन तु विग्रहेण ॥ (*ibid* 78, 84)

3. इत्येवमुक्ते वचने वामनेन महात्मना ।
बलिर्भृङ्गारमादाय ददौ विष्णोः क्रमत्रयम् ॥ (*ibid* 92, 16)

பெயர் வந்தது.[1] இதனுள் பிராம்மீஸம்ஹிதை, பாகவதீஸம்ஹிதை, ஸௌரீஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவீஸம்ஹிதை, என ஸம்ஹிதைகள் நான்கு உள்ளன எனக் கூறப்பட்டிருப்பினும் பிராம்மீஸம்ஹிதை ஒன்றே தற்போது வழக்கில் உள்ளது.[2] பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் இம்மூவரும் ஒருவரே என்று இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.[3] ஸர்க்காதிகளும் உணர்த்தப்பட்டன. வர்ணாச்ரமதர்மங்களும், காசிமாஹாத்ம்யம் ப்ரயாகைமாஹாத்ம்யம் முதலியனவும் உணர்த்தப்பட்டன.

மாத்ஸ்யம். — மத்ஸ்யாவதாரத்தைப்பற்றிக் கூறுங் காரணத்தால் இப்புராணம் இப்பெயர் பெற்றது.[4] புராணத்திற்

1. अस्ति द्विजातिप्रवर इन्द्रद्युम्न इति श्रुतः ।
पूर्वजन्मनि राजासावधृष्यः शङ्करादिभिः ॥
दृष्ट्वा मां कूर्मसंस्थानं श्रुत्वा पौराणिकीं स्वयम् ।
[कूर्म. I I, 42-43]

2. ब्राह्मी भागवती सौरी वैष्णवी च प्रकीर्तिताः ।
चतस्रः संहिताः पुण्या धर्मकामार्थमोक्षदाः ॥
इयन्तु संहिता ब्राह्मी चतुर्वेदैस्तु सम्मिता ।
भवन्ति षट्सहस्राणि श्लोकानामत्र सङ्ख्यया ॥
(*ibid* I 1, 22-23)

3. संसारहेतुरेवाहं सर्वसंसारवर्जितः ।
अहमेव हि संहर्ता संस्रष्टा परिपालकः ॥ (*ibid* II 4, 17-18)

4. एवमुक्तः स भगवान्मत्स्यरूपी जनार्दनः ।
साधु साध्विति चोवाच सम्यग् ज्ञातस्त्वयानघ ॥
अचिरेणैव कालेन मेदिनी मेदिनीपते ।
भविष्यति जले मग्ना सशैलवनकानना ॥
युगान्तवाताभिहता यदा भवति नौर्नृप ।
ऽस्मिन् मम राजेन्द्र तदेमां संयमिष्यसि ॥ [म. 1, 28-32]

கூறவேண்டிய ஸர்க்காதிகள் ஐந்தும் இங்கு உணர்த்தப் பட்டன. இது பழமையான புராணங்களுள் ஒன்று. இப் புராணத்தை வைஷ்ணவம் என்றுங் கூறலாம், சைவம் என்றுங் கூறலாம்.

காருடம். — விஷ்ணு கருடனுக்குக் கூறிய புராணமாகை யால் இது காருடம் எனப்பட்டது.[1] இங்கு ஆக்னேயத்திற் போல் ஸர்க்காதிகள் ஐந்தும், இராமாயணம், மஹாபாரதம், இலக்கணம், அலங்காரசாஸ்திரம் இவற்றின் சுருக்கமும் உணர்த்தப்பட்டன. இது தேவமார்க்கம் யமமார்க்கம் என இருபகுதியை உடையது.[2]

பிரம்மாண்டபுராணம்.—பிரம்மாண்டத்தைப்பற்றிக் கூறும் புராணம் பிரம்மாண்டபுராணம் எனக் கூறப்பட்டது. தற்போது காணப்படும் நூலில் மாஹாத்ம்யங்களும் ஸ்தோத்ரங்களும் உபாக்யானங்களுமே காணப்படுகின்றன.

புராணமஹாபாரதங்களுள் முன்னது யாது?—மஹாபாரதத் துள் 18 புராணத்தைப்பற்றிக் கூறியிருத்தலாலும், வாயு புராணத்தையொட்டிச் சில கூறப்பட்டனவாகக் கூறப் பட்டமையாலும்,[3] மஹாபாரதக்கதைகள் சில புராணங்களி லிருந்து எடுக்கப்பட்டிருத்தலாலும் மஹாபாரதம் புராணங்களைக்

1. यथा श्रीविष्णुना प्रोक्तं वैनतेयाय पृच्छते ।
तथैव कथयिष्यामि सन्देहच्छेदनाय वः ॥ [गा. 1, 7].
2. कथितो भवता सम्यग्देवमार्गः सुखप्रदः ।
इदानीं श्रोतुमिच्छामो यममार्गं भयप्रदम् ॥ (*ibid* 1, 4)
3. एतत्ते सर्वमाख्यातमतीतानागतं मया ।
वायुप्रोक्तमनुस्मृत्य पुराणमृषिसंस्तुतम् ॥
(म. भा. वन. 194, 16)

காட்டிலும் பிற்காலத்தது என்பர் சிலர். மஹாபாரதமும் புராணங்களும் பழங்கதைகளைக் கூறியிருத்தலாலும் புராணங்களை எழுதிய வ்யாஸரே மஹாபாரதத்தையும் இயற்றியிருத்தலாலும் அவ்வாறு கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை என்பர் மற்றோர்.

புராணங்கள் பழையனவாயினும் தற்போது காணப்படும் புராணங்கள் பழையன எனக் கூறுதற்கு இடன் இல்லை என்பர். அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன :—(1) புராணத்தின் ஐந்து லக்ஷணங்களையும் சில கொள்ளவில்லை; சில ஐந்து லக்ஷணங்களையுங் கொண்டு ச்ராத்தம், வ்ரதம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறும்; (2) சில சிவனின் உத்கர்ஷத்தையும், சில விஷ்ணுவின் உத்கர்ஷத்தையும், சில பிரும்மாவின் உத்கர்ஷத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. (3) சிசுநாகன், நந்தன் முதலியோரது வம்சத்தில் அவர்க்குப் பின்னர் பிறந்த அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

தற்போதுள்ள புராணங்களின் காலம். — வாயுபுராணம் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டது எனப் பாணன் ஹர்ஷசரித்திரத்திற் கூறுகையாலும்,[1] புராணம் தர்மத்திற்கு மூலம் என குமாரில பட்டரும், சங்கராசார்யரும், இராமாநுஜாசார்யரும் கொண்டமையாலும் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் ஆல்பெருனி[2] 18 புராணங்களைப் பற்றிக் கூறுகையாலும், தற்போதுள்ள புராணங்கள் பாணரின் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது திண்ணம்.

புராணங்களின் பிரயோஜனம்.—வம்சாநுசரிதத்தால் அரசர்களின் பெயர், முறை, காலம் இவை அறியப்படுகின்றன. ஆகலின் அப்பகுதி சரிதகாரர்க்குப் பயன்படும். மௌரிய

1. मनांसि श्रोतॄणां गीत्या पवमानप्रोक्तं पुराणं पपाठ
(हर्षचरिते 3. उच्छ्वासे)

2. Alberuni

வம்சானுசரிதத்தில் விஷ்ணுபுராணமும், ஆந்த்ரின் வம்சானு சரிதத்தில் மத்ஸ்யபுராணமும், சந்த்ரகுப்தன் I ஆட்சியைக் கூறுகையில் வாயுபுராணமும் மிகப் பயன்படுகின்றன என வி. ஏ. ஸ்மித் கூறுவர். கடவுளின் ஸ்வரூபம் அவரை அடைவதற்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய வ்ரதங்கள், அவரைப் பஜிக்கும் முறை முதலிய ஆங்குக் கூறப்பட்டமையால், அக்காலத்தில் ஆரியரின் மனப்பான்மை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை அறியப் புராணங்கள் பயன்படும் என்பதில் ஐயம்

புரா ஒட்டி உபபுராணங்கள் பிறந்தன என

ஸ-ஒதஸம் r முதல் அத்தியாயங் கூறும்.

தந்த்ரங்கள்.[1] — தந்த்ரங்கள் ஸம்ஹிதை,[2] ஆகமம்,[3] தந்த்ரம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஸம்ஹிதைகள் வைஷ்ணவர்களாலும், ஆகமங்கள் சைவர்களாலும், தந்த்ரங்கள் சாக்தர்களாலும், போற்றப்படுகின்றன. அவை முற்றிலும் வைதிகக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியன எனக் கூறுதற்கு இடன் இல்லை. அவை தீக்ஷைகொண்டு ஆசிரியனிடமிருந்து கொள்ளத் தக்கன. தந்த்ரங்கள் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே உண்டாயின என்பர். பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளுள் அஹிர்புத்ன்யஸம்ஹிதை,[4] ஈச்வரஸம்ஹிதை,[5] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை,[6] பரமஸம்ஹிதை,[7] ஸாத்வதஸம்ஹிதை[8] சிறந்தன ஆகும். ஆகமங்

1. तन्त्राणि
2. संहिता
3. आगमः
4. अहिर्बुध्न्यसंहिता
5. ईश्वरसंहिता
6. पौष्करसंहिता
7. परमसंहिता
8. सात्त्वतसंहिता

களில் மஹாநிர்வாணதந்த்ரம்[1] சிறந்தது. சாக்ததந்த்ரங்களுள் குலார்ணவதந்த்ரம்,[2] ப்ரபஞ்சஸாரதந்த்ரம்,[3] ஞானார்ணவ தந்த்ரம்,[4] சாரதாதிலகதந்த்ரம்[5] சிறந்தன ஆகும்.

1. महानिर्वाणतन्त्रम्
2. कुलार्णवतन्त्रम्
3. प्रपञ्चसारतन्त्रम्
4. ज्ञानार्णवतन्त्रम्
5. शारदातिलकतन्त्रम्

அத்தியாயம் 47

காவ்யத்தின் பொதுத்தன்மையும் பொதுவகையும்

படிப்போர்க்கும் நடித்தலைப் பார்ப்போர்க்கும் பெரு மகிழ்ச்சி[1] உண்டாக்கும் நூலே **காவ்யம்**[2] ஆகும். அப்பெரு மகிழ்ச்சி அதனின் ஒரு சிறு பகுதியைப் படித்தலாலோ, அல்லது ஒரு சிறு பகுதியை நடித்தலைப் பார்த்தலாலோ உண்டாகாது. அஃது உண்டாதற்குக் காரணம் படிப்போரும் பார்ப்போரும் அந்நூல்களுள் வர்ணிக்கப்படும் நாயகநாயகிகளோடு தன்மயத்வம்[3] அடைதலே ஆகும். நூல் உலக வழக்கை[4] யொட்டியும், கூறுவோன் கூறப்படுவோன், கூறப்படும் பொருள் முதலியவற்றின் தகுதியை[5] ஒட்டியும் கவியால் மெய்ம்மறந்து இயற்றப்படுமாயின், அத்தன்மயத்துவம் உண்டாவது திண்ணம். அதற்கு மற்றோர் சிறந்த காரணமும் உண்டு. காவ்யம் வ்யங்கியப்பொருளில்[6] சிறந்து விளங்கவேண்டும். அக்காவ்யத்தைத் தோனி[7] என்பர் ஆநந்தவர்த்தனாசார்யர்.[8] அத்தொனி வஸ்துத்தோனி[9], அணித்தோனி[10], ரஸத்தோனி[11] என மூவகைப்படும். இவற்றுள் ரஸத்தொனி மிகவும் சிறந்தது. ஆகலின் காவ்யத்தில் ரஸத்தொனி ஒரு சிறிதும் கலக்கம் உறாது இருத்தல்வேண்டும். அதனைக் கெடுக்கும் சரித்திரப்பகுதியை நீக்கியும், அதனை ஆக்கும் பகுதியைச் சேர்த்தும், அங்கி

1. आनन्दः
2. काव्यम्
3. तन्मयत्त्वम्
4. लोकधर्मः
5. औचित्यम्
6. व्यङ्ग्यार्थः
7. ध्वनिः
8. आनन्दवर्धनाचार्यः
9. वस्तुध्वनिः
10. अलङ्कारध्वनिः
11. रसध्वनिः

ரஸத்தை [1] வளர்த்தும், அங்கரஸத்தை [2] அடங்கியிருக்கச் செய்தும் கவி காவ்யம் இயற்றவேண்டும் என்பர் ஆநந்தவர்த்தனாசாரியர்.

அக்காவ்யம் ச்ரவ்யகாவ்யம் [3] என்றும் த்ருச்யகாவ்யம் [4] என்றும் இருவகைப்படும். த்ருச்யகாவ்யத்தைப் பொதுவாக நாடகம் [5] என்பர். ஆகவின் காவ்யம் என்ற சொல் பின்னர்ச் ச்ரவ்யகாவ்யத்தையே குறிக்க வழங்கப்பட்டது. ச்ரவ்யகாவ்யங்களுள் சில முழுமையும் பத்யமாகவும், சில முழுமையும் கத்யமாகவும், சில பத்யம் கத்யம் இரண்டும் கலந்தனவாகவும் இருக்கும். முழுமையும் பத்யமாகிய ச்ரவ்யகாவ்யங்களுள் சிறந்தன ராமாயணமும் [6], மகாபாரதமும் [7-8] ஆகும். இராமாயணத்தை ஆதிகாவ்யம் என்பர் [9]. வால்மீகியை
எனவுங் கூறுவர்.

1. अङ्गिरसः
2. अङ्गरसः
3. श्रव्यकाव्यम्
4. दृश्यकाव्यम्
5. नाटकम्
6. रामायणम्
7. महाभारतम्
8. वाल्मीकिव्यासमुख्याश्च ये प्रख्याताः कवीश्वराः

[ध्वन्यालोके तृतीयोद्योतः]

9. **कवेराद्यस्य** शासनात् [रघु. 15, 41]

प्राचेतसो मुनिवृषा **प्रथमः कवीनाम्** [महावीरचरिते 1, 7]

आदिकाव्यमिदं चार्षं पुरा **वाल्मीकिना** कृतम्

[रामा. यु. 128, 105]

आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् [*ibid* उत्त. 98, 18]

काव्यस्यात्मा स एवार्थस्तथा **चादिकवेः** पुरा ।

क्रौञ्चद्वन्द्ववियोगोत्थः शोकः श्लोकत्वमागतः (*ibid* 1, 5)

அத்தியாயம் 48

இராமாயணம்

இராமாயணம் முதன்முதலில் வால்மீகிமஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டது. அதனுள் ஏழு காண்டங்களும், 500 ஸர்க்கங்களும் 24000 ச்லோகங்களும் உள்ளன எனப் பாலகாண்டம் நான்காம் ஸர்க்கத்திலும் உத்தரகாண்டம் தொண்ணூற்று நான்காம் ஸர்க்கத்திலுங் கூறப்பட்டது. தற்போது பம்பாய் நிர்ணயஸாகரப்பதிப்பில் 661 ஸர்க்கங்களும் 24133 ச்லோகங்களும் உள்ளன; அவற்றுள் 16 ஸர்க்கங்கள் ப்ரக்ஷிப்தம் எனத் திலகரின் உரையிற் கூறப்பட்டுளது. இப்போதுள்ள இராமாயணம் முழுமையும் வால்மீகியால் இயற்றப்படவில்லை என்றும், வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணத்திற் பல கதைகளும் பல கருத்துக்களும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனவும் பலர் கூறுகின்றனர். இக்கதைகளெல்லாங் கொண்ட நூல் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்குப் பின்னரும் கி. மு. முதல் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர்[1]. அதற்குக் காரணம் புத்தரைப் பற்றிய ஒரு ச்லோகமும்[2], வ்யாடி[3] இயற்றிய ஸங்க்ரஹத்தைப்[4]

1. The Riddle of the Ramayana by C. V. Vaidya pp. 13-24.
2. यथा हि चोरस्स तथा हि बुद्धस्-
   तथागतं नास्तिकमत्र विद्धि ।
   तस्माद्धि यः शक्यतमः प्रजानां
   स नास्तिके नाभिमुखो बुधः स्यात् ॥ [अयो. 109, 34]
3. व्याडिः
4. सङ्ग्रहः

பற்றிய ச்லோகமும்[1] வால்மீகி இயற்றிய இராமாயணத்தைக் குசனும் லவனும் பாடினர் என ரகுவம்சத்திற் கூறப்பட்டதும்[2] ஆகும்.

உலகத்தில் சிறந்தவன் யார் என வால்மீகி நாரதரைக் கேட்க, அவர் இராமன் எனக் கூறி அவனுடைய சரிதம் முழுமையுங் கூறினர்; அதனையே நினைத்துக்கொண்டு தமஸா நதிக்கு நீராட அவர் போகும்பொழுது ஒரு வேடன் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் இரண்டனுள் ஆண்பக்ஷியைக் கொல்ல, பெண்பக்ஷி கதறுவதை அவர் கண்டனர்; அப்போது அவர் மனத்துள் இருந்த சோகம் உள்ளில் அடங்காது ச்லோகமாய் வெளியில் வந்தது; பின்னர் அந்த ச்லோகத்தைத் தம் மாணவனுக்குக் கற்பித்தனர்; அப்போது பிரும்மா அவரிடம் வந்து இராமாயணத்தை இயற்றவேண்டும் என்றும், இரகஸ்யத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவர்க்குப் புலப்படும் என்றும் கூறி மறைந்தனர்; அந்நூலை இயற்றி அதனை யார்க்குக் கற்பிப்பது என அவர் நினைக்க, அப்போது குசனும் லவனும் அவருடைய காலைப் பிடித்தனர்; அதற்குப் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவர்க்கு முன்னரே தோன்றின என இராமாயணத்தில் உள்ளது.[3] ஆகலின் ஸீதை வால்மீகியின் ஆச்ர

1. ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं सिध्यति वै कपीन्द्रः ।
[उत्त. 36, 45]

2. अथ प्राचेतसोपज्ञं रामायणमितस्ततः ।
मैथिलेयौ कुशलवौ जगतुर्गुरुचोदितौ ॥ [रघु. 14, 63]

3. जन्मप्रभृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् ।
भविष्यदुत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥
आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
... ...
शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥ [उत्तर. 98, 17-20]

மத்தில் குழந்தைகளுடன் இருக்கும்போது இந்நூல் இயற்றி னல் வேண்டும்.

பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் வைதேஹியின் விஸர் ஜனங் கூறப்படாமையாலும், மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் அது முதலியன உத்தரகாண்டத்துள் கூறப்பட்டன எனக் கூறப் பட்டமையாலும், பாலகாண்டத்திலும் உத்தரகாண்டத் திலுமே இராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என மிகுதியாகக் கூறப்பட்டமையாலும், பாலகாண்டம் ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முதல் யுத்தகாண்டம் இறுதியாக முன்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும் உத்தரகாண்டம் பின்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும் யாகோபி கூறுவர். ஆனால் ஆனந்தவர்த்தனர் எழு காண்டங்களையும் ஒரே நூலாகக் கொள்வர்.

நூல் முழுவதிலும் கருணைச்சுவையே சிறந்ததாய் இருத் தலும், தொடக்கத்தில் க்ரௌஞ்சபக்ஷியைப் பற்றிய ச்லோகம் சோகம் ததும்புமாறே, ஸீதை பூமியில் தனக்கு இடம் வேண்டும் என்ற ச்லோகமும்[1] அதற்குப் பின்னர் இராமனது புலம்பலும்[2] சோகம் ததும்பி இருத்தலும், ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் கருணைச்சுவை ததும்புகின்றமையும் அதற்குக் காரணம் ஆகும்.

அன்றியும் பாலகாண்டத்து முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமன் பிரும்மலோகம் செல்லுகின்றவரைக் கூறியிருக்கின்றமை யாலும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ராமசரிதம் முழுமையும்

1. सर्वान्समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी ।
अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाङ्मुखी ॥
यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये ।
तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ [उत्तर. 97, 13-14]

2. अवाक्शिरा दीनमना रामो ह्यासीत्सुदुःखितः ।
वसुधे देवि भवति सीता निर्यात्यतां मम ॥ [उत्तर. 98, 2-6]

செய் எனப் பிரும்மா கூறியிருக்கின்றமையாலும், காவ்யத்தில் நாயகனாகிய இராமனைப் பற்றி வருணித்தது போன்று பிரதிநாயகனான இராவணனைப் பற்றி வருணித்தல் அவச்யமாகலானும், வாலி இந்திரஜித் இராவணன் வானரங்கள் இவர்களைப் பற்றி முன் காண்டங்களிற் சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்ட செய்திகட்கு விரிவு உத்தரகாண்டத்தில் இருக்கின்றமையாலும், ஓரிடத்திற் சுருங்கச் சொல்லி மற்றோர் இடத்தில் விரித்து வருணித்தல் கவிகட்கு இயற்கையாதலாலும், ஏழு காண்டங்களும் ஒரு நூலாகவே கொள்ளுதல் தகும்.

ராமாயணத்தின் பெயர்கள். — இந்நூலை **ராமாயணம்**[1] என்றும், **ராமசரிதம்**[2] என்றும், **ஸீதையின்சரிதம்**[3] என்றும், **பௌலஸ்த்யவதம்**[4] என்றுங் கூறுவர். ராமன் இந்நூலில் நாயகனாகையால் அவரது சரித்திரத்தைக் கூறும் இக்காவ்யத்தை ராமாயணம், ராமசரிதம் என்ற பெயர்களாற் கூறுதல் பொருத்தமே. ஸீதை இந்நூலில் நாயகியாக இருத்தலால் அவளது சரிதத்தைக் கூறும் இக்காவ்யத்தை ஸீதையின் சரிதம் எனக் கூறுதலும் பொருத்தமே ஆகும். பௌலஸ்த்யன் ஆகிய இராவணன் இந்நூலில் ப்ரதிநாயகனாய் இருத்தலால், அவன் சரிதத்தையும் இந்நூலிற் கூறுதல் இன்றியமையாதது ஆகும்; அக்காரணம்பற்றி பௌலஸ்த்யவதம் என்ற பெயரை இந்நூலிற்கு இட்டனர்: இருப்பினும் நாயகன் அல்லது நாயகி இவருள் ஒருவரது பெயரால் நூலின் பெயரை இடுவது ப்ரதிநாயகனது பெயரால் இடுவதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகலின் அப்பெயரை மூன்றாவதாகக் கூறினரோ என்ற ஐயந் தோன்று

1. एतदाख्यानमायुष्यं पठन्**रामायणं** नरः [बा. 1, 99]
2. यः पठेद् **रामचरितं** सर्वपापैः प्रमुच्यते (*ibid* 98)

3–4. काव्यं रामायणं कृत्स्नं **सीतायाश्चरितं** महत् ।
पौलस्त्यवधमित्येवं चकार चरितव्रतः ॥ [बा. 4, 7]

பௌலஸ்த்யவதம் என்ற பெயர் இட்டிருப்பதால், இந் நூல் யுத்தகாண்டத்தோடு முடிந்திருக்கவேண்டும் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அஃது உண்மையே; இருப்பினும் இராவணன் ஸீதையைக் கொண்டுபோதற்கு முன்னர் நிகழ்ந்த அவனது சரித்திரமெல்லாம் உத்தரகாண்டத்திலே கூறப்பட்டது; அக்காரணம்பற்றி உத்தரகாண்டமே க் காவ்யத்தின் இறுதிப்பகுதி ஆகும் என்னலாம்.

ரஸங்கள்—இந் நூலில் அங்கிச்சுவை கருணம்; மற்ற சுவைகள் அங்கமாய் இருக்கின்றன. அயோத்தியாகாண்டத்தில் 37-ஆவது ஸர்க்கத்தில் ஸீதை மரவுரியை அணிவது தொடங்கி 43-ஆவது ஸர்க்கத்தில் கௌஸல்யாவிலாபம் வரையும், 59-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசரத விலாபம் முதல் 66-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசரதபத்னிகளின் விலாபம் முடியவும், அரண்யகாண்டத்தில் 58-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 63-ஆவது ஸர்க்கம் வரை இராமனின் பரிதேவனத்திலும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமப்ரலாபத் திலும், 21-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 23 வரை கூறப்பட்ட தாரா விலாபத்திலும், 30-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், ஸுந்தரகாண்டத்தில் 25, 26, 28-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாப்ரலாபத்திலும் 66-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், யுத்தகாண்டத்தில் 5-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ர லாபத்திலும், 32, 48-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாப்ரலாபத் திலும், 110-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ராவணனின் அந்தப்புர ஸ்திரீகளின் விலாபத்திலும், உத்தரகாண்டத்தில் 47, 48, 49-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாபரித்யாகத்திலும், 95, 96, 97-ஆவது ஸர்க் கத்தில் ஸீதையின் பூமிப்ரவேசத்திலும், அதன் பின்னர் இராமனின் விலாபத்திலும் சோகம் ததும்புகின்றது. அவற்றைப் படிக்கும்போது கல்லுங் கரையும். ஆகலினன்றே தொனிப் பொருளாற் சிறந்த காவ்யம் இராமாயணம் என்பர் ஆநந்த

வர்த்தனர்.[1] இவற்றால் அங்கிச்சுவை கருணம் என்பது அறியப்படும்.

அங்கச்சுவைகள் ச்ருங்காரம், ஹாஸ்யம், ரௌத்ரம், பயானகம், வீரம், சாந்தம் முதலியன ஆகும். ச்ருங்காரத்தைக் காட்டிலும் ச்ருங்காராபாஸம் பல இடங்களில் மிளிர்கின்றது. அரண்ய காண்டத்துள் 46-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 13-15-ஆவது ச்லோகங் களிலும், ஸுந்தரகாண்டத்துள் இருபதாவது ஸர்க்கத்திலும் இராவணன் தன்னை விரும்புமாறு ஸீதையை வருணிக்குமிடத்து அதனை உணரலாம்.

அரண்யகாண்டத்துள் 17-ஆவது ஸர்க்கத்தில் சூர்ப் பணகை இராமனிடம் வந்து தன்னை மணக்க விரும்பும்போது அவர் அவளை லக்ஷ்மணனிடம் அனுப்பும்போதும்[2], அவர் இராம னிடம் அவளைத் திருப்பி அனுப்பும்போதும் ஹாஸ்யரஸத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆங்கே அவளது காது மூக்கு இவற்றை அறுத்தவிடத்து பீபத்ஸரஸத்தை உணரலாம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்துள் 31-ஆவது ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ் மணன் ஸுக்ரீவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் எனச் சொல்லு

1. तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं ...... रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये सर्वत्र प्रसिद्धव्यवहारं लक्षयतां सहृदयानामानन्दो मनसि लभतां प्रतिष्ठामिति प्रकाश्यते (ध्वन्यालोके. उद्योतः 1)
2. இலக்ஷ்மணன் அக்ருததாரன் ஆக இருப்பதால், அவனை மணக்க விரும்பு என இராமன் சூர்ப்பணகைக்குக் கூறினார்.

   Cf. श्रीमानकृतदारश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान्

   அக்ருததாரன் என லக்ஷ்மணனைக் கூறுதல் பொய்யாகலின், அவ் வாறு பொய் கூறுதல் இராமனுக்குத் தகுமா தகாதா எனப் பெரியார் சிலர் ஆய்ந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் செய்த ஆராய்ச் சிக்குக் காரணம் अकृतदारः என்ற சொற்குக் கல்யாண

மிடத்து ரௌத்ரத்தையும், 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணனது கோலத்தைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் நடுங்குமிடத்து பயானகத்தையும் உணரலாம்.

யுத்தகாண்டம் 95—108 ஸர்க்கங்களில் இராம-இராவணயுத்தத்திலும் உத்தரகாண்டம் 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் அர்ஜுந-இராவணயுத்தத்திலும் அவை போன்ற பல இடங்களிலும் வீரம், ரௌத்ரம் இவ்விரண்டு சுவைகளையும் அனுபவிக்கலாம்.

அயோத்யாகாண்டத்துள் 27-ஆவது ஸர்க்கத்தில் ஸீதை தானும் இராமனுடன் காட்டிற்கு வருகிறேன் எனக் கூறுமிடத்தும், 75-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 20-ஆவது ச்லோகம் முதல் பரதன் கௌஸல்யையிடம் கூறும் சபதங்களிலும், 115-ஆவது ஸர்க்கத்தில் பரதன் நந்திக்ராமத்தில் பாதுகைகளின்கீழ் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யுமிடத்தும் சாந்தரஸத்தை அனுபவிக்கலாம்.

அன்றியும் விச்வாமித்திர—தசரதஸம்வாதம், இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுதற்கு முன் நிகழ்ந்த இராம—கௌஸல்யை-ஸம்வாதம், ஸீதாராமஸம்வாதம், கௌஸல்யையிடத்து பரதனின் சபதம், சித்திரகூடத்தில் இராம—பரத-ஸம்வாதம், ஸீதா—ஹநுமத்-ஸம்வாதம் முதலியன பிறர்க்கு நன்மை பயத்தல், பத்னியின்

மாகாதவன் என்ற பொருளை அவர்கள் கொண்டதே ஆகும். அப்பொருளைக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை என்பது ஸம்ஸ

यस्मै तर्हि सम्प्रत्युपदिशति तस्य अकृतः (महाभाष्ये वृद्धिरादैच्) என்றவிடத்து अकृतः என்பதற்கு அறியப்படாதது என்பது பொருள். மஹாபாஷ்யத்திலே பல இடங்களில் कथं कृत्वा ज्ञापकम् என்ற தொடர் வழங்கப்படுகின்றது; ஆங்கு कृत्वा என்பதற்கு அறியப்பட்டு என்பது பொருள் ஆகும்.

தர்மம், பரதனின் ஸாத்விகமான எண்ணமும் த்யாகமும், தூதனின் இலக்கணம் இவற்றை நன்கு விளக்கும். உலகத்தில் சிறந்த நூல்களுள் வால்மீகி—இராமாயணம் ஒன்று எனப் பெரியார் கூறுவர்.

ப்ரக்ஷிப்தங்கள் பின்னர் வந்ததற்கு ஸி. வி. வைத்யா பின்வரும் காரணங் கூறுவர்:—(1) மஹாபாரதத்தில் கிருஷ்ணனை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கொண்டதுபோன்று இராமனை அவதாரமாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்ற விருப்பம்; (2) இராமாயணத்தை ஸர்க்கபந்தகாவ்யங்களுள் முதலானது என்ற எண்ணம்; (3) நகரம், போர், ருதுக்கள் முதலியவற்றை மிகுதியாக வருணிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் முதலியன.[1]

शक्ष्यामि .... द्रष्टुं तयोश्च निधनेन रिपुं कृतार्थम् (वेणी. 6)
वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥
என்ற ச்லோகங்களில் कृतकृत्याः, कृतार्थम् என்ற விடத்துள்ள कृत என்ற சொற்கு ஸாதிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். அவ்வாறே अकृतदारः என்ற விடத்து अकृत என்ற சொற்கு உபயோகப்படுத்தாத என்பது பொருள் என்னலாம். ஒவ்வொரு மொழியிலும் சில தாதுக்கள் பல பொருள்களில் வழங்கப் படுகின்றதைக் காணலாம். स्था என்பதற்கு நிற்றல் என்ற பொருளோடு இருத்தல் என்ற பொருளும் உண்டு.
Cf. उपविष्टस्तिष्ठति (वेणी. 5)
அவ்வாறே தமிழில் காண் என்ற தாதுவிற்கு இயற்றல் என்ற பொருளும் ("நூலைக்கண்டான்" —தொல். பொ.), வெட்டல் என்ற பொருளும் ("குளத்தைக் கண்டான்"—அப்பர் தேவா.), அறிதல் (பொருளைக்கண்டான்), பார்த்தல் என்ற பொருளும் இருத்தல் நோக்கத்தக்கது. அவ்வாறே **stand, make** முதலிய தாதுக்களைக் காணலாம்.

1. **The Riddle of the Ramayana by C. V. Vaidya.**

அவற்ரேடு மஹாபாரதத்தில் 24000 ச்லோகம் முதலில் இருந்ததுபோல் ஈண்டும் 24000 ச்லோகம் இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பமும் காரணம் ஆகலாம்.

இராமாயணத்தின் காலம். — ப்ரக்ஷிப்தங்களை[1] நீக்கி எஞ்சிய இராமாயணப்பகுதி மஹாபாரதத்திற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் யுத்தகாண்டம் 81-ஆவது ஸர்க்கத்தில் உள்ள 28-ஆவது ச்லோகம் மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் 143-ஆவது அத்தியாயத்தில் வால்மீகியால் கூறப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது.[2] அன்றியும் வனபர்வாவில் இராமோபாக்யானம் உள்ளது. மஹாபாரதத்தின் இறுதிப்பகுதியான ஹரிவம்சத்தில் வேதத்திற்கும் பாரதத்திற்கும் இடையில் இராமாயணம் குறிக்கப்பட்டது.[3] வால்மீகி, வ்யாஸர் இருவரையும் தொகைச்சொல்லால் ஆநந்தவர்த்தனர் கூறும்போது பாணினிஸூத்திரப்படி[4] குறைந்த எழுத்துக்

1. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வத்து ஐந்தாம் ஸர்க்கத்தில் கூறப்பட்ட ராஜதர்மத்தைப்பற்றிக் கூறும் அயோத்யாகாண்டம் நூறாவது ஸர்க்கம், புத்தரைப்பற்றிய ச்லோகம், ஸங்க்ரஹத்தைப்பற்றிய ச்லோகம், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து 18-ஆம் ஸர்க்கத்தில் 31, 32 ஆக உள்ள இரண்டு மநுஸ்மிருதி ச்லோகங்கள் முதலியன ப்ரக்ஷிப்தம் ஆகும்.

2. अपि चायं पुरा गीतः श्लोको वाल्मीकिना भुवि ।
न हन्तव्याः स्त्रिय इति यद्ब्रवीषि प्लवङ्गम ॥
पीडाकरममित्राणां यत्स्यात् कर्तव्यमेव तत् ॥ (गृह्य. उत्त. 7, 37)

3. वेदे रामायणे पुण्ये भारते भरतर्षभः ।
आदौ चान्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयते ॥ [हरिवंशे.]

4. अल्पाच्तरम् (पा. अ. 2, 2, 34)

களைக் கொண்ட வ்யாஸர் என்ற சொல்லை முதலிற் கூறவேண்டியிருந்தும் வால்மீகி என்ற சொல்லையே முதலிற் கூறுகின்றனர்.[1] அவ்வாறே இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவ்விரண்டனையுங் கூறும்போது இராமாயணத்தையே முதலிற் கூறுகின்றனர்.[2] ப்ரக்ஷிப்தங்கள் கலந்த இராமாயணத்திற்கு முன்னர் மஹாபாரதம் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பர் ஹாப்கின்ஸ்.[3] ஒரே ச்லோகங்களும்,[4] ஒரே கருத்தும்[5] இரண்டு நூல்களிலுங் காணப்படுகின்றன. புத்தரைப்பற்றிய ச்லோகம் ஸங்க்ரஹத்தைப்பற்றிய ச்லோகம் முதலியன ப்ரக்ஷிதமென்பதற்கு ஐயம் இல்லை. அவ்வாறே யாகோபியுங் கூறியுள்ளார். காலாசோகரால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட பாடலிபுத்ரம் இந்நூலிற் கூறப்படாமையாலும், கோஸலநாட்டிற்கு ஸாகேதம் ப்ரதான நகரமாகக் கூறப்படாமையாலும், இராமாயணம் கி. மு. 380க்கு

1. वाल्मीकिव्यासमुख्याश्च ये प्रख्याताः कवीश्वराः
(ध्वन्यालोके उद्योतः 1)
2. रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये (*ibid* उद्योतः 1)
रामायणमहाभारतादिषु सङ्ग्रामादयः पुनः पुनरभिहिता अपि नवनवाः प्रकाशन्ते (*ibid* उद्योतः 4)
3. The great epic of India by E. W. Hopkins, p. 59.
4. तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् ।
मामेव यजतां शक्रः पावयिष्यामि वज्रिणम् ॥
पुण्येन हयमेधेन मामिष्ट्वा पाकशासनः ।
पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयः ॥
[रामा. उत्त. 85, 20-21] [म. भा. उद्यो. 13, 13-14]
5. श्रूयते शम्बुके शूद्रे हते ब्राह्मणदारकः ।
जीवितो धर्ममासाद्य रामात्सत्यपराक्रमात् ॥
(रामा. उत्त. 73-76) (म. भा. शा. 152, 67)

முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பர். இக்காரணங் கொண்டு கி. மு. 500க்கு முன்னர் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என மாக்டானல் கூறியிருப்பினும், கி. மு. 300இல் அது இயற்றப்பட்டது என்பர் விண்டர்நீட்ஸ். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் நூலாகிய தமிழ்ப்புறநானூற்று 378-ஆம் பாட்டில் இராவணன் ஸீதையை தூக்கிப்போனது கூறப்பட்டது.[1] ப்ரவராத்யாயத்தில் போதாயனர், பாணினி வால்மீகி இருவரையும் சேர்த்துப் படித்திருப்பதாலும், வால்மீகியின் சில சொற்கள் பாணினிஸூத்திரத்திற்குப் பஹிர்ப்பூதமாய் இருப்பதாலும்[2] தைத்திரீயப்ராதிசாக்யம் வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதை இவற்றில் வால்மீகி குறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும், வால்மீகி இராமன் காலத்திருந்தவராதலாலும், இராமாயணம் பாணினி அஷ்டாத்யாயிக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் தகாது. அன்றியும் அதர்வவேதத்தை யாகத்தில் உபயோகப் படுத்தும் வேதமாகக் கருதுதற்கு முன்னரே அது இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். ஏனெனில் இரண்டிடத்தில்[3] ருக்வேதம், யஜுர் வேதம், ஸாமவேதம் இவையே கூறப்பட்டன; ஓரிடத்து இம் மூன்றே யாகத்தில் பயன்படுகின்றன எனப்பட்டது. அதர்வ வேதம் அதர்வசிரஸ்[4] என்ற பெயரால் ஓரிடத்து வழங்கப் பட்டது.

இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேஞட்டறிஞரது கொள்கைகள்— ஆர்யர் பாரதவர்ஷத்தில் தென்பகுதியை வென்றதைக் கதை

1. கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யரக்கன் வௌவிய ஞான்றை. (143, 85-86)
2. पश्यामहे (अयो. 47, 4) उष्य. (*ibid* 15, 1); वसामहे (*ibid* 50, 27); कुर्मि (*ibid* 12, 36); ब्रूमि (अर. 13, 17)
3. नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः ।
नासामवेदविदुषः शक्यमेवं विभाषितुम् ॥ (कि. 3, 28)
उपासाञ्चक्रिरे दृष्टा वेदास्त्रय इवाध्वरम् । [उत्त. 37, 17]
4. अथर्वशिरसि प्रोक्तैर्मन्त्रैः सिद्धां विधानतः (ना. 15, 2)

யாகக் கூறினர் வால்மீகி என லாஸ்ஸன்[1] கூறுவர். தென்னாட்டிலும் ஸிம்மளத்திலும் வைதிகமார்க்கம் பரவியதைக் கதையாகக் கூறினர் என வேபர்[2] கூறுவர். கிரேக்கர் க்தையைப் பார்த்து இந்நூல் எழுதப்பட்டது என்றும், இந்திரன் வ்ருத்ரனைக் கொன்றதை இக்கதையாகக் கூறினர் எனவும், இந்திரன் மருத்துக்களோடு வ்ருத்ரனை வென்று கோவினைக் கொண்டுவந்ததுபோல், இராமன் மாருதியோடு இந்திரஜித்தின் தகப்பனைக் கொன்று பூமகளாகிய ஸீதையைத் திருப்பிக் கொண்டனர் எனவும் யாகோபி கூறுவர்.

இராமாயணத்தைப் படிக்கப்படிக்க ருசி உண்டாகலாலும், அதனை ஒட்டிப் பின்னர் பல நூல்கள் இயற்றப் பட்டமையாலும், அதைப் படித்த பின்னரே காளிதாஸரின் நூல்களின் கருத்து பல இடங்களில் நன்கு விளங்குகின்றமையாலும், இராமாயணத்தைப் படித்தல் இஹத்திற்கும் பரத்திற்கும் நன்மை பயக்கும் என ஆஸ்திகர்களால் கருதப்படுகின்றமையாலும், இராமாயணத்தை எல்லோரும் அடிக்கடிப் படித்தல் நன்மை பயக்கும்.

இராமாயணத்திற்கு மூவகைப் பாடங்கள் உள:—வங்கதேசீயப்பாடம், பம்பாய்ப்பாடம், பார்தவர்ஷத்து மேற்பகுதிப் பாடம். 8000 ச்லோகங்கள் ஒன்றில் உளது மற்றொன்றில் இல்லை என்பர். அவற்றுள் பம்பாய்ப்பாடமே சிறந்தது என்பர். அதனை ஒட்டியே போசசம்பு[3] இயற்றப்பட்டது. க்ஷேமேந்திரர் ஏனைய பாடங்களை மூலமாகக் கொண்டு இராமாயணகதாஸாரமஞ்சரி[4] இயற்றினர்.

1. Lassen. 2. Weber.
3. भोजचम्पूः
4. रामायणकथासारमञ्जरी

அத்தியாயம் 48

இராமாயணத்திற்குப் பின்னர் வந்த காவ்யம் மஹா பாரதம் ஆகும்.[1] இந்நூலுக்கு உரை எழுதியவர் பலர். அவற்றுள் தென்னாட்டில் கோவிந்தராஜர், மகேச்வரதீர்த்தர் திலகர் இவர்கள் எழுதிய உரைகள் அச்சில் உள.

1. कृतं मयेदं भगवन् काव्यं परमपूजितम् [म. भा I. 1, 86]

அத்தியாயம் 49

மஹாபாரதம்.

மஹாபாரதம் முதன்முதலில் பராசரர்க்கும் ஸத்யவதிக்கும் பிறந்த த்வைபாயனவ்யாஸரால் இயற்றப்பட்டது. [1] *அவர் அதை ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், சுகர், வைசம்பாயனர் இவர்க்குக் கற்பித்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாய்ப் பாரதஸம்ஹிதையைச்* [2] *செய்தனர். வைசம்பாயனரது ஸம்ஹிதையில் உபாக்யானங்களைத் தவிர்த்து 24000 ச்லோகங்கள் உள்ளன என்றும், அவற்றைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோகங்கள் உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டது.* [3] *சுகர் தன் மகன் உக்ரச்ரவஸ்ஸுக்கு அதனைக் கற்பித்தனர். அந்நூலை வியாஸரின் உத்தரவுப்படி வைசம்பாயனர் ஸர்ப்பஸத்ரத்தில் ஜனமேஜயர்க்கும், உக்ரச்ரவஸர் சௌனகரின் பன்னிரண்டு ஆண்டு*

1. इतिहासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः ।
   पराशरात्मजो विद्वान् ब्रह्मर्षिः संशितव्रतः ॥
   [म. भा. आदि 1, 68, 69]
2. सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुकं चैव स्वमात्मजम् ।
   प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥
   संहितास्तैः पृथक्त्वेन भारतस्य प्रकाशिताः ।
   [म. भा. आदि. 64, 131-2]
3. इदं शतसहस्रं तु श्लोकानां पुण्यकर्मणाम् ।
   उपाख्यानैः सह ज्ञेयं आद्यं भारतमुत्तमम् ॥
   चतुर्विंशतिसाहस्रीं चक्रे भारतसंहिताम् ।
   उपाख्यानैर्विना तावत् भारतं प्रोच्यते बुधैः ॥ (*ibid* 1, 77-78)

நிகழ்ந்த ஸத்ரத்தில் ரிஷிகளுக்குக் கூறினர்.[1] வ்யாஸரே 150 ச்லோகத்தில் பாரதகதையைச் சுருக்கமாகச் செய்தனர்.[2] இவற்றைக்கொண்டு முதலில், இந்நூல் பாரதரின் சரித்திரத்தைக் கூறிய இதிஹாஸம் என்றும், பின்னர் தர்மங்களைப்பற்றிய பகுதி இணைக்கப்பட்டது என்றும், இறுதியில் உபாக்கியானங் களெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டன என்றும், ஸி. வி. வைத்யா முத லிய அறிஞர் கருதுகின்றனர். முதற்பதிப்பு வியாஸருடையது, இரண்டாம் பதிப்பு வைசம்பாயனருடையது, மூன்றும் பதிப்பு ஸௌதியினுடையது, என்றுங் கூறுவர்.[3] அவற்றுள் 8800 ச்லோகங்களின் பொருள் எளிதிற் புலப்படாது என்றும், அவை பாரதம் எழுதிய விநாயகரைக் குறித்து அவ்வாறு இயற்றப்பட்டன என்றும் கூறப்பட்டது.[4]

இதனைக்கொண்டு மாக்டானெல் முதற்பதிப்பில் 8800 ச்லோ கங்களும், இரண்டாம் பதிப்பில் 24000 ச்லோகங்களும் மூன் றும் பதிப்பில் லக்ஷம் ச்லோகங்களும் உள்ளன என்பர்; அது

1. जनमेजयस्य राजर्षेः सर्पसत्रे महात्मनः ।
कृष्णद्वैपायनप्रोक्ताः सुपुण्या विविधाः कथाः ॥
कथिताश्चापि विधिवद्या वैशम्पायनेन वै ॥ (*ibid* 1, 15-16)
सौति...शौनकस्य कुलपतेर्द्वादशवार्षिके सत्रे ... उवाच तान् कवीन्
(*ibid* 1, 5-6)
2. ततोऽप्यर्धशतं भूयः सङ्क्षेपं कृतवानृषिः (*ibid* 1, 79)
3. The Mahābhārata, A criticism by C. V. Vaidya, pp. 2-8.
4. ओमित्युक्त्वा गणेशोऽपि बभूव किल लेखकः ।
ग्रन्थग्रन्थिं तदा चक्रे मुनिर्गूढं कुतूहलात् ॥
अष्टौ श्लोकसहस्राणि अष्टौ श्लोकशतानि च ॥ (*ibid* 1, 115-7)
விநாயகர் பாரதம் எழுதினார் என்பதைக் கூறும் பகுதி பல பிரதி களில் இல்லை. (Mahābhārata by S. S. Sukthankar Vol. I. Part I p. LXXV.)

பொருந்தாது என ஸி. வி. வைத்யா கூறியுள்ளார். மஹாபாரதத்து ஆதிபர்வாவின் இரண்டாம் அத்யாயத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுளது. பர்வாக்கள் 18; கிலமாகிய ஹரிவம்சம் அதன் பின்னர் உள்ளது; 18 பர்வாக்களில் உள்ள அத்யாயங்கள் 1923; ச்லோகங்கள் 84836; ஹரிவம்சத்தில் ச்லோகங்கள் 12000. ஆனல் தற்போதுள்ள பம்பாய்ப்பதிப்பில் 18 பர்வாக்களில் 2111 அத்யாயங்களும் 83246 ச்லோகங்களும் ஹரிவம்சத்தில் 12580 ச்லோகங்களும் உள்ளன; கும்பகோணப்பதிப்பில் 18 பர்வாக்களில் 2314 அத்யாயங்களும் 96565 ச்லோகங்களும் உள்ளன. இவற்றை நோக்கின் ஆங்காங்கு பல ச்லோகங்கள் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்.[1]

	அத்தியாயங்கள்			ச்லோகங்கள்		
	பாரதப்படி	பம்பாய்	கும்பகோணம்	பாரதப்படி	பம்பாய்	கும்பகோணம்
ஆதிபர்வம்	227	234	260	8884	8466	10999
ஸபாபர்வம்	78	81	103	2511	2709	4366
வனபர்வம்	296	315	315	11664	11854	12178
விராடபர்வம்	67	72	78	2067	2327	3494
உத்யோகபர்வம்	186	196	196	6698	6618	6735
பீஷ்மபர்வம்	117	122	122	5884	5817	5918
த்ரோணபர்வம்	170	202	203	8909	9593	10014
கர்ணபர்வம்	69	96	101	4964	4987	4985
சல்யபர்வம்	59	65	66	3220	3608	3590

அத்தியாயம் 49

இந்நூல் இதிஹாஸம்[1] எனவும், கார்ஷ்ணவேதம்[2] எனவும், ஐந்தாம் வேதம்[3] எனவும், தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்தசாஸ்த்ரம், மோக்ஷ சாஸ்த்ரம்[4] எனவும் கூறப்படும். இதனை ஸ்ம்ருதி[5] என்பர்

ஸௌப்திகபர்வம்	18	18	18	870	810	815
ஸ்திரீபர்வம்	27	27	27	775	826	807
சாந்திபர்வம்	329	366	375	14732	13732	15150
அநுசாஸனபர்வம்	146	169	274			11242
அச்வமேதபர்வம்	103	92	118	3320	2852	4530
ஆச்ரமவாஸிபர்வம்	42	39	41	1506	1085	1098
மௌஸலபர்வம்	8	8	9	320	287	301
மஹாப்ரஸ்தானிகபர்வம்	3	3	3	320	109	
ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம்	5	6	5	209		232
ஹரிவம்சம்					12590	
	1923	2111	2314	96836	95826	96565

1. इतिहासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः (म. भा. आदि. 1, 38)
2. कार्ष्णं वेदमिमं विद्वान् श्रावयित्वार्थमश्नुते (*ibid* 62, 20)
3. इतिहासपुराणं पञ्चमम् [छा. उप. 7]
4. धर्मशास्त्रमिदं पुण्यमर्थशास्त्रमिदं परम् ।
   मोक्षशास्त्रमिदं प्रोक्तं व्यासेनामितबुद्धिना ।। [म. भा. आदि 62, 25]
5. सूत्रभाष्ये आनन्दमयाधिकरणे

சங்கராசார்யர். இந்நூல் முதல் ச்லோகத்தில் ஜயம்[1] என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டுளது. ய என்பது ஒன்றையும் ஜ என்பது எட்டையும் கணிதநூல்களில் குறிக்கின்றமையால் ஜயம் என்பது பதினெட்டைக் குறிக்கும். இலக்ஷணையால் 18 பர்வங்கொண்ட பாரதத்தைக் குறிக்கும் என்பர் பெரியோர். அவ்வாருயின் ஹரிவம்சம் இந்நூலுக்குப் புறத்தது ஆகும். அக்காரணம்பற்றியே அதனைக் கிலம் எனக் குறிக்கப் பட்டது என்னலாம். ஆனால் ஹரிவம்சத்தை மஹாபாரதத் [illegible] நிப்பகுதியாக ஆநந்தவர்த்தனர் கூறியுள்ளார்.[3]

பாரதம் மஹாபாரதம் என்ற சொற்களின் நிருக்தம்.—பாரதம் என்ற சொற்குப் பாரதயுத்தத்தைப்பற்றிய காவ்யம் எனப் பொருளாகும் என்பது பாணினியின் ஸூத்ரத்தாலும்[4] அதன் விருத்தியாலும்[5] அறியப்படும். இப்பொருளை[6] மஹாபாரதத்

1. नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम् ।
   देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥
2. खिलेषु हरिवंशश्च [म. भा. आदि. 2, 380]
3. अयं च निगूढरमणीयोऽर्थो महाभारतावसाने हरिवंशवर्णनेन समाप्तिं विदधता तेनैव कविवेधसा कृष्णद्वैपायनेन सम्यक् स्फुटीकृतः (ध्वन्यालोके उद्योते 4)
4. सङ्ग्रामे प्रयोजनयोद्धृभ्यः [पा. अ. IV 2, 56]
5. भरता योद्धारो अस्य
6. व्यास उवाच—
   कुरूणां पाण्डवानां च यथा भेदोऽभवत्पुरा ।
   तदस्मै सर्वमाचक्ष्व यन्मत्तः श्रुतवानसि ॥
   गुरोर्वचनमाज्ञाय स तु विप्रर्षभस्तदा ।
   आचचक्षे ततः सर्वमितिहासं पुरातनम् ॥

துள்ள சில ச்லோகங்கள் வலியுறுத்தும். பரதர்களின் பெரிய பிறப்பைக் கூறுதலின் மஹாபாரதம் என்றும்,[1] கேட்போர்க்கு நீண்ட ஆயுள் முதலியவற்றைத் தருதலின் சிறந்தும் நான்கு வேதங்களுக்குமேல் கனமாயிருந்தமையின் பெரிதாயும் இருத்தலின் மஹாபாரதம் என்றுங் கொள்ளப்பட்டது எனக் கூறும் சில ச்லோகங்கள்.[2] பெரியதும் பாரதப்போரைப் பற்றியதும் 'ய நூல் என்றே பொருள் கொள்ளல் தகும்.

மஹாபாரதத்துள்ள ரஸங்கள். — இந்நூலைக் காவ்யமாகக் கொள்ளின் கண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தம் என ஆநந்தவர்த்தனர் கூறினர்.[3] இது மஹாபாரதத்தில் அடிக்கடி கூறப்படும் ஒரு

स ते तस्मै सदस्येभ्यः पार्थिवेभ्यश्च सर्वशः।
भेदं सर्वविनाशं च कुरुपाण्डवयोस्तदा ॥
[म. भा. आदि 60, 22-24]

1. भरतानां महज्जन्म महाभारतमुच्यते [म. भा. आदि. 1, 38]
2. यश्चैनं श्रृणुयान्नित्यमार्षं श्रद्धासमन्वितः ।
स दीर्घमायुः कीर्तिं च स्वर्गतिं चाप्नुयान्नरः ॥
एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैतदेकतः ।
पुरा किल सुरैः सर्वैः समेत्य तुलया धृतम् ॥
चतुर्भ्यः स रहस्येभ्यो वेदेभ्यो ह्यधिकं यदा ।
तदा प्रभृति लोकेऽस्मिन्महाभारतमुच्यते ॥
.. ..
महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते ।
(म. मा. आदि. 1, 296-300)
3. महाभारतेऽपि शास्त्रकाव्यरूपच्छायान्वयिनि वृष्णिपाण्डवविरसावसान-वैमनस्यदायिनीं समाप्तिमुपनिबध्नता महामुनिना वैराग्यजननतात्पर्यं प्राधान्येन स्वप्रबन्धस्य दर्शयता मोक्षलक्षणः पुरुषार्थः शान्तो रसश्च मुख्यतया विवक्षाविषयत्वेन सूचितः [ध्वन्यालोके उद्योते 4)

ச்லோகத்தாலும்,[1] ஒரு ச்லோகத்துள்ள[2] ச என்ற சொல்லாலும் அறியப்படும் எனவுங் கூறுவர்

ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் சாந்தச்சுவை நன்கு உணரப்படுகின்றது. ஆதிபர்வத்தில்[3] 107-ஆவது அத்தியாயத்தில் பீஷ்மரது பிரதிஞ்ஞையையும் 115-ஆவது அத்யாயத்தில் த்ருதராஷ்டிரர் முதலியோரின் பிறப்பினையும், 124-ஆவது அத்தியாயத்தில் சாபம் பெற்ற பாண்டுவின் தபஸ்ஸினையும், 170-ஆவது அத்தியாயத்தில் ஏகசக்ரபுரியில் பாண்டவர்கள் பிக்ஷை எடுப்பதையும் வர்ணிக்கும்போது சாந்தச்சுவை உணரப்படுகின்றது. அவ்வாறே ஸபாபர்வத்தில் 89–90-ஆம் அத்தியாயங்களில் அரசர்ஸபையில் த்ரௌபதியின் வஸ்த்ராபஹாரத்தையும், வநபர்வத்தில் 12-ஆம் அத்தியாயத்தில் கிருஷ்ணனிடம் த்ரௌபதியின் முறையிடுகையையும், 29-ஆம் அத்தியாயத்தில் தர்மபுத்ரர் த்ரௌபதிக்குச் சாந்தியைப்பற்றிக் கூறுகையையும், 49–76-ஆம் அத்தியாயங்களில் நளனின் உபாக்யானத்தையும் வருணிக்கும்போது சாந்தச்சுவையை உணரலாம். விராடபர்வத்தில் 2–14-ஆம் அத்தியாயங்களில் தர்மர் முதலியோர் மாறுவேடம் பூண்டு விராடனின் ஸபைக்குச் செல்லுகையையும், 25-ஆம் அத்தியாயத்தில் த்ரௌபதி கீசகனை இரவில் தன்னிடம் வரச் சொல்லுகையையும் படிக்கும்போது சாந்தச்சுவையை உணராமல் இருத்தல் அரிது. உத்யோகபர்வத்தில் 71-73-ஆம் அத்தியாயங்களில் தர்மபுத்திரரும் பீமனும் ஸந்திசெய்விக்கு

1. स्वयं चोद्गीर्णं . . . लोकनाथेन,

यथा यथा विपर्येति लोकतन्त्रमसारवत् ।
तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र संशयः ॥

[म. भा. शा. 174, 4]

इत्यादि बहुशः कथयता । [ध्वन्यालोके उद्योते 4]

2. भगवान्वासुदेवश्च कीर्त्यतेऽत्र सनातनः [म. भा. आदि. 1, 282)

3. கண்டுக் குறிக்கப்படுவது கும்பகோணப்பதிப்பு ஆகும்.

யாறு கிருஷ்ணனை வேண்டுதலேயும், பீஷ்மபர்வத்தில் பகவத்கீதையின் ஸாராம்சமாக அஹங்காரமின்மை அறிவித்தலேயும், த்ரோணபர்வத்தில் 52–65-ஆம் அத்தியாயங்களில் அபிமன்யு வதத்தால் வருந்திய தர்மருக்கு வ்யாஸர் சமத்தைப்பற்றிக் கூறுதலேயும், கர்ணபர்வத்தில் 74-ஆம் அத்தியாயத்தில் அர்ஜுனனால் அதிக்ஷேபிக்கப்பட்ட தர்மர் காட்டிற்குப் போவதாகக் கூறுகையையும், சல்யபர்வத்தில் 3-ஆம் அத்தியாயத்தில் கிருபரின் உபதேசத்தையும், ஸௌப்திகபர்வத்தில் 10-ஆம் அத்தியாயத்தில் தர்மபுத்திரரது அழுகையையும், ஸ்திரீபர்வத்தில் 1–8-ஆம் அத்தியாயங்களில் ஸஞ்சயரும் வ்யாஸரும் திருதராஷ்டிரரின் சோகத்தைப்போக்கச் சமாதானஞ் சொல்லுகையையும், சாந்தி முதலிய பர்வங்களில் மோக்ஷதர்மம், அநுகீதை, குந்தியின் உபதேசம், திருதராஷ்டிரர் முதலியோரின் தவஞ் செய்கை முதலியவற்றையும் ஹரிவம்சத்தில் விருஷ்ணிகளின் அழிவையும் வருணிக்குமிடத்துச் சாந்தச்சுவை மிளிர்கின்றது.

அச்சுவைக்கு அங்கமாக மிகுதியாய் வீரமும், சிறுபான்மை சிருங்காரம், சிருங்காராபாஸம், பயானகம், கருணம், அத்புதம் முதலியனவும் உணரப்படுகின்றன. போரைப்பற்றிக் கூறும் பர்வங்கள் அனைத்திலும் வீரம் உணரப்படுவது வெளிப்படை. ஆதிபர்வத்தில் 108-ஆம் அத்தியாயத்தில் பீஷ்மர் காசிராஜனது பெண்களைக் கொண்டுவருகையையும், வனபர்வத்தில் 39-ஆம் அத்தியாயத்தில் கிராதார்ஜுனப்போரையும் விராடபர்வத்தில் அர்ஜுனன் கர்ணன் முதலியோரைக் வெல்லுகையையும் வருணிக்கும்போதும் வீரச்சுவை உணரப்படும். ஸௌப்திக பர்வத்தில் 1–9-ஆம் அத்தியாயங்களில் வீராபாஸம் உணரப்படுகின்றது.

ஆதிபர்வத்தில் 164-ஆம் அத்தியாயத்தில் இடும்பி பீமனை மணக்க விரும்புகையை வருணிக்கும்போது ச்ருங்காரச்சுவையும், வனபர்வத்தில் 44-ஆம் அத்தியாயத்தில் ஊர்வசி அர்ஜுனனை விரும்பும்போதும், விராடபர்வத்தில் 16 ஆம் அத்யாயத்தில் கீசகன் திரௌபதியை விரும்பும்போதும் ச்ருங்காராபாஸமும் உணரப்படுகின்றன.

வனபர்வத்தில் 244 ஆம் அத்யாயத்தில் சித்ரரதன் தூக்கிப் போகும்போது துரியோதனனின் கதறுகையால் பயானகம் உணரப்படுகின்றது.

கர்ணபர்வத்தில் 33-37 அத்யாயங்களில் சல்யன் கர்ணனை அதிக்ஷேபஞ் செய்வதிலும், கர்ணன் அதற்கு விடையளிப்பதிலும் ஒருவாறு அத்புதம் உணரப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஆதிபர்வம் 134 ஆம் அத்யாயத்தில் பாண்டுவின் இறத்தலிலும் ஸ்திரீபர்வம் 16-24 ஆம் அத்யாயங்களில் இறந்த போர் வீரர்களுடைய மனைவிகளின் விலாபத்திலும் கருணம் உணரப் படுகின்றது.

இவற்றைக்கொண்டே ஆநந்தவர்த்தனர் இந்நூலில் சாந்த ரஸம் அங்கியாகவும் ஏனைய ரஸங்கள் அதற்கு உபஜீவியாகவும் உணரப்படுகின்றன என்றனர்.[1]

மஹாபாரதத்தின் காலம் — ஆச்வலாயனகிருஹ்யஸூத்ரத்தில் ஸுமந்து, ஜைமினி, வைசம்பாயனர், பைலர் இவர்களை மஹாபாரததர்மாசார்யர் எனக் கூறப்பட்டுளது.[2] மஹாபாரதம்[3], யுதிஷ்டிரர்[4], விதுரர்[5] இச்சொற்களைப்பற்றிப் பாணினி தமது நூலிற் கூறியுள்ளார். இவற்றிலிருந்து மஹாபாரதம் என்ற நூல் பாணினி ஆச்வலாயனர் இவருடைய காலத்திற்கு

1. शान्तो रसः रसान्तरैः . . . तदुपसर्जनत्वेनानुगम्यमानोऽङ्गित्वेन विवक्षाविषय इति महाभारततात्पर्यं सुव्यक्तमेवावभासते
(ध्वन्यालोके उद्योते. 4)
2. आश्वलायनगृह्यसूत्रे (III, 3, 5)
3. महान् . . . भारत . . . प्रवृद्धेषु (पा. अ. 6, 2, 38)
4. गवियुधिभ्यां स्थिरः (*ibid* 8, 4, 95)
5. विदिभिदिच्छिदेः कुरच् (3, 2, 162)

முன்னர் இருந்தது என்பது திண்ணம். ஆனால் பல பிரதிகளில் ஒன்றுக்கொன்று உள்ள மாறுபாட்டினைக் கவனித்தால், பல காலங்களில் அந்நூலிலுள்ள பாடம் மாறுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும். ஆகவின் பாணினியாற் குறிக்கப்படும் மஹாபாரதம் இதிஹாஸமாயும் காவ்யமாயும் கொள்ளப்பட்ட நூலா, அன்றித் தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்த-சாஸ்த்ரம், மோக்ஷசாஸ்த்ரம் எனக் கொள்ளப்பட்ட நூலா என்பதை அறியத்தக்க சான்று

வியாஸர் பாரதப்போர் நடந்தபோது இருந்தார் என அந்நூலால் அறியப்படுகின்றமையாலும், பாரதப்போர் சுமார் கி. மு. 3100 கலியுகத்தொடக்கத்தில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டமையாலும் வ்யாஸர் எழுதிய பாரதம் அக்காலத்தது எனக் கொள்ளலாம் என்று ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர். ஆனால் வ்யாஸர் இயற்றியது 24000 ச்லோகங்கள் எனவும், ஸௌதி பலவற்றைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோகங்கள் ஆக்கினர் எனவும் அவரது கொள்கை.

கி. பி. 5, 6 நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களில் அநுசாஸனபர்வத்திலுள்ள தானதர்மத்தைப்பற்றிய ச்லோகங்கள் குறிக்கப்பட்டமையாலும், ஒரு சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் லக்ஷம் ச்லோகங்களை உடையது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், பாணனது காலத்தில் உத்ஸவங்களில் மஹாபாரதம் படிக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், கி. பி. 600 ஆண்டில் கம்போடியாவில் எழுதப்பட்ட சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் அந்நாட்டில் படிக்கப்பட்டது எனக் குறிக்கப்பட்டமையாலும்[1], பௌத்தரின் ஜாதகங்களில் மஹாபாரதம் குறிக்கப்பட்டமையாலும் லக்ஷம் க்ரந்தம் கொண்ட மஹாபாரதம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் கி. மு. இரண்டாம் நூற்

1. A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I p. 464.

றுண்டிற்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என விண்டர் நீட்ஸ் கூறுவர்.[1] கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் இருந்த ஒரு கிரேக் அறிஞர் லக்ஷம் கிரந்தங்கொண்ட மஹாபாரதத்தைக் குறிக்கின்றமையால், இந்நூல் பதஞ்சலிக்கு முன்னர் அசோக ரது காலத்திலே இப்போதுள்ளவாறு இருந்திருத்தல்வேண்டும் என ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டு நூலாகிய தமிழ்ப்புறநானூற்றில் 55 ஆம் பாட்டில் சிவபிரான் ஒருகணைகொண்டு மூவெயிலை உடற்றியதாகக் கூறப்பட்டதும் மஹாபாரதம் கர்ணபர்வத்தில் 27 ஆம் அத்யாயத்திற் கூறப் பட்டதும் ஒரேவிதமாக உள.[2] பரிபாடலிற் கூறப்பட்ட முருகனின் பிறப்பும் மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வத்து 130, 133 ஆம் அத்யாயங்களிற் கூறப்பட்ட முருகனின் பிறப்பும் ஒரேவிதமாய் உள. பெரும்பாணாற்றுப்படை 402-4 அடி களிலும் மஹாபாரதம் வனபர்வம் 273-ஆம் அத்தியாயத்து

1. *ibid* pp. 474–5.
2. ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்பு ஞாண்கொளீஇ
   ஒருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றிப்
   பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த
   கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
   பிறைநுதல் விளங்கு மொருகண் போல. (புறநா. 55)

   अथाधिज्यं धनुः कृत्वा शर्वः सन्धाय तं शरम् ।
   युक्त्वा पाशुपतास्त्रेण त्रिपुरं समचिन्तयत् ॥
   तस्मिन् स्थिते ततो राजन् रुद्रे सञ्जातकार्मुके ।
   पुराणि तेन कालेन जग्मुरेकत्वमाशु वै ॥
   एकबाणेन तं देवास्त्रिपुरं परमेश्वरः ।
   निजघ्ने सासुरगणं देवदेवो महेश्वरः ॥
   ततः प्रकृतिमापन्ना देवलोकास्तथर्षयः [म. भा. कर्ण. 27)

43-45 ஆம் ச்லோகங்களிலும் கூறப்பட்ட பிரம்மனின் பிறப்பு ஒரே வகையாய் உளது.[1]

மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேனாட்டாரது கொள்கைகள் :—மஹாபாரதத்துள்ள இராமோபாக்யானத்திற்கும் இராமாயணத்திலுள்ள கதைக்குஞ் சில மாறுபாடுகள் இருக்கின்றமையாலும், மஹாபாரதத்துள் வால்மீகியின் பெயர் குறிக்கப்படாமையாலும், மஹாபாரதம் இராமாயணத்திற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது என வேபர் கூறினர்.[2]

மாக்டானல் கூறுவது :—யஜுர்வேதத்தில் கௌரவர் பாஞ்சாலர் இருவரும் நண்பராகக் குறிக்கப்பட்டனர். காடக ப்ராம்மணத்தில் வைசித்ரவீர்ய - த்ருதராஷ்டிரர் நன்கு எல்லோராலும் அறிந்தவராகக் கூறப்பட்டது. ஆகையால் மஹாபாரதக்கதை கௌரவபாஞ்சாலரின் பழைய சண்டையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அச்சண்டை கி. மு. பத்தாம் நூற்றுண்டிற்குப் பின்னர் இருந்திருத்தல் தகாது. அவ்விருவர்க்கும் உள்ள சண்டையைப் பற்றிய பாட்டுக்களை ஒருவர் தொகுத்திருத்தல் கூடும். தொடக்கத்தில் ந்யாயமான வழியில் உள்ள கௌரவர்கள் பாண்டவர்களாலும் கிருஷ்ணனுடைய

1. ...ற வருவி னெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக வொருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றி. (பெரும் 402-4)

आपो नारास्तत्तनव इत्यपां नाम शुश्रुमः ।
अयनं तेन चैवास्ते तेन नारायणः स्मृतः ॥
प्रध्यानसमकालं तु प्रजाहेतोः सनातनः ।
ध्यातमात्रे तु भगवान्नाभ्यां पद्मः समुत्थितः ॥
ततश्चतुर्मुखो ब्रह्मा नाभिपद्माद्विनिस्सृतः ।
[म. भा. वन. 273, 43-45]

2. Indian Wisdom by M. Williams pp. 366-7.

த்ரோஹபுத்தியாலும் சண்டையில் அழிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர்ப் பாண்டவர்களது செய்கைகளையெல்லாம் நன்னெறியில் உள்ளனவாக 24000 ச்லோகங்களில் வருணித்திருத்தல் கூடும்.[1]

மஹாபாரதம் ஒரே கவியால் இயற்றப்படாதது என்றும், பதிப்பித்தோரைக் கவி என மயங்கி, அவரெல்லோரையும் வ்யாஸர் என்ற ஒரு பெயரால் வழங்கினர் என்றும் ஹாப்கின்ஸ் கூறுவர்.[2] தற்போதுள்ள இராமாயணத்தில் மஹாபாரதத்தைப்பற்றியும், தற்போதுள்ள மஹாபாரதத்தில் இராமாயணத்தைப்பற்றியும் செய்திகள் இருப்பதால், இராமாயணத்தின் பிற்பதிப்பில் மஹாபாரதச்செய்திகளும், மஹாபாரதத்தின் பிற்பதிப்பில் வால்மீகிராமாயணச்செய்திகளும் கூறியிருத்தல் வேண்டும் என்றும், இரண்டு நூல்களிலும் பல ஒற்றுமைப் பகுதிகள் உள்ளன என்றும் அவரே நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

மஹாபாரதத்தின் உரைகாரர்கள்.—மஹாபாரதத்திற்கு உரை எழுதியவர் பலர். தேவபோதர், விமலபோதர், அர்ஜுனமிச்ரர், ரத்னகர்ப்பர், ஸர்வஞ்ஞநாராயணர் இவர்களைத் தனக்கு முன்னருள்ள உரைகாரர்களாக நீலகண்டர் தனது உரையிற் குறிப்பிடுகின்றனர். இப்போது அறியப்பட்ட உரைகளுள் தேவபோதர் உரையே பழையதும் சிறந்ததும் ஆகும் என்பர்.[3] அதற்குப் பெயர் ஞானதீபிகை.[4] அர்ஜுனமிச்ரரின் உரை அர்த்ததீபிகை ; அது பெரும்பாலும் ஞானதீபிகையைப் பின்பற்றியது. நீலகண்டரின் உரை பா[illegible]பம்.[5] அவர்

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell pp. 284, 285.
2. The Great Epic of India by W. Hopkins p. 58.
3. Mahabharata by Sukthankar Vol. I Part I p. LXX.
4. ज्ञानदीपिका
5. भारतभावदीपम्

17-ஆம் நூற்றாண்டில் மகாராஷ்ட்ரதேசத்திற் பிறந்து, காசியில் இவ்வுரையை எழுதினார்[1]. யஞ்ஞநாராயணர், வாதிராஜர் முதலிய ஏனையோரும் உரை எழுதியிருக்கின்றனர். நேரில் உரை எழுதாது மஹாபாரததாத்பர்யநிர்ணயம்[2] என த்வைதாசார்யராகிய மத்வாசாரியரும் (12 நூ. கி. பி.) பாரததாத்பர்ய நிர்ணயம்[3] என வாதிராஜரும் (கி. பி. 1500) நூல்கள் எழுதியுள்ளனர்.

1. Mahabharata by Sukthankar Vol. I Part I p. LXV.
2. महाभारततात्पर्यनिर्णयः
3. भारततात्पर्यनिर्णयः

அத்தியாயம் 50

ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலிருந்து யப்பட்ட சில செய்திகள்

மனைவி கணவனைத் தெய்வமாக நினைத்தனள். சுகம் துக்கம் இரண்டிலும் அவனைப் பின்பற்றி நின்றனள். கற்புடைமனைவியர்க்குத் துன்பம் ஒருவன் செயின், அவன் குடும்பத்தோடு அழிவான். கற்புடைமகளிர் எவ்வகைத்துன்பத்திலும் தைர்யத்தை இழக்கவில்லை. இல்லறத்தில் இருப்பவன் எவ்வளவு மேன்மையுற்றவனாக இருப்பினும், சில காலம் தன்னைச் சேர்ந்தாரின் நன்மையைக் குறித்து பொய் சொல்லுதலையும் மறைந்து கொல்லுதலையும் ஏற்றுக்கொள்ள நேரும். உடன் பிறந்தார்கள் வெவ்வேறு கொள்கையைக் கொண்டிருந்தாலும், மூத்தவனுக்கு அடங்கியும் அவனைப் போற்றியும், அவனுக்காக எவ்வகைப்பட்ட துன்பத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டும் இருந்தனர். ஒரு ஆசிரியரின்கீழ்ப் படித்த மாணவர்கள் தமருள் சிறந்தானை நோக்கிப் பொறாமையுற்று அவனை அழிக்கத் தம்மால் இயன்றமட்டும் முயன்றனர். ஆசிரியன் உண்மையாக எல்லோரிடத்திலும் ஒரே மனப்பான்மையுற்றவனாக இருந்தாலும் சிறந்த மாணவரிடத்தில் பக்ஷபாதங் கொண்டவன் என ஏனையோரால் குற்றங் கூறப்பட்டான். தன் மக்களைக் காட்டிலும் தன் உடன்பிறந்தாரின் மக்கள் மேன்மையுற்று இருந்தால், அதனை அவர் ஸஹிப்பது இல்லை. தம்மக்கள் தம் சொல்லைக் கேட்காவிடினும், அவரிடத்து அவர்க்கு அன்பு குன்றுவதில்லை.

ருநதது. பகைவன் சோர்வுற்று இருந்தாலும், படையின்றி இருந்தாலும் அவனை அடிப்பது இல்லை. தங்களுடைய அன்பர்களே எதிர்ப்பக்கத்தில்

சண்டையிடினும், அப்போது அவரைப் பகைவராகவே கருதிப் போர் புரிந்தது வியக்கத்தக்கது. தேசத்தின் நன்மையைக் கருதியே அவர் உழைத்தனர். ஆயினும் மக்கட்டன்மையால் அவரிடம் சில குற்றங்களும் இருந்தன. உடல்வலிமை காரண மாகப் பிறர் நன்மதி கூறினும், அதனை அவர் கேட்கவில்லை. ஆயினும் வைதிகமதத்தைப் போற்றுவதில் அவர் பெரும் பான்மையும் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர். தன் தகப் பனது நன்மையைக் கருதித் தான் ஆயுள் முழுவதும் பிரம்ம சாரியாய் நின்ற பீஷ்மரின் வீரத்தன்மை போற்றத்தக்கது. தன் தகப்பனது சொல்லை உண்மையாக்கக் காட்டிற்குச் சென்ற இராமனின் செயலும் போற்றத்தக்கது. தனக்கு வந்த இராஜ் யத்தைத் தன் தமையனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்த பரதனின் த்யாகம் அதனினும் போற்றத்தக்கது. கடவுளின் அருளால் நன்கு வாழலாம் என நினைத்தனர். ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாலே தம்மை நல்வழிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமே யன்றி பிறரது ஆணையால் அன்று என நன்கு அறியப் படுகின்றது.

அத்தியாயம் 51

கி பி முதல் ஐந்து நூற்றாண்டில் வடமொழிநூல்நிலை

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு முதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முடிய இந்தியாவில் வடமொழிவளர்ச்சி குன்றி இருந்தது என மோக்ஷமூலர் கூறுவர்.[1] அதற்கு அவர் கூறுங் காரணங்கள் ஆவன :—

(1) கி. பி. ஆறாம்நூற்றாண்டில் இருந்த விக்ரமாதித்திய வரசனின் சபையில் தன்வந்தரி, க்ஷபணகன், அமரஸிம்மன், வேதாளசங்குபட்டன், கடகர்ப்பரன், காளிதாஸன், வராஹமிஹிரர், வரருசி என்ற நவரத்னங்கள் இருந்தனர்.[2] (2) அந்த விக்ரமாதித்யன் சகர்களை வெருட்டி, அதன் ஞாபகத்திற்காக விக்ரமசகத்தை ஏற்படுத்தினன். (3) அவருள் ஒருவரான காளிதாஸனால் மேகஸந்தேசகாவ்யத்தில் திங்நாகன்[3] குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டனன். (4) காளிதாஸன் ஜாமித்ரம்[4] என்ற சொல்லை வழங்குதலால், அவன் கிரேக்ஜ்யோதிஷம் அறிந்

1. A History of Sanskrit Literature by Mac. Donell pp. 318–325.
2. धन्वन्तरिः क्षपणकोऽमरसिंहशङ्कुवेतालभट्टघटकर्परकालिदासाः ।
ख्यातो वराहमिहिरो नृपतेः सभायां रत्नानि वै वररुचिर्नव विक्रमस्य ॥
(ज्योतिर्विदाभरणे)
ஜைனர்கள் கட்டியது இக்கூற்று என்பர் S. P. பண்டிட்.
3. दिङ्नागः—दिङ्नागानां पथि परिहरन् स्थूलहस्तावलेपान्
(मेघदूते I, 14)
4. अथौषधीनामधिपस्य वृद्धौ
तिथौ च जामित्रगुणान्वितायाम् [कुमार. VII, 1]

திருத்தல்வேண்டும். ஆகலின் அவன் ஆர்யபட்டரது[1] காலத்திற்குப் (கி.பி. 499) பிற்பட்டவனாய் இருக்கவேண்டும்.

ஆறும் நூற்றாண்டில் விக்ரமாதித்யன் எனப் பெயர் கொண்ட ஓர் அரசனும் இல்லை எனச் சாஸனங்களாலும் மற்ற பிரமாணங்களாலும் அறியப்பட்டமையாலும், நவரத்னங்கள் ஒரேகாலத்தவர் அல்லர் என நிர்ணயிக்கப்பட்டமையாலும் முதற்காரணம் நில்லாது. விக்ரமசகம் கி.பி. 544ல் உண்டாகவில்லை என்பதும், அதற்கு முன்னர் அஃதே மாலவசகம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது என்பதும் கி.பி. 800-இல் அதற்கு விக்ரமசகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பதும் ப்ளீட்[2] என்ற அறிஞரால் சாஸனங்களிலிருந்து தீர்மானிக்கப்பட்டன. இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதியிலிருந்து சகர்கள் ஆறும் நூற்றாண்டில் வெருட்டப்பட்டனர் என்பதும் பொருந்தாது; ஏனென்றால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே அப்பகுதி குப்தரின் ஆட்சிக்கு வந்துவிட்டது அன்றியும் அங்கிருந்து ஹூணர்கள் யசோவர்மன் விஷ்ணுவர்த்தனனால் வெருட்டப்பட்டனர்.

காளிதாஸன் திங்நாகனைக் குறிப்பாகக் குறிக்கின்றான் என்ற காரணமும் நில்லாது :—ஏனெனில் பௌத்ததிங்நாகனைக் குறிக்கின்றானா வேறொரு திங்நாகனைக் குறிக்கின்றானா எனத் தீர்மானிக்கப் பிரமாணமில்லை; அன்றியும் திங்நாகன் வஸுபந்துவின்[3] மாணக்கனா இல்லையா என்பதும் ஐயம்; அன்றியும் வஸுபந்துவின் நூல்கள் கி. பி. 404இல் சீனபாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருத்தலால், திங்நாகர் ஆறும் நூற்றாண்டினர் என்பதும் பொருந்தாது. ஆர்யபட்டருக்கு முன்பே க்ரேக் ஜ்யோதிஷத்தைப் பின்பற்றி ரோமகஸித்தாந்தம்[4] (கி. மு. 150–கி. பி. 150) எழுதப்பட்டமையால் நான்காம் காரணமும்

1. आर्यभट्टः
2. Fleet
3. वसुबन्धुः
4. रोमकसिद्धान्तः

வளர்ச்சியின்மைக்குக் கூறிய காரணங்கள் பொருந்தா எனக் கூறிய பின்னர், வளர்ச்சி இருந்தது என்பதற்குப் பின் வரும் பிரமாணங்கள் கூறப்படும்: நாஸிக் கர்நர் முதலிய இடங்களிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் இருந்த சாஸனங்கள் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. நான்காம் நூற்றுண்டில் ஹரிஷேணனுல்[1] இயற்றப்பட்ட ப்ரசஸ்திகளில் கத்யம்[2] பத்யம்[3] இரண்டும் உள்ளன. தசபுரியிலுள்ள சூர்யன் கோயிலைப் பற்றி ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் வத்ஸபட்டியால்[4] காவ்யம் எழுதப்பட்டது எனச் சாஸனங்களால் அறியப்படு கின்றது. சகர்களால் பாரதவர்ஷத்தில் கால்பங்கிற்குக் குறை வாகவே வ்யாபிக்கப்பட்டதே யன்றி அது முழுவதுப் வியாபிக் கப்படவில்லை என்பதும், அச்சகர்கள் இங்கு வந்தபின்னர் வைதிகமதத்தைக் கொண்டனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

ஆகலின் மோக்ஷமூலர் கொண்ட கொள்கை பொருந் தாது.

1.
2. गद्यम्
3. पद्यम्
4. वत्सभट्टिः

அத்தியாயம் 52

ஒரே கவியின் நூல்களின் பௌர்வாபர்யவிவேசனம்

ஒரு கவி பல நூல்கள் இயற்றி யிருப்பின் அவற்றின் பௌர்வாபர்யத்தை அறிதற்கு அக்கவியின் மனோநிலை ஒரு சிறந்த காரணம் ஆகும். தன் படிப்பு முடிந்தவுடன் நூல் எழுதத் தொடங்கிய கவியின் மனோநிலைக்கும் சிறிது காலம் கழிந்த பின்னர் இருக்கும் மனோநிலைக்கும் மாறுபாடு இருக்கும். அக்கவியே வயது முதிர்ந்த நிலையில் இருக்கும்பொழுது அவனது மனோநிலை வேறு வகையாகவே இருக்கும். அவ்வாறு சிறுவயதில் ஒருவனுக்கு உள்ள மனோநிலைக்கும், நடுவயதில் உள்ள மனோநிலைக்கும், வயது முதிர்ந்த காலத்துள்ள மனோநிலைக்கும் மாறுபாடுகள் உள. இவற்றை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஒரே கவி எழுதிய நூல்களுள் எது முன்னர் எழுதப் பட்டது, எது பின்னர் எழுதப்பட்டது என நிர்ணயிக்கலாம்.

உதாரணமாகப் படிப்பு முடிந்தவுடன் ஒருவன் நூல் எழுத ஆரம்பித்தால், தான் படித்த படிப்பை யெல்லாம் அங்கு வாயைத் திறந்தே கூறிவிடுவான். "தான் நினைத்ததே தவறற்றது; தன்னுடைய நூலைப் போற்றுதார் அறியாதார்" எனக் கூறுவன். உதாரணமாகப் பவபூதி மாலதீமாதவத்தில் வேதம், உபநிஷத், யோகம், ஸாங்க்யம் இவற்றின் அறிவு நாடகம் இயற்றுவதற்குச் சிறந்த ஸாதனமாகுமா? இழிவின்றிச் சிறந்த சொல்வழக்கு, பொருட்செறிவுள்ள சொல் இவை யல்லவோ சிறந்த ஸாதனம் ஆகும் என்கின்றார்.[1] இதனால்

1. यद्वेदाध्ययनं तथोपनिषदां साङ्ख्यस्य योगस्य च
 ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके ।
यत्प्रौढित्वमुदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं
 तच्चेदस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः ॥
(मालती. 1, 7)

அவர் இவையெல்லாம் படித்தவர் எனக் காண்பித்தனர். அதன் பின்னர் "தன் நூலைப் பலர் போற்ருது இகழ்கின்ருர். அவர்கள் அறியாதார். தன் நூலைப் போற்ற யாரோ ஒருவன் எங்கேயாவது எக்காலத்தாவது பிறப்பான் என்கின்றனர்.[1]

வேறு சிலர் "தன் நூலைப் போற்ருதான் மூடன் என்றும் போற்றுகிறவர் சிறந்தவர்" என்றும் வாச்சியமாகவே கூறுவதும் உண்டு. உதாரணமாகக் காளிதாஸன் மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் "பழையதெல்லாம் சிறந்தனவல்ல; புதியதெல்லாம் இழிந்ததுமல்ல; பெரியோர் ஆராய்ந்தே உண்மையை அறிகின்றனர்; மூடன் பிறர் கூறுவதையே கொள்கின்ருன்[2].

அன்றியும் தன் நூலின் சிறப்பைத் தானே நேரிற் கூறுவர். உதாரணமாக மாலதீமாதவத்தில் பவபூதி தன்னுடைய நூலில் சுவைகள் செறிந்தும், நாயிகை நாயகன் இவருடைய செயல்கள் அன்புமிகுதியால் மனோஹரமாயும் தன்னை யுயர்த்திக்

1. ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां
जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्नः ।
उत्पस्यते मम तु कोऽपि समानधर्मा
कालोह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥ (*ibid* 1, 6)

இங்குத் தன்னைக் குறிக்கும்போது नः எனப் பஹுவசனத்திற் கூறுவதும், தற்போது தனக்குச் சமானமானவன் ஒருவனுமில்லை என்ற குறிப்பும், பிற்காலத்தும் யாரோ ஒருவன் தனக்கு சமமாகப் பிறப்பான் என்பதைக் குறிக்க कोऽपि ஏகவசனப்ரயோகமும் நன்கு கவனித்தற்குரியன.

2. पुराणमित्येव न साधु सर्वं
न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् ।
सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते
मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः ॥ (मालवि. 1)

கூறியும் பிறரை இகழ்ந்து கூறியும், கதைகள் சித்திரமாயும் சொல்வழக்கு சிறந்தும் விளங்குகின்றன என்றனர்.[1]

சிலவிடத்து மறைபொருளாய்த் தன் நூலின் சிறப்பைக் கூறுவர்.[2]

மேலும் மூச்சு விடாமல் படிக்குமாறு ஸமாஸம் நிறைந்தனவும் பெரிய விருத்தங்களில் இணைக்கப்பட்டனவுமான செய்யுள்களைக் கூறுவர். அவ்வாறு உள்ள ச்லோகங்கள் பலவற்றை மாலதீமாதவத்திற் காணலாம். முதல் ச்லோகமே அவ்வாறு உள்ளது.[3] இளைஞராய் இருப்பவர் எல்லாக் கலைகளிலும் சிறந்தவளாய் ஒத்த அன்பு உடையவளாய் உள்ள மாது தனக்கு மனைவி ஆகவேண்டும் எனவும் அவளைத் தானே

1. भूम्ना रसानां गहनाः प्रयोगाः
सौहार्दहृद्यानि विचेष्टितानि ।
औद्धत्यमायोजितकामसूत्रं
चित्राः कथा वाचि विदग्धता च ॥ (मालती. 1, 4)

2. अहो उपन्यासशुद्धिः (*ibid* III.)
अन्य एवाक्षुण्णो कथाप्रकारः (*ibid* III)
अस्ति वा कुतश्चिदेवंभूतमद्भुतं विचित्ररमणीयोज्ज्वलं प्रकरणम्?
(*ibid* X)
सर्वतोमुखं वैदग्ध्यमक्षयश्च सुभाषितरत्नकोशः (*ibid* VIII)

3. सानन्दं नन्दिहस्ताहतमुरजरवाहूतकौमारबर्हि-
त्रासान्नासाग्ररन्ध्रं विशति फणिपतौ भोगसङ्कोचभाजि ।
गण्डोड्डीनालिमालामुखरितककुभस्ताण्डवे शूलपाणे-
र्वैनायक्यश्चिरं वो वदनविधुतयः पान्तु चीत्कारवत्यः ॥
இங்கு ஹாஸ்யரஸமும், அநுப்ராஸாலங்காரமும் நோக்கத்தக்கன. இவையும் கவியின் இளமைப்பருவத்தைக் காட்டும்.

நேரில் கண்டு தெளிந்து மணக்கவேண்டும் எனவும் நினைத்தலும் இயற்கையாதலின், முதலில் ஸம்போகச்ருங்காரம் கொண்டதும் காந்தர்வமணங்கொண்டதுமான நூலைத் தாம் இயற்றுவர். தமக்குத் தகுந்த மனையாள் கிடைக்காவிடின் இணையற்றவளை மணப்பதைக் காட்டிலும் தாம் இறப்போம் என்பர். உதாரண மாகக் காளிதாஸன் மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் மாளவிகைக்கு ந்ருத்யத்தில் உள்ள புலமையைப் பார்க்க அக்னிமித்ரனையே நியாயாதிபதியாகச் செய்தலும், 'ஒத்த அன்பு அற்றவரின் சம் போகமும் சிறந்ததன்று; ஒத்த அன்பு உள்ளவர் சம்போக மின்றி இறப்பினும் சிறந்தது[1] எனக் கூறுதலும் நோக்கத் தக்கது. ஒத்த அன்புடைய மனையாள் கிடைப்பதும், ஒத்த அன்புடைய கணவன் கிடைத்தலும், தவஞ் செய்து கடவுளின் அருளாலே யன்றி வேறொன்றாலும் நிகழாது என்பதைக் குறிக்க, அவரே குமாரஸம்பவத்தில் சிவபிரானையும் பார்வதி யையும் தவஞ் செய்வதாக வருணித்தல் அறியத் தக்கது. மாதவனும் மாலதியும் பிராம்மணர்களாய் இருப்பினும் ஒத்த அன்பு காரணங் கொண்டே காந்தர்வமுறையால் மணக்குமாறு பவபூதியும் செய்கின்றனர். அன்றியும் இளமைப் பருவத்தில் பழைய நூல்களைப் பின்பற்று புதிய நூலாய் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் வரலாம். மாளவிகாக்னிமித்ரம் மாலதீமாதவம் இவற்றின் வஸ்து ப்ராசீன கதையை ஒட்டியது அன்று.

தனக்கு முன்னர்ப் பெரியோர் கூறிய சொற்றொடர்களை அப்படியே வழங்குவது உண்டு. காளிதாஸன் மாளவிகாக்னி

1. अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
 समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।
 परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
 शरीरनाशोऽपि समानुरागयोः ॥

மித்ரத்திற் பலவிடத்தில் அவ்வாறு வழங்குகின்றான்.[1] அக்கருத்துக்களைத் தம் சொற்றொடர்களாற் கூறுதலும் உண்டு. இதனைப் பவபூதியின் மாலதீமாதவத்திற் காணலாம். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒத்த அன்பு வேண்டும் எனக் காளிதாஸன் பல்விடங்களிற் கூறுவதைப் பவபூதியுங் கூறினர்.[2] நாயகியின் மேல் பட்ட காற்று தன் மேல் படட்டும் என நாயகன் கூறுதலை மேகஸந்தேசத்திற்போல் மாலதீமாதவத்திலுங் காணலாம்.[3]

1. छेदो दंशस्य दाहो वा क्षतैर्वा रक्तमोक्षणम् ।
   एतानि दष्टमात्राणामायुषः प्रतिपत्तयः ॥ (मालविका. IV, 4)
   अनुरागोऽनुरागेण परीक्षितव्य इति सुजनवचनम् (*ibid* III)
   भ्रमरसम्बाधोऽस्तीति किं न वसन्तावतारसर्वस्वं नवचूतप्रसवोऽवतंसनीयः (*ibid* III)
   चन्दनं खलु मया पादुकापदेशेन दूषितम् (*ibid* V)
2. इतरेतरानुरागो हि दारकर्मणि परार्ध्यं मङ्गलम् [मालती. II.]
   अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
   समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।
   परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
   शरीरनाशोऽपि समानुरागयोः [मालविका. III.]
3. उन्मीलन्मुकुलकरालकुन्दकोश-
   प्रश्च्योतद्घनमकरन्दगन्धबन्धो ।
   तामीषत्प्रचलविलोचनां नताङ्गी-
   मालिङ्गन्पवन मम स्पृशाङ्गमेतत् ॥ (मालती. I 38)
   अथवा तदङ्गपरिवासशीतलं
   मयि किञ्चिदर्पय भवान्हि मे गतिः । (*ibid* IX 43)

மாலதீமாதவத்துள் ஒன்பதாம் அங்கத்தில் மேகத்தை மாதவன் தூதாக அனுப்புவதும், மாலதியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலும் மேகஸந்தேசத்தில் மேகத்தை யக்ஷன் தூதாக அனுப்புவதையும்,[1] விக்ரமோர்வசீயத்தில் புரூரவஸ் உர்வசியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலையும்[2] ஒத்திருக்கின்றன. மாலதியை எவ்வகையிலும் ஒத்த

भित्त्वा सद्यः किसलयपुटान्देवदारुद्रुमाणां
ये तत्क्षीरस्रुतिसुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ताः ।
आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाताः
पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥ [मेघ. II 46]

1. दैवात्पश्येर्जगति विचरन्निच्छया मत्प्रियां चेत्
आश्वास्यादौ तदनु कथयेर्माधवीयामवस्थाम् ।
आशातन्तुर्न च कथयतात्यन्तमुच्छेदनीयः
प्राणत्राणं कथमपि करोत्यायताक्ष्याः स एकः ॥ [मालती. IX 26]
तस्मिन्काले जलद यदि सा लब्धनिद्रासुखा स्यात्
अन्वास्यैनां स्तनितविमुखो याममात्रं सहस्व ।
माभूदस्याः प्रणयिनि मयि स्वप्नलब्धे कथञ्चित्
सद्यः कण्ठच्युतभुजलताग्रन्थि गाढोपगूढम् ॥ (मेघ. II 36)

2. भवद्भिः सर्वाङ्गप्रकृतिरमणीया कुलवधूः
इहस्थैर्दृष्टा वा विदितमथवास्याः किमभवत् ।
वयोवस्थां तस्याः शृणुत सुहृदो यत्र मदनः
प्रगल्भव्यापारश्चरति हृदि मुग्धश्च वपुषि ॥ (मालती. IX 29)
अपि दृष्टवानसि मम प्रियां वने
कथयामि ते तदुपलक्षणं शृणु ।
पृथुलोचना सहचरी यथैव ते
सुभगा तथैव खलु सापि वीक्ष्यते ॥ [विक्रम. IV 59]

பொருள்களை ஒரே இடத்தில் காணுதற்கு இல்லை என மாதவன் கூறுதல் யக்ஷனுடைய கூற்றை ஒத்திருக்கின்றது.[1] இரண்டாம் அங்கத்தில் மாலதியின் வர்ணனையும், சாகுந்தளத்து மூன்றாம் அங்கத்துள்ள சகுந்தலையின் வர்ணனையும் ஒத்திருக்கின்றன.[2] பல இடங்களில் பவபூதி பாணனை ஒத்திருத்தலும்[3] நோக்கத்தக்கது.

1. नवेषु लोध्रप्रसवेषु कान्तिर्दृशः कुरङ्गेषु गतं गजेषु ।
   लतासु नम्रत्वमिति प्रमथ्य व्यक्तं विभक्ता विपिने प्रिया मे ॥
   (मालती. IX 27)

   श्यामास्वङ्गं चकितहरिणीप्रेक्षणे दृष्टिपातं
   वक्त्रच्छायां शशिनि शिखिनां बर्हभारेषु केशान् ।
   उत्पश्यामि प्रतनुषु नदीवीचिषु भ्रूविलासान्
   हन्तैकस्मिन्क्वचिदपि न ते चण्डि सादृश्यमस्ति ॥ (मेघ. II 43)

2. परिपाण्डुपांसुलकपोलमाननं
   दधती मनोहरतरत्वमागता ।
   रमणीयजन्मनि जने परिभ्रमन्
   ललितो विधिर्विजयते हि मान्मथः ॥ [मालती. II 4]

   निकामं क्षामाङ्गी सरसकदलीगर्भसुभगा
   कलाशेषा मूर्तिः शशिन इव नेत्रोत्सवकरी ।
   अवस्थामापन्ना मदनदहनोद्दाहविधुरां
   इयं नः कल्याणी रमयति मनः कम्पयति च ॥ (*ibid* II, 3)

   क्षामक्षामकपोलमाननमुरः काठिन्यमुक्तस्तनं
   मध्यः क्लान्ततरः प्रकामविनतावंसौ छविः पाण्डुरा ।
   शोच्या च प्रियदर्शना च मदनक्लिष्टेयमालक्ष्यते
   पत्राणामिव शोषणेन मरुता स्पृष्टा लता माधवी ॥ (शाकु. III 8)

3. कल्याणान्तरावतंसा हि कल्याणसम्पदुपरिष्टाद्भवति [मालती IV]
   संपत् संपदमनुबध्नाति (कादम्बरी.)

இவற்றை யெல்லாம் நோக்கின், காளிதாஸனுடைய நூல்களில் குமாரஸம்பவம், மாளவிகாக்னிமித்ரம் இவ்விரண்டும், பவபூதியின் நூல்களுள் மாலதீமாதவமும் முன்னர் இயற்றப் பட்டன என்று கூறலாம்.

மனைவியுங் கணவனும் இல்லறவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு இருக்கும்போது, சிறிது காலம் இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்திருக்க நேரிடும். அப்போது கணவன் மனைவியையும், மனைவி கணவனையும் நினைந்துக்கொண்டே இருத்தல் கூடும். பிரிவுத்துயரத்தால் யாரையேனும் தூதாக அனுப்பலாம். இவ்வாறு மேகஸந்தேசத்தில் யக்ஷன் மேகத்தைத் தூதாக அனுப்புவதைக் காணலாம்.

சில வேளை கணவன் தன்னை விட்டு வேறு ஒரு கன்னிகையை விரும்புதலைக் கண்டு, மனைவி அவனது விருப்பத்திற்கு இணங்கவும் இணங்கலாம். இதனை விக்ரமோர்வசீயத்திற் காணலாம்[1]

இவ்விரண்டு வகையுள் முன்னர்க் கூறப்பட்டதில் மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் ஒத்த அன்பு இருக்கும்; பின்னர்க் கூறப் பட்டதில் தலைவனுக்குக் கணிகையிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு இருக்குமோ, அவ்வளவு அன்பு அவட்கு அவனிடம் இராது.

இக்காரணம் பற்றி மேகஸந்தேசமும் விக்ரமோர்வசீயமும் காளிதாஸன் நடுவயதிற் செய்யப்பட்ட நூல்கள் ஆகலாம்.

சிலர் ஸம்போகசிருங்காரம் விப்ரலம்பசிருங்காரம் இவற்றில் ஈடுபட்ட பின்னர் வீரச்சுவையில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கலாம்[2]. தானே கட்டிய கதைகளை விட்டு முன்னோர் கொண்ட

1. अद्य प्रभृति आर्यपुत्रो यां स्त्रियं कामयते, या आर्यपुत्रसमागमप्रणयिनी तया सहाप्रतिबन्धेन वर्तितव्यम् [विक्रम. III]
2. *Cf.* महावीरचरितम्

கதைகளைப் பின்பற்றலாம். தன் நூலுக்குச் சிறப்பு தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தால் மாத்திரம் இல்லை; முன்னோரின் கதைகளைப் பின்பற்றினமையாலும், சபையோரின் புலமையாலும் எனவும் எண்ணலாம்[1]. இவற்றைக்கொண்டு மஹாவீரசரிதம் பவபூதியின் நடுவயதில் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

சிறிது வயதாய பின்னர் மக்கட்பேறு ஒருவனுக்கு இல்லையேல் அதனையே மனைவியும் கணவனும் நினைத்தல் கூடும்[2]. அதற்காக வ்ரதங்களைக் கைப்பற்றுதல் கூடும்.[3] மகனில்லாது இறப்

1. *Cf.* वश्यवाचः कवेर्वाक्यं सा च रामाश्रया कथा ।
   लब्धश्च वाक्यनिष्यन्दनिष्पेषनिकषो जनः ॥ (महावीर. I 4)
2. नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।
   न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ (रघु. I 66)
   लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवम् ।
   सन्ततिः शुद्धवंश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ (*ibid* 1, 69)
   अहो दुष्यन्तस्य संशयमारूढाः पिण्डभाजः । कुतः
   अस्मात्परं बत यथाश्रुति सम्भृतानि
   को नः कुले निवपनानि नियच्छतीति ।
   नूनं प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्तं
   धौताश्रुशेषमुदकं पितरः पिबन्ति ॥ [शाकु. VI, 25]
3. ஒரு பேரரசன் தன் மனைவியோடு பசுவிற்கு உபசர்யை செய்தலை ரகுவம்சத்திற் காணலாம்.

Cf. आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दंशनिवारणैश्च ।
अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् (रघु. II 5)
प्रदक्षिणीकृत्य पयस्विनीं तां सुदक्षिणा साक्षतपात्रहस्ता ।
प्रणम्य चानर्च विशालमस्याः शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थसिद्धेः ॥ (*ibid* II 21)

பின் நல்ல உலகத்திற் செல்ல முடியாதே என்று வருந்தக் கூடும். இல்லறத்தில் பற்றற்று இருத்தலுங் கூடும்.[1] மகன் பிறந்த பிறகு, அவனுக்குத் தக்க வயது வந்த பின்னர், தாம் வானப்ரஸ்தர்கள் ஆதல் கூடும்;[2] கணவன் ஸந்நியாஸியும் ஆகலாம்;[3] தான் ஜீவன்முக்தனாய்த் தனக்குப் பின்னர் பிறப்பு வேண்டாம் எனக் கடவுளை வேண்டுதலுங் கூடும்.[4] ஸபையோர்கள் ஒவ்வொருவரையும் வித்வானாக நினைத்தலுங் கூடும்.[5] அப்போது மூச்சுவிடாமற் சொல்லப்படும் பெரிய விருத்தத்தில்

1. जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्ममनातुरः ।
   अगृध्नुराददे सोऽर्थमसक्तः सुखमन्वभूत् ॥ (*ibid* I 21)

2. अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि सूनवे
   नृपतिककुदं दत्त्वा यूने सितातपवारणम् ।
   मुनिवनतरुच्छायां देव्या तया सह शिश्रिये
   गलितवयसामिक्ष्वाकूणामिदं हि कुलव्रतम् ॥ [रघु. 3, 70]

3. अथ वीक्ष्य रघुः प्रतिष्ठितं
   प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ।
   विषयेषु विनाशधर्मसु
   त्रिदिवस्थेष्वपि निस्पृहोऽभवत् ॥ (*ibid* VIII 10)

4. ममापि च क्षपयतु नीललोहितः
   पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ शाकु. (VII 35)

5. आ परितोषाद्विदुषां
   न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।
   बलवदपि शिक्षितानाम्
   आत्मन्यप्रत्ययं चेतः ॥ (*ibid* I 2)

இணைக்கப்பட்ட ச்லோகங்களையும் நீண்ட ஸமாஸங்களைக் கொண்ட சொற்களையும் வழங்க இடன் இராது.[1]

இவற்றைக்கொண்டு ரகுவம்சமும் சாகுந்தளமும் காளிதாஸன் இயற்றிய நூல்களுள் இறுதிநூல்களாய் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறலாம்.[2]

உத்தரராமசரிதத்தில் அங்கிச்சுவை கருணமாதலானும் முதற்செய்யுளில் முன்னுள்ள கவிகளுக்கு வணக்கம் கூறும் முறையாலும்[3] இறுதிச்செய்யுளில் புதர்கள் தன் நூலை கௌரவப் படுத்தட்டும் எனக் கூறினமையாலும்,[4] நீண்ட ஸமாஸங்கள்

1. ரகுவம்சமே காளிதாஸனின் முதல் காவ்யம் என டாக்டர் குன்ஹன்ராஜா கூறுவது எனக்கு உடன்பாடு இன்று (Annals of Oriental Research Vol. VI 1941—2.)
2. *Cf.* प्रसन्नादिक्पांसुविविक्तवातम् [कुमा. 1, 33]
   दिशः प्रसेदुर्मरुतो ववुः सुखाः [रघु. 3, 14]
3. इदं कविभ्यः पूर्वेभ्यो नमोवाकं प्रशास्महे ।
   विन्देम देवतां वाचममृतामात्मनः कलाम् ॥ [उत्तम. I, 1]
4. तामेतां परिभावयन्त्वभिनयैर्विन्यस्तरूपां बुधाः ।
   शब्दब्रह्मविदः कवेः परिणतां प्राज्ञस्य वाणीमिमाम् ॥
   (*ibid* VII 20)
   பவபூதிக்கு மாலதீமாதவம் இயற்றும்போது உள்ள ஔத்தத்யம் உத்தரராமசரிதம் எழுதும்போது இல்லை எனினும், அவரது அஹங்காரம் முற்றிலும் மறைந்தது எனக் கூறுதற்கு இடன் இல்லை. அதற்குச் சான்று இச்செய்யுளில் உள்ள शब्दब्रह्मविदः, परिणतां, प्राज्ञस्य என்ற சொற்களாகும். பிரும்மத்தை அறிந்தேன் எனக் கூறுகின்றவன் பிரும்மத்தை அறியவில்லை என்றும் பிரும்மத்தை அறியேன் எனக் கூறுகின்றவன் பிரும்மத்தை அறிந்திருத்தல் கூடும் என்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் எனக் கேனோபநிஷத் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது.

பெரும்பாலும் இல்லாமையானும்,[1] அதனைப் பவபூதி இறுதியில் இயற்றினர் என்னலாம்.

1. यथेन्दावानन्दं व्रजति समुपोढे कुमुदिनी
तथैवास्मिन्दृष्टिर्मम कलहकामः पुनरयम् । (उत्तम. V, 26)
पौलस्त्यस्य जटायुषा विघटितः कार्ष्णायसोऽयं रथः
ते चैते पुरतः पिशाचवदनाः कङ्कालशेषाः खराः ॥ (*ibid* III. 43)

அத்தியாயம் 53

பத்யகாவ்யங்கள்

காவ்யம் என்ற சொல் ச்ரவ்யகாவ்யத்தைக் குறிக்கும் என்பதும், இராமாயணமே ஆதிகாவ்யம் என்பதும், மஹாபாரதம் அதற்குப் பின்னருள்ள காவ்யம் என்பதும் முன்னரே கூறப்பட்டன.[1]

மஹாபாஷ்யத்திற் குறிக்கப்பட்ட வாரருசம் காவ்யம்[2] என்பது பத்யமயமானதா, கத்யமயமானதா என அறிதற்கு இயலவில்லை. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் கர்நர் நாஸிக் என்ற இடத்தில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களும் கத்யமாய் இருக்கின்றன எனக் கூறுவர். கி. பி. 473இல் தசபுரத்தில் தேவாலயத்தின் ப்ரதிஷ்டாகாலத்தில் அதன் ப்ரசம்ஸையாக வத்ஸபட்டி ஒரு காவ்யம் இயற்றினர் என்றும், அதனைப் படித்தால் அவர் காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்தவர் என்பது அறியப்படும் என்றுங் கூறுவர்.

தற்போது காணப்படும் பத்யகாவ்யங்களுள் முதன்மையன காளிதாஸன் இயற்றிய ருதுஸம்ஹாரம்[3] குமாரஸம்பவம்[4], மேகஸந்தேசம்[5], ரகுவம்சம்[6] இவையா, அல்லது அச்வகோஷன்

1. அத்யாயம் 47.
2. वाररुचं काव्यम्
3. ऋतुसंहारम्

   ருதுஸம்ஹாரம் ஏனைய மூன்றனையும் இயற்றிய காளிதாஸனே இயற்றினனு, இல்லையா என்பது பின்னர் ஆராயப்படும்.
4. कुमारसम्भवम्
5. मेघसन्देशम्
6. रघुवंशम्

இயற்றிய ஸௌந்தராநந்தம்[1] புத்தசரிதம்[2] இவையா என்பதில் கொள்கை வேறுபாடுகள் உள.

மாக்டானலும் அவரைப் பின்பற்றியவரும் அச்வ கோஷனே முற்பட்டவன் எனக் கூறுவர். அதற்குக் காரணங் கள் ஆவன:—

(1) அச்வகோஷன் கனிஷ்கனின் ஸமகாலீனன் எனப் பௌத்தர்களுள் ப்ரஸித்தி உளது[3]. (2) அவன் இயற்றிய புத்தசரிதம் கி. பி. 414—421 காலத்தில் சீனபாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது: ஆகலின் கி. பி. 400க்கு முற்பட்டே அவன் இருந்திருத்தல் கூடும். (3) காளிதாஸன் கி. பி. 400க்குப் பிற்பட்டவன் எனக் கூறுதல் இயலாதே யன்றி, அதற்கு முற் பட்டவன் எனக் கூறச் சான்று ஒன்றும் இல்லை.

காளிதாஸனே முற்பட்டவன் எனக் கூறுவோர் கொண்ட காரணங்கள் ஆவன:—

(1) காளிதாஸன் தன் கருத்துக்களை அச்வகோஷனிட மிருந்து கொள்ளுதல் தகாது (2) காளிதாஸன் கி. மு. 56இல் இருந்தான் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள.

அவ்விருவருள் யார் முன்னிருப்பினும் யார் பின்னிருப்பி னும், அவ்விருவருடைய நூல்களினும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் மிக உள.[4]

1. सौन्दरानन्दम्
2. बुद्धचरितम्
3. புத்தன் நாட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும்போதும், அஜன் இந்து மதியை மணந்துகொண்டு பட்டணத்தில் நுழையும்போதும் வருணிக்கப்பட்ட பெண்டிர்செயல்கள் ஒத்துள்ளன.
4. वातायनेभ्यस्तु विनिस्सृतानि परस्परोपासितकुण्डलानि ।
स्त्रीणां विरेजुर्मुखपङ्कजानि सक्तानि हर्म्येष्विव पङ्कजानि ॥ [बुद्ध.]

அத்தியாயம் 53

காளிதாஸனின் காலம்.—கி. மு. 56இல் சகர்களை வெருட்டிச் சகத்தை ஸ்தாபித்த ஒரு விக்ரமாதித்யனுடைய ஸபையில் காளிதாஸன் இருந்தான். ஆகலின் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டே அவனுடைய காலம் என்பர் ஸர் வில்லியம் ஜோன்ஸ்[1]. அவரது கொள்கையைக் கொண்டு வேறு சில காரணங்களையுங் கூறுவர் சிலர்[2]. அவையாவன :—

(1) மஹாபாஷ்யத்தில் புஷ்யமித்ரஸபை எனப் பதஞ்சலி கூறியிருக்கின்றனர்; மாளவிகாக்நிமித்ரத்து நாயகனாகிய அக்னிமித்ரன் அவனது புதல்வனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

(2) ரகுவம்சம் குமாரஸம்பவம் இவற்றுள் வருணிக்கப்பட்டிருக்கும் யவனர் பாரஸீகர் காம்போஜர் முதலியோருடைய செயல்கள் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டடன ஆகும்.

(3) ஜானகீஹரணத்தை நன்கு படித்தால் அதனுடைய ஆசிரியரான குமாரதாஸன் காளிதாஸனுக்குப் பிற்பட்டவன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

तासां मुखैरासवगन्धगर्भैर्व्याप्तान्तराः सान्द्रकुतूहलानाम् ।
विलोलनेत्रभ्रमरैर्गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इवासन् ॥ (रघु.)

மேகதூதத்திலும் புத்தசரிதத்திலும் ஒருவகைப்பட்ட கருத்து உளது.

कस्यैकान्तं सुखमुपनतं दुःखमेकान्ततो वा
नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण ॥ [मेघ.]

द्वन्द्वानि सर्वस्य यतः प्रसक्तान्यलाभलाभप्रभृतीनि लोके ।
अतोऽपि नैकान्तसुखोऽस्ति कश्चिन्नैकान्तदुःखः पुरुषः पृथिव्याम्
[बुद्ध.]

1. Sir William Jones.
2. Kalidasa–His Period, Personality, Poetry by K. S. Ramaswami Sastri pp. 36—80.

(4) காளிதாஸன் கிரேக்ஜ்யோதிச்சாஸ்த்திரத்தை ஆர்ய படீயத்திலிருந்துதான் கற்றிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. கிரேக்கருக்கு ஆசிரியரான எகிப்த்தேசீயரிடமிருந்தும் அறிந்திருத்தல் கூடும்.

(5) தற்போது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் கி. பி. 300ஐச் சேர்ந்தவாகலின், பாஸருக்குப் பிற்பட்ட காளிதாஸன் கி. பி. 400இல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்ற டாக்டர் கீத்தின் கொள்கை பொருந்தாது; ஏனெனில் தற்போது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் காளிதாஸனாற் குறிக்கப்பட்ட பாஸனின் நாடகங்கள் இல்லை. இந்த பாஸன் பிற்காலத்தில் கேரள தேசத்தில் இருந்த ஒரு கவி ஆதல் வேண்டும்.

அக்னிமித்ரன் காலத்தே காளிதாஸன் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதற்கு டாக்டர் குன்ஹன்ராஜா மூன்று காரணங்கள் கூறுவர். அவையாவன :—[1]

(1) மாளவிகாக்னிமித்ரத்தின் பரதவாக்கியத்தில் அக்னிமித்திரனைக் குறித்தல்.

(2) புஷ்யமித்ரனின் யாகத்திற்காக வஸுமித்ரன் குதிரைக்குப் பின்னர் சென்றதாக மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் கூறப்பட்டதும் திலீபனின் யாகத்திற்காகக் குதிரைக்குப் பின்னர் ரகு சென்றதாக ரகுவம்சத்திற் கூறப்பட்டதும் ஒத்திருத்தல்.

(3) விதிசையை இராஜதானியாக மேகசந்தேசத்திற் கூறியிருத்தல்.

காளிதாஸனின் காலம் கி. பி. 400க்குப் பின்னர் இல்லை என மாக்டானேல் கூறுவர்.

நான்காம் நூற்றுண்டில் ஹரிஷேணன் இயற்றிய ப்ரசஸ்தியும் வீரஸேனன் இயற்றிய சாஸனமும் காளிதாஸனின் ரீதியை

1. Anuals of Oriental Research Vol. II Part I,

ஒட்டி உள்ளன. கி. பி. 473இல் வத்ஸபட்டி எழுதிய காவ்யத்தைப் படிப்பின், அவன் காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்திருக்கவேண்டும் என அறிதல் கூடும்.

காளிதாஸன் கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டில் இருந்தான் என்ற மோக்ஷமூலர்கொள்கை சாஸனச்சான்றுல் தவறென உணர்த்தப்பட்டது என முன்னரே கூறப்பட்டது. அவரது கொள்கையை டாக்டர் பண்டார்க்கார்[1], பதாகா[2], டாக்டர் பௌ தாஜி[3] முதலியோர் பின்பற்றுவர். அவனது காலம் கி. பி. 250 என லாஸ்ஸேனும்[4], கி. பி. 470 என வில்போர்ட்[5], வில்ஸன்[6] முதலியோரும், கி. பி. 11 நூ. என பேண்ட்லியும்[7] கொள்ளுகின்றனர். ஸ்கந்தன்[8], குமாரன்[9], என்ற பெயர்கள் ரகுவம்சத்தில் வழங்கப்பட்டமையாலும், அவை ஸ்கந்தகுப்தன் குமாரகுப்தன் இவரைக் குறிப்பால் உணர்த்துதல் தகுமாதலானும், சாலிகோப்ய:[10] என்ற சொல்லும் குப்தர்களைக் குறிப்பால் உணர்த்துமாகலானும், காளிதாஸன் குப்தர்களுடைய காலத்தில் இருந்தனன் எனக் கீத் முதலியோர் கொள்வர். அச்செய்யுள்களில் அச்சொற்கள் அவ்வாறு குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன எனக் கொள்ளுதல் அந்நூல் போகும் நடைக்கு ஒத்ததன்று.

1. Dr. Bhandarkar.
2. K. B. Pathaka.
3. Dr. Bhau Daji.
4. Prof. Lassen.
5. Col. Wilford.
6. H. H. Wilson.
7. Bentley.
8. स्कन्दस्य मातुः पयसां रसज्ञः (रघु. II 36)
9. हरेः कुमारोऽपि कुमारविक्रमः . . . (*ibid* III 55)
10. आकुमारकथोद्घातं शालिगोप्यो जगुर्यशः (*ibid* IV 20)

காளிதாஸனின் இருப்பிடம்.—காளிதாஸன் எங்குப் பிறந்து வளர்ந்தான் எனவும் எங்குத் தன் ஆயுளைக் கழித்தான் எனவும் வெளிப்படையாய் ஒருவருங் கூறவில்லை. அவன் சிறப்பாக வருணித்த இடங்களிலிருந்து அவற்றைச் சிலர் ஊஹிக்கின்றனர்.

ரகுவம்சத்தில் வருணிக்கப்பட்ட வஸிஷ்டாச்ரமமும்,[1] ஸிந்துநதியும்,[2] காச்மீரத்தில் உள்ளன. குமுதநாகன்[3], நீலமதம் என்ற நூலில் நாகர்களுள் ஒருவனாகக் கூறப்பட்டான். சாகுந்தளத்தில் வருணிக்கப்பட்ட ஸோமதீர்த்தம்,[4] அப்ஸரஸ் தீர்த்தம்[5] இவையெல்லாம் அங்கே உள்ளன. குமாரஸம்பவத்திற் கூறப்பட்ட கௌரீசிகரமும்,[6] அங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஸப்தர்ஷி

1. अथाभ्यर्च्य विधातारं प्रयतौ पुत्रकाम्यया ।
   तौ दम्पती वसिष्ठस्य गुरोर्जग्मतुराश्रमम् ॥ (रघु. I 35)
   गङ्गाप्रपातान्तविरूढशष्पं गौरीगुरोर्गह्वरमाविवेश । (*ibid* II 26)
   अमुं पुरः पश्यसि देवदारुं पुत्रीकृतोऽसौ वृषभध्वजेन ॥
   (*ibid* III 36)
2. विनीताध्वश्रमास्तस्य सिन्धुतीरविचेष्टनैः । (*ibid* IV 67)
   (सिन्धुर्नाम काश्मीरदेशेषु कश्चिन्नदविशेषः मल्लिनाथः)
3. **नागेन** लौल्यात्**कुमुदेन** नूनमुपात्तमन्तर्ह्रदवासिना तत् ।
   (*ibid* XVI 76)
4. इदानीमेव दुहितरं शकुन्तलामतिथिसत्काराय नियुज्य दैवमस्याः प्रतिकूलं शमयितुं **सोमतीर्थं** गतः [शाकु. I]
5. स्त्रीसंस्थानं **चाप्सरस्तीर्थ**मारादुत्क्षिप्यैनां ज्योतिरेकं जगाम ।
   (*ibid* V)
6. प्रजासु पश्चात्प्रथितं तदाख्यया जगाम **गौरीशिखरं** शिखण्डिमत् ।
   [कुमा. V 7]

தீர்த்தமும்[1] ஆங்கே உள. மேகஸந்தேசத்தில் உஜ்ஜயினி விரிவாய் வருணிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின் காளிதாஸன் பிறந்து வளர்ந்தவிடம் காச்மீரம் என்பதும், அவனுடைய ஆயுளைக் கழித்தவிடம் உஜ்ஜயினி என்பதும் அறியப்படும்.[2]

காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்.—ஒப்பற்ற பிரதிபையைக் கொண்டு வடமொழியில் நூல்கள் இயற்றிய மஹாகவிகள் இருவரோ மூவரோ ஐவரோ அறுவரோ தான் எனவும் அவருள் காளிதாஸன் முதல் ஆனவன் எனவும்[3] ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுவர். தான் ஒன்றைக் கண்டு அநுபவிக்குமாறு, தன் நூலைப்படித்துப் பிறரும் அவ்வாறே அநுபவிக்குமாறு செய்யக் கூடிய நூலியற்றுஞ்சக்தியே ப்ரதிபை என்னலாம். அதனைக் கொண்டே குமாரஸம்பவத்தில் உலகத்திற்குத் தாய்தந்தையரின் ஸம்போகத்தைக் கிராம்யமாகாது எல்லோரும் போற்றுமாறு காளிதாஸன் வருணித்தனன் என்றும்,[4] பார்வதியை ஒன்று, மூன்று, ஏழு இந்த ஸர்க்கங்களில் வெவ்வேறு வகையில் வருணித்து புதிது புதிதாகத் தோன்றுமாறு செய்தனன் என்றும்,[5]

1. सप्तर्षिहस्तावचितावशेषाणि ... (*ibid* I 16)
2. இதனைப்பற்றி விரிவாய் 'The birth-place of Kalidasa by by Pandit Lachhmi Dhar Kalla' என்ற நூலிற் பார்க்கவும்.
3. अस्मिन्नतिविचित्रकविपरम्परावाहिनि संसारे कालिदासप्रभृतयो द्वित्राः पञ्चषा वा महाकवयो गण्यन्ते (ध्वन्या. I 6)
4. महाकवीनामप्युत्तमदेवताविषयप्रसिद्धसंभोगशृङ्गारनिबन्धनाद्यनौचित्यं शक्तितिरस्कृतं ग्राम्यत्वेन न प्रतिभासते, यथा कुमारसम्भवे देवीसम्भोगवर्णनम् (*ibid* III 6)
5. अवस्थाभेदान्नवत्वं यथा—भगवती पार्वती कुमारसम्भवे 'सर्वोपमाद्रव्यसमुच्चयेन ... इत्यादिभिः .... तां प्राङ्मुखीं तत्र निवेश्य तन्वीम्' इत्याद्युक्तिभिर्नवेनैव प्रकारेण निरूपितसौष्ठवा (*ibid* IV)

அசேதனவஸ்துவிருத்தாந்தத்தையும் சுவை சொரியுமாறு வருணிக்கலாம் என விக்ரமோர்வசீயத்திற் காட்டினன் என்றும்[1], சுவையில் ஈடுபட்டு ஸ்வபாவோக்தி முதலிய அணிகளைச் சுவைக்கு அங்கமாகவே இருக்குமாறு சாகுந்தளம், மேகஸந்தேசம் முதலிய நூல்களில் வருணிக்கின்றனன் என்றும்[2] ஆனந்தவர்த்தனர் கூறியுள்ளார். பிற்காலத்தோரும் காளிதாஸனுக்கு ஒப்பான கவி இல்லை என்பதை ஒரு ச்லோகத்திற்[3] கூறியுள்ளார்.

காளிதாஸன் இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை நன்கு அநுபவித்து அவ்விருநூல்களின் ஆசிரியர்களான வால்மீகி வ்யாஸர் இவரை வெல்லவேண்டும் என இளமைப்பருவத்தில் எண்ணங்கொண்டனன் என்பது அவனுடைய நூல்களையும் அவர்களுடைய நூல்களையும் அடிக்கடி படித்தலால் விளங்கும். குமாரஸம்பவத்து முதல் ஸர்க்கத்தில் பார்வதியின் வருணனையில் இதனைக் காணலாம். ஸீதையின் தொடைகள்

1. महतः काव्यप्रबन्धस्य रसनिधानभूतस्य नीरसत्वमभिहितं स्यात्
   यथा 'तरङ्गभ्रूभङ्गा' 'तन्वी ....' (*ibid* II 6)
2. रसबन्धेषु अत्यादृतमनाः कविर्यमलङ्कारं तदङ्गतया विवक्षति यथा
   'चलापाङ्गां .... [शाकु. I]
   ....परं रसपुष्टये निर्वोढुमिष्टमपि यत्नादङ्गत्वेन प्रत्यवेक्ष्यते यथा
   श्यामास्वङ्गं ....' (मेघ. II) (*ibid.* II 20—)
3. पुरा कवीनां गणनाप्रसङ्गे
   कनिष्ठिकाधिष्ठितकालिदासा ।
   अद्यापि तत्तुल्यकवेरभावात्
   अनामिका सार्थवती बभूव ॥

யானையின் கையினை ஒத்தன என இராவணன்முகமாகவும், கதளீகாண்டத்தினை ஒத்தன என இராமன்முகமாகவும் வால்மீகியும், சகுந்தலையின் தொடைகள் யானையின் கைகளை யொத்தன என மஹாபாரதத்தில் வியாஸரும் கூறியிருக்க, அவ்விரண்டும் பார்வதிதொடைகளுக்கு ஒப்பாகா எனக் காளிதாஸன் கூறுகின்றான்.[1] பார்வதியின் வர்ணனையையும், மஹாபாரதத்தில் சகுந்தலையின் வர்ணனையையும் ஒத்து நோக்கினும் இச்செய்தி நன்கு விளங்கும்.

1. ऊरू करिकरोपमौ (रामा. अर. 46, 19)
   कदलीकाण्डसदृशौ . . .
      कदल्या संवृतावुभौ ।
   ऊरू पश्यामि ते देवि
      नासि शक्ता निगूहितुम् ॥ (*ibid* 62, 4)
   जघनं सविशालं वै
      ऊरू करिकरोपमौ । [महा. आदि. 97, 8]
   नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वात्
      एकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः ।
   लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं
      जातास्तदूर्वोरुपमानबाह्याः ॥ (कुमा. 1. 36)

   இராவணன் ஸீதையின் தொடைகளைக் கண்ணுற்று கண்டு அவற்றை யானையின் கைக்கு ஒப்பிடுமிடத்தும், இராமன் ஸ்பர்சத்தால் அவற்றை உணர்ந்து கதளீகாண்டத்திற்கு ஒப்பிடுமிடத்தும் ஔசித்யத்தை நோக்குக. இவைத்த யானையின் கைக்கும் செழிப்பற்ற கதளிக்கும் ஒப்பிடுதல் தகாது; ஆகலின் கரி என்பதற்குப் பிரதியாக கரீந்த்ரன் எனவும், கதளீ என்பதற்குப் பிரதியாக கதளீவிசேஷம் எனவும் வால்மீகி கூறியிருக்க வேண்டும் எனவும் காளிதாஸன் குறிக்கின்றானோ எனத் தோன்றுகின்றது.

உபமாலங்காரத்திற் காளிதாஸன் சிறந்தவன் எனப் பெரியோர் கூறுவர். ஓர் உபமானத்தைக் கூற, அது சிறிது பொருந்தாது இருப்பின், அப்போது பொருந்திய மற்றோர் உபமானத்தை அவர் கூறுதல் அவர்க்குப் பெருஞ்சிறப்பைத் தருகின்றது.[1] அன்றியும் உவமை வ்யங்கியமாய்த் தோன்றும் படி பல்வகை நெறியை அவர் ஆளுதலுஞ் சிறப்பைத் தருகின்றது.[2] மேலும் குமாரஸம்பவத்தில் அவர் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் ரகுவம்சத்தில் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் சிறிது மாறுபாடு உளது. குமாரஸம்பவத்திற் சில பொருள்களுக்கு இயற்கைப்பொருள்களுள் ஒன்றும் உபமானம் ஆகாது என்றும்,[3] சிலவற்றிற்குச் செயற்கைப் பொருளே உபமானம் ஆகலாம் என்றும்[4] அவர் காட்டியுள்ளார். சிலவிடத்து வாச்சியமாய் ஸந்தேஹத்தைக் கூறி,

1. तं हंसमालाश्शरदीव गङ्गां महौषधिं नक्तमिवात्मभासः ।
   स्थिरोपदेशामुपदेशकाले प्रपेदिरे प्राक्तनजन्मविद्याः ॥
   (कुमा. 1, 30)
2. सा राजहंसैरिव सन्नताङ्गी गतेषु लीलाञ्चितविक्रमेषु ।
   व्यनीयत प्रत्युपदेशलुब्धैरादित्सुभिर्नूपुरशिञ्जितानि ॥ (*ibid* 1, 34)
3. नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वात्
   एकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः ।
   लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं
   जातास्तदूर्वोरुपमानबाह्याः ॥ [कुमा. 1, 36]
4. पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्यात्
   मुक्ताफलं वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।
   ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्याः
   ताम्रोष्ठपर्यस्तरुचः स्मितस्य ॥ (*ibid* 1, 44)

வியங்கியமாய் உவமையை உணர்த்துவர்.[1] ரகுவம்சத்தில் உலகத்தில் இயற்கையாய் உள்ள பொருள்களையே உவமானமாகக் கூறுவர்.[2] சிலவிடத்து ப்ரதிவஸ்தூபமையையே வழங்குவர்.[7]

அவர் கலைகளிற் பேரறிவு வாய்ந்தவர். ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் ஈடுபட்டவர் என முன்னரே உணர்த்தப் பட்டது. காவியச்சுவையை அனுபவிக்கும் ரஸிகருள் அவர் எவ்வாறு சிறந்தவரோ, அவ்வாறே வாய்ப்பாட்டு, வேணு, வீணை, முரஜம், நாட்யம் இவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் எனக் கூறலாம். வாயாற்பாடும் கின்னரர்க்கு ஹிமவான் வேணு கானம் செய்கின்றனன் என அவர் கூறுவதும்,[3] அக்னி வர்ணன் அடிக்கடி வீணையை மடியில் வைத்திருந்தனன்

1. प्रवातनीलोत्पलनिर्विशेषम्
   अधीरविप्रेक्षितमायताक्ष्या ।
   तया गृहीतं नु मृगाङ्गनाभ्यः
   ततो गृहीतं नु मृगाङ्गनाभिः ॥ (*ibid* 1, 46)
2. तस्य प्रसह्य हृदयं किल शोकशङ्कुः
   प्लक्षप्ररोह इव सौधतलं बिभेद ॥ [रघु. 8, 23]
   सर्वासु मातृष्वपि वत्सलत्वात्
   स निर्विशेषप्रतिपत्तिरासीत् ।
   षडाननापीतपयोधरासु
   नेता चमूनामिव कृत्तिकासु ॥ (*ibid* 14, 22)
3. यः पूरयन्कीचकरन्ध्रभागान्
   दरीमुखोत्थेन समीरणेन ।
   उद्गास्यतामिच्छति किन्नराणां
   तानप्रदायित्वमिवोपगन्तुम् ॥ [कुमा. 1, 8]

எனவும்[1] வீணையையும் வேணுவையும் வாசிக்கும் பெண்டிர் அவனைமயக்கினர்[2] எனவும் அவர் கூறுவதும், மாளவிகாக்னி மித்ரத்தில் மாளவிகையின் நாட்யமும் அதனைப் பற்றி பரிவ்ராஜிகை போற்றிக் கூறுதலும் நோக்கத்தக்கன.[3] குகையில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட மேகத்தின் ஒலி முரஜவொலியை ஒத்திருக்கும்[4] என்றனர். சித்திரம் எழுதுவதிலும் அவர்க்குப் புலமை உண்டு என்பது மேகஸந்தேசத்திலிருந்து விளங்கும். கலைகளிற் போற் சாஸ்திரங்களிலும் அவர் பேரறிவு வாய்ந்தவர்.

1. अङ्कमङ्कपरिवर्तनोचिते
   तस्य निन्यतुरशून्यतामुभे ।
   वल्लकी च हृदयङ्गमस्वना
   वल्गुवागपि च वामलोचना ॥ [रघु. 19, 13]
2. वेणुना रशनपीडिताधरा
   वीणया नखपदाङ्कितोरवः ।
   शिल्पकार्य उभयेन वेजिताः
   तं विजिह्मनयना व्यलोभयन् ॥ (*ibid* 19, 35)
3. अङ्गैरन्तर्निहितवचनैः सूचितः सम्यगर्थः
   पादन्यासो लयमनुगतस्तन्मयत्वं रसेषु ।
   शाखायोनिर्मृदुरभिनयस्तद्विकल्पानुवृत्तौ
   भावो भावं नुदति विषयाद्रागबन्धः स एव ॥ [मालवि. II 8]
4. शब्दायन्ते मधुरमनिलैः कीचकाः पूर्यमाणाः
   संरक्ताभिस्त्रिपुरविजयो गीयते किन्नरीभिः ।
   निर्ह्रादी ते मुरज इव चेत्कन्दरेषु ध्वनिः स्यात्
   सङ्गीतार्थो ननु पशुपतेस्तत्र भावी समस्तः ॥ (मघ. 1, 58)

அத்தியாயம் 53

பொதுமக்களைப்போல் காளிதாஸனும் இளமையில் தானே பேரறிஞன், பிறரெல்லாம் அறிவிலியர் எனவும்[1], முதுமையில் தனது சிற்றறிவை உணர்ந்து எல்லோரையும் அறிவுடையர் எனவும்[2] நினைத்தனன் என்பது அறியப்படும்.

காளிதாஸன் தன் நூல்களிலிருந்து இல்லறத்தில் உள்ள வர்க்குப் பலவற்றை அறிவிக்கின்றான். அவை ஆவன :—

கணவனும் மனைவியும் பார்வதி பரமசிவன் போன்றும் ஸுதக்ஷிணை திலீபன் போன்றும் மனமொத்து வாழவேண்டும் என்பதும், அப்போது தான் அவ்விருவரும் ஸ்கந்தன், ரகு இவர் போன்ற சிறந்த மக்களைப் பிறப்பிப்பார்கள் என்பதும், அவ்விருவரும் தர்மத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதும், கணவன் தான் கொண்டதும் தேடியதும் ஆன பொருள்களெல்லாம் ஹிமாலயம், ரகு இவ்விருவர் போன்று பிறர்க்கே பயன்படு மாறு செய்யவேண்டும் என்பதும், மகன் தகுந்த வயது வந்த வுடன் பெற்றோர் இருவரும் குடும்பப்பொறுப்பை மகனிடம் விட்டுவிட்டு, தாம் கடவுளிடத்து மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் என்பதும், மக்கள் தருமச்செயலில் ஈடுபடும் வரையில் குடும் பத்திற்கு ஒரு குறைவும் வாராது என்பதும், தர்மத்தை விட்டு

1. पुराणमित्येव न साधु सर्वं
 न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् ।
 सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते
 मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः ॥ (मालवि॰ 1)

2. आ परितोषाद्विदुषां
 न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।
 बलवदपि शिक्षितानाम्
 आत्मन्यप्रत्ययं चेतः ॥ (शाकु॰ 1, 2)

விஷயசுகத்திலே அக்னிவர்ணனைப் போல் இல்லறத்தார் ஈடுபட்டால், குடும்பம் குன்றிப்போகும் என்பதும் அறிதல் கூடும்.

குமாரஸம்பவத்து இரண்டாம் ஸர்க்கத்துள்ள பிரும்மஸ்துதியும் ரகுவம்சத்து பத்தாம் ஸருக்கத்துள்ள விஷ்ணுஸ்துதியும் ஒரே வகையாய் இருப்பதாலும்[1], முக்தி ஞானத்தாலே அடையப்படும் எனக் கூறப்பட்டதாலும், காளிதாஸன் அத்வைதக்கொள்கையைக் கொண்டவன் என்பதும்[2], பல்லிடங்களில் அர்த்தநாரீச்வரஸ்வரூபத்தை அவன் வருணிப்பதால் அவனுடைய உபாஸ்யமூர்த்தி அர்த்தநாரீச்வரனே என்பதும்[3],

1. तिसृभिस्त्वमवस्थाभिर्महिमानमुदीरयन् ।
प्रलयस्थितिसर्गाणामेकः कारणतां गतः ॥ (कुमा. 2, 6)
जगद्योनिरयोनिस्त्वं जगदन्तो निरन्तकः ।
जगदादिरनादिस्त्वं जगदीशो निरीश्वरः ॥ (*ibid* 2, 9)
पुराणस्य कवेस्तस्य चतुर्मुखसमीरिता ।
प्रवृत्तिरासीच्छब्दानां चरितार्था चतुष्टयी ॥ (*ibid* 2, 17)
नमो विश्वसृजे पूर्वं विश्वं तदनु बिभ्रते ।
अथ विश्वस्य संहर्त्रे तुभ्यं त्रेधा स्थितात्मने ॥ रघु, [10, 16]
सर्वज्ञस्त्वमविज्ञातः सर्वयोनिस्त्वमात्मभूः ।
सर्वप्रभुरनीशस्त्वमेकस्त्वं सर्वरूपभाक् ॥ (*ibid* 10, 20)
पुराणस्य कवेस्तस्य वर्णस्थानसमीरिता ।
बभूव कृतसंस्कारा चरितार्थैव भारती ॥ (*ibid* 10, 36)

2. तत्त्वावबोधेन विनापि भूयस्तनुत्यजां नास्ति शरीरबन्धः ।
(*ibid* 13, 58)

3. कान्तासंमिश्रदेहोऽप्यविषयमनसां यः परस्ताद्यतीनाम् (मालवि. 1)
वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ [रघु. 1, 1]

தனக்கு மறுபிறப்பு வேண்டாம் என்று கூறுவதால்[1] அவன் ஒரு ஜீவன்முக்தனாக இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும் அறியப் படும். மறுபிறப்பின்மை கடவுளின் அருளாலே வரும் என அவர் கூறுவதும் நோக்கத் தக்கது.[2]

குமாரஸம்பவம்.—காளிதாஸன் இக்காவ்யத்தையே முதலில் இயற்றியிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. அதற்குக் காரணம் முன்னரே கூறப்பட்டது. இஃதும் மாளவி காக்னிமித்ரமும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அங்கிச்சுவை ஸம்போகச்ருங்காரம். குமாரஸம்ப வத்தில் வால்மீகி வ்யாஸர் இருவர்களைப் பற்றி வெளிப்படை யாகவோ குறிப்பாகவோ கூறுமையும், மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் பழையன எல்லாம் சிறந்தனவல்ல எனக் கூறுதலும், இரண் டிலும் ஸம்போகச்ருங்காரத்தை உணர்த்துதலும், இவ்விரண்டும் கவியின் இளமைப்பருவத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் என் பதற்குச் சான்றுகள் ஆகலாம்.

குமாரஸம்பவத்தில் 17 ஸர்க்கங்கள் உள. சிறந்த ஹிமாலயத்தின் மனைவியாகிய மேனையிடத்தில் பார்வதியின் பிறப்பையும், அவளது யௌவனநிலையையும், சிவபிரானின் தவத்தையும், அவரிடம் அவளது உபசாரையும் முதல் ஸர்க்கம் கூறும். இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் தாரகன் தேவர்களுக்குச் செய்த துன்பமும், அவர்கள் பிரும்மாவிடம் செய்த விண்ணப் பமும், குமாரனது பிறப்பிற்கு அவர்கள் முயலவேண்டும்

1. ममापि च क्षपयतु नीललोहितः
   पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ [शाकु॰ 7. 35]

   இண்டு नीललोहितः என்பது அர்த்தநாரீச்வரரையே குறிக்கும்; ஏனெனில் பார்வதியின் வர்ணம் நீலம் எனவும், சிவனின் வர்ணம் உருக்கிவிட்ட பொன்னிறம் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

2. मतिस्त्वं वीतरागाणामभूयः संनिवृत्तये ॥ [रघु॰ 10, 27]

என்ற அவரது உத்தரமும் கூறப்பட்டன. மன்மதன் வஸந்தத்தின் உதவியால் சிவபிரானிடம் செல்லுதலையும், அவர் அவனை எரித்தலையும் மூன்றும் ஸர்க்கம் கூறும். நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரதியின் விலாபம். ஐந்தாம் ஸர்க்கத்தில் உமையின் தவமும், வடுவால் அவள்மனச்சோதனையும், இருவரும் மணக்க ஒத்துக் கொள்ளுதலுங் கூறப்பட்டன. ஆறும் ஸர்க்கத்தில் சிவபிரான் ஸப்தர்ஷிகளின் மூலமாய்ப் பார்வதியைத் தனக்கு மனையாளாக்க ஹிமாலயத்தை வேண்டுதல் கூறப்பட்டது. ஏழாம் ஸர்க்கம் பார்வதீபரமேச்வரரின் மணத்தைப் பற்றியது. எட்டாம் ஸர்க்கத்தில் அவர்களுடைய ச்ருங்காரலீலைகள் உணர்த்தப் பட்டன; ஆங்கே ஸூர்யாஸ்தமனமும், சந்த்ரோதயமும் நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டன. ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் அக்னி புரு வேடத்துடன் அவ்விருவரும் தனிமையாயிருக்கும்போது வர, அதனிடம் தன்னுடைய ரேதஸ் செல்லும்படி சிவபிரான் செய்ததும், கைலாஸத்தின் வர்ணனையும் உள்ளன. பத்தாம் ஸர்க்கத்தில் அக்னி தன் புதுத்தோற்றத்துடன் இந்திரனிடம் சென்று தன் துன்பத்தை அறிவிக்க, பாகீரதியில் அவனை ஸ்நாநம் செய்யும்படி இந்திரன் சொல்ல, அப்போது சிவனின் ரேதஸ் பாகீரதியிடம் செல்ல, அங்கு ஸ்நானம் செய்யவந்த கார்த்திகைப் பெண்களிடம் அவள் அதனைச் செலுத்த, அது அவர்களிடம் கர்ப்பமாய்ப் பரிணமிக்க, உடனே அவர் ஆறு குழந்தைகளைச் சரவணத்திற் பெற்றனர். அது ஆறுமுகன் ஆயிற்று. பதினொன்றும் ஸர்க்கத்தில் அக்குழந்தை தனது என அக்னி, பாகீரதி, கார்த்திகைப்பெண்டிர் இவர் விவாதம் செய்ய, அப்போது பார்வதியுடன் பரமசிவன் அங்குவந்து குழந்தையைத் தங்களோடு எடுத்துச் செல்லுதலும், குழந்தையின் ஜந்மோத்ஸவக்கொண்டாட்டமும் அதன் சைசவகேளிகளும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் இந்திரன் சிவனிடம் வருகையும், அவரை அவன் வாழ்த்துதலும், ஷண்முகனைத் தேவர்களுடைய ஸேனைக்கு அதிபதியாக அனுப்ப அவரை அவன் வேண்டுதலும் வர்ணிக்கப்பட்டன. பதின்மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் ஷண்முகன் ஸ்வர்க்கத்தைக் காண்டலும், பதினான்காம் ஸர்க்கத்தில் தேவரின் ஸேனை போர்க்குச் செல்லு

தலும், பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் தாரகனின் ஸேனை போர்க்குச் செல்லுதலும் அப்போது நிகழ்ந்த தீச்சகுனங்களும், பதினாறும் ஸர்க்கத்தில் இருவர்ஸேனைகளின் போரும், பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில் ஷண்முகன் தாரகனோடு நேரில் எதிர்த்து அவனைக் கொன்று வெற்றி பெறுதலும் வர்ணிக்கப்பட்டன.

இக்காவ்யத்தில் அங்கிச்சுவை ஸம்போகசிருங்காரமே ஆகும். நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரதிப்ரலாபத்தால் உணரப்படும் கருணச்சுவை பார்வதியின் மணத்திற்கு அங்கமாகிய அவளது தபஸ்ஸிற்கு ஸாதனமாய் இருக்கின்ற காரணம் பற்றி, கருணச்சுவை சிருங்காரச்சுவைக்கு அங்கமே ஆகும். இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பகைச்சுவையாயினும், ஒன்று அங்கியாகவும் மற்றொன்று அங்கமாகவும் இருத்தலால், காவ்யத்தின் அழகு குன்றவில்லை. மணத்தின் பயன் வீரனைப் பெறுதலே யாகலின் ஈற்றில் ஆறு ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட போர்க்குச் செல்லுதல், போர்புரிதல் முதலியவற்றால் உணரப்படும் வீரச்சுவையும் அந்த ஸம்போகச்ருங்காரத்திற்கு அங்கமே ஆகும். இராவணன் ஏகபிங்களகிரியைத் தூக்கும்போது பார்வதிக்குண்டான பயத்தையும் அவள் சிவபிரானைக் கட்டிக்கொள்ளுதலையும் கூறும் ச்லோகத்தில்[1] பயானகம் சிருங்காரத்திற்கு அங்கம் ஆயிற்று. உலகத்தின் பெற்றோரான பார்வதிபரமசிவனுடைய ஸம்போக சிருங்காரத்தை உணரும்படி நூல் எழுதுவதால் உண்டாம் அநௌசித்யம் காளிதாஸமஹாகவியின் ஒப்பற்ற சக்தியால் க்ராம்யமாகவே தோன்றவில்லை என ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுகின்றார்.[2]

1. कुमा. 8, 24.
2. महाकवीनामप्युत्तमदेवताविषयप्रसिद्धसम्भोगशृङ्गारनिबन्धनाद्यनौचित्यं शक्तितिरस्कृतं ग्राम्यत्वेन न प्रतिभासते, यथा कुमारसम्भवे देवीसम्भोगवर्णनम् [ध्वन्या. 3]

இதனுல் குமாரஸம்பவத்தில் 8 முதல் 11 முடிய உள்ள ஸர்க்கங்களைக் காளிதாஸனே இயற்றியதாக அவருடைய கருத்து என்பது அறியப்படும். அந்நான்கு ஸர்க்கங்களும் அவருடையதாயின் பின்னருள்ள ஸர்க்கங்களும் அவருடையதே எனக் கொள்வது தவருகாது. ஆகலின் முதல் ஏழு ஸர்க்கங்களே அல்லது எட்டு ஸர்க்கங்களே காளிதாஸன் இயற்றியது எனச் சிலர்[1] கூறுவது பொருந்தாது. இந்நூலுள் முன் ஸர்க்கங்களிற் கூறப்பட்ட ச்லோகங்களின் பொருள் பின் ஸர்க்கங்களைப் படித்த பிறகே விளங்குகின்றது. முதல் ஸர்க்கத்திலுள்ள 37, 40, 41, 42, 46 ச்லோகங்களின் பொருள் முறையே ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முதல் ச்லோகம்,[2] ஒன்பதாம் ஸர்க்கம் 24-ஆவது ச்லோகம்,[3] எட்டாம் ஸர்க்கம் 24-ஆவது ச்லோகம்,[4] ஒன்பதாம் ஸர்க்கம் 24-ஆவது ச்லோகம்,[5] ஐந்தாம் ஸர்க்கம் 13-ஆவது ச்லோகம்[6] இவற்றைப் படித்த பிறகு நன்கு புலப்படுகின்றது. அன்றியும் காளிதாஸனுடைய மூன்று காவ்யங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், ஒருவரின் பிறப்பு முதல்

1. Annals of Oriental Research Vol. VI 1941—2—Poetic Beauty by Dr. C: Kunhan Raja.
2. अनिन्दितायाः என்ற விசேஷணத்தைக் கூறவேண்டுவது निनिन्द रूपं हृदयेन पार्वती என்பதால் அறியப்படும்.
3. ஸ்தனங்களை இவ்வாறு வருணித்ததன் பயன் ஷண்முகனுக்கு ஸ்தன்யபானம், பிறந்த ஆரும் நாள் போருக்குப் போகக்கூடிய பலத்தைக் கொடுத்தது என்பதைக் குறித்ததற்கு என்னலாம்.
4. मकरध्वजेन हरस्य यौ कण्ठपाशौ कृतौ என்பதன் விளக்கம் रावण-ध्वनितभीतया तया कण्ठसक्तदृढबाहुबन्धनः என்ற அடியில் உள்ளது.
5. I—42 உம் IX—24 உம் ஒன்றனையொன்று விளக்கும்.
6. तया गृहीतं नु मृगाङ्गनाभ्यस्ततो गृहीतं नु मृगाङ्गनाभिः என்பதன்

இறப்பு முடிய உள்ள வெவ்வேறு நிலைகளையும், ஆங்காங்கு நிகழும் உணர்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது செய்யப்படும் கர்மாக் களையும் ஒவ்வொரு நூலில் ஒவ்வோரிடத்தில் விரிவாயும், ஏனைய இடங்களிற் சுருக்கமாயும் அவன் வர்ணித்தல் வியக்கத் தக்கது. இந்நூலில் எட்டு முதல் 17 ஸர்க்கம் முடிய உள்ள பகுதியில் குழந்தையின் ஜந்மோத்ஸவக்கொண்டாட்டமும், குழந்தையின் பாலலீலையும், தம்பதிகளின் சிருங்காரலீலைகளும், போரும், போருக்கு முன்னர் நிகழும் தீச்சகுனங்களும் விரிவாய் உணர்த் தப்பட்டன. அஜன் இந்துமதியை மணந்து ஊருக்கு வரும் போது ஏனைய அரசர்களுடன் அவன் செய்யும் போர் சுருக்க மாகவே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. பார்வதியின் ஜந்மோத்ஸவம் மிக்க சுருக்கமாயும், ரகுவின் ஜந்மோத்ஸவம் சிறிது விரிவாயும் வர்ணிக்கப்பட்டன. பாலலீலை இங்குப் பதினோராம் ஸர்க்கத் தில் தான் உள்ளது. தாரகனுக்கும் ஷண்முகனுக்கும் நிகழ்ந்த போரின் வர்ணனையைக் குமாரஸம்பவத்திற் படித்தால் இராமா யணத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் உள்ள போர்களின் வர்ணனை கள் மனத்திற்கு வாராமல் இரா.

ஒருவரையே பலவேளை வருணித்தாலும், அவரின் வெவ் வேறு நிலையை வருணிப்பின், படிப்போர் அதைக்கண்டு மகிழ் தல் குன்றாது என்பதற்கு உதாரணமாக இந்நூல் பார்வதியை 1, 3, 7 ஸர்க்கங்களில் காளிதாஸன் வர்ணித்திருப்பதை ஆனந்த வர்த்தனர் குறிப்பிடுகின்றார்.[1]

விளக்கம்

पुनर्ग्रहीतुं नियमस्थया तया
 द्वयेऽपि निक्षेप इवार्पितं द्वयम् ।
लतासु तन्वीषु विलासचेष्टितं
 विलोलदृष्टं हरिणाङ्गनासु ॥

1. अवस्थाभेदान्नवत्त्वं यथा भगवती पार्वती कुमारसम्भवे ...... नवेनैव प्रकारेण निरूपितसौष्ठवा (ध्वन्या. 4)

குமாரஸம்பவமும் மஹாபாரதமும்.—இராமாயணத்திலும் மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வம் 130, 133-ஆவது அத்யாயங்களிலும் ஸ்கந்தனின் பிறப்பு பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:—பார்வதியின் விவாஹம் முடிந்த பின்னர் பார்வதியும் பரமசிவனும் இமயமலையில் உல்லாஸமாக இருந்தனர். அப்போது கரு தரிப்பின் அக்குழந்தை உலகமெல்லாம் வெல்லும் எனப் பயந்து தேவர்களெல்லாம் அங்குச் சென்று தற்போது பார்வதியிடம் கரு உண்டாகாதிருத்தல் வேண்டும் என வேண்டினர். சிவபிரான் அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்ல, சிறிது ரேதஸ் பூமியில் விழுந்து அக்னியிடம் சென்றது. அவர் ஆறு கார்த்திகைப் பெண்டிரிடம் செலுத்தினர். அவர்கள் குழந்தைகளைச் சரவணத்திற் பெற்றனர். சிறிது மாறுபாட்டுடன் இராமாயணத்திலும்[1] இக்கதை உளது.

ஈண்டுப் பார்வதியும் பரமசிவனும் உல்லாஸமாக இருக்கையில் அக்னி புறு வேடங்கொண்டு வந்தான் என்பதும், அவன் பாகீரதியில் ஸ்நாநம் செய்யும்போது அந்த ரேதஸ் அவளிடம் சென்றது என்பதும் கார்த்திகைப்பெண்டிர் அங்கு ஸ்நானம் செய்யும்போது அவர்களிடம் அது சென்று குழந்தைகளாகப் பரிணமித்தது என்பதும் காளிதாஸன் கொண்ட மாறுபாடுகள்.

இவற்றை யெல்லாம் கண்டு தான் ஔசித்யத்திற்குத் தக்கவாறு கதாவஸ்துவைக் கவி மாற்றலாம் என ஆனந்தவர்த்தனர் கூறினர்.

குமாரஸம்பவமும் பத்மபுராணமும்.—பத்மபுராணத்துள்ள கதைக்கும் குமாரஸம்பவத்துள்ள கதைக்கும் சில மாறுபாடுகள் உள. பத்மபுராணத்துள்ள கதை பின்வருமாறு :—இந்திரனின் வேண்டுகோளின்படி நாரதர் ஹிமாலயத்தினிடம் சென்று பார்வதியைச் சிவபிரானுக்குக் கல்யாணஞ் செய்யக் கூறுகின்றார்.

1. பாலகாண்டத்து 36-ஆவது ஸர்க்கத்துள்.

பின்னர்ச் சிவபிரானிடம் காமனை அனுப்புமாறு இந்திரனிடம் கூறுகின்றார். பார்வதி தவம் செய்யும்போது ஸப்தர்ஷிகள் அவளது மனத்தைச் சோதித்து சிவனிடம் அதனை அறிவிக்கின்றனர். பின்னர் அவரது விருப்பப்படி ஹிமாலயத்தினிடம் சென்று சிவபிரான் பார்வதியை மணக்க விரும்புகின்றார் என உணர்த்துகின்றனர். சிவபிரானும் பார்வதியும் உல்லாஸமாய் இருக்கும்போது அக்னி கிளியுருவத்துடன் அங்கு வர, சிவபிரானின் தேஜஸ்ஸின் பாதி அவனிடமும், பாதி பார்வதியிடமும் செல்லப் பின்னர் அக்னியின் வாயிலிருந்து ஒரு குழந்தையும், பார்வதியின் விலாப்பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு குழந்தையும் பிறந்து இரண்டும் ஒன்றாயின[1].

ஸ்கந்தனின் பிறப்பில் இராமாயணமஹாபாரதக்கதைகளையும், பார்வதிபரமசிவன்மணத்தில் பத்மபுராணக்கதையையும் காளிதாஸன் பின்பற்றினன் எனக் கூறுதல் தகும். ஆங்கும் ஔசித்யத்தையொட்டிப் பார்வதியின் மனவுறுதியைச் சிவனே சோதிப்பதாகக் காளிதாஸன் மாற்றியது காவ்யத்திற்கு அழகினை ஊட்டுகின்றது.

குமாரஸம்பவத்திற்கு 20 உரைகள் உள்ளன என்பர். தற்போது முதல் எட்டு ஸர்க்கங்கட்கு மல்லிநாதரின் ஸஞ்சீவினியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு ஸீதாராமகவியின் ஸஞ்சீவினியும், முதல் ஏழு ஸர்க்கங்கட்கு சாரித்ரவர்த்தனரின் சிசுஹிதைஷிணியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு மைதில ஸ்ரீகநகலாலடக்குரரின் சிசுஹிதைஷிணியும், அருணகிரிநாதரின் உரையும் அச்சில் உள்ளன.

மேகஸந்தேசம்.—குமாரஸம்பவத்திற்குப் பின்னரும் ரகுவம்சத்திற்கு முன்னரும் காளிதாஸன் இச்சிறுகாவ்யத்தை இயற்றியிருத்தல் கூடும். இதனையும் விக்ரமோர்வசீயத்தையும்

1. वामं विदार्य निष्क्रान्तस्ततो देव्याः शुभः शिशुः ।
स्कन्दोऽथ वदनाद्वह्नेः शुभात् षड्वदनोऽरिहा ॥ [पद्म. 5, 41, 142]

ஒரே காலத்து இயற்றியிருக்கலாம். இரண்டிலும் அங்கிச்சுவை விப்ரலம்பசிருங்காரம். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் விரஹம் ஸம்போகத்தின் பின்னரே நிகழுமாதலாலும், இந்நூலில் யக்ஷனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் பிரிவு முதன்முதலில் தற்போது உண்டானதாகக் கூறப்பட்டமையாலும்[1], ஸம்போகசிருங்காரத்தைக் கொண்ட குமாரஸம்பவத்தின் பின்னர் விப்ரலம்ப சிருங்காரத்தைக் கொண்ட இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இதனுள் இரண்டு ஸர்க்கங்களும் சுமார் 120 ச்லோகங்களும் உள. இங்கு மனைவியிடத்திலிருந்து பிரிவுற்ற ஒரு யக்ஷன் ராமகிரியிலிருந்து அளகாபுரியில் உள்ள தன் மனைவிக்கு மேகத்தின் மூலமாய் ஸந்தேசம் அனுப்புகிறான். பூர்வமேகத்தில் மேகம் செல்லும் வழி மிக அழகாய் வர்ணிக்கப்பட்டது. உத்தர மேகத்தில் யக்ஷனின் வீடும் அவனது மனைவியின் நிலையும், அவளுக்கு அவன் அனுப்பிய ஸந்தேசமும் வர்ணிக்கப்பட்டன. வர்ணனையின் அழகினையும், ச்லோகங்களின் தொனிப்பொருளையும், கணவன் மனைவி இருவருடைய பரிசுத்தமான அன்பினையும், பிரிவில் ஒருவரை ஒருவர் நினைத்து வருந்தும் நிலையைக் கூறும் முறையினையும் படிப்போர் கண்டு மகிழ்வது திண்ணம்.

இங்குள்ள கதாவஸ்து இராமாயணத்திலிருந்து கவிக்குத் தோன்றியிருப்பினும், அது ஒரு புதிய வழியில் உணர்த்தப்பட்டது. இந்நூலை எழுதும்போது வழக்கம்போல் ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை மனத்திற் கொண்டே கவி இருந்தான் என்பது பல சொற்றொடர்களாலும், பல கருத்துக்களாலும் விளங்கும்.[2]

1. आश्वस्यैनां प्रथमविरहे शोकदष्टां सखीं ते (मेघ. 118)
2. जनकतनयास्नानपुण्योदकेषु रामगिर्याश्रमेषु 1 ; रघुपतिपदैः (12); पवनतनयं मैथिलीव (105); रामगिर्याश्रमस्थः (106).

பிரிவுற்ற கணவன் தன் கருத்துக்களைப் பிறர்க்கு நிறுத்தி நிறுத்தியே கூறுதல் இயற்கையாதலின் கவி இந்நூலில் செய்யுட்களை மந்தாக்ராந்தா[1] விருத்தத்தில் இணைத்தது மிகவுஞ் சிறந்தது ஆகும்.

ரகுவம்சம்.—காளிதாஸன் இயற்றிய ச்ரவ்யகாவ்யங்களுள் இஃது இறுதியில் உள்ளது. இஃதும் சாகுந்தளமும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அங்கிரஸம் சாந்தம் என்னலாம். இரண்டை இயற்றும்போது கவி தன்னைச் சிற்றறிவினனாகக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றான்[2]. இரண்டிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள[3].

भित्त्वा सद्यः किसलयपुटान्देवदारुद्रुमाणां
ये तत्क्षीरस्रुतिसुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ताः ।
आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाताः
पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥[मेघ. 113.]
एहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश [रामा.]
क्षेत्रं क्षत्रप्रधनपिशुनं कौरवं तद्भजेथाः (50)
बन्धुस्नेहात् समरविमुखो लाङ्गलीयाः सिषेवे (51)

1. मन्दाक्रान्ता இவ்விருத்தத்திற்கு இப்பெயர் கொடுத்த பெரியோர் சொல் பொருள் இவற்றின் ஸம்பந்தத்தை எவ்வளவு நுணுக்கமாய் அறிந்தார் என்பது போற்றத் தகுந்தது.
2. क सूर्यप्रभवो वंशः क चाल्पविषया मतिः । (रघु. 1, 2)
तनुवाग्विभवोऽपि सन् (*ibid* 1, 9)
आ परितोषाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् [शाकु. 1, 2]
3. नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।
न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ [रघु. 1, 66]

இரகுவம்சத்தில் 19 ஸர்க்கங்கள் உள. அவற்றுள் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களும் ரகுவைப் பற்றியும், அடுத்த எட்டு ஸர்க்கங்களும் இராமனைப் பற்றியும், 17-ஆவது இராமனின் பௌத்திரனை அதிதியின் ஆட்சியைப்பற்றியும், 18-ஆவது அவனுக்குப் பின்வந்த 21 அரசர்களைப் பற்றியும் 19-ஆவது விஷயஸுகத்தில் ஈடுபட்டுக் குலத்தைக் குன்றும்படி செய்த அக்னிவர்ணனைப் பற்றியும் கூறும் என்னலாம். ஒருவனுடைய ஸம்ஸ்காரங்களை அவனது தகப்பனும், தாயும், அவனது மகனும் செய்கின்றமையால், சிறந்த பெற்றோர்க்குப் பிறந்து தானுஞ் சிறப்புற்றிருந்து சிறப்புடைய மகனையும் பெற்றவனே சிறந்தவன் எனக் கூறுதல் பொருந்தும். இவ்விலக்கணங் கொண்டவர்கள் ரகுவும் இராமனும் ஆவர். இராமனைப் பற்றி வால்மீகி தன் நூலில் முழுதும் வருணித்தமையாலும், இங்கு அவரது வர்ணனையினின்று பெரிதும் காளிதாஸன் மாறுபடாததாலும் இராமனுக்குஞ் சிறந்தவனாகிய ரகுவை வருணிக்கவேண்டுமென்று காளிதாஸனின் எண்ணம் இருந்திருக்கலாம்.

मत्परं दुर्लभं मत्वा नूनमावार्जितं मया ।
पयः पूर्वैः सनिश्वासैः कवोष्णमुपभुज्यते ॥ (*ibid* 1, 67)
अहो दुष्यन्तस्य संशयमारूढाः पिण्डभाजः । कुतः
अस्मात्परं बत यथाश्रुति सम्भृतानि
को नः कुले निवपनानि नियच्छतीति ।
नूनं प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्तं
धौताश्रुशेषमुदकं पितरः पिबन्ति ॥ [शाकु. 6, 25]
ममैव जन्मान्तरपातकानां विपाकविस्फूर्जथुरप्रसह्यः । (रघु. 14, 62)
नूनं मे सुचरितप्रतिबन्धकं पुराकृतं तेषु दिवसेषु
परिणाभिमुखमासीत् [शाकु. 7, 24]

ருஷ்யசிருங்கரை முன்னிட்டு தசரதன் புத்திரகாமேஷ்டி செய்து, அங்கு அக்கினியிலிருந்து வந்த புருஷனிடமிருந்து கிடைத்த பாயஸத்தைக் கௌஸல்யையைப் பருகச்செய்ய இராமன் பிறந்தனன். வஸிஷ்டரை முன்னிட்டு ஸுதீக்ஷ்ணையும் திலீபனும் நந்தினியை உபாஸித்து, திலீபன் அதன் பயஸ்ஸைப் பருகி, அவனிடமிருந்து ஸுதீக்ஷ்ணை கர்ப்பம் அடைய ரகு பிறந்தான். தசரதன் கைகயீபாசத்தில் ஈடுபட்டு இறந்தான்; திலீபன் ரகுவினிடம் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, மனைவியுடன் வானப்ரஸ்தநிலையை அடைந்தான். இராமன் காட்டிற்குச் சென்று இராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, நாட்டை ஆண்டு, மக்களிடம் நாட்டைக் கொடுத்து விஷ்ணுலோகம் சென்றனன். ரகு தானே திக்விஜயஞ்செய்து அரசர்களை அடக்கிப் பொருளை ஈட்டி விச்வஜித்யாகஞ் செய்து அப்போது தன் பொருள்களை எல்லாம் ஈந்தனன்; அவனிடம் பணமில்லாத காலத்தும் வரதந்துசிஷ்யருக்குக் குருதக்ஷிணைக்குப் பணம் ஈந்தனன்; குபேரன் அவனது ப்ரதாபத்திற்குப் பயந்தனன்; பார்வதியைப்போன்ற இந்துமதி தனக்குக் கணவனாக வரிக்குமாறு தகுதியுள்ள மகனாகிய அஜனைப் பெற்றனன்; அவனிடம் இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து தான் ஸந்நியாஸி ஆயினன். பிராமணரே ஸந்நியாஸி ஆகலாம் எனப் பிருகதாரண்யகோபநிஷத் கூறினும், க்ஷத்ரியனாகிய ரகு ஸந்நியாஸி ஆயினன் எனக் காளிதாஸன் கூறியது நோக்கத்தக்கது. ரகுவைப்பற்றிக் கூறுவதற்காகவே முதலிரண்டு ஸர்க்கங்களும் வந்தமையால் இந்நூலில் ரகுக்களின் சரிதத்தைக் கூறுவேன்[1] என அவர் கூறியது பொருந்தும். ரகுக்களின் சரிதம் என்பதற்கு ரகு, ராகவன், அக்குலத்திற் பிறந்தோர் இவர்களின் சரிதம் எனப் பொருள் கூறினும் குற்றம் ஆகாது. இரகுவம்சத்தோர்க்குக் கூறப்

1. रघूणामन्वयं वक्ष्ये . . . [रघु. 1. 9]

பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் ரகுவினிடம் வருணிக்கப்பட்டது காண்க.[1]

ரகுவம்சத்துள் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களையும் காளிதாஸனும் எஞ்சியவற்றை வேறு யாரேனும் இயற்றியிருக்கலாம் என டாக்டர் குன்ஹன் ராஜா கூறுவர்.[2] காளிதாஸன் ரகுவம்சத்தை இயற்றிய காலத்து வால்மீகியிடத்து அவனுக்கு மிக்க பக்தி இருந்தது என்பது வெளிப்படையாதலாலும்,[3] இராமாயணக்கதையைக் கூறுமிடத்து அவரிடம் தனக்குள்ள நன்மதிப்பை அவர் விரித்தவிடத்து குறுக்கியும்,[4] அவர் குறுக்கியவிடத்து விரித்தும்,[5] பாயஸப்பகுப்பு முதலிய சிலவிடங்களைத் தவிர்த்து அவரிடமிருந்து வேறுபடாதிருந்தும் காட்டியிருத்தலால், ஒன்பது முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களையும் காளிதாஸனே

1. सोऽहमाजन्मशुद्धानामाफलोदयकर्मणाम् ।
आसमुद्रक्षितीशानामानाकरथवर्त्मनाम् ॥
यथाविधि हुताग्नीनां यथाकामार्चितार्थिनाम् ।
यथापराधदण्डानां यथाकालप्रबोधिनाम् ।
त्यागाय सम्भृतार्थानां सत्याय मितभाषिणाम् ॥
यशसे विजिगीषूणां प्रजायै गृहमेधिनाम् ॥
शैशवेऽभ्यस्तविद्यानां यौवने विजयैषिणाम् ।
वार्धके मुनिवृत्तीनां योगेनान्ते तनुत्यजाम् ॥
2. Annals of Oriental Research. Vol. V.
3. अथवा कृतवाग्द्वारे वंशेऽस्मिन्पूर्वसूरिभिः । (रघु· 1, 4)
4. இராமாயணத்தில் அயோத்தியாகாண்டம் முதல் யுத்தகாண்டத்தின் இறுதிப்பகுதி வரையில் வால்மீகி கூறியதை ஓரே ஸர்க்கத்தில் (12) காளிதாஸன் கூறினன்.
5. இலங்கையிலிருந்து அயோத்திக்கு இராமன் ஸீதையுடன் வருவதை ஒரு ஸர்க்கத்திற் கூறினன்.

இயற்றினன் எனக் கூறுதலே சாலும். அன்றியும் மஹாபாரதத்திற் போன்று ஈண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தமே எனக் குறித்தற்கு அங்கு வ்ருஷ்ணிகள் நாசத்தை வியாஸர் கூறியவாறு இங்கு அக்னிவர்ணனைப்பற்றிக் காளிதாஸன் கூறினன் என்னலாம். அங்கிச்சுவை சாந்தம் என்பதைப் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ஸர்க்கத்திலும் அவர் காட்டுவது நோக்கத்தக்கது[1].

நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரகுவின் திக்விஜயத்திலும், ஏழாம் ஸர்க்கத்தில் அஜன் இந்துமதியை மணந்து வரும்போது அரசர்கள் அஜனை எதிர்க்கும்போதும் விரிவாய் வீரச்சுவை உணர்த்

1. असक्तः सुखमन्वभूत् (1, 21) प्रयतपरिग्रहद्वितीयः (1, 95)
संत्व मदीयेन शरीरवृत्तिं देहेन निर्वर्तयितुं प्रसीद (2, 45)
एकान्तविध्वंसिषु मद्विधानां पिण्डेष्वनास्था खलु भौतिकेषु (2, 57)
मुनिवनतरुच्छायां देव्या तया सह शिश्रिये (3, 70)
स विश्वजितमाजह्रे यज्ञं सर्वस्वदक्षिणम् (4, 86)
एनोनिवृत्तेन्द्रियवृत्तिः (5, 23) शान्तिमार्गोत्सुकोऽभूत् (7, 71)
पदवीं तरुवल्कवाससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे (8, 11)
यमवतामवतां च धुरि स्थितः (9, 1)
गतिस्त्वं वीतरागाणामभूयः सन्निवृत्तये (10, 27)
रामोऽपि हि वैदेह्या वने वन्येन वर्तयन् ।
चचार सानुजः शान्तो वृद्धेक्ष्वाकुव्रतं युवा ॥ (12, 20)
इयन्ति वर्षाणि तया सहोग्रमभ्यस्यतीव व्रतमासिधारम् (13, 67)
राज्यं रजोरिक्तमनाः शशास (14, 85) निर्ममः (15, 28)
व्योम पश्चिमकलास्थितेन्दु वा पङ्कशेषमिवधर्मपल्वलम् ।
राज्ञि तत्कुलमभूत्क्षयातुरे वामनार्चिरिव दीपभाजनम् ॥ (12, 51)